ACTION

JACK HIGGINS

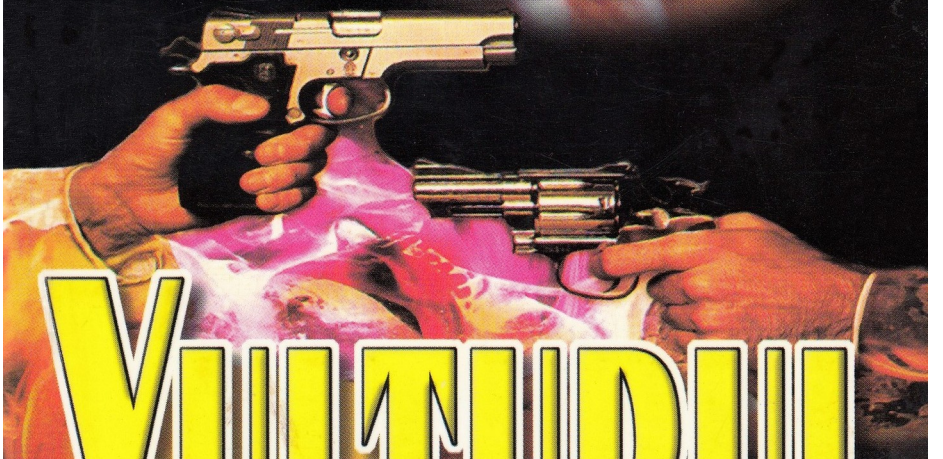

VULTURUL A ATERIZAT

JACK HIGGINS

Vulturul a aterizat

Editura MIRON

THE EAGLE HAS LANDED

PREFAŢĂ

Pînă la *Vulturul a aterizat*, toţi germanii, atît în filme, cît şi în cărţi erau consideraţi nişte nazişti care nu făceau altceva decît să violeze, să prade şi să omoare. După ce am lucrat cu mulţi veterani ai armatei germane care au luptat pe frontul rus, în timpul în care am servit în cadrul regimentului englez de gardă călare în perioada Războiului Rece, am descoperit că majoritatea erau la fel ca noi. Este foarte adevărat că germanii au fost autorii unor acţiuni de comando legendare şi că s-a discutat despre încercarea de asasinare sau de răpire a lui Churchill. În cursul unei vizite în Norfolk, am aflat că Churchill a fost acolo în perioada respectivă, dar apoi am descoperit că, în acelaşi timp, se ducea la o întîlnire cu Roosevelt şi Stalin la Teheran, deci cum ar fi putut să se afle în două locuri în acelaşi moment? Aşa a luat naştere „Vulturul“. Editorii mei englezi m-au sunat să mă întrebe despre ce era vorba în roman. Le-am spus că Winston Churchill intenţiona să-şi petreacă un weekend liniştit în Norfolk, pe ţărmul mării, şi că nişte paraşutişti germani aveau să vină să-l răpească, deghizaţi în polonezi din SAS. El mi-a spus că era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată şi cum ar fi putut cititorul să se identifice cu un grup de nazişti? N-ai eroi, mi-a spus. Am încercat să-i explic că mă interesa să scriu despre nişte oameni buni, care luptau pentru o cauză oribilă, dar el n-a vrut să audă. Cartea a fost publicată, mai întîi, în America, unde s-a bucurat de un succes fără precedent. În curînd a devenit o legendă editorială şi un film important, cu traduceri în cincizeci şi cinci de limbi şi s-a vîndut în douăzeci şi şase de milioane de exemplare pînă în prezent. De asemenea, pot să afirm că a schimbat noţiunea de roman de război.

Jack Higgins
iunie 1996

Capitolul 1

Cineva săpa un mormînt într-un colţ al cimitirului cînd am intrat pe poarta cu acoperiş. Îmi amintesc acest lucru foarte clar, deoarece se pare că de aici a pornit aproape tot ce a urmat.

Cinci sau şase ciori şi-au luat zborul din fagii care se aflau în capătul vestic al cimitirului, ca o grămadă de zdrenţe negre, strigîndu-se furioase una pe alta, cînd mi-am croit drum printre pietre funerare şi m-am apropiat de mormînt, ridicîndu-mi gulerul trenciului fiindcă ploua torenţial.

Cel care era în groapă vorbea singur cu un glas scăzut. Era imposibil să distingi ce spunea. M-am dus de o parte a grămezii de pămînt, ferindu-mă de altă lopată, şi m-am uitat înăuntru.

— Urîtă vreme pentru treaba asta.

El şi-a ridicat privirea, sprijinindu-se în lopată. Era un individ bătrîn, cu o şapcă de pînză, îmbrăcăminte sărăcăcioasă şi murdară de noroi, şi cu un sac aruncat pe umeri. Obrajii îi erau supţi şi neraşi, iar ochii, umezi şi cam goi. Am încercat din nou:

— Ploaia.

Atunci a părut să înţeleagă. Şi-a ridicat privirea spre cerul înnorat şi şi-a scărpinat bărbia.

— O să fie mai rău, înainte să fie mai bine.

— Trebuie să-ţi fie foarte greu.

În groapă era apă de vreo cincisprezece centimetri.

El a înfipt lopata în capătul îndepărtat al gropii, pămîntul s-a despicat şi a început să cadă înăuntru.

— Ar putea fi şi mai rău. Au îngropat atîţia în cimitirul ăsta de-a lungul anilor, încît oamenii nu mai sînt înmormîntaţi în pămînt, ci în resturi omeneşti.

A rîs, dezvelindu-şi gingiile fără dinţi, după care s-a aplecat, a scormonit prin pămîntul de la picioarele sale şi a ridicat o falangă.

— Înţelegi ce vreau să spun?

Atracţia pe care o are viaţa de infinita sa varietate, chiar şi pentru un scriitor profesionist, îşi are limitele ei uneori şi m-am hotărît că era momentul să trec mai departe.

— Am înţeles bine? Acesta e un cimitir catolic?

— Toţi cei de-aici sînt romano-catolici, a spus el. Totdeauna au

fost.

— Atunci, poate că o să mă poţi ajuta. Caut un mormînt sau poate chiar un monument. Gascoigne – Charles Gascoigne. Căpitan de vas.

— N-am auzit de el. Şi sînt gropar aici de patruzeci şi unu de ani. Cînd a fost îngropat?

— Prin 1685.

Expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat. A spus calm:

— Ah, deci înaintea mea. Poate că părintele Vereker ştie ceva.

— E înăuntru?

— Acolo sau în casa parohială. De partea cealaltă a copacilor, dincolo de zid.

În clipa aceea, cine ştie din ce motiv, ciorile din fagii de deasupra capetelor noastre au prins viaţă, duzini de ciori croncănind şi asurzindu-ne cu vacarmul lor. Bătrînul s-a uitat în sus şi a azvîrlit falanga spre crengile copacilor. Apoi a spus un lucru foarte ciudat.

— Ticăloase gălăgioase! a strigat el. Întorceţi-vă la Leningrad.

Tocmai voiam să plec, dar m-am oprit intrigat.

— Leningrad? am întrebat. De ce spui asta?

— De-acolo vin. Şi graurii la fel. În octombrie apar aici. E prea frig pentru ele acolo, iarna.

— Chiar?

El era plin de însufleţire acum. A luat o jumătate de ţigară de după ureche şi a băgat-o în gură.

— Destul de frig ca să îngheţe şi ouăle unei maimuţe, aşa-i acolo iarna. Mulţi germani au murit la Leningrad în timpul războiului. Nu împuşcaţi sau altfel. Îngheţaţi.

Deja eram fascinat.

— Cine ţi-a spus toate astea?

— Despre păsări? a întrebat el şi, deodată, expresia i s-a schimbat complet, pe chipul lui apărînd un fel de şiretenie. Păi... Werner mi-a spus. Ştia totul despre păsări.

— Cine era Werner?

— Werner?

A clipit de cîteva ori şi expresia de pustietate i-a apărut iarăşi în privire, deşi mi-era imposibil să-mi dau seama dacă era sinceră sau simulată.

— Werner era un băiat bun. Un băiat bun. N-ar fi trebuit să-i facă asta.

S-a aplecat deasupra lopeţii şi a început să sape din nou, ignorîndu-mă complet. Am mai stat acolo cîteva clipe, dar era clar că nu mai avea nimic de spus, aşa că, fără tragere de inimă, pentru că mi se părea a fi fost un subiect interesant, am plecat, croindu-mi drum printre pietrele funerare, îndreptîndu-mă spre intrarea principală.

M-am oprit sub poartă. Pe perete, într-un fel de lemn închis la culoare, era o inscripţie cu vopsea aurie, ştearsă. *Biserica St. Mary şi a Tuturor Sfinţilor, Studley Constable*, iar dedesubt erau trecute orele pentru slujbă şi spovedanie. Jos de tot era scris *Părintele Philip Vereker, S.J.*

Uşa era din lemn de stejar şi foarte veche, ţinută de fîşii de fier prinse în cuie. Mînerul era sub forma unui cap de leu din bronz, cu un inel în gură şi acesta trebuia răsucit într-o parte, înainte ca uşa să se deschidă, ceea ce, în cele din urmă, s-a întîmplat, scoţînd un scîrţîit straniu.

Mă aşteptasem ca înăuntru să fie întuneric, dar ceea ce am găsit a fost, de fapt, o catedrală medievală în miniatură, scăldată în lumină şi uluitor de spaţioasă. Arcadele navei erau superbe, nişte stîlpi normanzi imenşi înălţîndu-se spre un acoperiş din lemn incredibil, sculptat cu tot soiul de figuri, de oameni sau animale, care erau într-o stare remarcabilă. O mare parte din lumina care mă uimise pătrundea printr-un şir de ferestre rotunde de turlă.

Pe peretele alăturat se afla o frumoasă cristelniţă din piatră şi o placă pe care erau trecuţi toţi preoţii care serviseră acolo de-a lungul anilor, începînd cu un anume Rafe de Courcey, în 1132, şi sfîrşind cu Vereker care venise acolo în 1943.

În spate era o capelă micuţă şi întunecată, şi lumînările pîlpîiau în faţa icoanei Fecioarei Maria, care părea să plutească în acel semiîntuneric. Am trecut pe lîngă ea şi am străbătut culoarul dintre rînduri. Era o linişte desăvîrşită, doar lumina rubinie a lămpii sanctuarului, cu Cristos din secolul al cincisprezecelea pe cruce lîngă altar, iar ploaia răpăia în ferestrele înalte.

Am auzit pe cineva tîrşindu-şi piciorul în spate şi o voce seacă şi fermă a întrebat:

— Vă pot ajuta cu ceva?

M-am întors şi am văzut un preot în dreptul uşii, un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-o sutană neagră, decolorată. Avea un păr de un gri metalic, tuns foarte scurt, iar ochii îi erau afundaţi în orbite, de parcă ar fi fost bolnav recent, impresie accentuată şi de pielea întinsă de pe pomeţi. Era un chip ciudat. Acel om ar fi putut fi ori soldat, ori învăţat, dar acest lucru nu mă mira, deoarece îmi aminteam că pe placa de la intrare citisem că era iezuit. Era, de asemeni, un chip care trăia în permanenţă cu durerea, dacă nu mă înşelam, şi, cînd s-a apropiat mai mult, am văzut că se sprijinea într-un baston şi îşi tîra piciorul stîng.

— Părintele Vereker?

— Exact.

— Am vorbit cu bătrînul de-afară, cu groparul.

— Ah, da, cu Laker Armsby.

— Dacă acesta este numele lui. A zis că s-ar putea să mă ajutaţi cu ceva, am spus eu întinzîndu-i mîna. Numele meu este Higgins, apropo. Jack Higgins. Sînt scriitor.

El a ezitat puţin înainte să-mi strîngă mîna, dar numai pentru că a trebuit să mute bastonul din mîna dreaptă în mîna stîngă. Chiar şi aşa, avea o anumită reţinere sau aşa mi se părea mie.

— Şi cu ce aş putea să vă ajut, domnule Higgins?

— Scriu o serie de articole pentru o revistă americană, am spus eu. Subiecte istorice. Ieri am fost la biserica St. Margaret din Cley.

— O biserică frumoasă, a spus el aşezîndu-se în cea mai apropiată stranã. Scuză-mă, în ultima vreme obosesc foarte uşor.

— În cimitirul de-acolo e un mormînt plat, am continuat eu. Poate îl ştii. *James Greeve*...

El m-a întrerupt imediat.

— ... care l-a ajutat pe Sir Cloudesley Shovel să dea foc navelor din portul Tripoli în „Barbary, 14 ianuarie, 1676“. Mi-a arătat că putea să zîmbească. E o inscripţie foarte cunoscută pe-aici.

— Potrivit cercetărilor mele, în perioada în care Greeve a fost căpitan pe *Orange Tree*, a avut un ofiţer pe nume Charles Gascoigne care, mai tîrziu, a devenit căpitan de marină. A murit din cauza unei răni vechi, în 1683, şi s-ar părea că Greeve l-a adus la Cley pentru a fi îngropat.

— Înţeleg, a spus el politicos, dar fără să se arate interesat în mod deosebit. Ba, în vocea lui, se simţea chiar o notă de nerăbdare.

— În cimitirul din Cley, nu-i nici urmă de el şi nici în registrele parohiei, am spus eu. Am încercat şi la bisericile din Wiveton, Glandford şi Blakeney, dar cu acelaşi rezultat.

— Şi crezi că ar putea fi aici?

— Mi-am revăzut însemnările şi mi-am amintit că a avut, o educaţie catolică, ceea ce m-a făcut să mă gîndesc că ar fi putut fi îngropat într-un cimitir catolic. Stau la *Blakeney Hotel* şi unul dintre barmanii de acolo mi-a spus că este unul aici, în Studley Constable. E un loc mai retras. Mi-a trebuit vreo oră ca să-l găsesc.

— Totul în zadar, mă tem, a zis el şi s-a ridicat cu greu. Lucrez aici de douăzeci şi opt de ani, şi pot să vă asigur că n-am întîlnit nimic legat de acest Charles Gascoigne şi, oricum, pe vremea aceea, St. Mary nu era un cimitir romano-catolic.

— Da chiar mă întrebam ce s-a-ntîmplat cu Henric al VIII-lea şi cu Reforma prin părţile astea.

— St. Mary a devenit Biserica Angliei la fel ca majoritatea celorlalte biserici în perioada respectivă. Dar, la sfîrşitul secolului trecut, clădirea a fost reconsacrată, resfinţită în credinţa romano-catolică.

— Nu e ceva unic? am întrebat eu.

— Nu chiar, a răspuns fără să dea alte amănunte şi nerăbdarea lui era foarte clară.

Fusese ultima mea şansă şi bănuiesc că am lăsat să mi se citească dezamăgirea pe chip, dar, în orice caz, am insistat:

— Poţi fi absolut sigur în legătură cu Gascoigne? Dar registrele bisericii din perioada aceea? S-ar putea să existe ceva scris în registrul de înmormîntări.

— Din întîmplare, istoricul acestei localităţi m-a interesat în mod deosebit, a răspuns el cu o oarecare acreală. Nu există nici un document în acest sens, din cîte ştiu eu, şi nicăieri nu se pomeneşte ceva despre un anume Charles Gascoigne. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar prînzul meu e pregătit.

Cînd s-a mişcat, bastonul a alunecat, iar el s-a împiedicat şi a fost cît pe ce să cadă. L-am prins de cot şi am reuşit să-l calc pe

piciorul stîng. El nici măcar n-a tresărit.

— Îmi pare rău, n-am fost atent.

El a zîmbit pentru a doua oară.

— Din cîte vedeţi, n-are ce să mă doară, a comentat el şi s-a bătut cu bastonul peste picior. O adevărată pacoste, dar m-am obişnuit să trăiesc cu ea.

Era genul de remarcă ce nu avea nevoie de nici un comentariu, iar el, evident, nu căuta nici unul. Am străbătut împreună culoarul, încet din cauza piciorului său.

— O biserică extrem de frumoasă.

— Da, sîntem foarte mîndri de ea, s-a arătat el de acord şi mi-a deschis uşa. Îmi pare rău că nu am putut să vă ajut mai mult.

— E-n regulă, am zis. Vă supăraţi dacă mai arunc o privire prin cimitir?

— Din cîte văd, sînteţi un om greu de convins, a zis el, dar fără nici o răutate în glas. De ce nu? Avem nişte pietre funerare foarte interesante. Vă recomand partea dinspre capătul de vest. De la începutul secolului al optsprezecelea şi realizate, evident, de acelaşi pietrar care le-a făcut pe cele de la Cley.

De data aceasta, el a fost cel care a întins mîna. Cînd i-am strîns-o, a spus:

— Ştiţi, numele dumneavoastră mi s-a părut cunoscut. N-aţi scris cumva o carte anul trecut despre problemele din Ulster?

— Exact. O afacere urîtă.

— Aşa este războiul întotdeauna, domnule Higgins. Omul în toată cruzimea lui. La revedere.

A închis uşa şi eu m-am îndreptat spre poartă. O întîlnire ciudată. Mi-am aprins o ţigară şi am ieşit în ploaie. Groparul dispăruse şi, deocamdată, eram singur în cimitir, cu excepţia ciorilor, bineînţeles. *Ciorile de la Leningrad!* M-am gîndit din nou la asta, după care am alungat gîndul din minte categoric. Aveam treabă de făcut. Nu că aş fi avut prea multe speranţe de a găsi mormîntul lui Charles Gascoigne, dar adevărul era că nu aveam unde să caut în altă parte.

Mi-am croit drumul metodic, începînd din capătul dinspre vest, remarcînd pietrele funerare despre care pomenise preotul. Erau ciudate, într-adevăr. Sculptate şi gravate cu ornamente reprezentînd oase, cranii, clepsidre cu aripi şi arhangheli.

Interesante, dar nu era deloc perioada lui Gascoigne.

Am avut nevoie de o oră şi douăzeci de minute ca să acopăr toată zona şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că eram înfrînt. În primul rînd, spre deosebire de majoritatea cimitirelor de provincie din zilele noastre, acesta era întreţinut foarte bine. Iarba tăiată, tufişurile tunse, foarte puţine lucruri fiind neîngrijite sau parţial ascunse vederii.

Deci, nici urmă de Charles Gascoigne. Mă aflam lîngă mormîntul proaspăt săpat cînd mi-am recunoscut, în sfîrşit, înfrîngerea. Bătrînul gropar îl acoperise cu o prelată din cauza ploii şi un capăt al acesteia căzuse înăuntru. M-am lăsat pe vine ca să-l trag la loc şi, cînd am dat să mă ridic, am observat ceva ciudat.

La un iard, doi mai încolo, aproape de zidul bisericii, era o piatră funerară platâ înconjurată de iarbă. Era făcută la începutul secolului al optsprezecelea, un exemplu al operei pietrarului de care pomenisem mai devreme. Avea un craniu superb şi nişte oase încrucişate, şi era dedicat unui negustor de lînă pe nume Jeremiah Fuller, soţiei şi celor doi copii ai săi. Aşa ghemuit cum eram, am observat că, dedesubt, era altă lespede.

Celtul din mine iese foarte uşor la suprafaţă şi, imediat, am fost cuprins de o emoţie iraţională, de parcă aş fi fost conştient că eram pe cale de a descoperi ceva senzaţional. Am îngenuncheat deasupra pietrei funerare şi am încercat să-mi strecor degetele pe lîngă ea, ceea ce s-a dovedit a fi foarte dificil. Dar, deodată, a început să se mişte.

— Haide, Gascoigne, am zis eu încet. Hai să te văd.

Lespedea a alunecat într-o parte, pe panta acoperită de iarbă, şi totul a ieşit la iveală. Bănuiesc că a fost unul dintre cele mai uluitoare momente din viaţa mea. Era o lespede simplă, cu o cruce germană în partea de sus, pe care majoritatea oamenilor ar descri-o ca fiind o cruce de fier. Inscripţia de dedesubt era în germană: *Hier ruhen Oberstleutnant Kurt Steiner und 13 Deutsche Fallschirmjäger gefallen am 6 November 1943*.

Germana mea este bunicică datorită faptului că nu prea o folosesc, dar este destul de bună pentru asta.

Aici odihneşte locotenent-colonelul Kurt Steiner şi 13 paraşutişti germani ucişi în misiune, în ziua de 6 noiembrie 1943.

M-am ghemuit, verificîndu-mi traducerea cu atenţie, dar, nu, aveam dreptate, şi acest lucru nu avea absolut nici un sens. În primul rînd, se întîmpla să ştiu – din moment ce scrisesem o dată un articol despre acest subiect –, că atunci cînd s-a deschis Cimitirul Militar german la Cannock Chase, în Staffordshire 1967, rămăşiţele pămînteşti ale celor patru mii nouă sute douăzeci şi cinci de soldaţi germani care au murit în Marea Britanie în timpul primului şi celui de-al doilea război mondial au fost mutate acolo.

Ucişi în misiune, spunea inscripţia. Nu, era absurd. Trebuia să fie o greşeală din partea cuiva.

Deodată, un strigăt furios m-a împiedicat să mă mai gîndesc la acest lucru.

— Ce naiba crezi că faci?

Părintele Vereker venea spre mine şchiopătînd printre pietrele funerare ţinînd o umbrelă mare şi neagră deasupra capului.

— Cred că o să ţi se pară interesant, părinte, am strigat eu vesel. Am făcut o descoperire uluitoare.

Cînd s-a apropiat mai mult, mi-am dat seama că nu era în regulă ceva, pentru că era alb la faţă şi tremura de furie.

— Cum îndrăzneşti să mişti piatra aia? Sacrilegiul! Ăsta este singurul cuvînt potrivit.

— Bine, îmi pare foarte rău, dar uite ce am descoperit dedesubt.

— Puţin îmi pasă ce-ai găsit. Pune-o la loc imediat.

Începeam să mă enervez şi eu.

— Nu vorbi prostii, nu-ţi dai seama ce scrie aici? Dacă nu ştii germană, dă-mi voie să-ţi traduc eu. „*Aici odihnesc locotenent-colonelul Kurt Steiner şi 13 paraşutişti germani ucişi în misiune în ziua de 6 noiembrie 1943*“. Nu ţi se pare al naibii de fascinant?

— Nu tocmai.

— Vrei să spui că ai mai văzut asta.

— Nu, bineînţeles că nu.

Era ceva de animal vînat în el acum, o notă de disperare în glasul lui cînd a adăugat:

— Acum vrei să pui placa la loc?

Nu l-am crezut nici măcar o clipă.

— Cine a fost acest Steiner? Despre ce e vorba? am întrebat eu.

— Ţi-am mai spus, n-am nici cea mai vagă idee, a zis el părînd şi mai speriat.

Atunci mi-am amintit ceva.

— Erai aici în 1943, nu? Atunci ai preluat parohia. Scrie pe placa din biserică.

În clipa aceea, el a explodat:

— Îţi spun pentru ultima oară, vrei să pui piatra la loc?

— Nu, mă tem că nu pot s-o fac.

Destul de ciudat în clipa aceea a părut să-şi recapete puţin controlul.

— Foarte bine, a spus el calm. Atunci, o să-mi faci plăcerea să pleci imediat.

Părea să nu aibă nici un sens să mă împotrivesc, ţinînd cont de starea lui de spirit, aşa că am spus scurt:

— Bine, părinte, dacă asta vrei.

Ajunsesem la alee cînd l-am auzit strigînd:

— Şi să nu te mai întorci. Dacă o faci, o să sun la poliţie fără să stau pe gînduri.

Am ieşit pe poartă, m-am urcat în *Peugeot* şi am plecat. Ameninţările lui nu m-au speriat. Eram prea emoţionat, prea iritat. Mă intriga totul în legătură cu Studley Constable. Era unul dintre acele locuri care par să existe numai în Norfolk şi nicăieri altundeva. Genul de sat peste care dai din întîmplare într-o zi şi, pe urmă, nu-l mai găseşti, aşa încît începi să te întrebi dacă a existat cu adevărat.

Nici nu era prea mare. Biserica, vechea casă parohială în mijlocul grădinii ei împrejmuite de zid, cincisprezece, şaisprezece căsuţe răspîndite de-a lungul rîului, vechea moară cu roata ei mare de apă şi cîrciuma satului *Studley Arms*.

Am tras pe dreapta, lîngă malul rîului, mi-am aprins o ţigară şi m-am gîndit calm la toată povestea. Părintele Vereker minţea. Mai văzuse placa aceea, îi cunoştea semnificaţia, de asta eram convins. Dacă stăteam să mă gîndesc, era chiar ironic. Venisem la Studley Constable din întîmplare în căutarea lui Charles Gascoigne şi, în schimb, descoperisem ceva mult mai captivant, un adevărat mister. Întrebarea era ce aveam să fac în privinţa asta?

Soluţia mi s-a oferit aproape imediat în persoana lui Laker

Armsby, groparul, care a apărut de pe o străduţă îngustă, dintre două căsuţe. Era încă murdar de noroi şi cu sacul pe umeri. A traversat strada şi a intrat în cîrciumă. Am coborît din *Peugeot* imediat şi l-am urmat.

Potrivit plăcuţei de la intrare, proprietarul era un anume George Henry Wilde. Am deschis uşa şi m-am trezit pe un coridor pavat cu piatră şi cu pereţii îmbrăcaţi în panouri de lemn. O uşă în stînga era întredeschisă şi, de acolo, se auzea un murmur de glasuri şi hohote de rîs.

Înăuntru nu era nici un bar, ci doar o încăpere spaţioasă, cu un cămin, cîteva bănci cu spetează înaltă şi două mese de lemn. Erau vreo şase, şapte clienţi şi nici unul din ei tînăr. Aş fi zis că şaizeci era media de vîrstă – lucru foarte deprimant de obişnuit în zonele rurale în ziua de azi.

Erau ţărani din moşi-strămoşi, cu feţele înăsprite de vînt şi de soare, cu şepci de tweed şi cizme de cauciuc. Trei jucau domino urmăriţi de alţi doi, iar un bătrîn stătea lîngă foc, cîntînd la muzicuţă încet. Toţi m-au privit cu acel interes grav pe care îl arată de obicei grupurile strîns unite faţă de necunoscuţi.

— Bună ziua, am spus eu.

Doi, trei au dat din cap destul de bine dispuşi, deşi un individ solid, cu o barbă neagră puţin încărunţită, nu părea deloc prietenos. Laker Armsby stătea singur la o masă, răsucind o ţigară între degete, cu un pahar de bere în faţă. A băgat ţigara în gură, iar eu m-am dus şi i-am oferit un foc.

— Salut.

El şi-a ridicat privirea şi apoi s-a luminat la faţă.

— Ah, dumneata iarăşi. L-ai găsit deci pe părintele Vereker?

Am dat din cap afirmativ.

— Mai bei un pahar?

— N-aş zice nu, a zis el şi a golit paharul din două înghiţituri. O halbă de bere neagră ar merge foarte bine. Georgy!

M-am întors şi am văzut un tip scund şi îndesat, doar în cămaşă, stînd în spatele meu, despre care am presupus că era proprietarul, George Wilde. Părea cam de aceeaşi vîrstă cu ceilalţi şi arăta destul de rezonabil, cu excepţia unei trăsături neobişnuite. La un moment dat, în viaţa lui, trebuia să fi fost împuşcat în faţă de la mică distanţă. Văzusem destule răni

provocate de împuşcături la viaţa mea ca să fiu sigur de asta. În cazul lui, glonţul îi lăsase o dîră în obrazul stîng, luînd şi bucăţi din os cu el. Avusese noroc.

A zîmbit amabil.

— Şi dumneavoastră?

I-am spus că doream un pahar mare de vodcă şi tonic, lucru care mi-a atras priviri amuzate din partea fermierilor sau ce erau, dar nu mi-am făcut probleme, din moment ce se întîmplă să fie singurul alcool pe care îl beau cu oarecare plăcere. Ţigările făcute de mînă ale lui Laker Armsby n-au durat prea mult, aşa că i-am oferit una de la mine, pe care a acceptat-o bucuros. Cînd ni s-au adus băuturile, am împins berea spre el.

— De cînd zici că eşti gropar la St. Mary?

— De patruzeci şi unu de ani.

A dat halba pe gît.

— Bine, mai ia una şi povesteşte-mi despre Steiner.

Muzicuţa a tăcut brusc şi toţi au amuţit. Bătrînul Laker Armsby mă privea pe deasupra halbei, avînd din nou pe chip expresia aceea de şiretenie.

— Steiner? a întrebat el. Păi, Steiner a fost…

În clipa aceea, George Wilde a luat halba goală şi a şters masa cu o cîrpă.

— Gata, domnule, ora închiderii.

M-am uitat la ceas. Era două şi jumătate.

— Te înşeli. Mai e o jumătate de oră pînă cînd trebuie să închizi.

Mi-a luat paharul de vodcă şi mi l-a dat.

— Într-un sătuleţ ca ăsta, în general facem ce vrem fără să ne supere cineva prea tare. Dacă eu zic că închid la două şi jumătate, două şi jumătate e, a spus el zîmbind agreabil. Dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş termina paharul, domnule.

În atmosferă era o tensiune de s-o tăiai cu cuţitul. Toţi stăteau şi se uitau la mine cu chipurile împietrite, iar tipul cu barbă neagră a venit lîngă masă şi s-a rezemat de ea, privindu-mă cu duşmănie.

— Ai auzit, a spus el cu o voce scăzută şi ameninţătoare. Acum, bea-ţi băutura ca un băiat cuminte şi du-te acasă, indiferent unde-i asta.

Nu m-am împotrivit, deoarece atmosfera era din ce în ce mai neplăcută. Mi-am terminat băutura, fără să mă grăbesc, deşi nu ştiu dacă am făcut-o ca să le dovedesc ceva lor sau ca să-mi dovedesc mie însumi, după care am plecat.

Ciudat, dar nu eram furios, ci doar fascinat de acel incident incredibil şi, acum, mă implicasem prea mult ca să mai dau înapoi. Trebuia să primesc nişte răspunsuri şi m-am gîndit că nu exista decît o singură modalitate în care puteam să le obţin.

M-am urcat la volan, am traversat podul din nou şi am ieşit din sat, trecînd pe lîngă biserică şi casa parohială, îndreptîndu-mă spre Blakeney. La cîteva sute de iarzi de biserică, am întors, lăsînd maşina pe un drum pentru căruţe, şi am mers înapoi pe jos, luînd un mic aparat de fotografiat *Pentax* din torpedou.

Nu mi-era teamă. În definitiv, odată fusesem escortat de la *Europa Hotel* din Belfast pînă la aeroport de indivizi cu pistoale în buzunare, care mi-au sugerat să mă urc în primul avion pentru binele meu şi să nu mă mai întorc niciodată. Dar am mai făcut-o de cîteva ori; ba am scris şi o carte despre asta.

Cînd m-am întors în cimitir, am găsit placa de pe mormîntul lui Steiner şi al oamenilor săi exact aşa cum o lăsasem. Am verificat inscripţia iarăşi, ca să fiu sigur că nu mă făceam de rîs, am făcut cîteva fotografii din diverse unghiuri, după care m-am îndreptat grăbit spre biserică şi am intrat.

La baza turnului era o perdea şi m-am dus în spatele ei. Veşmintele roşii şi stiharele albe ale coriştilor erau aşezate cu grijă, un cufăr vechi cu chingi de fier, cîteva frînghii ale clopotelor coborau din întunericul de deasupra şi o placă de pe perete informa lumea că, în ziua de 22 iulie 1936, s-au trase clopotele de cinci mii cincizeci şi opt de ori. Am remarcat că Laker Armsby a fost unul dintre cei şase clopotari implicaţi.

Şi mai interesant era un şir de găuri care traversau placa şi care, odată, fuseseră astupate cu ipsos şi vopsite. Continuau şi în zid, asemeni unor rafale de mitralieră, dar asta era prea de tot.

Căutam registrul de înmormîntări, dar acolo nu se vedea nici urmă de vreun document. Am ieşit de după perdea şi, aproape instantaneu, am văzut o uşă mică pe peretele din spatele cristelniţei. S-a deschis destul de uşor cînd am pus mîna pe clanţă, iar eu am intrat şi m-am trezit în ceea ce părea să fie

sacristia, o încăpere mică şi cu pereţii îmbrăcaţi în panouri din lemn de stejar. Înăuntru erau vreo două sutane, cîteva stihare şi odăjdii, un dulap din lemn de stejar şi un birou mare, demodat.

Am căutat întîi în dulap şi am avut noroc imediat. Toate dosarele posibile erau acolo, aşezate teanc pe unul din rafturi. Erau trei registre de înmormîntări, iar 1943 era cel de al doilea. L-am răsfoit repede, conştient imediat de un sentiment de imensă dezamăgire.

Două decese erau înregistrate în noiembrie 1943 şi ambele erau femei. Am căutat în urmă, pînă la începutul anului, lucru care nu mi-a luat mult, după care am închis registrul şi l-am pus la loc în dulap. Deci, o uşă mi se închidea în faţă. Dacă Steiner, oricine ar fi fost el, ar fi fost îngropat acolo, ar fi fost trecut în registru. Aceea era legea engleză. Atunci, ce naiba însemna totul?

Am deschis uşa sacristiei şi am ieşit, închizînd-o în urma mea. Mă aşteptau doi dintre cei de la cîrciumă. George Wilde şi tipul cu barbă neagră, care, am remarcat neliniştit, avea o puşcă cu două ţevi.

— V-am spus să vă vedeţi de drum, domnule, trebuie să recunoaşteţi, a zis Wilde cu blîndeţe. De ce nu ne-aţi ascultat?

— Ce naiba mai aşteptăm? a întrebat atunci bărbosul. Hai să terminăm odată.

Mişcîndu-se cu o repeziciune uluitoare pentru un bărbat atît de solid, m-a apucat de reverele trenciului. În aceeaşi clipă, uşa sacristiei s-a deschis în spatele meu şi Vereker şi-a făcut apariţia. Numai Dumnezeu ştie de unde a venit, dar am fost încîntat să-l văd.

— Ce se petrece aici? a întrebat el.

— Lasă totul pe noi, părinte, o să rezolvăm problema, a zis Barbă Neagră.

— N-o să rezolvaţi nimic, Arthur Seymour, a spus Vereker. Dă-te înapoi.

Seymour s-a uitat la el fără să-mi dea drumul. Aş fi putut să-l fac praf, dar nu părea să aibă vreun rost.

— Seymour! a spus Vereker din nou, cu o tentă metalică în glas de data aceasta.

Seymour mi-a dat drumul încet.

— Nu mai veni, domnule Higgins, mi-a zis Vereker. Cred că ţi-

e clar deja că n-ar fi în interesul dumitale.

— Ai dreptate.

Nu mă aşteptam la chiote după intervenţia lui Vereker, dar nu mi se părea indicat să mai zăbovesc pe acolo, aşa că am alergat pînă la maşină. Puteam să mă gîndesc mai tîrziu la acea afacere misterioasă.

Am intrat pe drumul de ţară şi l-am găsit pe Laker Armsby pe capota maşinii, răsucindu-şi o ţigară. S-a ridicat cînd m-am aproiat.

— Ah, iată-te. Ai scăpat, deci?

Pe chipul lui era iarăşi acea expresie de şiretenie. Am scos ţigările şi i-am oferit una.

— Vrei să ştii ceva? am zis eu. Nu cred că eşti un tip atît de simplu cum pari.

El a zîmbit şiret şi a scos un nor de fum în ploaie.

— Cît?

Imediat mi-am dat seama ce voia să spună, dar, pentru moment, m-am prefăcut că nu pricep.

— Cum adică?

— Cît valorează pentru dumneata să afli despre Steiner?

S-a rezemat de maşină, privindu-mă, aşteptînd, aşa că eu am scos portmoneul, am luat o bancnotă de cinci lire şi i-am oferit-o, ţinînd-o între degete. Ochii i-au sclipit şi s-a întins s-o ia. Dar eu mi-am tras mîna.

— Ah, nu. Să auzim întîi nişte răspunsuri.

— S-a făcut. Ce vrei să ştii?

— Cine a fost acest Kurt Steiner?

El a zîmbit iarăşi cu şiretenie.

— Asta-i uşor. A fost tipul care a venit aici cu oamenii lui ca să-l împuşte pe domnul Churchill.

Am fost atît de stupefiat, încît, pur şi simplu, m-am uitat la el. Mi-a smuls bancnota din mînă, după care s-a întors şi s-a depărtat.

Unele lucruri în viaţă au un impact atît de imens, încît ţi-e aproape imposibil să le realizezi, ca o voce necunoscută la celălalt capăt al firului, care-ţi spune că o persoană foarte dragă ţie a murit. Cuvintele devin lipsite de sens, mintea ţi se rupe de

realitate pentru cîteva clipe, o pauză necesară pînă cînd eşti gata din nou să înfrunţi totul.

Cam aceasta a fost starea în care m-am aflat după ce am auzit cuvintele uluitoare ale lui Laker Armsby. Nu era doar faptul că era ceva atît de incredibil. Dacă am învăţat ceva în viaţă, acest lucru a fost că, dacă spui că ceva e imposibil, probabil se va întîmpla chiar săptămîna următoare. Adevărul era că implicaţiile, dacă ceea ce spusese Armsby era adevărat, erau atît de enorme, încît, pentru moment, mintea mea era incapabilă să realizeze ceva.

Era acolo. Eram conştient de existenţa ei, dar nu mă gîndeam la ea în mod conştient. M-am dus înapoi la *Blakeney Hotel*, mi-am făcut bagajele, mi-am achitat nota şi am plecat acasă, cea dintîi oprire într-o călătorie care, deşi n-am realizat atunci, avea să-mi ocupe un an din viaţă. Un an de sute de dosare, duzini de interviuri, călătorind în jurul lumii. San Francisco, Singapore, Argentina, Hamburg, Berlin, Varşovia şi chiar – cel mai ironic dintre toate – Falls Road din Belfast. Oriunde părea să existe un indiciu, oricît de slab, care să mă conducă spre adevăr şi, îndeosebi, deoarece el este oarecum principalul pion al întregii afaceri, spre cunoaşterea, spre înţelegerea enigmei care a fost Kurt Steiner.

Capitolul 2

Într-un fel, un anume Otto Skorzeny a fost cel care a început totul în ziua de duminică, 12 septembrie 1943, fiind autorul uneia dintre cele mai îndrăzneţe acţiuni de comando ale celui de-al doilea război mondial, dovedind astfel din nou, spre satisfacţia lui Adolf Hitler, că el avusese dreptate, ca de obicei, şi că Înaltul Comandament al Forţelor Armate se înşela.

Hitler însuşi voise deodată să ştie de ce armata germană nu avea unităţi de comando precum cele ale englezilor, care

operaseră cu atîta succes încă de la începutul războiului. Pentru a-i face pe plac, Înaltul Comandament a hotărît să formeze o astfel de unitate. Skorzeny, un tînăr locotenent SS, se afla la Berlin în momentul acela, după ce fusese lăsat la vatră.

Fu promovat la gradul de căpitan şi numit şef al Forţelor Germane, dar nimic din toate acestea nu însemna foarte mult, ceea ce era exact şi intenţia Înaltului Comandament.

Din păcate pentru ei, Skorzeny se dovedi a fi un soldat strălucit, extrem de priceput la ceea ce făcea. Şi, în curînd, evenimentele aveau să-i ofere şansa de a dovedi acest lucru.

În ziua de 3 septembrie 1943, Italia capitulase, Mussolini fusese înlăturat, iar mareşalul Badoglio pusese să fie arestat şi îndepărtat. Hitler insistă ca fostul său aliat să fie găsit şi eliberat. Păru o sarcină imposibilă şi pînă şi marele Erwin Rommel însuşi fusese de acord că nu i se părea o idee bună şi că spera să nu-i cadă lui pe cap.

Acest lucru nu se întîmplă, deoarece Hitler îl însărcină pe Skorzeny personal, acesta dedicîndu-se misiunii plin de energie şi hotărîre, şi descoperi în curînd că Mussolini se afla în *Sports Hotel*, în vîrful lui Gran Sasso din Abruzzi, păzit de două sute cincizeci de oameni.

Skorzeny se duse cu cincizeci de paraşutişti, luă hotelul cu asalt şi îl eliberă pe Mussolini. După aceea, fu transportat cu un avion mic pînă la Roma şi, apoi, dus în Vizuina Lupului, cartierul general al lui Hitler pe frontul răsăritean, care se afla la Rastenburg, într-o zonă întunecată şi umedă, foarte împădurită, din estul Prusiei.

Acest lucru îi aduse lui Skorzeny o mulţime de medalii, inclusiv *Crucea Cavalerilor*, şi stătu la baza unei cariere care urma să conţină nenumărate acţiuni similare, făcînd din el o legendă a vremii. Dar Înaltul Comandament, la fel de suspicios faţă de asemenea metode neobişnuite ca ofiţerii superiori din lumea întreagă, nu fu impresionat.

Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Führer. Acesta era în al nouălea cer, cuprins dă bucurie, dansînd cum nu mai dansase de la căderea Parisului, iar acea stare de spirit o avea şi în seara de miercuri, după sosirea lui Mussolini la Rastenburg, cînd convoacă o şedinţă pentru a discuta despre evenimentele din

Italia şi despre viitorul rol al Ducelui.

Camera hărţilor era surprinzător de plăcută, cu pereţii şi tavanul din lemn de pin. Într-un capăt se afla o masă rotundă înconjurată de unsprezece scaune de trestie, în centrul căreia era un vas cu flori. În celălalt capăt al încăperii se afla masa cea lungă a hărţilor. Din micul grup de bărbaţi care era lîngă ea discutînd despre situaţia de pe frontul italian, făceau parte Mussolini însuşi, Josef Goebbels, ministrul pentru propagandă şi pentru întregul război al Reich-ului, Heinrich Himmler, Reichsführer SS, şef al Poliţiei statului şi al Poliţiei Secrete, printre altele, şi amiralul Wilhelm Canaris, şeful spionajului militar, Abwehr.

Cînd Hitler intră în încăpere, toţi luară poziţie de drepţi. Era bine dispus, cu ochii licărind şi cu un zîmbet stins întipărit pe buze, plin de farmec, aşa cum putea fi uneori. Se opri în dreptul lui Mussolini şi îi strînse mîna cu căldură, ţinîndu-i-o într-ale sale.

— Arăţi mai bine în seara asta, Duce. Categoric mai bine.

Tuturor celorlalţi li se părea că dictatorul italian arăta groaznic. Obosit şi neliniştit, lipsit de obişnuita sa înflăcărare. Izbuti să zîmbească şi Führer-ul bătu din palme.

— Ei bine, domnilor, care ar trebui să fie următoarea noastră mişcare în Italia? Ce ne rezervă viitorul? Care e părerea dumitale, Herr Reichsführer?

Himmler îşi scoase ochelarii cu ramă de argint şi lustrui lentilele meticulos înainte de a răspunde:

— Victorie totală, mein Führer. Ce altceva? Prezenţa Ducelui aici, cu noi, este o puternică dovadă a felului strălucit în care aţi salvat situaţia, după ce trădătorul acela de Badoglio a semnat armistiţiul.

Hitler încuviinţă serios, după care se întoarse spre Goebbels.

— Şi tu, Josef?

Ochii întunecaţi şi aprigi ai lui Goebbels scînteiară plini de entuziasm.

— Sînt de acord, mein Führer. Eliberarea Ducelui a făcut senzaţie atît în ţară, cît şi în străinătate. Şi prietenii şi duşmanii sînt plini de admiraţie. Putem să sărbătorim o victorie morală de prima clasă, graţie îndrumării dumneavoastră.

— Nu graţie generalilor mei, zise Hitler întorcîndu-se spre Canaris care se uita la hartă, cu un zîmbet uşor ironic pe chip. Şi

dumneata, Herr Amiral?

Uneori, trebuie să spui adevărul, alteori nu. Cînd era vorba de Hitler, întotdeauna era greu să-ţi dai seama cînd să faci una, cînd să faci alta.

— Mein Führer, Flota italiană de război este ancorată în acest moment sub tunurile fortăreţei din Malta. A trebuit să abandonăm Corsica şi Sardinia, şi se aude că vechii noştri aliaţi se gîndesc deja să lupte de partea cealaltă.

Hitler devenise îngrozitor de palid, ochii îi licăreau, se vedea o peliculă subţire de transpiraţie pe fruntea lui, dar Canaris continuă:

— Cît despre noua Republică Socialistă Italiană, cum a fost proclamată de Duce, zise el şi ridică din umeri, pînă acum, nici o ţară neutră, nici măcar Spania, nu a fost de acord să încheie relaţii diplomatice cu ea. Regret să spun, mein Führer, dar, după părerea mea, nici n-or s-o facă.

— Părerea dumitale? întrebă Hitler, explodînd furios. Părerea dumitale? Nu eşti deloc mai bun decît generalii mei şi, cînd îi ascult, ce se-ntîmplă? Eşec peste tot.

Se întoarse spre Mussolini, care părea cam alarmat, şi îl luă pe după umeri.

— Ducele se află aici datorită Înaltului Comandament? Nu, se află aici, pentru că *eu* am insistat să se formeze o trupă de comando, deoarece intuiţia mi-a spus că era cel mai bun lucru.

Goebbels părea neliniştit, Himmler era la fel de calm şi enigmatic ca de obicei, dar Canaris rămase ferm pe poziţie.

— Nu am vrut să vă aduc nici o critică personal, mein Führer.

Hitler se dusese la fereastră şi acum privea afară, cu mîinile strîns împreunate la spate.

— Posed un instinct pentru lucrurile astea şi am ştiut că această operaţiune va fi încununată de succes. O mînă de bărbaţi curajoşi, care nu se dau înapoi de la nimic, spuse el şi se întoarse iarăşi spre ei. Fără mine, n-ar fi existat nici un Gran Sasso, pentru că, fără mine, n-ar fi existat Skorzeny.

Rosti acest lucru ca şi cum ar fi citit din *Biblie*.

— Nu vreau să fiu prea dur cu dumneata, Herr Amiral, dar, la urma urmei, ce ai făcut la Abwehr în ultima vreme împreună cu oamenii dumitale? Am impresia că n-aţi putut să creaţi decît nişte

trădători ca Dohnanyi.

Hans von Dohnanyi, care lucrase pentru Abwehr, fusese arestat pentru trădare împotriva statului în luna aprilie.

Canaris era mai palid ca oricînd acum, ştiind că se afla pe un teren periculos.

— Mein Führer, n-a fost în intenţia mea…

Hitler îl ignoră şi se întoarse spre Himmler.

— Şi dumneata, Herr Reichsfürer, ce părere ai?

— Sînt perfect de acord cu dumneavoastră, mein Führer, spuse Himmler. În totalitate, dar sînt uşor prejudiciat. În definitiv, Skorzeny este un ofiţer SS. Pe de altă parte, credeam că de afacerea Gran Sasso ar fi trebuit să se ocupe Brandenburgii.

Se referea la Divizia Brandenburg, un grup alcătuit la începutul războiului, cu scopul de a se ocupa de misiuni speciale. Activitatea sa se presupunea a fi în mîinile Departamentului Doi al Abwehr, specializat în sabotaj. În ciuda eforturilor lui Canaris, acea forţă de elită, în cea mai mare parte fusese distrusă în timpul operaţiunilor din spatele liniilor ruseşti, care nu reuşiseră prea multe.

— Exact, spuse Hitler. Ce-au făcut nepreţuiţii dumitale Brandenburgi? Nimic ce ar merita discutat.

Era pe cale de a se înfuria din nou şi ca întotdeauna, în astfel de momente, păru capabil să-şi folosească extraordinara memorie într-un mod remarcabil.

— La început, cînd a fost alcătuită, această unitate Brandenburg s-a numit Compania pentru Misiuni Speciale şi îmi amintesc că l-am auzit pe von Hippel, primul ei comandant, spunîndu-le că, atunci cînd avea să termine el cu ei, or să fie în stare să-l aducă şi pe Diavol din iad. Găsesc că e o ironie, Herr Amiral, pentru că, din cîte-mi amintesc, nu mi l-au adus pe Duce. Eu însumi a trebuit să mă ocup de asta.

Ridicase glasul din ce în ce, din ochi îi ţîşneau flăcări şi faţa îi era leoarcă de sudoare.

— Nimic! urlă el. Nu mi-aţi adus nimic şi totuşi, cu posibilităţile pe care le aveţi, ar trebui să fiţi în stare să mi-l aduceţi şi pe Churchill din Anglia.

Urmă un moment de linişte mormîntală, iar Hitler se uită la fiecare, pe rînd.

— Nu-i aşa?

Mussolini părea speriat, iar Goebbels încuviinţă repede. Himmler fu cel care turnă gaz peste foc spunînd încet:

— De ce nu, mein Führer? La urma urmei, orice este posibil, indiferent cît de miraculos ar fi, aşa cum aţi dovedit şi dumneavoastră luîndu-l pe Duce de pe Gran Sasso.

— Corect, spuse Hitler, care era din nou calm. O ocazie minunată ne arăta de ce e capabil Abwehr, Herr Amiral.

Canaris era uluit.

— Mein Führer, să înţeleg că vă referiţi la…?

— În definitiv, un grup de comando englez a atacat cartierul general al lui Rommel din Africa şi altele similare au atacat coasta franceză de mai multe ori, spuse Hitler. Să înţeleg că soldaţii germani sînt mai puţin capabili?

Îl bătu pe umăr pe Canaris şi spuse amabil:

— Ai grijă, Herr Amiral. Pune lucrurile-n mişcare. Sînt sigur c-o să găseşti ceva.

După aceea se întoarse spre Himmler.

— Nu eşti de acord, Herr Reichsführer?

— Bineînţeles, zise Himmler fără nici o ezitare. Cel puţin, un studiu de fezabilitate – sigur că Abwehr e în stare de atîta lucru, nu?

Îi zîmbi uşor lui Canaris, care rămăsese stupefiat. Îşi umezi buzele şi spuse cu o voce răguşită:

— La ordin, mein Führer.

Hitler îl luă pe după umeri.

— Bravo! Ştiam că pot să contez pe dumneata, ca întotdeauna.

Apoi îşi întinse braţul, ca pentru a-i face pe toţi să înainteze, şi se aplecă asupra hărţii.

— Şi acum, domnilor, situaţia din Italia.

Canaris şi Himmler se întorceau la Berlin cu un avion *Dornier*, în seara aceea. Părăsiseră Rastenburg-ul în acelaşi timp, parcurgînd fiecare cu maşina lui cele nouă mile pînă la aerodrom. Canaris întîrzie cincisprezece minute şi cînd, în cele din urmă, urcă în avion, nu era tocmai bine dispus. Himmler stătea deja pe scaun şi îşi pusese centura, iar după o clipă de ezitare, Canaris i

se alătură.

— Probleme? întrebă Himmler cînd avionul se puse în mişcare.

— O nimica toată, zise Canaris rezemîndu-se de spătar. Îţi mulţumesc foarte mult, apropo. Mi-ai fost de mare ajutor acolo.

— Mă bucur cînd pot să ajut, zise Himmler.

Acum se aflau în aer, zgomotul motorului devenind din ce în ce mai profund, pe măsură ce se înălţau.

— Doamne, dar a fost în formă în seara asta, spuse Canaris. Să-l luăm pe Churchill. Ai mai auzit asemenea nebunie?

— Din moment ce Skorzeny l-a luat pe Mussolini de pe Gran Sasso, lumea n-o să mai fie niciodată aceeaşi. Führer-ul crede acum că se pot face minuni şi asta o să ne îngreuneze vieţile şi mai mult, Herr Amiral.

— Mussolini a fost una, spuse Canaris. Fără să diminuez în nici un fel meritul lui Skorzeny, Winston Churchill ar fi cu totul altceva.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Himmler. Şi eu am văzut jurnalele, ca şi tine. Într-o zi la Londra, a doua zi la Manchester sau Leeds. Se plimbă pe străzi cu trabucul acela stupid în gură şi vorbeşte cu oamenii. Cred că, dintre toţi marii lideri ai lumii, el e cel mai puţin protejat.

— Dacă poţi să crezi asta, poţi să crezi orice, spuse Canaris sec. Or fi ei cum or fi, dar englezii nu sînt proşti. În cadrul lui MI 5 şi MI 6 lucrează o mulţime de tineri care au studiat la *Oxford* şi *Cambridge*, şi care pot să-ţi tragă un glonţ în burtă de cum se uită la tine. Oricum, ia-l pe individ în sine. Probabil că ţine în permanenţă un pistol în buzunar şi cred că e încă în formă.

O ordonanţă le aduse cafeaua.

— Deci, n-ai de gînd să continui cu afacerea asta?

— Ştii la fel de bine ca şi mine ce-o să se-ntîmple, spuse Canaris. Astăzi e miercuri. Pînă vineri o să uite complet de ideea asta nebunească.

Himmler încuviinţă încet, sorbindu-şi cafeaua.

— Da, presupun că ai dreptate.

Canaris se ridică.

— Oricum, te rog să mă scuzi. Cred că o să mă culc.

Se mută pe un alt scaun, se înveli cu o pătură şi se făcu cît putu de comod pentru zborul de trei ore care îi aştepta. De pe partea cealaltă a culoarului, Himmler îl privea fix, cu răceală. Pe

chipul său nu era nici o expresie, absolut nici una. Ai fi zis că era un mort pe scaunul lui, dacă n-ar fi fost muşchiul care îi zvîcnea constant în obrazul drept.

Canaris ajunse aproape în zori la birourile Abwehr de pe Tirpitz Ufer 74-76 din Berlin. Şoferul, care venise să-l aştepte la Tempelhof, îi adusese pe cei doi cîini preţioşi care acum, cînd amiralul coborî din maşină, îl urmară fericiţi. Se duse direct în biroul său. Deschizîndu-şi paltonul din mers, i-l dădu ordonanţei care îi deschise uşa.

— Cafea, îi ceru amiralul. Multă cafea.

Ordonanţa dădu să închidă uşa, dar Canaris îl strigă din nou:

— Ştii cumva dacă a venit colonelul Radl?

— Cred că a dormit în biroul său azi-noapte, Herr Amiral.

— Bine, spune-i că aş vrea să-l văd.

Uşa se închise. Era singur şi, simţindu-se obosit, se prăbuşi pe fotoliu. Gusturile sale personale erau modeste. Biroul era demodat şi relativ gol, cu un covor uzat. Pe perete era un tablou al lui Franco cu dedicaţie. Pe birou era un press-papier din marmură, cu trei maimuţe din bronz, care nu vedeau, nu auzeau şi nu spuneau nimic rău.

— Ăsta sînt eu, zise el încet, bătîndu-le uşor pe cap.

Oftă adînc pentru a-şi recăpăta controlul. În lumea aceea nebună trăia în permanenţă pe muchie de cuţit. Erau lucruri despre care bănuia că nici el n-ar fi trebuit să le ştie. O încercare a doi ofiţeri superiori, la începutul anului, de a arunca în aer avionul lui Hitler care călătorea de la Smolensk la Rastenburg, de exemplu, şi permanenta ameninţare a ceea ce ar fi putut să se întîmple dacă von Dohnanyi şi prietenii lui cedau şi vorbeau.

Ordonanţa apăru cu o tavă pe care se aflau o cafetieră, două ceşti şi un borcănel cu frişcă autentică, o raritate în Berlin în perioada aceea.

— Las-o aici, spuse Canaris. Mă ocup eu de restul.

Ordonanţa se retrase şi, în timp ce turna cafeaua, Canaris auzi o ciocănitură în uşă. Cel care intră arăta atît de imaculat, încît ai fi zic că venise direct de la paradă. Un locotenent-colonel de vînători de munte cu o decoraţie pentru „Războiul de Iarnă“, o medalie de argint şi *Crucea Cavalerilor* la gît. Pînă şi peticul care îi

acoperea ochiul drept avea un aspect regulamentar, ca şi mănuşa din piele neagră de pe mîna stîngă.

— Ah, iată-te, Max, spuse Canaris. Bea o cafea cu mine şi ajută-mă să-mi recapăt minţile. De fiecare dată cînd mă-ntorc de la Rastenburg, simt din ce în ce mai mult că am nevoie de un paznic.

Max Radl avea treizeci de ani şi părea cu zece, cincisprezece mai în vîrstă, în funcţie de zi şi de vreme. Îşi pierduse ochiul drept şi mîna stîngă în timpul aşa-zisului „Război de Iarnă“. În 1941 şi, de atunci, lucra pentru Canaris, căci fusese trimis acasă de pe front. În perioada aceea, era şeful Secţiunii Trei, care era un birou al Departamentului Z, Departamentul Central al Abwehr şi sub controlul direct al Amiralului. Secţiunea Trei era o unitate care trebuia să supravegheze misiunile deosebit de dificile şi, astfel, Radl era autorizat să-şi bage nasul în orice altă secţiune voia, o activitate care îl făcea să nu fie simpatizat de colegii săi.

— A fost chiar atît de rău?

— Mai rău chiar, spuse Canaris. Mussolini era ca un robot, iar Goebbels, ca de obicei, se mişca de pe un picior pe altul ca un puşti de zece ani care stă să facă pe el.

Radl se strîmbă, deoarece întotdeauna se simţea stînjenit cînd amiralul vorbea astfel despre oameni atît de puternici. Deşi birourile erau verificate în fiecare zi pentru a nu exista microfoane, niciodată nu puteai fi sigur.

— Himmler a fost, ca de obicei, un mort plăcut, continuă Canaris, cît despre Führer…

Radl îl întrerupse repede.

— Mai doreşti cafea, Herr Amiral?

Canaris se aşează din nou.

— Nu putea să vorbească decît despre Gran Sasso şi ce miraculos a fost totul, şi de ce Abwehr n-a făcut ceva la fel de spectaculos.

Se ridică brusc, se duse la geam şi privi prin perdea lumina cenuşie a dimineţii.

— Ştii ce a sugerat să facem, Max? Să i-l aducem pe Churchill.

Radl tresări violent.

— Dumnezeule mare, nu poate vorbi serios!

— Cine ştie? Într-o zi, da, în alta, nu. N-a specificat dacă-l vrea

viu sau mort. Treaba asta cu Mussolini i s-a urcat la cap. Acum pare să creadă că totul e posibil. Să-l aducem pe „Diavol din iad“ dacă e necesar, a fost expresia folosită de el.

— Şi ceilalţi… cum au reacţionat? întrebă Radl.

— Goebbels a fost amabil, ca de obicei, Ducele a părut speriat. Himmler a fost cel dificil. L-a susţinut pe Führer în totul. A zis că, am putea, cel puţin, să ne gîndim la treaba asta. Să facem un „studiu de fezabilitate“, astea au fost cuvintele lui.

— Înţeleg, domnule, spuse Radl şovăitor. Credeţi că Führer-ul a vorbit serios?

— Bineînţeles că nu, zise Canaris, ducîndu-se la patul de campanie din colţul biroului.

Dădu pătura la o parte, se aşeză şi începu să-şi dezlege şireturile pantofilor.

— Probabil că a şi uitat deja. Ştiu cum e cînd se află în dispoziţia asta. Vine cu tot felul de idei năstruşnice.

Se băgă în pat şi se înveli cu pătura.

— Nu, cred că Himmler e singurul pentru care ar trebui să ne facem griji. Vrea să mă distrugă. La un moment dat, cînd o să-i convină lui, o să-i aducă aminte de toată afacerea, chiar dacă numai ca să-i arate că nu fac ce mi se spune.

— Şi ce vreţi să fac eu?

— Exact ce a sugerat Himmler. Un studiu de fezabilitate. Un raport lung şi frumos care să dea impresia că am încercat cu adevărat. De exemplu, Churchill se află în Canada acum, nu? Probabil că se va întoarce cu vaporul. Poţi să faci în aşa fel, încît să pară că te-ai gîndit în mod serios să aşezi un submarin la locul potrivit în momentul potrivit? În definitiv, aşa cum Führer-ul însuşi m-a asigurat cu nici şase ore în urmă, se mai întîmplă şi minuni, însă numai sub inspiraţia divină corectă. Spune-i lui Krogel să mă trezească peste o oră şi jumătate.

Îşi trase pătura peste cap, iar Radl stinse lumina şi ieşi. Nu era deloc încîntat cînd se întoarse în biroul lui şi nu din cauza sarcinii ridicole pe care o primise. Acest lucru era ceva obişnuit. De fapt, adesea se referea la Secţiunea Trei ca fiind Departamentul Absurdităţilor.

Nu, ceea ce îl îngrijora era felul în care vorbea Canaris şi, dat fiindcă era unul dintre acei oameni cărora le plăcea să fie

scrupulos de sinceri cu ei înşişi, Radl era suficient de bărbat ca să admită că nu era îngrijorat doar pentru amiral. Se gîndea foarte mult la sine şi la familia sa.

Teoretic, Gestapo-ul nu avea putere asupra celor în uniformă. Pe de altă parte, văzuse destule cunoştinţe dispărînd pur şi simplu de pe faţa pămîntului pentru a mai crede acest lucru. Scandalosul decret al Nopţii şi Ceţii, din cauza căruia diverşi nefericiţi erau făcuţi să dispară în negura nopţii, trebuia să se aplice numai în ceea ce îi privea pe locuitorii teritoriilor cucerite, dar, cum Radl ştia foarte bine, în lagărele de concentrare erau, în momentul acela, peste cincizeci de mii de cetăţeni non-evrei. Din 1933, muriseră aproape două sute de mii.

Cînd intră în birou, îl văzu pe sergentul Hofer, adjutantul său, uitîndu-se pe corespondenţa din timpul nopţii, care tocmai sosise. Acesta era un bărbat de patruzeci şi opt de ani, brunet şi tăcut, un hangiu din Munţii Harz, un schior excelent, care minţise în privinţa vîrstei pentru a fi primit în armată şi luptase alături de Radl în Rusia.

Radl se aşeză la birou şi se uită abătut la fotografia soţiei şi a celor trei fiice ale lui, care se aflau în siguranţă în munţi, în Bavaria. Hofer, care cunoştea semnele, îi dădu o ţigară şi îi puse puţin coniac dintr-o sticlă de *Courvoisier* păstrată în fundul unui sertar.

— E chiar atît de rău, Herr Oberst?

— Chiar atît de rău, zise Radl, după care dădu coniacul pe gît şi îi povesti totul.

Şi lucrurile ar fi rămas aşa, dacă n-ar fi existat o coincidenţă extraordinară. În dimineaţa de 22, exact la o săptămînă de la discuţia pe care o avusese cu Canaris, Radl stătea la birou, luptîndu-se cu o mulţime de hîrtii care se adunaseră în cele trei zile cît el fusese la Paris.

Nu era într-o bună dispoziţie, iar cînd uşa se deschise şi Hofer intră, el îşi ridică privirea încruntat şi spuse nervos:

— Pentru Dumnezeu, Karl, am cerut să fiu lăsat în pace. Ce mai e?

— Vă rog să mă iertaţi, Herr Oberst. Dar am primit un raport care m-am gîndit că v-ar interesa.

— De unde a venit?

— De la Abwher Unu.

Acesta era departamentul care se ocupa de spionajul extern şi Radl fu conştient de un interes vag, Hofer aştepta, ţinînd un plic la piept. Radl lăsă jos stiloul, oftînd.

— Bine, spune-mi despre ce e vorba.

Hofer îi puse un dosar în faţă şi îl deschise.

— Este cel mai recent raport al unui agent din Anglia. Numele de cod este Starling.

Radl se uită la prima foaie, luînd o ţigară din cutia de pe birou.

— Doamna Joanna Grey.

— Locuieşte în partea de nord a Norfolk-ului, aproape de coastă, Herr Oberst. Într-un sat numit Studley Constable.

— Desigur, spuse Radl dintr-o dată mai entuziasmat. Nu este femeia care a făcut rost de informaţiile privind Oboe? întrebă el deschizînd primele două, trei pagini şi încruntîndu-se. E foarte mult. Cum reuşeşte?

— Are un excelent om de legătură la ambasada Spaniei, care îi trece materialele într-o servietă diplomatică. E la fel de bine ca prin poştă. De obicei, primim rapoartele în trei zile.

— Remarcabil, spuse Radl. Cît de des raportează?

— O dată pe lună. Are şi un transmiţător, dar îl foloseşte rareori, deşi urmează procedura normală şi ţine canalul deschis de trei ori pe săptămînă timp de o oră, în caz că este nevoie de ea. Omul ei de legătură în partea aceasta e căpitanul Meyer.

— Bine, Karl. Adu-mi nişte cafea şi o să-l citesc.

— Am însemnat cu roşu paragraful interesant, Herr Oberst. Îl găsiţi pe pagina a treia. De asemenea, am inclus şi o hartă a regiunii respective, îi spuse Hofen, după care ieşi.

Raportul era foarte bine închegat, clar şi plin de informaţii de valoare. O descriere generală a condiţiilor din zonă, localizarea a două noi escadrile americane *B17* la sud de Wash şi a unei escadrile *B24* în apropiere de Sheringham. Erau lucruri bune şi utile, dar nu extrem de captivante. Apoi ajunse la pagina a treia şi la acel paragraf scurt, subliniat cu roşu, şi stomacul i se strînse de o emoţie nervoasă.

Era destul de simplu. Premierul britanic, Winston Churchill, urma să inspecteze în dimineaţa zilei de sîmbătă, 6 noiembrie, o

bază a Comandamentului de Bombardiere al *RAF* din apropiere de Wash. Mai tîrziu, în aceeaşi zi, avea în program vizitarea unei fabrici de lîngă King's Lynn, unde urma să ţină un scurt discurs în faţa muncitorilor.

Apoi venea partea interesantă. În loc să se întoarcă la Londra, intenţiona să petreacă weekend-ul în casa lui Sir Henry Willoughby, care se afla la numai cinci mile în afara satului Studley Constable. Era o vizită pur personală, ale cărei detalii se presupuneau a fi secrete. Cu siguranţă, nimeni din sat nu avea cunoştinţă de plan, dar Sir Henry, comandant de vas, pensionat, nu putuse să nu i se confeseze Joannei Grey care era, pare-se, o prietenă apropiată. Radl se uită la raport timp de cîteva clipe, gîndindu-se la el, după care luă harta şi o desfăcu.

Uşa se deschise şi Hofer apăru cu cafeaua. Puse tava pe masă, umplu o ceaşcă şi rămase aşteptînd impasibil.

Radl îşi ridică privirea.

— Bine, naiba să te ia! Arată-mi unde e locul ăsta. Presupun că ştii.

— Bineînţeles, Herr Oberst, spuse Hofer punînd un deget pe rîul Wash şi coborînd cu el spre sud, de-a lungul coastei. Aici este Studley Constable, iar aici, pe coastă, sînt Blakeney şi Cley, toate formînd un triunghi. M-am uitat pe raportul doamnei Grey de dinainte de război. E o localitate izolată, foarte rurală. Plaje întinse şi mlaştini sărate.

Radl se uită o vreme la hartă şi, în cele din urmă, luă o hotărîre.

— Cheamă-l pe Hans Meyer, aş vrea să stau puţin de vorbă cu el, dar să nu-i dai de înţeles despre ce e vorba.

— Desigur, Herr Oberst.

Hofer se îndreptă spre uşă.

— Ah, şi toate rapoartele trimise de ea, adăugă Radl. Tot ce avem despre întreaga regiune.

Uşa se închise şi, deodată, în încăpăre păru foarte linişte. Se întinse să ia o ţigară. Ca de obicei, acestea erau ruseşti, jumătate tutun, jumătate tub de carton. O pasiune a unora dintre cei care luptaseră în Răsărit. Radl le fuma pentru că îi plăceau. Erau mult prea tari şi îl făceau să tuşească. Era o chestiune de indiferenţă din partea lui, medicii îl avertizaseră deja că nu avea să aibă o

viaţă lungă din cauza rănilor.

Se duse la fereastră, simţindu-se ciudat de abătut. În realitate, totul era o farsă. Führer-ul, Himmler, Canaris, toţi ca nişte umbre în dosul unei pînze albe într-o piesă chinezească. Nimic substanţial. Nimic real şi acea afacere stupidă, acea treabă în legătură cu Churchill. În timp ce oamenii buni mureau pe frontul de răsărit, el se gîndea la astfel de jocuri prosteşti, care nu puteau aduce nimic. Era plin de dezgust, furios pe sine dintr-un motiv neştiut şi, deodată, o bătaie în uşă îl trezi la realitate. Bărbatul care intră avea o înălţime medie şi purta un costum de tweed *Donegal*. Părul său cărunt era rebel, iar ochelarii cu ramă de baga îi dădea un aer puţin nedumerit.

— Ah, iată-te, Meyer. Drăguţ din partea ta că ai venit.

Hans Meyer avea acum cincizeci de ani. În primul război mondial fusese comandant de submarin, fiind unul dintre cei mai tineri ofiţeri din marina germană. Din 1922 încoace fusese angajat în munca de spionaj şi era mult mai inteligent decît părea.

— Herr Oberst, spuse el formal.

— Ia loc, ia loc, te rog, zise Radl arătîndu-i un scaun. Am citit ultimul raport trimis de unul dintre agenţii noştri – Starling. Absolut uluitor.

— Ah, da, spuse Meyer scoţîndu-şi ochelarii şi ştergîndu-i cu o batistă murdară. Joanna Grey. O femeie remarcabilă!

— Povesteşte-mi despre ea.

Meyer făcu o pauză, încruntîndu-se uşor.

— Ce aţi dori să ştiţi, Herr Oberst?

— Totul! spuse Radl.

Meyer ezită o clipă, evident pe punctul de a-l întreba de ce, dar apoi se răzgîndi. Îşi puse ochelarii la loc şi începu să vorbească.

Joanna Grey se născuse Joanna Van Oosten, în martie 1875, într-un mic orăşel numit Vierskop, în statul liber Orange. Tatăl ei era fermier şi pastor al Bisericii olandeze Reformate şi, la zece ani, luase parte la Marea Migraţie, plecarea a vreo zece mii de fermieri buri între 1836 şi 1838 din Cape Colony spre alte regiuni din nordul rîului Orange, pentru a scăpa de dominaţia britanică.

Se căsătorise, la douăzeci de ani, cu un fermier pe nume Dirk

Jansen. Dăduse naştere unei fetiţe în anul 1889, cu un an înaintea izbucnirii ostilităţilor cu englezii, eveniment care fu cunoscut sub denumirea de Războiul Burilor. Tatăl ei alcătuise un grup de comando şi fusese ucis lîngă Blocmfontien, în mai 1900. Din luna aceea, războiul se sfîrşi, practic, dar cei doi ani care urmaseră se dovediseră a fi perioada cea mai tragică din întregul conflict, deoarece, la fel ca alţi fermieri, Dirk Jansen luptă şi el în acel oribil război de gherilă, făcînd parte din grupuri mici, care se bazau pe fermele mai izolate pentru ajutor şi adăpost.

Patrula cavaleriei britanice, care se dusese acasă la familia Jansen în ziua de 11 iunie 1901, îl căutase pe Dirk Jansen care, ca o ironie şi fără ştirea soţiei, murise din cauza rănilor într-o tabără din munţi, cu două luni în urmă. Nu erau decît Joanna, mama ei şi fetiţa. Ea refuzase să răspundă întrebărilor caporalului şi fusese dusă în şopron pentru un interogatoriu care implicase şi faptul de a fi violată de două ori.

Plîngerea pe care o făcuse la comandantul din localitate fusese respinsă şi, în orice caz, în momentul acela, englezii încercau să lupte contra gherilelor dînd foc fermelor şi făcînd ca populaţia să stea în ceea ce, în curînd, aveau să fie cunoscute sub denumirea de lagăre de concentrare.

Acestea erau prost conduse – mai mult o chestiune de proastă administraţie decît de rea-voinţă intenţionată. Bolile începură să se răspîndească şi, în paisprezece luni, muriră peste douăzeci de mii de oameni, printre care şi mama şi fiica Joannei Jansen. Cea mai mare ironie fu aceea că şi ea ar fi murit dacă n-ar fi fost îngrijită de către un doctor englez pe nume Charles Grey, care fusese adus în lagăr într-o încercare de a îmbunătăţi lucrurile, după ce în Anglia izbucnise un scandal cînd se auzise despre acele condiţii de viaţă îngrozitoare. Ura pe care o simţea faţă de englezi era acum extrem de intensă, făcînd parte din fiinţa ei pentru totdeauna. Totuşi, se căsători cu Grey atunci cînd acesta îi ceru mîna. Pe de altă parte, avea douăzeci şi opt de ani şi era distrusă de viaţă. Îşi pierduse soţul şi copilul, toate rudele, şi nu avea nici un ban.

Grey o iubea, fără îndoială. Era cu cincisprezece ani mai mare ca ea şi îi cerea foarte puţin, fiind curtenitor şi blînd. De-a lungul anilor, ea începu să simtă o oarecare afecţiune pentru el,

combinată cu acel gen de iritare şi nerăbdare constantă pe care o simte cineva faţă de un copil neascultător.

El acceptă să lucreze ca misionar medical pentru o Societate Biblică londoneză şi, timp de cîţiva ani, fusese plecat într-o serie de misiuni în Rhodesia, Kenya şi, în cele din urmă, printre zuluşi. Ea nu-i înţelese niciodată preocuparea faţă de cei care, pentru ea, erau „străini“, dar o acceptă, la fel cum acceptă şi activitatea plictisitoare de predare pe care trebuia să o facă pentru a-l ajuta.

În martie 1925, el muri în urma unui atac de cord şi ea rămase cu puţin mai mult de o sută cincizeci de lire pentru a înfrunta viaţa la cincizeci de ani. Destinul îi dăduse încă o lovitură grea, dar ea continuă să lupte, acceptînd un post de guvernantă în casa unei familii engleze din Cape Town.

Între timp, începu să o intereseze naţionalismul bur şi lua parte la reuniunile organizate în mod regulat de către una dintre cele mai extremiste grupări angajate în campania de eliberare a Africii de Sud de sub Imperiul Britanic. La una dintre acele întruniri cunoscu un inginer german pe nume Hans Meyer. Era cu zece ani mai tînăr decît ea şi totuşi, pentru scurt timp, avură o idilă, prima atracţie fizică adevărată pe care o simţise ea după prima căsătorie.

În realitate, Meyer era un agent al spionajului naval german, care se afla în Cape Town pentru a obţine cît putea de multe informaţii despre amplasările navale din Africa de Sud. Din întîmplare, şeful Joannei Grey lucra pentru Amiralitate, astfel că ea putu, fără să rişte în mod deosebit, să scoată din seiful lui de acasă anumite documente interesante pe care Meyer le copie înainte ca ea să le pună la loc.

Ea făcea acest lucru bucuroasă, pentru că simţea o adevărată pasiune pentru el, dar şi dintr-un alt motiv. Pentru prima oară în viaţa ei, îi dădea o lovitură Angliei. Era un fel de răsplată pentru tot ceea ce i se făcuse.

Meyer se întorsese apoi în Germania şi continuase să-i scrie, iar în 1929, cînd, pentru majoritatea oamenilor, lumea se fărîma în mii de bucăţi din cauza crizei economice din Europa, Joanna Grey avu parte de primul ei mare noroc în viaţă.

Primi o scrisoare din partea unei firme de avocaţi din Norwich, prin care era informată că mătuşa răposatului ei soţ murise şi îi

lăsase o căsuţă în apropierea satului Studley Constable, din nordul Norfolk-ului, şi un venit de peste patru mii de lire pe an. Exista o singură problemă. Bătrîna era legată sentimental de casă şi menţionase în testament că Joanna Grey trebuia să locuiască în ea.

Să trăiască în Anglia. Simpla idee îi făcea pielea ca de găină, dar ce alternativă avea? Să trăiască mai departe în acea blîndă sclavie, singura ei perspectivă fiind aceea a unei bătrîneţi trăite în sărăcie? Luă o carte despre Norfolk de la bibiliotecă şi o citi cu atenţie, îndeosebi partea despre zona de coastă din nord.

Denumirile o uimiră. Stiffkey, Morston, Blakeney, Cley-next-the Sea, mlaştini sărate, plaje vaste. Nu înţelegea nimic din toate acestea, aşa că îi scrise despre problema ei lui Hans Meyer, iar acesta îi răspunse imediat, îndemînd-o să plece şi promiţîndu-i că avea să-i facă o vizită cît putea de curînd.

Fu cel mai bun lucru pe care îl făcuse în viaţa ei. Căsuţa se dovedi a fi o casă în stil georgian, încîntătoare, cu cinci dormitoare, situată pe o suprafaţă de jumătate de acru de grădină împrejmuită cu un zid. În perioada aceea, Norfolk era încă ţinutul cel mai rural din Anglia, schimbîndu-se foarte puţin faţă de secolul al nouăsprezecelea, aşa încît, într-un sătuleţ ca Studley Constable, ea era considerată o femeie bogată, o persoană cu oarecare greutate. Şi se mai întîmplă un lucru şi mai ciudat. Ea găsi mlaştinile şi plaja fascinante, se îndrăgosti de acel loc şi era mai fericită ca oricînd.

Meyer veni în Anglia în toamna acelui an şi o vizită de cîteva ori. Făceau plimbări lungi împreună. Ea îi arătă totul. Plaja care se întindea la nesfîrşit, dunele de la Blakeney Point. El nu se referi nici măcar o dată la perioada din Cape Town, cînd ea îl ajutase să obţină informaţiile de care avea nevoie, dar nici ea nu-l întrebă nimic despre activitatea lui din prezent.

Continuară să corespondeze şi ea îi făcu o vizită la Berlin, în 1935. El îi arătă ce făcea Socialismul Naţional pentru Germania. Fu încîntată de tot ce văzu, imensele marşuri, uniforme pretutindeni, tineri frumoşi, femei şi copii care rîdeau fericiţi. Acceptă imediat că aceea era noua ordine. Aşa trebuia să fie.

Apoi, într-o seară, pe cînd se plimbau de-a lungul lui Unter den Linden, după ce fuseseră la operă, unde ea îl văzuse pe Führer în

persoană stînd în loja sa, Meyer îi spusese calm că el lucra acum pentru Abwehr şi o rugase să se gîndească să fie un agent al lor în Anglia.

Ea acceptase pe loc, fără să aibă nevoie să se mai gîndească, întregul ei trup vibrînd de o bucurie cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Astfel că, la şaizeci de ani, devenise spioană, acea doamnă din clasele superioare, căci aşa era considerată, cu chipul plăcut, care se plimba îmbrăcată cu un pulover şi o fustă de tweed, şi urmată de un cîine de vînătoare negru. O doamnă agreabilă, cu părul alb, care avea un transmiţător şi un receptor într-o încăpere micuţă ascunsă în spatele panourilor de lemn din biroul ei şi un om de legătură la ambasada Spaniei din Londra, care trimitea orice informaţie mai importantă la Madrid într-o servietă diplomatică, de acolo fiind înmînată spionajului german.

Rezultatele ei fuseseră foarte bune. Misiunile ei ca membră a Serviciului Femeilor Voluntare o făcură să meargă la multe baze militare şi, astfel, putuse să transmită detalii în legătură cu cele mai multe baze de bombardiere ale *RAF* din Norfolk şi o mulţime de alte informaţii importante.

Cea mai mare realizare a ei fusese la începutul lui 1943, cînd *RAF* introdusese două noi dispozitive pentru bombardamentul „orb“, despre care se spera să crească succesul atacurilor nocturne asupra Germaniei.

Cel mai important dintre acestea, Oboe, opera ţinînd legătura cu două baze terestre din Anglia. Una se afla în Dover şi era cunoscută sub denumirea de „Mouse“ [1], cealaltă era situată în Cromer, pe coasta de nord a Norfolk-ului şi se numea „Cat“ [2].

Era uluitor cît de multe informaţii erau dispuşi cei din cadrul *RAF* să dea unei doamne amabile de la *SFV*, care le aducea cărţi de la bibliotecă şi ceşti de ceai. În timpul celor şase vizite ale ei la baza Oboe din Cromer, putu să pună la treabă unul dintre miniaparatele de fotografiat. Un singur telefon lui Señor Lorca, funcţionarul de la ambasada Spaniei, care era omul ei de legătură, o călătorie cu trenul pînă la Londra şi o întîlnire în Green Park, atîta fu de ajuns.

În douăzeci şi patru de ore, informaţiile despre Oboe părăseau

---

[1] Şoarece

[2] Pisica

Anglia în servieta diplomatică spaniolă. După treizeci şi şase de ore, Hans Meyer, încîntat, le punea pe biroul lui Canaris însuşi, în clădirea de pe Tirpitz Ufer.

Cînd Hans Meyer termină de povestit, Radl lăsă jos stiloul cu care notase cîte ceva.

— O doamnă fascinantă, spuse el. Chiar remarcabilă. Spune-mi ceva, cîtă pregătire are?

— Suficientă, Herr Oberst. A fost în vacanţă în Reich în 1936 şi 1937. De fiecare dată a fost instruită în diverse domenii. Coduri, utilizarea radioului, a aparatului de fotografiat, tehnici de sabotaj elementare. Recunosc, nimic prea avansat, în afară de codul ei Morse care este excelent. Pe de altă parte, nu s-a intenţionat niciodată să fie folosită în persoană.

— Nu, îmi dau seama. Dar în legătură cu folosirea armelor?

— N-a prea fost nevoie. A crescut în veld-ul sud-african. De la zece ani a putut să nimerească o căprioară de la o sută de iarzi.

Radl încuviinţă, privind încruntat în gol şi Meyer îl întrebă şovăitor:

— E vorba de ceva deosebit, Herr Oberst? Poate v-aş putea fi de ajutor?

— Nu acum, dar s-ar putea să am nevoie de tine în viitorul apropiat, o să te anunţ eu. Deocamdată, va fi suficient dacă-mi vei aduce toate dosarele despre Joanna Grey şi să nu comunici prin radio cu ea pînă la noi ordine.

Meyer rămase stupefiat şi nu putu să se abţină:

— Vă rog, Her Oberst, dacă Joanna este cumva în primejdie…

— Cîtuşi de puţin, zise Radl. Îţi înţeleg îngrijorarea, te rog să mă crezi, dar, în momentul ăsta, nu pot să-ţi spun mai mult. E o chestiune de securitate, Meyer.

Meyer îşi reveni suficient pentru a se scuza:

— Desigur, Herr Oberst. Vă rog să mă iertaţi, dar ca vechi prieten al doamnei…

Apoi se retrase. La cîteva clipe după aceea, Hofer veni din anticameră cu cîteva dosare şi vreo două hărţi făcute sul, pe care le ţinea sub braţ.

— Informaţiile pe care le-aţi cerut, Herr Oberst, şi am mai adus şi două hărţi ale Amiralităţii britanice, care acoperă zona de

coastă – numerele o sută opt şi o sută şase.

— I-am spus lui Meyer să-ţi dea tot ce are despre Joanna Grey şi, de asemenea, să nu ia legătura cu ea prin radio, zise Radl. Preiei lucrurile de-aici.

Se întinse să ia una din ţigările lui ruseşti şi Hofer scoase o brichetă confecţionată dintr-un cartuş rusesc de 7.62 mm.

— Deci, continuăm, Herr Oberst?

Radl suflă fumul şi privi în tavan.

— Cunoşti opera lui Jung, Karl?

— Herr Oberst ştie că, înainte de război, vindeam bere şi vinuri bune.

— Jung vorbeşte despre ceea ce el numeşte sincronizare. Uneori, evenimentele coincid în timp şi, datorită acestui lucru, apare sentimentul că există o motivaţie mult mai profundă.

— Herr Oberst? zise Hofer politicos.

— Să luăm treaba asta, de exemplu. Führer-ul, cerul să-l ocrotească, are o revelaţie şi vine cu ideea comică şi absurdă că noi ar trebui să imităm isprava lui Skorzeny de la Gran Sasso aducîndu-i-l pe Churchill, deşi n-a specificat dacă-l vrea viu sau mort. „Sincronizarea” îşi înalţă capul hîdru printr-un raport obişnuit al Abwehr, în care se menţionează că primul-ministru Churchill îşi va petrece un weekend la nu mai mult de şapte, opt mile de coastă, într-o căsuţă izolată dintr-o regiune cît se poate de liniştită. Înţelegi? În orice alt moment, raportul doamnei Grey n-ar fi însemnat nimic.

— Deci, continuăm, nu, Herr Oberst?

— Se pare că destinul îşi spune cuvîntul, Karl, zise Radl. În cît timp spui că ajung rapoartele doamnei Grey?

— În trei zile, Herr Oberst, dacă cineva aşteaptă la Madrid ca să le ia. Nu mai mult de o săptămînă, chiar dacă împrejurările sînt dificile.

— Şi cînd e următorul moment al contactării ei prin radio?

— În seara aceasta, Herr Oberst.

— Bine, transmite-i acest mesaj.

Radl se uită iarăşi în tavan, gîndindu-se bine şi încercînd să-şi comprime ideile.

— Foarte interesaţi de oaspetele dumitale din 6 noiembrie. Am vrea să trimitem cîţiva prieteni să-l întîmpine, în speranţa că

ar putea să-l convingă să se întoarcă împreună cu ei. Aşteptăm comentariile dumitale pe calea obişnuită împreună cu toate informaţiile necesare.

— Asta e tot, Herr Oberst?

— Cred că da.

Acest lucru se întîmpla miercuri. La Berlin ploua, dar, a doua zi, cînd părintele Philip Vereker ieşi şchiopătînd pe poarta bisericii *St. Mary and All the Saints*, din Studley Constable, şi porni prin sat, soarele strălucea şi era o zi perfectă de toamnă.

În perioada aceea, părintele Philip Vereker era un tînăr înalt şi slab, de treizeci de ani, părînd şi mai slab din cauza sutanei negre. Chipul îi era încordat şi schimonosit de durere cînd mergea sprijinindu-se cu toată greutatea în baston. Abia ieşise dintr-un spital militar, cu patru luni în urmă.

Fiul cel mai mic al unui chirurg de pe Harley Street, fusese un student strălucit, care, la *Cambridge*, dăduse impresia că îl aşteaptă un viitor extraordinar. Apoi, spre deznădejdea familiei sale, se hotărîse să studieze pentru a deveni preot şi se dusese la Colegiul englez de la Roma devenind membru al Societăţii lui Isus.

Se înrolase în armată ca preot în 1940 şi, în cele din urmă, fusese repartizat la Regimentul de Paraşutişti. Nu văzuse acţiune decît o dată, în noiembrie 1942, în Tunisia, cînd sărise cu unităţi ale Brigăzii Întîi de Paraşutişti, avînd ordin să captureze aerodromul de la Oudna, care se afla la zece mile distanţă de Tunis.

În cele din urmă, fuseseră siliţi să se retragă pe o întindere de peste cincizeci de mile de cîmp deschis, sub rafalele de mitralieră din avioane şi atacaţi în permanenţă de forţele terestre.

O sută optzeci de oameni reuşiseră să scape. Două sute şaizeci, nu. Vereker era unul dintre cei norocoşi, în ciuda unui glonţ care îi trecuse exact prin gleznă, sfărîmîndu-i osul. Pînă cînd ajunsese la un spital de campanie, făcuse septicemie. Piciorul stîng îi fusese amputat şi el fusese lăsat la vatră.

Lui Vereker îi era greu să pară plăcut în perioada aceea. Durerea era constantă şi nu voia deloc să dispară. Cu toate acestea, izbuti să schiţeze un zîmbet cînd se apropie de Park Cottage şi o văzu pe Joanna Grey împingîndu-şi bicicleta, urmată

de cîinele ei.

— Ce mai faci, Philip? îl întrebă ea. Nu te-am mai văzut de cîteva zile.

Purta o fustă de tweed, un pulover pe gît pe sub impermeabilul galben şi părul alb îi era acoperit de un batic de mătase. Arăta superb cu bronzul ei sud-african, care nu se pierduse niciodată.

— Ah, sînt bine, spuse Vereker. Mor de plictiseală mai mult decît de orice altceva. O singură veste de cînd te-am văzut ultima oară. Sora mea, Pamela. Ţi-aduci aminte că ţi-am vorbit de ea? E cu zece ani mai mică decît mine. Caporal în WAAF.

— Bineînţeles că-mi amintesc, spuse doamna Grey. Ce s-a-ntîmplat?

— A fost repartizată la o bază de bombardiere la Pangbourne, la vreo cincisprezece mile de-aici, aşa că o s-o pot vedea mai des. Vine încoace în weekend. O să ţi-o prezint.

— Abia aştept, zise Joanna Grey urcînd pe bicicletă.

— Facem o partidă de şah diseară? întrebă el cu speranţă în glas.

— De ce nu? Vino pe la opt şi o să şi cinăm. Acum trebuie să plec.

Se depărtă cu bicicleta de-a lungul rîului, urmată de cîinele ei de vînătoare, Patch. Chipul îi era serios acum. Mesajul pe care îl primise prin radio, cu o seară în urmă, o şocase enorm. De fapt, îl decodificase de trei ori pentru a fi sigură că nu făcuse vreo greşeală.

Nu dormise aproape deloc, adormind abia pe la ora cinci, şi stătuse în pat ascultînd avioanele *Lancaster* zburînd spre Europa peste mare şi apoi, după cîteva ore, întorcîndu-se. Ciudat era că, după ce adormise cu greu, se trezise la şapte şi jumătate, plină de viaţă şi energie.

Era ca şi cum ar fi avut pentru prima oară ceva cu adevărat important de făcut. Era absolut incredibil. Să-l răpească pe Churchill, să-l ia chiar de sub nasul celor care ar fi trebuit să-l păzească.

Începu să rîdă. Ah, afurisiţilor de englezi nu avea să le placă deloc şi toată lumea avea să fie uluită.

Cînd coborî dealul, îndreptîndu-se spre şosea, auzi un claxon

în spate şi o maşină mică o depăşi, după care trase pe dreapta. Bărbatul de la volan avea o mustaţă mare şi albă, şi obrajii rumeni ai unuia care bea mult whisky zilnic. Purta uniforma unui locotenent-colonel din armata teritorială.

— Bună dimineaţa, Joanna! strigă el jovial.

Întîlnirea aceea nici n-ar fi putut fi mai nimerită. De fapt, o scutea de o vizită la Studley Grange mai tîrziu.

— Bună dimineaţa, Henry, zise ea şi sări de pe bicicletă.

El coborî din maşină.

— Sîmbătă seară avem oaspeţi. Bridge şi alte treburi din astea. Cina după aceea. Nimic deosebit. Jean s-a gîndit că poate ţi-ar face plăcere să vii şi tu.

— Foarte drăguţ din partea ei. Într-adevăr, mi-ar face plăcere, spuse Joanna Grey. Trebuie să fie foarte emoţionată, pregătindu-se pentru marele eveniment al momentului.

Sir Henry păru uşor speriat şi-şi coborî glasul puţin:

— Sper că n-ai spus nimic nimănui, nu?

Joanna Grey izbuti să pară şocată.

— Bineînţeles că nu. Doar mi-ai spus-o confidenţial.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun deloc, dar am ştiut că pot să am încredere-n tine, Joanna, zise el cuprinzîndu-i mijlocul cu braţul. Să nu sufli o vorbă sîmbătă seară, fetiţo, fă-o de dragul meu, da? Dacă vreunul din ei are vreo bănuială, află toată lumea.

— Aş face orice pentru tine, ştii asta, spuse ea calmă.

— Chiar aşa, Joanna?

Vocea lui se îngroşă şi ea îi simţi pulpa, lipită de a ei, tremurînd uşor. El se depărtă brusc.

— Ei bine, trebuie să plec. Am o întrunire în Holt.

— Trebuie să fii foarte emoţionat la gîndul că îl vei avea pe premier în vizită.

— Într-adevăr. Este o foarte mare onoare, spuse Sir Henry radiind. Vrea să picteze puţin şi doar ştii ce peisaje superbe sînt la Grange, adăugă el, după care urcă la volan. Încotro, apropo?

Ea aştepase întrebarea aceea.

— Ah, mă duc să privesc puţin păsările, ca de obicei. S-ar putea să ajung la Cley sau la mlaştină. Încă nu m-am hotărît. Sînt nişte păsări migratoare interesante, care trec pe-acolo în perioada asta.

— Ai mare grijă, zise el cu chipul grav. Şi nu uita ce ţi-am spus.

Fiind comandantul local al armatei teritoriale, avea planuri acoperind toate aspectele de apărare a coastei, inclusiv detalii ale plajei minate şi – mai important – ale plajelor care doar se presupuneau a fi minate. O dată, plin de solicitudine faţă de siguranţa ei, îşi petrecuse două ceasuri uitîndu-se pe hărţi cu ea şi arătîndu-i exact unde să nu se ducă în timpul expediţiilor ei de privire a păsărilor.

— Ştiu că situaţia se schimbă tot timpul, spuse ea. Poate mai treci pe la mine cu hărţile alea şi mă mai înveţi cîte ceva.

Ochii lui erau puţin înceţoşaţi.

— Ţi-ar plăcea?

— Bineînţeles. De fapt, după-amiază o să fiu acasă.

— După prînz, spuse el. O să vin pe la două, adăugă şi, trăgînd frîna de mînă, porni repede.

Joanna Grey urcă iarăşi pe bicicletă şi începu să pedaleze spre şosea, urmată de Patch care alerga în spatele ei. Sărmanul Henry! Ţinea la el cu adevărat. Era ca un copil şi la fel de uşor de manevrat.

Jumătate de oră mai tîrziu, ieşi de pe drumul de coastă şi pedală printre mlaştinile cunoscute în zonă sub denumirea de Hobs End. Era o lume ciudată a micilor estuare şi a barierelor de trestie mai înalte decît statura unui om, populată numai de păsări, poieri mari şi gîşte cu gîtul negru, care, iarna, veneau din Siberia.

La jumătatea digului se afla o căsuţă ascunsă în spatele unui zid de cremene şi a cîtorva pini. Părea destul de substanţială, cu dependinţe exterioare şi un şopron mare, dar ferestrele erau astupate şi în aer se simţea o atmosferă dezolantă. Aceea era casa paznicului mlaştinilor, dar, din 1940, nu mai existase nici un paznic.

Se duse spre o zonă străjuită de pini. Coborî de pe bicicletă şi o rezemă de un copac. Plaja se întindea pe vreun sfert de milă spre mare. În depărtare, văzu Point de partea cealaltă a estuarului, curbîndu-se asemeni unui deget arătător îndoit, împrejmuind o zonă de canale, bancuri de nisip şi de peşti care, în perioada fluxului, era, probabil, la fel de periculoasă ca în orice altă parte de pe coasta Norfolk-ului.

Scoase aparatul de fotografiat şi făcu o mulţime de fotografii din diverse unghiuri. Cînd termină, cîinele îi aduse un băţ ca să i-l arunce şi i-l puse la picioare. Ea se lăsă pe vine şi îl mîngîie pe urechi.

— Da, Patch, spuse ea încet. Cred că o să meargă totul bine.

Aruncă băţul direct peste sîrma ghimpată care împiedica accesul pe plajă şi Patch o zbughi pe lîngă stîlpul cu placa de lemn pe care scria *Atenţie la mine!* Graţie lui Henry Willonghby, ştia sigur că nu exista nici o mină pe plajă.

În stînga ei, erau o baracă din beton şi un post de mitralieră, în jurul cărora plutea un aer de decădere, iar în spaţiul dintre pini, trapa tancului se umpluse cu nisip. Cu trei ani în urmă, după eşecul de la Dunkerque, acolo erau soldaţi. Pînă şi cu un an în urmă fusese acolo armata teritorială, acum însă nu mai era nimeni.

În iunie 1940, o zonă de pînă la douăzeci de mile de la Wash pînă la Rye fu declarată zonă de apărare. Nu existau restricţii impuse locuitorilor din regiune, dar cei din afară trebuia să aibă un motiv întemeiat pentru vizită. Toate acestea se schimbaseră considerabil şi acum, după trei ani, practic, nimeni nu se mai ostenea să respecte regulile, pentru că nu mai era nevoie, pur şi simplu.

Joanna Grey se aplecă să mîngîie cîinele din nou.

— Ştii care-i treaba, Patch? Englezii nu se mai aşteaptă să fie invadaţi.

Capitolul 3

Raportul Joannei Grey ajunse la Tirpitz Ufer marţea următoare. Hofer i-l duse direct lui Radl, care îl deschise şi îi examină conţinutul.

Erau fotografii ale mlaştinilor de la Hobs End şi ale căilor de acces de pe plajă, poziţiile lor fiind indicate doar printr-o trimitere

la o hartă codificată. Radl îi dădu raportul lui Hofer.

— Principală prioritate. Pune să fie decodificat şi aşteaptă acolo rezultatul.

Abwehr tocmai începuse să folosească noul dispozitiv de codificare *Sonlar*, care rezolva în cîteva minute o problemă ce, înainte, dura ore întregi. Aparatul avea o tastatură normală de maşină de scris. Operatorul copia, pur şi simplu, mesajul codificat, care era descifrat în mod automat şi scos pe o bandă sigilată. Nici măcar operatorul nu vedea mesajul.

Hofer se întoarse în birou în douăzeci de minute şi aşteptă tăcut pînă cînd colonelul citi raportul. Radl îl privi zîmbind şi i-l împinse peste birou.

— Citeşte-l, Karl, citeşte-l. Excelent, cu adevărat excelent! Ce femeie!

Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă nerăbdător ca Hofer să termine. În cele din urmă, sergentul îşi ridică privirea şi spuse:

— Pare foarte promiţător.

— Promiţător? Asta-i tot ce poţi să spui? Doamne, omule, e o adevărată posibilitate! O posibilitate cît se poate de reală.

Era mai emoţionant ca oricînd în ultimele cîteva luni, ceea ce nu era bine pentru el, pentru inima lui, atît de grav afectată de rănile lui. Orbita goală de sub petecul negru zvîcnea, mîna de aluminiu din interiorul mănuşii părea să fi prins viaţă, fiecare tendon fiind întins la maximum. Rămase fără aer şi se prăbuşi pe fotoliu.

Hofer scoase repede sticla de *Courvoisier* din sertar, umplu un pahar pe jumătate şi i-l duse la buze. Radl îl înghiţi aproape pe tot, tuşi puternic apoi păru să-şi recapete controlul.

Zîmbi cu amărăciune.

— Nu-mi pot permite să fac asta prea des, nu, Karl? N-au mai rămas decît două sticle. E ca un aur lichid zilele astea.

— Herr Oberst n-ar trebui să se emoţioneze astfel, zise Hofer, după care adăugă: Nu vă puteţi permite.

Radl mai bău puţin coniac.

— Ştiu, Karl, ştiu, dar nu vezi? A fost o glumă, o idee pe care Führer-ul a avut-o într-un acces de furie într-o miercuri, ca să fie uitată pînă vineri. „Un studiu de fezabilitate”, asta a fost sugestia lui Himmler şi numai pentru a-l pune într-o lumină proastă pe

amiral. Acesta mi-a zis să pun ceva pe hîrtie. Orice, ca să arătăm că ne facem datoria.

Se ridică şi se duse la fereastră.

— Dar acum e altceva, Karl. Nu mai e o glumă. E ceva ce s-ar putea face.

Hofer stătea drept de partea cealaltă a biroului, fără să trădeze nici o emoţie.

— Dar, Her Oberst, cred că s-ar putea.

— Şi gîndul ăsta nu te mişcă în nici un fel? întrebă Radl cutremurîndu-se. Doamne, pe mine mă înspăimîntă! Adu-mi hărţile acelea ale Amiralităţii şi pe cea topografică.

Hofer le întinse pe birou şi, cînd găsi Hobs End, Radl examină locul în comparaţie cu fotografiile.

— Cine ar putea cere mai mult? O zonă perfectă pentru aterizarea unor paraşutişti şi, în acel weekend, fluxul o să revină în zori şi o să şteargă orice urmă de activitate.

— Dar chiar şi un număr mic de oameni vor trebui transportaţi cu un avion sau un bombardier, zise Hofer. Vă imaginaţi un *Dornier* sau un *Junkers* rezistînd prea mult deasupra coastei Norfolk-ului zilele acestea, cînd sînt atîtea baze de bombardiere apărate de patrule nocturne regulate?

— O problemă, sînt de acord, zise Radl, dar nu este de nerezolvat. Potrivit hărţii Luftwaffe pentru regiunea aceea, în acel punct al coastei nu există un radar pentru niveluri joase, ceea ce înseamnă că o apropiere sub două sute de metri ar trece neobservată. Dar acest gen de amănunt nu e chiar atît de important acum. Ne putem ocupa de el mai tîrziu. *Un studiu de fezabilitate*, Karl, asta-i tot ce ne trebuie în acest moment. Eşti de acord că, teoretic, ar fi posibilă paraşutarea unui grup de atac pe plaja aceea?

— Accept acest lucru ca o propunere, dar cum îi scoatem de-acolo? Cu un submarin?

Radl se uită la hartă cîteva clipe, după care clătină din cap.

— Nu, nu e tocmai practic. Grupul ar fi prea numeros. Ştiu că ar putea să stea îngrămădiţi la bord cumva, dar întîlnirea ar trebui să aibă loc la o anumită distanţă în larg şi ar fi greu să transportăm atîţia pînă acolo. Avem nevoie de ceva mai simplu, mai direct. Poate o vedetă. Sînt o mulţime de vedete în zona

aceea. Nu văd de ce una nu s-ar putea strecura între plajă şi Point. Ar fi moment de flux şi, potrivit raportului, în partea aceea nu există mine, ceea ce ar simplifica lucrurile considerabil.

— Avem nevoie de sfatul Marinei, spuse Hofer prudent. Doamna Grey scrie în raport că apa e foarte periculoasă acolo.

— Pentru asta există marinari buni. Mai e ceva ce te nemulţumeşte?

— Vă rog să mă iertaţi, Herr Oberst, dar mi se pare că este implicat şi factorul timp, care ar putea fi crucial pentru succesul întregii operaţiuni şi, sincer să fiu, nu văd cum ar putea fi rezolvată această chestiune.

Îi arătă Studley Grange pe harta topografică.

— Aici e ţinta, la aproximativ opt mile de punctul de paraşutare. Ţinînd cont de teritoriul necunoscut şi de întuneric, după părerea mea, unei trupe de atac i-ar trebui vreo două ore ca să ajungă la el şi, oricît de scurtă ar fi vizita, la întoarcere ar face tot atît. Estimativ, toată acţiunea ar dura vreo şase ore. Dacă presupunem că paraşutarea ar avea loc pe la miezul nopţii, din motive de siguranţă, aceasta înseamnă că întîlnirea cu vedeta ar trebui să se petreacă în zori, dacă nu chiar mai tîrziu, ceea ce n-ar fi deloc indicat. Vedeta are nevoie de cel puţin două ore de întuneric pentru a-şi acoperi plecarea.

Radl stătuse rezemat de spătarul fotoliului, cu capul pe spate şi cu ochii închişi.

— Foarte lucid gîndit, Karl. Înveţi, spuse el şi se ridică. Ai perfectă dreptate, de aceea paraşutarea va trebui să aibă loc în noaptea precedentă.

— Herr Oberst? zise Hofer uluit. Nu pricep.

— Foarte simplu. Churchill va sosi la Studley Grange în cursul după-amiezei sau a serii de 6 noiembrie şi îşi va petrece noaptea acolo. Grupul nostru va fi paraşutat în seara precedentă, în 5 noiembrie.

Hofer se încruntă, gîndindu-se.

— Văd care ar fi avantajul, desigur, Herr Oberst. Plusul de timp le va oferi posibilitatea unei manevre, în cazul în care ar apărea ceva neprevăzut.

— Ar însemna şi că s-ar elimina problema cu vedeta. Ar putea fi luaţi sîmbătă la zece sau unsprezece, spuse Radl zîmbind şi

scoţînd altă ţigară din cutie. Deci, eşti de acord că şi acest lucru este posibil?

— Ar putea fi dificil să se ascundă toată ziua de sîmbătă, zise Hofer. Mai ales dacă o să fie un grup numeros.

— Ai perfectă dreptate, zise Radl ridicîndu-se şi începînd să se plimbe încoace şi încolo prin încăpere. Da mi se pare că există un răspuns foarte limpede. Să-ţi pun o întrebare ca unui vechi pădurar, Karl. Dacă ai vrea să ascunzi un pin, care ar fi cel mai sigur loc din lume?

— Presupun că într-o pădure de pini.

— Exact. Într-o regiune atît de îndepărtată şi izolată, un străin – orice străin – ar sări în ochi, mai ales în vreme de război. Nu uita că nu există excursionişti. Englezii, ca şi bunii germani, îşi petrec vacanţele acasă pentru a ajuta războiul. Totuşi, potrivit raportului doamnei Grey, în fiecare săptămînă trec străini pe-acolo şi sînt acceptaţi fără probleme.

Hofer păru nedumerit şi Radl continuă:

— Soldaţi, Karl, în manevre, făcînd antrenamente, urmărindu-se unii pe alţii prin gardurile vii.

Luă raportul Joannei Grey de pe birou şi dădu cîteva pagini.

— Uite, de exemplu, aici, la pagina trei, vorbeşte despre un loc numit Meltham House, situat la vreo opt mile de Studley Constable. Anul trecut a fost folosit de patru ori ca loc de pregătire pentru unităţi stil comando. De două ori de către englezi, o dată de o unitate alcătuită din polonezi şi o dată de către cavalerişti americani.

Îi dădu raportul lui Hofer şi acesta se uită la paragraful indicat.

— Ca să treacă fără probleme prin sat, n-au nevoie decît de nişte uniforme britanice. O unitate de comando poloneză ar fi acoperirea cea mai bună.

— Ar rezolva problema limbii, cu siguranţă, zise Hofer. Dar acea unitate la care s-a referit doamna Grey avea ofiţeri englezi, nu numai vorbitori de limbă engleză. Dacă Herr Oberst mă iartă că o spun, este o diferenţă.

— Da, ai dreptate. O foarte mare diferenţă. Dacă ofiţerul însărcinat cu conducerea grupului este englez sau în aparenţă englez, lucrurile ar fi mult mai simple.

Hofer se uită la ceas.

— Dacă îmi permiteţi să vă amintesc, Herr Oberst, şedinţa săptămînală a şefilor de secţiuni va începe în biroul domnului amiral exact peste zece minute.

— Îţi mulţumesc, Karl, zise Radl şi se ridică, strîngîndu-şi cureaua. Deci, s-ar părea că studiul nostru de fezabilitate este complet, practic. Cred că am acoperit toate aspectele.

— Cu excepţia celui care s-ar putea să fie cel mai important, Herr Oberst.

Radl era la jumătatea drumului spre uşă cînd se opri deodată.

— Bine, Karl, uimeşte-mă.

— Conducătorul unei asemenea misiuni, Herr Oberst. Ar trebui să fie un om cu nişte capacităţi extraordinare.

— Un al doilea Otto Skorzeny, sugeră Radl.

— Exact. Care, în acest caz, trebuie să aibă un lucru în plus. Capacitatea de a fi luat drept englez.

Radl zîmbi fermecător.

— Găseşte-l, Karl. Îţi dau patruzeci şi opt de ore.

După aceea, deschise uşa şi ieşi.

Cum întîmplarea făcu, Radl trebui să plece la München a doua zi şi reapăru în biroul său de pe Tirpitz Ufer joi după prînz. Era extrem de obosit, deoarece dormise foarte puţin noaptea precedentă la München. Bombardierele *Lancaster* ale RAF acordaseră oraşului mai multă atenţie ca de obicei.

Hofer îi aduse imediat o cafea şi îi puse un coniac.

— A fost o călătorie bună, Herr Oberst?

— Aşa şi aşa, spuse Radl. De fapt, cel mai interesant a fost cînd am aterizat ieri. Pe lîngă *Junkers*-ul nostru zbura razant un *Mustang* american. Pot să-ţi spun că a cam stîrnit panică. Apoi, am văzut că avea svastica pe coadă. Se pare că era un avion care aterizase forţat şi *Luftwaffe* îl reparase, iar acum efectua un zbor de încercare.

— Extraordinar, Herr Oberst.

Radl încuviinţă.

— Asta mi-a dat o idee, Karl. Ştii, în legătură cu problema aceea pe care ai ridicat-o privind faptul că un *Dornier* sau un *Junkers* nu poate supravieţui deasupra coastei Norfok-ului, zise el şi, în clipa aceea, observă o mapă verde pe birou. Ce-i asta?

— Misiunea pe care mi-aţi dat-o, Herr Oberst. Ofiţerul care ar putea trece drept englez. Am făcut cîteva investigaţii şi am cerut nişte documente de la Curtea Marţială, care trebuie să sosească în după-amiaza aceasta.

— Curtea Marţială? întrebă Radl. Nu-mi place cum sună. Cine naiba e omul ăsta? întrebă el deschizînd dosarul.

— Se numeşte Steiner. Locotenent-colonelul Kurt Steiner, zise Hofer, şi o să vă las să citiţi în linişte despre el. E o poveste interesantă.

Era chiar mai mult decît interesantă. Era fascinantă!

Steiner era unicul fiu al generalului de divizie Karl Steiner, în prezent, comandant de zonă în Brittany. Se născuse în 1916, cînd tatăl său era maior de artilerie. Mama sa era americancă, fiica unui bogat negustor de lînă din Boston, care venise la Londra pentru afaceri.

În luna în care i se născuse fiul, singurul ei frate murise în Somme, fiind căpitan al unui regiment de infanterie Yorkshire.

Băiatul studiase la Londra, petrecîndu-şi cinci ani la St. Paul’s, în perioada în care tatăl său fusese ataşat militar la ambasada Germaniei, şi vorbea limba engleză fluent. După moartea tragică a mamei, într-un accident de maşină, în 1931, se întorsese în Germania împreună cu tatăl său, dar continuase să-şi viziteze rudele din Yorkshire pînă în 1938.

Un timp, studiase arta la Paris, întreţinut de tatăl său, înţelegerea fiind că, dacă acest lucru nu ieşea bine, avea să intre în armată. Exact asta se şi întîmplase. O scurtă perioadă fusese sublocotenent de artilerie şi, în 1936, se oferise voluntar să facă pregătire de paraşutist la *Stendhal*, mai mult pentru a scăpa de plictiseala vieţii militare decît din alt motiv.

Se descoperise imediat că avea talent pentru acel gen de militărie pirateresc. Luptase în Polonia şi fusese paraşutat în Narvik, în timpul campaniei norvegiene. Ca locotenent, aterizase forţat, cu planorul, cu grupul care cucerise Canalul Albert în 1940, în timpul marii încercări de a cuceri Belgia, şi fusese rănit la braţ.

Apoi urmase Grecia – Canalul Corint – şi, după aceea, un alt fel de iad. În mai 1941, căpitan fiind deja, în marele atac asupra Cretei, fusese grav rănit în lupta aprigă pentru aerodromul

Maleme.

După aceea, „Războiul de Iarnă“. Radl simţi un fior rece prin oase numai cînd citi acea denumire. *Doamne, oare o să uităm Rusia vreodată*, se întrebă el, *noi cei care am fost acolo atunci?*

Ca maior, Steiner condusese un grup special de asalt format din trei sute de voluntari, paraşutaţi în timpul nopţii pentru a contacta şi a conduce două divizii izolate în bătălia pentru Leningrad. Atunci primise un glonţ în piciorul drept, alegîndu-se cu un şchiopătat uşor, dar şi cu primirea medaliei *Crucea Cavalerilor* şi o reputaţie pentru acel gen de operaţiuni.

Fusese însărcinat cu încă două misiuni asemănătoare şi fusese promovat la gradul de locotenent-colonel, la timp pentru a pleca la Stalingrad, unde îşi pierduse jumătate din oameni, însă fusese chemat cu cîteva săptămîni înainte de sfîrşit, cînd avioanele încă mai zburau. În ianuarie, el împreună cu cei o sută şaizeci şi şapte de supravieţuitori, din grupul său de asalt iniţial, au fost paraşutaţi în apropiere de Kiev, din nou pentru a contacta şi a conduce două divizii care fuseseră izolate. Rezultatul a fost o retragere ofensivă pe o distanţă de trei sute de mile însîngerate, iar în ultima săptămînă din aprilie, Kurt Steiner trecuse în partea germană cu numai treizeci de supravieţuitori.

Steiner a primit *Frunza de Stejar* şi a fost trimis imediat în Germania cu trenul, împreună cu oamenii săi, trecînd prin Varşovia în dimineaţa zilei de 1 mai. A plecat în aceeaşi seară împreună cu oamenii săi, fiind arestaţi din ordinul lui Jürgen Stroop, Brigadeführer SS şi general de divizie în poliţie.

Săptămîna următoare se întrunise Curtea Marţială. Amănuntele lipseau, la dosar existînd numai verdictul. Steiner şi oamenii săi fuseseră condamnaţi să servească într-o unitate disciplinară, trebuind să acţioneze în cadrul Operaţiunii *Peştele-Sabie*, pe Alderney, în insulele din Canalul Mînecii, sub ocupaţie germană. Radl se uită la dosar cîteva clipe, după care îl închise şi sună să vină Hofer, care apăru imediat.

— Herr Oberst?

— Ce s-a-ntîmplat la Varşovia?

— Nu ştiu exact, Herr Oberst. Sper să primesc documentele de la Curtea Marţială mai tîrziu.

— Bine. Ce fac în Insule?

— Din cîte am putut să aflu, Operaţiunea *Peştele-Sabie* este un fel de unitate sinucigaşă, Herr Oberst. Ţelul lor este să distrugă navele aliaţilor din Canal.

— Şi cum reuşesc s-o facă?

— Se pare că stau pe o tropilă cu încărcătură scoasă şi o turelă de sticlă îi oferă o oarecare protecţie manipulantului. O torpilă încărcată este prinsă dedesubt şi pe aceasta trebuie să o lanseze manipulantul în timpul unui atac, dîndu-se la o parte în ultimul moment.

— Dumnezeule mare! spuse Radl îngrozit. Nu-i de mirare că îi folosesc pe cei condamnaţi la muncă silnică.

Rămase tăcut o vreme, uitîndu-se la dosar. Hofer tuşi şi zise şovăitor:

— Credeţi că ar putea fi omul nostru?

— Nu văd de ce nu. Îmi închipui că orice ar părea mai bun decît ceea ce face acum. Ştii cumva dacă domnul amiral e aici?

— O să aflu, Herr Oberst.

— Dacă este, încearcă şi fixează-mi o audienţă pentru după-amiază. A venit momentul să-i arăt cît de departe am ajuns. Pregăteşte-mi o prezentare frumoasă şi concisă. O pagină doar şi dactilografiaz-o tu însuţi. Nu vreau să mai afle cineva despre treaba asta. Nici chiar dintre oamenii din Departament.

Exact în clipa aceea, locotenent-colonelul Kurt Steiner se afla pînă la brîu în apa rece ca gheaţa a Canalului Mînecii, mai îngheţat ca oricînd, mai îngheţat chiar şi decît în Rusia, frigul pătrunzîndu-i pînă în creier, aşa cum stătea ghemuit în dosul turelei de sticlă de pe torpilă.

Poziţia lui exactă era la aproape două mile la nord-est de portul Braye, de pe insula Alderney, şi la nord de insula Burhon, care era mai mică. Era înconjurat de o ceaţă îngrozitor de densă, aşa încît nu vedea absolut nimic în jur, de parcă s-ar fi aflat la capătul lumii. Cel puţin nu era singur. Două frînghii de cînepă dispăreau în ceaţă de fiecare parte a lui, asemeni unor cordoane ombilicale care îl legau de sergentul Otto Lemke, în stînga, şi de locotenentul Ritter Neumann, în dreapta.

Steiner fusese uluit cînd se auzise strigat în după-amiaza aceea. Şi mai uluitoare era dovada unui contact radar, care indica

prezenţa unei nave atît de aproape de ţărm, deoarece principala rută prin Canal era mult mai spre nord. Aşa cum se aflase mai tîrziu, nava în chestiune, *Joseph Johnson*, un vas de opt mii de tone, care pornise din Boston cu destinaţia Playmouth, fiind încărcat cu explozibil, suferise o avarie în timpul unei furtuni puternice în apropiere de Land's End, cu trei zile în urmă. Dificultăţile provocate de acest lucru şi ceaţa densă o făcuse să devieze de la ruta ei.

La nord de Burhon, Steiner încetini şi trase de frînghii pentru a-şi alerta camarazii. Cîteva clipe mai tîrziu, aceştia ieşiră din ceaţă şi i se alăturară. Ritter Neumann era vineţiu la faţă din cauza frigului.

— Sîntem aproape, Herr Oberst, spuse el. Sînt sigur că-i aud.

Sergentul Lemke apăru lîngă ei. Barba sa neagră şi cîrlionţată, de care era foarte mîndru, era o dispensă specială din partea lui Steiner, deoarece bărbia lui Lemke fusese rău deformată de un glonţ rusesc. Era foarte emoţionat, cu ochii scînteind, şi, evident, privea totul ca pe o mare aventură.

— Şi eu, Herr Oberst.

Steiner ridică mîna pentru a-l face să tacă şi ascultă. Vuietul surd se auzea foarte aproape acum.

— Este o pradă uşoară, Herr Oberst, spuse Lemke zîmbind, în ciuda faptului că dinţii îi clănţăneau de frig. Cea mai bună din cîte am avut pînă acum. Nici măcar n-o să ştie ce-a lovit-o.

— Vorbeşte în numele tău, Lemke, spuse Ritter Neumann. Dacă am învăţat ceva în scurta şi nefericita mea viaţă, acest lucru a fost să nu mă aştept niciodată la nimic şi să fiu şi mai suspicios faţă de ceva care mi se oferă pe tavă.

Parcă pentru a-i confirma vorbele, o rafală de vînt care se iscă din senin sfîşie perdeaua de ceaţă. În spatele lor era întinderea cenuşiu-verzuie a insulei Alderney, fortăreaţa navală Fort Albert, fiind foarte vizibilă.

La vreo sută cincizeci de iarzi distanţă, *Joseph Johnson* se deplasa cu o viteză între opt şi zece noduri spre nord-vest, îndreptîndu-se către Canal. Puteau fi văzuţi în orice clipă. Steiner acţionă imediat.

— Bine, dedesubt, lansaţi torpilele la cincizeci de iarzi şi apoi afară din nou, şi fără acte de eroism, Lemke. La muncă silnică nu

se dau medalii, nu uita. Doar sicrie.

Mări viteza şi ţîşni înainte, ghemuindu-se în dosul turelei cînd valurile începură să i se spargă deasupra capului. Era conştient de prezenţa lui Ritter Neumann în dreapta lui, aproape în aceeaşi linie cu el, dar Lemke pornise şi se afla deja la vreo cincisprezece, douăzeci de iarzi în faţă.

— Tînăr prost, îşi spuse Steiner. Ce-o crede că-i asta?

Doi dintre oamenii de lîngă parapetul lui *Joseph Johnson* aveau puşti în mîini şi un ofiţer ieşi din timonerie, rămînînd pe punte, unde începu să tragă cu o puşcă mitralieră *Thompson*. Nava mări viteza acum, trecînd printr-o perdea subţire de ceaţă, cînd aceasta începu să se lase din nou.

În cîteva clipe, avea să dispară complet. Celor de lîngă parapet le era greu să ţintească datorită tangajului, iar ţinta era prea jos, astfel că gloanţele lor nimereau în gol. *Thompson*-ul, care nu era o armă prea precisă, nu reuşea nimic acum şi făcea foarte mult zgomot.

Lemke ajunse la linia de cincizeci de iarzi cu cîteva minute înaintea celorlalţi şi continuă să meargă. Steiner nu avea cum să-l împiedice. Oamenii de la parapet începură să se apropie de ţintă şi un glonţ ricoşă din torpilă în faţa turelei.

Se întoarse şi îi făcu semn lui Neumann.

— Acum! strigă el şi lansă torpila.

Cea pe care stătea, eliberată de greutatea pe care o purtase, ţîşni cu forţă şi el se întoarse repede spre dreapta, urmîndu-l pe Neumann, pentru a se îndepărta de navă cît mai iute cu putinţă.

Şi Lemke se depărta acum, aflîndu-se la nu mai mult de douăzeci şi cinci de iarzi de *Joseph Johnson*, cei de la parapet trăgînd în el cu înverşunare. Probabil că unul din ei nimerise, deşi Steiner nu putea fi sigur. Singurul lucru cert era că, la un moment dat, Lemke stătuse ghemuit călare pe torpila lui, iar în clipa următoare nu mai era.

O secundă mai tîrziu, una dintre cele trei torpile lovi nava aproape de pupa şi aceasta conţinea sute de tone de bombe foarte puternice, destinate folosinţei grupurilor de bombardiere ale celei de-a 8-a Divizii a Aviaţiei americane în Marea Britanie. În clipa în care fu înghiţită de ceaţă, *Joseph Johnson* explodă şi zgomotul îşi găsi ecoul iar şi iar. Steiner se lăsă în jos, ferindu-se

cînd o imensă bucată de metal deformat căzu în mare în faţa lui.

Bucăţele din navă zburau peste tot şi ceva îl lovi pe Neumann în cap. Ridică mîinile şi scoase un ţipăt, fiind aruncat în spate. Tropila îi ţîşni de sub el şi dispăru în valul următor.

Deşi fără cunoştinţă, cu fruntea însîngerată din cauza unei răni urîte, era ţinut la suprafaţă de vestă. Steiner se duse lîngă el, petrecu un capăt al frînghiei pe sub vesta lui şi continuă să se îndrepte spre Braye, care deja începuse să se vadă foarte vag din cauza ceţii care învăluia insula din nou.

Apa se retrăgea repede. Steiner nu avea nici o şansă să ajungă în portul Braye şi ştia acest lucru, luptînd zadarnic împotriva unui reflux care probabil că îi împingea spre Canal, fără vreo speranţă de întoarcere.

Deodată, îşi dădu seama că Ritter Neumann îşi recăpătase cunoştinţa şi îl privea.

— Dă-mi drumul! spuse el cu un glas stins. Dezleagă-mă. Singur o să reuşeşti.

Steiner nu se osteni să-i răspundă la început, ci se concentră pentru a întoarce torpila spre dreapta. Burhon trebuia să se afle, undeva, în direcţia aceea, învăluită în stratul dens de ceaţă. Exista şansa ca refluxul să-i împingă într-acolo, deşi foarte slabă. Totuşi, mai bine decît nimic.

— De cînd sîntem împreună, Ritter? întrebă el calm.

— Ştii foarte bine, zise celălalt. Prima dată cînd mi-au căzut ochii pe tine a fost deasupra lui Narvik, cînd mi-a fost frică să sar din avion.

— Mi-aduc aminte. Eu te-am convins s-o faci.

— E un mod de a spune, zise Ritter. M-ai împins în gol.

Dinţii îi clănţăneau de frig şi Steiner verifică frînghia.

— Da, erai un puşti berlinez, de optsprezece ani, abia ieşit de pe băncile facultăţii. Întotdeauna cu un volum de poezii în buzunar. Un fiu de profesor, care s-a tîrît cincizeci de iarzi sub o ploaie de gloanţe ca să-mi aducă trusa medicală cînd am fost rănit la Albert Canal.

— Ar fi trebuit să te las, spuse Ritter. Uite în ce m-ai băgat. Creta, pe urmă o misiune pe care n-am vrut-o, Rusia şi, acum, asta. Ce afacere, zise el închizînd ochii, după care adăugă încet: Îmi pare foarte rău, Kurt, dar e-n zadar.

Deodată, fură prinşi într-un curent puternic care îi duse spre stîncile L'Equet, dintr-un capăt al insulei Burhon. Acolo era o navă sau o jumătate de navă, tot ce mai rămăsese dintr-o navă de coastă franceză care se izbise de stînci în timpul unei furtuni, pe la începutul anului. Ceea ce mai rămăsese din puntea de la pupa era cufundat adînc în apă. Un val luă torpila şi o purtă pe creastă, iar Steiner se dădu la o parte de pe ea, agăţîndu-se cu o mînă de parapetul navei, în timp ce, cu cealaltă, ţinea frînghia cu care era legat Neumann.

Valul se retrase, luînd şi torpila cu el. Steiner urcă pe puntea în pantă, îndreptîndu-se spre timonerie. Se strecură pe uşa distrusă, trăgîndu-şi şi camaradul, după care se ghemuiră amîndoi în spaţiul acela fără acoperiş, exact atunci începînd să plouă uşor.

— Şi-acum? întrebă Neumann cu un glas slab.

— Stăm liniştiţi. Brandt o să iasă cu barca de salvare imediat cum o să se ridice ceaţa puţin.

— Aş vrea o ţigară, spuse Neumann, dar imediat încremeni şi arătă spre uşa ruptă. Ia uite.

Steiner se duse la parapet. Apa se mişca repede acum, răsucindu-se şi învîrtindu-se printre recifuri şi stînci, purtînd cu ea gunoiul războiului, un covor plutitor format din ceea ce mai rămăsese din *Joseph Johnson*.

— Deci, am terminat-o, zise Neumann, încercînd să se ridice în capul oaselor. Kurt, e un om acolo, cu vestă de salvare galbenă. Uite, sub pupa.

Steiner se lăsă să alunece în apă pe puntea înclinată şi îşi făcu loc printre bucăţile de lemn spre cel care plutea acolo, cu capul pe spate şi cu ochii închişi. Era foarte tînăr şi părul blond îi era lipit de cap. Steiner îl apucă de vestă şi începu să-l tragă spre epavă, dar el deschise ochii şi îl privi. Apoi clătină din cap, încercînd să vorbească.

Steiner se lăsă să plutească alături de el un moment.

— Ce e? îl întrebă el în engleză.

— Te rog, şopti băiatul. Dă-mi drumul.

Ochii i se închiseră din nou şi Steiner înotă cu el spre pupa. Neumann, care urmărea scena din locul unde se afla, îl văzu pe Steiner începînd să-l tragă pe puntea înclinată. Ezită apoi un moment îndelungat, după care îl lăsă să alunece înapoi în apă. Un

curent îl luă şi îl duse, undeva, în dosul recifurilor, iar Steiner urcă obosit pe punte.

— Ce-a fost asta? întrebă Neumann vlăguit.

— Ambele picioare îi erau retezate de la genunchi în jos, spuse Steiner aşezîndu-se cu foarte mare grijă şi proptindu-şi picioarele în parapet. Cum era poezia aia a lui Eliot din care citai mereu la Stalingrad? Aia care nu-mi plăcea mie?

— Cred că sîntem pe străduţa şobolanilor, zise Neumann. Acolo unde morţii îşi pierd oasele.

— Acum o înţeleg, zise Steiner. Acum pricep exact ce-a vrut să spună.

Stătură tăcuţi amîndoi. Acum era mai frig, iar ploaia se înteţise, risipind ceaţa. După vreo douăzeci de minute, auziră un motor nu prea departe. Steiner scoase pistolul de semnalizare din tocul de pe piciorul drept, îl încărcă şi trase o rachetă.

Cîteva clipe mai tîrziu, şalupa de salvare apăru din ceaţă şi încetini, apropiindu-se de ei. Sergentul major Brandt se afla la proră cu o frînghie pregătită. Era un individ imens, avînd mult peste un metru optzeci şi o greutate pe măsură, care purta un impermeabil galben pe spatele căruia scria *Royal National Lifeboat Institution*. Ceilalţi erau cu toţii oamenii lui Steiner. Sergentul Sturm la cîrmă, caporalul Briegel şi soldatul Berg făcînd pe marinarii. Brandt sări pe puntea înclinată a epavei şi petrecu frînghia pe după parapet, în timp ce Steiner şi Neumann alunecară spre el.

— Aţi reuşit, Herr Oberst. Ce s-a-ntîmplat cu Lemke?

— A făcut pe eroul, ca de obicei, zise Steiner. De data asta însă a mers prea departe. Ai grijă cu locotenentul Neumann. A primit o lovitură zdravănă la cap.

— Sergentul Altmann e în cealaltă barcă împreună cu Riedel şi Meyer. S-ar putea să-l găsească ei. E un tip norocos, spuse Brandt ridicîndu-l pe Neumann peste parapet cu o putere uluitoare. Duceţi-l în cabină.

Dar Neumann nici nu vru să audă şi se prăbuşi pe punte, cu spatele rezemat de parapetul de la pupa. Steiner se aşeză lîngă el şi Brandt le dădu ţigări, pornind motorul. Steiner se simţea obosit. Demult nu se mai simţise atît de obosit. *Cinci ani de război*. Uneori i se părea că fuseseră mai mulţi.

Ocoliră digul Amiralităţii printr-un capăt şi merseră de-a lungul celor o mie de iarzi ai acestuia, pînă intrară în portul Braye. Acolo erau surprinzător de multe nave, în cea mai mare parte nave de coastă franceze, transportînd materiale de construcţii de pe continent pentru noile fortificaţii care erau ridicate pretutindeni pe insulă. Micul pod de debarcare fusese întins. O vedetă era ancorată în apropiere şi, cînd şalupa i se alătură, marinarii de pe punte exclamară bucuroşi, un locotenent tînăr şi bărbos, cu un pulover gros şi un chipiu decolorat de soare, luă poziţie de drepţi şi salută.

— Excelent lucrat, Herr Oberst!

Steiner răspunse la salut după ce sări peste parapet.

— Îţi mulţumesc mult, Koenig.

Urcă treptele spre podul de debarcare superior urmat de Brandt, care îl susţinea pe Neumann. Cînd ajunseră sus, o maşină mare şi neagră, un vechi *Wolseley*, intră pe pod şi opri. Şoferul coborî imediat şi deschise portiera din spate.

Primul care coborî fu cel care, în acel moment, era comandantul în exerciţiu al insulei, Hans Neuhoff, colonel de artilerie. Ca şi Steiner, un veteran al „Războiului de Iarnă“, rănit în piept la Leningrad, nu se însănătoşise niciodată, plămînii fiindu-i iremediabil afectaţi, iar pe chip avînd permanenta expresie a unui om care moare încetul cu încetul şi e conştient de acest lucru. Apoi coborî şi soţia sa.

Ilse Neuhoff avea pe atunci douăzeci şi şapte de ani şi era o blondă subţire, cu o înfăţişare aristocrată, cu buze pline şi generoase, şi pometi frumoşi. Majoritatea oamenilor îşi întorceau capetele să se uite după ea şi nu numai pentru că era frumoasă, ci şi pentru că, de obicei, părea familiară. Se bucurase de o excelentă carieră de actriţă lucrînd pentru UFA în Berlin. Era una dintre acele persoane ciudate pe care le simpatizează toată lumea şi fusese foarte căutată în societatea berlineză. Era o prietenă de-a lui Goebbels. Însuşi Führer-ul o admirase.

Se căsătorise cu Hans Neuhoff dintr-o simpatie care întrecea cu mult iubirea fizică, ceva de care el nu mai era capabil demult oricum. Ea îl ajutase să se pună pe picioare cînd se întorsese din Rusia, îl susţinuse absolut în permanenţă, se folosise de toată influenţa pe care o avea pentru a-i face rost de acel post, ea

obţinuse chiar şi permisiunea de a-l vizita, graţie lui Goebbels însuşi. Aveau o înţelegere – una caldă şi tacită – şi de aceea putu să se ducă la Steiner şi să-l sărute în mod deschis pe obraz.

— Ne-ai făcut să ne îngrijorăm, Kurt.

Neuhoff îi strînse mîna, sincer încîntat.

— Minunat lucrat, Kurt. O să le transmit la Berlin imediat.

— Să nu cumva să faci asta, pentru Dumnezeu! exclamă Steiner prefăcîndu-se speriat. S-ar putea să mă trimită înapoi în Rusia.

Ilse îl luă de braţ.

— Nu ţi-a picat în cărţi cînd ţi-am ghicit ultima oară, dar o s-o fac din nou în seara asta, dacă vrei.

Se auziră strigăte de pe podul de debarcader inferior şi se duseră cu toţii la margine la timp pentru a vedea sosind cea de a doua barcă de salvare. Pe punte se vedea un trup acoperit cu o pătură şi sergentul Altmann, tot unul dintre oamenii lui Steiner, ieşi din timonerie.

— Herr Oberst? strigă el aşteptînd ordinele.

Steiner încuviinţă şi Altmann ridică pătura cîteva clipe. Neumann venise lîngă Steiner şi acum spuse cu amărăciune:

— Lemke. Creta, Leningrad, Stalingrad, toţi anii ăştia şi aşa se sfîrşeşte totul.

— Cînd numele tău e scris pe glonţ, asta e, zise Brandt.

Steiner se uită la chipul tulburat al Ilsei Neuhoff.

— Scumpă Ilse, mai bine lasă cărţile alea în cutia lor. Alte cîteva după-amieze ca asta şi n-o să ne mai punem întrebarea *dacă* se va întîmpla ceva rău, ci *cînd*.

Apoi o luă de braţ şi, zîmbind vesel, o conduse la maşină.

Canaris avu o întîlnire cu Ribbentrop şi Goebbels în cursul după-amiezei şi abia la şase putu să-l primească pe Radl. Încă nu veniseră documentele despre Steiner de la Curtea Marţială.

La şase fără cinci, Hofer bătu la uşa biroului lui Radl şi intră.

— Au sosit? întrebă acesta curios.

— Mă tem că nu, Herr Oberst.

— De ce nu, pentru Dumnezeu? întrebă Radl furios.

— Se pare că, din moment ce incidentul iniţial a fost legat de o plîngere a SS, dosarele sînt la Prinz Albrechtstrasse.

— Ai făcut prezentarea pe care ţi-am cerut-o?

— Herr Oberst, zise Hofer întinzîndu-i o foaie de hîrtie frumos dactilografiată.

Radl îşi aruncă privirea peste ea repede.

— Excelent, Karl. Absolut excelent! zise el zîmbind şi aranjîndu-şi uniforma care era deja imaculată. Ţi-ai terminat tura, nu?

— Prefer să aştept pînă vă întoarceţi, Herr Oberst.

Radl zîmbi şi îl bătu pe umăr.

— Bine, hai să terminăm odată.

Amiralului tocmai i se servise o cafea cînd intră Radl.

— Ah, iată-te, Max, spuse el vesel. Bei şi tu una?

— Mulţumesc, Herr Amiral.

Adjutantul umplu încă o ceaşcă, trase draperiile de camuflaj şi ieşi. Canaris oftă şi se rezemă de spătarul fotoliului, întinzînd mîna pentru a-l mîngîia pe cap pe unul din cîini. Părea obosit şi se vedeau urme ale stresului în jurul ochilor şi a gurii.

— Păreţi obosit, îi spuse Radl.

— Aşa ai fi arătat şi tu dacă ai fi stat închis cu Ribbentrop şi Goebbels toată după-amiaza. Ăştia doi devin din ce în ce mai imposibili de fiecare dată cînd îi văd. După părerea lui Goebbels, noi continuăm să cîştigăm războiul, Max. Ai auzit vreodată ceva mai absurd?

Radl nu ştia ce să spună, dar fu salvat de amiral, care continuă să vorbească:

— Oricum, în legătură cu ce ai vrut să discutăm?

Radl îi puse pe birou prezentarea făcută de Hofer şi Canaris începu să citească. După un timp îşi ridică privirea, vădit uluit.

— Ce-i asta, pentru Dumnezeu?

— Studiul de fezabilitate pe care l-aţi cerut, Herr Amiral. Problema cu Churchill. M-aţi rugat să pun ceva pe hîrtie.

— Ah, da, spuse amiralul, pe al cărui chip se vedea acum că înţelegea totul, şi continuă să citească.

După cîteva minute, zîmbi.

— Da, foarte bine, Max. E absurd, bineînţeles, dar pe hîrtie pare să aibă un fel de logică nebunească. Ţine-l la îndemînă pentru cazul în care Himmler o să-i aducă aminte Führer-ului să

mă întrebe dacă am făcut ceva în privinţa asta.

— Vreţi să spuneţi că asta e tot, Herr Amiral? Nu vreţi să merg mai departe?

Canaris, care între timp deschisese un dosar, îşi ridică privirea surprins.

— Dragul meu Max, cred că n-ai înţeles. Cu cît e mai absurdă ideea propusă de superiorii tăi, cu atît mai entuziasmat trebuie s-o priveşti, oricît de nebunească ar fi. Foloseşte-ţi tot avîntul – presupun, bineînţeles – în proiect. După o anumită perioadă de timp, lasă dificultăţile să se vadă, aşa încît, încetul cu încetul, superiorii tăi să descopere singuri că e ceva aberant. Din moment ce nimănui nu-i place să aibă un eşec, dacă poate să evite acest lucru, se va renunţa discret la întregul proiect, spuse el rîzînd degajat şi bătu cu un deget în foaia de hîrtie dactilografiată. Să fim sinceri, pînă şi Führer-ul trebuie să aibă o zi foarte ciudată ca să vadă vreo posibilitate de reuşită într-o aventură atît de nebunească.

Radl se trezi vorbind:

— Ar putea să meargă, Herr Amiral. Am chiar şi omul potrivit pentru treaba asta.

— Sînt sigur că-l ai, Max, pentru că ştiu că lucrezi excelent, zise el zîmbind şi împingînd hîrtia pe birou. Văd că ai luat totul prea în serios. Poate că remarcile mele în legătură cu Himmler te-au făcut să te îngrijorezi. Dar nu trebuie, crede-mă. Mă descurc eu cu el. Ai pus pe hîrtie suficiente lucruri ca să-i mulţumeşti, în caz că va fi nevoie vreodată. Acum ai alte treburi de rezolvat, cu adevărat importante.

Apoi dădu din cap în semn că Radl putea să plece şi puse mîna pe stilou. Însă Radl zise cu încăpăţînare:

— Dar, Herr Amiral, dacă Führer-ul doreşte să…

Canaris explodă furios atunci, trîntind stiloul.

— Dumnezeule mare, omule, să-l omorîm pe Churchill cînd deja am pierdut războiul? În ce fel ar putea să ajute asta?

Se ridicase în picioare şi se aplecase peste birou, proptindu-se în ambele mîini. Radl stătea rigid în poziţie de drepţi, privind fix în gol la cîţiva centimetri mai sus de capul amiralului. Canaris se înroşi la faţă, conştient că mersese prea departe, că în cuvintele lui furioase se insinuase ideea de trădare şi că era prea tîrziu

pentru a şi le mai retrage.

— Pe loc repaus, spuse el atunci.

Radl se execută.

— Herr Amiral.

— Ne cunoaştem de multă vreme, Max.

— Da, domnule.

— Atunci, ai încredere în mine. Ştiu ce fac.

— Foarte bine, Herr Amiral, zise Radl pe un ton tranşant.

Apoi se dădu în spate, pocni din călcîie, se întoarse şi ieşi. Canaris rămase pe loc, cu mîinile proptite pe birou, părînd deodată tras la faţă şi bătrîn.

— Dumnezeule! şopti el. Cît o să mai dureze?

Cînd se aşeză şi luă cafeaua, mîna îi tremura atît de tare, încît ceaşca se mişca uşor pe farfurie.

Cînd intră în birou, Radl îl găsi pe Hofer aranjîndu-i hîrtiile. Sergentul se întoarse repede şi văzu expresia de pe chipul lui Radl.

— Domnului amiral nu i-a plăcut, nu-i aşa, Herr Oberst?

— A zis că are o anumită logică nebunească. De fapt, toată chestiunea i s-a părut chiar amuzantă.

— Şi acum ce facem, Herr Oberst?

— Nimic, Karl, zise Radl obosit, aşezîndu-se la birou. E pe hîrtie studiul de fezabilitate pe care l-au vrut şi pe care s-ar putea să nu-l mai ceară niciodată, şi asta-i tot ce trebuie să facem. Ne apucăm de altceva.

Se întinse după una din ţigările lui ruseşti şi Hofer îi oferi un foc.

— Să vă aduc ceva, Herr Oberst? întrebă el pe un ton compătimitor, dar atent.

— Nu, mulţumesc, Karl. Du-te acasă acum. Ne vedem mîine de dimineaţă.

— Herr Oberst, spuse Hofer pocnind din călcîie, dar după aceea ezită.

— Du-te, Karl, şi îţi mulţumesc.

Hofer ieşi şi Radl îşi trecu o mînă peste faţă. Orbita goală îl frigea, mîna invizibilă îl durea. Uneori avea impresia că îl reparaseră greşit. Uluitor cît de dezamăgit se simţea. Avea

senzaţia că pierduse ceva real şi personal.

— Poate că e mai bine, spuse el încet, pentru că începusem să iau totul prea în serios.

Se aşeză, deschise raportul Joannei Grey şi se apucă să-l citească. După cîtva timp, luă harta topografică şi începu să o despăturească, dar se opri brusc. Se săturase cît stătuse în birou în ziua aceea, se săturase de Abwehr. Îşi luă servieta de sub birou, îndesă dosarele şi harta înăuntru, şi îşi luă pardesiul de piele de după uşă.

Era prea devreme pentru raidurile RAF şi oraşul i se păru nefiresc de tăcut cînd ieşi pe uşa principală. Hotărî să profite de acea atmosferă calmă şi să meargă pe jos pînă la micul său apartament, în loc să ceară o maşină de serviciu. În orice caz, capul îi plesnea şi ploaia uşoară care începu să cadă era chiar înviorătoare.

Coborî treptele, răspunzînd la salutul santinelei, şi ajunse pe trotuar. O maşină se auzi pornind, undeva, pe Tirpitz Ufer şi opri în dreptul lui.

Era un *Mercedes* negru, la fel de negru ca uniformele celor doi oameni ai Gestapo-ului care coborîră de pe locurile din faţă şi rămaseră pe loc. Cînd Radl văzu însemnele celui care era mai aproape de el, avu senzaţia că îi stă inima în loc. RFSS. Reichsführer der SS. Însemnele celor din serviciul lui Himmler.

Tînărul care coborî de pe băncheta din spate purta o pălărie moale cu boruri late şi un pardesiu negru din piele. Zîmbetul lui avea acel gen de farmec necruţător, pe care numai cei nesinceri îl posedă.

— Domnul colonel Radl? întrebă el. Mă bucur că v-am prins înainte să plecaţi. Reichsführer-ul vă transmite salutări. Dacă aţi binevoi să-i acordaţi puţin timp, v-ar fi recunoscător.

Îi luă servieta din mînă cu dexteritate.

— Daţi-mi voie să ţin eu asta.

Radl îşi umezi buzele şi izbuti să zîmbească.

— Desigur, zise el urcînd pe bancheta din spate a *Mercedes*-ului.

Tînărul se aşeză lîngă el, celălalt urcă în faţă şi, în sfîrşit, porniră. Radl observă că bărbatul din dreapta şoferului ţinea pe genunchi o puşcă mitralieră de poliţie *Erma*. Trase adînc aer în

piept pentru a-şi stăpîni teama care începuse să pună stăpînire pe el.

— O ţigară, Herr Oberst?

— Mulţumesc, zise Radl. Apropo, unde mergem?

— În Prinz Alberchtstrasse, spuse tînărul oferindu-i un foc şi zîmbind. Cartierul General al Gestapo-ului.

Capitolul 4

Cînd fu condus în încăperea de la primul etaj din Prinz Alberchtstrasse, Radl îl găsi pe Himmler în dosul unui birou mare, avînd în faţă un teanc de dosare. Era îmbrăcat în uniforma de Reichsführer SS, un diavol în negru în lumină aceea slabă, iar cînd se uită la el din dosul ochelarilor cu ramă de argint, privirea îi era rece şi impersonală.

Tînărul cu pardesiu negru din piele, care îl adusese pe Radl, schiţă salutul nazist şi puse servieta pe masă.

— La ordinele dumneavoastră, Herr Reichsführer.

— Mulţumesc, Rossman, spuse Himmler. Aşteaptă afară. S-ar putea să am nevoie de tine mai tîrziu.

Rossman ieşi şi Radl aşteptă, în timp ce Himmler mută dosarele cu mişcări foarte precise la marginea biroului, de parcă ar fi eliberat terenul pentru acţiune. Trase servieta spre el şi o privi gînditor. Destul de ciudat, Radl îşi recăpătase ceva din stăpînirea de sine şi o anumită doză de umor negru care îl salvase de multe ori.

— Pînă şi condamnatul are dreptul la o ultimă ţigară, Herr Reichsführer.

Himmler zîmbi chiar, ceea ce era ceva cînd te gîndeai că nu putea să sufere tutunul.

— De ce nu? spuse el făcînd un gest indiferent din mînă. Mi s-a spus că ai fost un om curajos, Herr Oberst. Ai primit şi *Crucea Cavalerilor* în timpul „Războiului de Iarnă“, nu?

— Aşa este, Herr Reichsführer, spuse Radl scoţînd cutia cu ţigări cu o singură mînă şi deschizînd-o cu îndemînare.

— Şi, de atunci ai lucrat pentru domnul amiral Canaris?

Radl aşteptă, fumîndu-şi ţigara şi încercînd să o facă să dureze, în timp ce Himmler se uita iarăşi la servietă. Încăperea era chiar plăcută în lumina aceea slabă. În şemineu, focul ardea vesel şi, deasupra, se afla o fotografie cu autograf a Führer-ului într-o ramă aurită.

— Nu se întîmplă multe la Tirpitz Ufer despre care eu să nu aflu zilele acestea, zise Himmler. Te miră? De exemplu, ştiu că, în ziua de 22 a acestei luni, ai primit un raport de rutină de la un agent Abwehr din Anglia, o anume doamnă Joanna Grey, în care a apărut numele magic al lui Winston Churchill.

— Herr Reichsführer, nu ştiu ce să spun, zise Radl.

— Şi mai fascinant, ai cerut ca toate dosarele ei să fie transferate de la Abwehr Unu în custodia dumitale şi l-ai îndepărtat pe căpitanul Meyer, care era de mulţi ani omul de legătură al doamnei. Am înţeles că e foarte supărat, zise Himmler punînd o mînă pe servietă. Haide, Herr Oberst, sîntem prea bătrîni ca să ne jucăm. Ştii la ce mă refer. Deci, ce ai să-mi spui?

Max Radl era un realist. Nu avea de ales în acea problemă.

— Veţi găsi în servietă tot ce vreţi să ştiţi, în afară de un singur lucru, spuse el.

— Hîrtiile de la Curtea Marţială despre locotenent-colonelul Kurt Steiner de la Regimentul de Paraşutişti? întrebă Himmler luînd primul dosar din teancul de pe birou şi dîndu-i-l. Un tîrg corect. Îţi sugerez să-l citeşti afară, spuse el şi deschise servieta, începînd să o golească. O să te chem cînd o să am nevoie de dumneata.

Radl fu cît pe ce să ridice braţul, dar o ultimă fărîmă de respect de sine îl făcu să salute convenţional. Se întoarse pe călcîie, deschise uşa şi păşi în anticameră.

Rossman era trîntit într-un fotoliu şi citea un număr din *Signal*, revista Wehrmacht-ului. Îşi ridică privirea surprins.

— Ne şi părăsiţi deja?

— De unde atîta noroc, spuse Radl trîntind dosarul pe o măsuţă de cafea şi începu să-şi descheie cureaua. Se pare că am ceva de citit.

Rossman zîmbi agreabil.

— Mă duc să văd dacă găsesc nişte cafea. Am impresia că o să staţi cu noi ceva timp.

Ieşi apoi şi Radl îşi aprinse altă ţigară, se aşeză şi deschise dosarul.

Data aleasă pentru ştergerea definitivă de pe faţa pămîntului a Ghetoului din Varşovia era 19 aprilie. Ziua de naştere a lui Hitler era în 20 şi Himmler spera să-i ofere în dar vestea cea bună. Din păcate, cînd comandantul operaţiunii, Oberführer SS von Sammern-Frankengg, şi oamenii săi intrară în ghetou, fură goniţi iarăşi de către organizaţia evreiască de luptă, aflată sub comanda lui Mordechai Anielewicz.

Himmler îl înlocui imediat cu Brigadeführer SS şi general de divizie în poliţie, Jurgen Stroop, care, ajutat de un grup alcătuit din oameni ai SS şi polonezi, şi ucraineni dezertori, se puse pe treabă serios: să nu lase nici o cărămidă în picioare, nici măcar un evreu în viaţă. Să poată să-i raporteze lui Himmler personal că *Ghetoul din Varşovia* nu mai există. Îi luă douăzeci şi opt de zile ca să facă acest lucru.

Steiner şi oamenii săi ajunseră la Varşovia în dimineaţa celei de a treisprezecea zile cu un tren-spital de pe Frontul de Răsărit, îndreptîndu-se spre Berlin. Trebuia să stea pe loc o oră sau două, în funcţie de cît durau reparaţiile la sistemul de răcire al motorului, şi ordinul anunţat la megafoane era ca nimeni să nu părăsească incinta gării. La intrări erau postaţi poliţişti militari care trebuia să aibă grijă ca ordinul să fie respectat.

Majoritatea oamenilor săi rămaseră în vagon, dar Steiner coborî să-şi mai dezmorţească picioarele, însoţit de Ritter Neumann. Bocancii lui Steiner erau uzaţi, haina de piele văzuse, cu siguranţă, şi vremuri mai bune, şi purta un fular alb-bej şi un chipiu care erau mai des întîlnite în rîndul subofiţerilor decît al ofiţerilor.

Poliţistul militar, care păzea intrarea principală, îi propti puşca în piept cu ambele mîini şi spuse cu asprime:

— Ai auzit ordinul, nu? Treci înapoi imediat!

— Se pare că vor să ne ţină ascunşi dintr-un anumit motiv, Herr Oberst, zise Neumann.

Poliţistul militar rămase cu gura căscată şi luă poziţie de drepţi imediat.

— Vă cer scuze, Herr Oberst. Nu mi-am dat seama.

În spatele lor se auziră nişte paşi grăbiţi şi o voce aspră, care întrebă:

— Ce s-a-ntîmplat, Schultz?

Steiner şi Neumann ignorară acel glas şi ieşiră. Un nor de fum negru plutea deasupra oraşului şi, în depărtare, se auzeau împuşcături cu arme mici. O mînă pe umărul lui Steiner îl făcu să se întoarcă brusc, iar el se trezi uitîndu-se la un maior într-o uniformă imaculată. La gît avea atîrnată de un lanţ însemnul din alamă al poliţiei militare. Steiner oftă şi îşi dădu într-o parte fularul de la gît pentru a lăsa să se vadă nu numai gradul, dar şi *Crucea Cavalerilor* şi *Frunzele de Stejar*.

— Steiner, zise el. Regimentul de Paraşutişti.

Maiorul salută politicos, da numai pentru că era nevoit.

— Îmi pare rău, Herr Oberst, dar ordinele sînt ordine.

— Cum te numeşti? întrebă Steiner.

În ciuda zîmbetului său leneş, în vocea colonelului se simţea o oarecare răceală acum, care dădea de înţeles că era neplăcut impresionat.

— Otto Frank, Herr Oberst.

— Bine, acum, dacă am clarificat treaba asta, eşti amabil să-mi explici exact ce se petrece aici? Parcă armata poloneză s-a predat în ’39, nu?

— Distrug Ghetoul din Varşovia, zise Frank.

— Cine îl distruge?

— O trupă specială formată din SS-işti şi diverşi alţi indivizi, condusă de Brigadeführer Jurgen Stroop. Bandiţi evrei, Herr Oberst. Se bat din case în case, în pivniţe, în canale, de treisprezece zile. Aşa că le dăm foc. Cel mai bun mod de a extermina păduchii.

În timpul concediului de convalescenţă, după ce fusese rănit la Leningrad, Steiner îşi vizitase tatăl în Franţa şi îl găsise radical schimbat. Generalul avea îndoieli cu privire la noua ordine de cîtva timp. Cu şase luni în urmă, vizitase un lagăr de concentrare la Auschwitz, în Polonia.

— Comandantul era un porc pe nume Rudolf Hoess, Kurt. Poţi

să vezi aşa ceva, un criminal condamnat pe viaţă şi eliberat din puşcărie cînd s-a dat amnistia în ’28. Omora evreii cu miile în camere de gazare special construite, după care ardea cadavrele în nişte cuptoare uriaşe. După ce le lua diverse lucruri, dinţii de aur şi altele.

Bătrînul general se îmbătase şi totuşi nu era beat.

— Pentru asta luptăm, Kurt? Ca să apărăm nişte porci ca Hoess? Ce-o să spună lumea? Că sîntem vinovaţi cu toţii? Că Germania e vinovată pentru că a susţinut astfel de indivizi? Nişte oameni cumsecade şi onorabili au stat deoparte cu mîinile-n sîn? Ei bine, eu nu, să fii sigur. N-aş putea să-mi iert.

Stînd acolo, la intrarea în Gara Varşovia, aducîndu-şi aminte de aceste lucruri, Steiner avea o expresie pe chip care îl făcu pe maior să se dea puţin înapoi.

— Aşa-i mai bine şi, dacă ai putea să pleci de tot, ţi-aş fi recunoscător, zise Steiner.

Expresia de uimire de pe chipul maiorului Frank se transformă repede în furie cînd Steiner trecu pe lîngă el însoţit de Neumann.

— Uşurel, Herr Oberst. Uşurel, spuse acesta.

Pe peron, de partea cealaltă, un grup de SS-işti împingeau spre perete un şir de oameni zdrenţăroşi şi murdari. Era, practic, imposibil să faci deosebirea între sexe şi, chiar sub privirea lui Steiner, toţi începură să se dezbrace.

Un poliţist militar stătea pe marginea peronului şi privea.

— Ce se-ntîmplă acolo? îl întrebă Steiner.

— Evrei, Herr Oberst. Recolta de azi-dimineaţă din Ghetou. Mai tîrziu or să fie trimişi la Treblinka, ca să fie terminaţi. Îi pun să se dezbrace, mai mult din cauza femeilor. Unele au pistoale ascunse în chiloţi.

De partea cealaltă a şinelor se auzi un rîs vulgar şi cineva ţipă de durere. Steiner se întoarse spre Neumann dezgustat şi îl văzu uitîndu-se în direcţia ultimelor vagoane ale trenului cu trupe. O fată de vreo paisprezece ani, cu părul în dezodine şi faţa înnegrită de fum, îmbrăcată cu un palton bărbătesc legat la brîu cu o sfoară, stătea ghemuită sub un vagon. Probabil că reuşise să fugă din grupul de vizavi şi avea de gînd să încerce să scape ascunzîndu-se sub trenul-spital.

În aceeaşi clipă, poliţistul militar de la marginea peronului o

văzu şi dădu alarma, sărind pe şine şi înşfăcînd-o. Ea ţipă, zvîrcolindu-se pînă scăpă din mîinile lui şi, căţărîndu-se pe peron, o rupse la fugă spre intrare, direct în braţele maiorului de poliţie Frank, care ieşea din biroul său.

Acesta o apucă de păr şi o scutură ca pe un şobolan.

— Evreică mică împuţită. O să te-nvăţ eu să te porţi.

Steiner făcu un pas în faţă.

— Nu, Herr Oberst! zise Neumann, însă fu prea tîrziu.

Steiner îl apucă de guler pe Frank, dezechilibrîndu-l, aşa încît acesta fu cît pe ce să cadă, o luă pe fată de mînă şi o ascunse în spatele lui.

Maiorul îşi recăpătă echilibrul, dar chipul îi era schimonosit de furie. Duse mîna la pistolul *Walther* de la brîu, însă Steiner scoase un *Luger* din buzunarul hainei de piele şi i-l vîrî între ochi.

— Fă-o şi îţi zbor creierii, spuse el. Dacă stau să mă gîndesc bine, aş face un bine omenirii.

Cel puţin o duzină de poliţişti militari veniră în fugă, unii cu pistoale mitralieră, alţii cu puşti, oprindu-se în semicerc la vreo trei, patru iarzi distanţă. Un sergent înalt armă puşca şi Steiner îşi încleştă mîna în tunica lui Frank, ţinîndu-l strîns, împungîndu-l zdravăn cu ţeava pistolului.

— Nu l-aş sfătui.

O locomotivă trecea prin gară cu o viteză de cinci, şase mile pe oră, trăgînd după sine un şir de vagoane încărcate cu cărbuni. Stainer îi spuse atunci fetei fără să se uite la ea:

— Cum te numeşti, fetiţo?

— Brana, zise ea. Brana Lezemnikof.

— Ei bine, Brana, dacă eşti atît de curajoasă pe cît pari, o să te agăţi de unul dintre vagoanele alea şi o să te ţii bine pînă o să ieşi de-aici. E tot ce pot să fac pentru tine.

Ea dispăru într-o clipă şi el ridică glasul:

— Oricine va trage în ea, va vîrî un glonţ şi în domnul maior.

Fata sări într-unul dintre vagoane şi trenul ieşi din gară. Era o linişte mormîntală.

— Or să pună mîna pe ea în următoarea staţie, o să am eu grijă de asta, spuse Frank.

Steiner îl împinse de lîngă el şi vîrî pistolul la loc. Imediat, poliţiştii militari se strînseră în jurul lui, dar Ritter Neumann strigă:

— Nu astăzi, domnilor.

Steiner se întoarse şi îl văzu pe locotenent ţinînd un pistol mitralieră *MP-40*. Toţi ceilalţi oameni ai lui erau în spate, înarmaţi pînă-n dinţi.

În clipa aceea s-ar fi putut întîmpla orice, dacă nu s-ar fi stîrnit agitaţie dintr-o dată la intrarea principală. Un grup de SS-işti dădu buzna înăuntru, cu puştile pregătite. Se aşezară în V şi, o clipă mai tîrziu, intră Brigadeführer SS şi generalul de divizie de poliţie Jurgen Stroop, flancat de trei, patru ofiţeri SS, toţi avînd pistoalele în mîini. El purta un chipiu de teren şi uniformă de serviciu, şi avea un chip surprinzător de comun.

— Ce se petrece aici, Frank?

— Întrebaţi-l pe el, Herr Brigadeführer, zise Frank cu chipul schimonosit de furie. Acest om, un ofiţer al Armatei germane, tocmai a ajutat o teroristă evreică să fugă.

Stroop îl măsură pe Steiner din cap pînă-n picioare, observîndu-i gradul, *Crucea Cavalerilor* şi *Frunzele de Stejar*.

— Cine eşti dumneata? întrebă el.

— Kurt Steiner – Regimentul de Paraşutişti. Dar dumneata cine eşti?

Nimeni nu-l văzuse pe Jurgen Stroop pierzîndu-şi cumpătul vreodată.

— Nu se poate să-mi vorbeşti aşa, Herr Oberst, spuse el calm. Doar sînt general de divizie, după cum ştii foarte bine.

— La fel e şi tata, aşa că nu sînt deosebit de impresionat, zise Steiner. Cu toate acestea, dacă tot ai ridicat problema, eşti cumva Brigadeführer Stroop, persoana însărcinată cu măcelul de afară?

— Eu sînt comandantul, da.

Steiner strîmbă din nas.

— Mi-am închipuit eu. Ştii de ce-mi aminteşti?

— Nu, Herr Oberst, zise Stroop. Spune-mi dumneata.

— De un lucru pe care-l iau uneori pe bocanc din şanţ, zise Steiner. Foarte neplăcut într-o zi caniculară.

Jurgen Stroop, tot foarte calm şi rece, întinse mîna. Steiner oftă, scoase *Luger*-ul din buzunar şi i-l dădu. Apoi se uită peste umăr la oamenii săi.

— Asta e, băieţi, staţi liniştiţi, spuse el şi se întoarse iarăşi spre Stroop. Simt o oarecare loialitate dintr-un motiv necunoscut

mie. E vreo şansă să te mulţumeşti doar cu mine şi să treci cu vederea participarea lor?

— Nici cea mai mică, zise Brigadeführer Jurgen Stroop.

— Mi-am închipuit, spuse Steiner. Întotdeauna m-am mîndrit cu faptul că pot să deosebesc un ticălos nenorocit, atunci cînd văd unul.

Radl stătu cu dosarul pe genunchi multă vreme după ce termină de citit observaţiile Curţii Marţiale. Steiner avusese noroc că nu fusese executat, dar probabil că îl ajutase influenţa tatălui său şi, la urma urmei, atît el, cît şi oamenii lui erau eroi. Ar fi fost demoralizant dacă s-ar fi împuşcat un deţinător al *Crucii Cavalerilor* cu *Frunze de Stejar*. Iar Operaţiunea *Peştele-Sabie*, în insulele din Canalul Mînecii, era la fel de sigură în cele din urmă pentru toţi. O idee genială a cuiva.

Rossman stătea răsturnat în fotoliul din faţa lui, părînd să doarmă, cu pălăria trasă pe ochi, dar cînd se aprinse beculeţul de deasupra uşii, ţîşni imediat în picioare. Intră direct, fără să bată la uşă, şi se întoarse într-o clipă.

— Vrea să vă vadă.

Richsführer-ul se afla tot la birou, dar acum avea harta topografică întinsă în faţă. Îşi ridică privirea.

— Ce părere ai despre mica escapadă din Varşovia a amicului Steiner?

— O poveste remarcabilă, zise Radl cu prudenţă. Un... un om neobişnuit.

— Eu zic că e unul dintre cei mai curajoşi pe care îi vei întîlni vreodată, spuse Himmler calm. Dotat cu o inteligenţă extraordinară, curajos, un soldat necruţător şi strălucit... şi un prost sentimental. Îmi închipui că asta este jumătatea americană din el, zise Reichsführer-ul clătinînd din cap. *Crucea Cavalerilor* cu *Frunzele de Stejar*. După povestea aceea de la ruşi, Führer-ul a cerut să-l cunoască personal. Şi el ce face? Dă cu piciorul la tot, la carieră, la viitor pentru o căţea evreică pe care n-o văzuse în viaţa lui.

Se uită la Radl ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, iar acesta spuse cu un glas stins:

— Extraordinar, Herr Reichsführer!

Himmler încuviinţă, după care, ca şi cum ar fi încheiat total acel subiect, îşi frecă mîinile şi se aplecă asupra hărţii.

— Rapoartele femeii aceleia, Grey, sînt nemaipomenite. Un agent extraordinar! spuse el aplecîndu-se şi mai mult, stînd cu ochii foarte aproape de hartă. O să meargă?

— Aşa cred, zise Radl fără nici o ezitare.

— Şi Amiralul? El ce părere are?

Radl se gîndi repede la un răspuns potrivit:

— E o întrebare la care mi-e greu să răspund.

Himmler se rezemă de spătar, împreunîndu-şi mîinile. O clipă, Radl avu impresia că era din nou un puşti în pantaloni scurţi, în faţa directorului său de şcoală.

— Nu-i nevoie să-mi spui, cred că pot să ghicesc. Admir loialitatea, dar, în acest caz, ar trebui să-ţi aminteşti că, pe primul loc, se află loialitatea faţă de Germania şi de Führer.

— Desigur, Herr Reichsführer, zise Radl repede.

— Din păcate, există oameni care nu sînt de aceeaşi părere, continuă Himmler. Elemente subversive la orice nivel al societăţii noastre. Chiar şi printre generalii Înaltului Comandament. Te surprinde?

— Bine, Herr Reichsführer, dar nu-mi vine să cred… zise Radl sincer uluit.

— Că oameni care au jurat loialitate Führer-ului se pot comporta atît de mişeleşte? spuse el clătinînd din cap, aproape cu tristeţe. Am toate motivele să cred că, în martie, anul acesta, ofiţeri de la cele mai înalte niveluri ale Wehrmacht-ului au pus o bombă în avionului Führer-ului, care ar fi trebuit să explodeze în timpul zborului între Smolensk şi Rostenburg.

— Dumnezeule mare! zise Radl.

— Bomba n-a explodat însă şi a fost scoasă de aceleaşi persoane mai tîrziu. Bineînţeles, asta ne face să ne dăm seama mai mult ca oricînd că nu putem da greş, că victoria finală trebuie să ne aparţină. Pare evident că Führer-ul a fost salvat de o intervenţie divină. Asta n-ar trebui să mă surprindă, bineînţeles. Întotdeauna am fost de părere că există Dumnezeu, nu eşti de acord?

— Bineînţeles, Herr Reichsführer, spuse Radl.

— Da, dacă am refuza să recunoaştem asta, n-am fi cu nimic

mai buni ca marxiştii. Insist ca toţi membrii SS să creadă în Dumnezeu.

Îşi scoase ochelarii o clipă şi îşi frecă uşor rădăcina nasului cu un deget.

— Aşadar, trădători peste tot. Şi în Armată, şi în Marină, la cel mai înalt nivel.

Îşi puse ochelarii la loc şi se uită la Radl.

— Aşa că, vezi dumneata, Radl, am motive întemeiate să cred că domnul amiral Canaris trebuie să-ţi fi respins planul.

Radl îl privi amuţit şi simţi că i se răceşte sîngele în vene.

— N-ar fi în concordanţă cu ţelul său general, care ţel nu este victoria Reich-ului în acest război, te asigur, spuse Himmler uşor.

Şeful Abwehr să comploteze împotriva Statului? Ideea aceea era monstruoasă. Dar în clipa aceea îşi aminti de felul cum vorbea amiralul. Remarcile sale depreciative la adresa oficialităţilor statului şi, uneori, chiar la adresa Führer-ului. Reacţia lui din urmă cu cîteva ceasuri. *Am pierdut războiul*. Şi aceste cuvinte venind din partea şefului Abwehr.

Himmler sună şi Rossman intră imediat.

— Trebuie să dau un telefon important. Condu-l pe Herr Oberst pe-aici vreo zece minute şi apoi adu-l înapoi, zise el, după care se întoarse spre Radl. N-ai văzut niciodată subsolul, nu?

— Nu, Herr Reichsführer.

Ar fi putut să adauge că subsolul Gestapo-ului din Prinz Albrechstrasse era ultimul loc de pe pămînt pe care ar fi dorit să-l vadă. Dar ştia că avea să-l vadă, indiferent dacă-i plăcea sau nu şi, după zîmbetul vag de pe buzele lui Rossman, ştiu că totul era aranjat.

Cînd ajunseră la parter, străbătură un coridor ce ducea în partea din spate a clădirii, unde era o uşă de fier păzită de doi oameni ai Gestapo-ului purtînd căşti de oţel şi pistoale mitralieră.

— Vă aşteptaţi la vreun război, ceva? întrebă Radl.

Rossman zîmbi.

— Să zicem că impresionează clienţii.

Uşa fu descuiată şi el o luă înainte. Culoarul era foarte bine luminat, zidurile din cărămidă fiind tencuite şi văruite, uşi pe stînga şi pe dreapta. Era o linişte extraordinară.

— Am putea să începem de-aici, zise Rossman deschizînd uşa cea mai apropiată şi aprinzînd lumina.

Era un subsol care arăta destul de convenţional, văruit, cu excepţia peretelui opus care fusese tencuit cu ciment într-un mod surprinzător de brut, căci suprafaţa era neuniformă şi pe ea se vedeau o mulţime de urme. Pe tavan, aproape de acel perete, era o grindă de care atîrnau nişte lanţuri cu un fel de inele în capăt.

— Ceva cu ce se pare că au foarte mult succes în ultima vreme, spuse Rossman scoţînd un pachet de ţigări şi oferindu-i lui Radl una. Eu unul găsesc că e inutil să înnebuneşti un om cînd vrei să-l faci să vorbească.

— Ce se-ntîmplă?

— Suspectul este suspendat de inelele acelea şi ei dau drumul la curent. Aruncă găleţi cu apă pe peretele de ciment ca să conducă mai bine curentul sau cam aşa ceva. E uluitor ce le poate face oamenilor chestia asta. Dacă vă uitaţi mai atent, o să înţelegeţi ce vreau să spun.

Cînd se duse mai aproape de perete, Radl observă că tot ceea ce el luase drept o suprafaţă prost finisată era, de fapt, opera victimelor care zgîriaseră peretele de durere.

— Inchiziţia ar fi fost mîndră de voi.

— Nu fiţi sarcastic, Herr Oberst, n-are rost, nu aici. Am văzut generali în genunchi, chiar aici, implorînd milă, zise Rossman zîmbind amabil. Totuşi, e irelevant, spuse el apoi ieşind. Ce să vă arăt acum?

— Nimic, mulţumesc, spuse Radl. Am înţeles mesajul, nu ăsta a fost scopul? Poţi să mă conduci înapoi acum.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Herr Oberst, zise Rossman ridicînd din umeri şi stingînd lumina.

Întorcîndu-se în birou, Radl îl găsi pe Himmler scriind de zor într-un dosar. Îşi ridică privirea şi spuse calm:

— Îngrozitoare mai sînt unele lucruri ce trebuie făcute. Îmi fac rău la stomac. Nu suport violenţa de nici un fel. Este blestemul puterii, Herr Oberst, să trebuiască să treci peste cadavre ca să creezi o nouă viaţă.

— Herr Reichsführer, spuse Radl. Ce doriţi de la mine?

Himmler aproape că zîmbi, foarte slab, reuşind să aibă o

expresie şi mai sinistră.

— Păi, este foarte simplu. Treaba asta cu Churchill. Vreau să fie dusă pînă la capăt.

— Dar domnul amiral nu vrea.

— Ai destulă autonomie, nu-i aşa? Ai propriul birou? Călătoreşti mult. München, Paris, Anvers în ultimele două săptămîni, zise Himmler ridicînd din umeri. Nu văd de ce n-ai putea s-o faci fără ca Amiralul să-şi dea seama ce se-ntîmplă. Cele mai multe lucruri care trebuie făcute se pot rezolva în legătură cu altele.

— Dar de ce, Herr Reichsführer, de ce e atît de important să se procedeze astfel?

— În primul rînd, pentru că am impresia că domnul Amiral se înşală în privinţa acestei afaceri. Planul dumitale ar putea reuşi dacă totul ar fi făcut cu atenţie, exact ca Skorzeny la Gran Sasso. Dacă reuşeşte, dacă Churchill va fi ori ucis, ori răpit – şi personal, aş prefera să-l văd mort, am stîrni senzaţie în toată lumea. O incredibilă faptă de arme.

— Care, dacă ar fi fost după domnul amiral, n-ar fi existat niciodată, zise Radl. Acum am înţeles. Un alt cui în sicriul lui?

— Nu eşti de părere că l-a meritat?

— Ce să zic?

— Acest gen de oameni ar trebui lăsaţi nepedepsiţi? Asta vrei, Radl, ca ofiţer german?

— Dar trebuie să vă daţi seama că mă puneţi într-o poziţie imposibilă, Herr Reichsführer. Am fost întotdeauna în relaţii excelente cu domnul Amiral.

Îşi dădu seama prea tîrziu că nu acela era lucrul cel mai potrivit de spus în actualele împrejurări şi adăugă repede:

— Desigur că loialitatea mea nu poate fi pusă sub semnul întrebării, dar ce autoritate am eu ca să duc la bun sfîrşit un asemenea proiect?

Himmler scoase un plic dintr-un sertar al biroului. Îl desfăcu şi scoase o scrisoare pe care i-o dădu lui Radl fără nici un cuvînt. În partea de sus erau Vulturul German şi Crucea de Fier din aur.

DIN PARTEA CONDUCĂTORULUI Şi CANCELARULUI STATULUI STRICT SECRET

Colonelul Radl va acţiona din ordinul meu direct şi personal într-o chestiune de maximă importanţă pentru Reich. Îmi va da raportul numai mie. Toţi angajaţii, atît civili, cît şi militari, indiferent de grad, îi vor acorda sprijinul în orice fel va crede el de cuviinţă.

Adolf Hitler.

Radl era uluit. Era cel mai incredibil document pe care îl ţinuse vreodată în mînă. Cu o astfel de cheie, puteai să deschizi orice uşă, nu ţi se putea refuza nimic. Pielea i se făcu de găină şi simţi o emoţie ciudată punînd stăpînire pe el.

— După cum vezi, cine vrea să conteste acest document va trebui să fie pregătit să-i dea socoteală însuşi Führer-ului, zise Himmler frecîndu-şi mîinile încîntat. Deci, ne-am înţeles. Eşti pregătit să accepţi această sarcină pe care ţi-o trasează Führer-ul?

Nu putea să spună decît un singur lucru.

— Desigur, Herr Reichsführer.

— Bine, spuse Himmler vădit încîntat. La treabă, atunci. Ai dreptate să te gîndeşti la Steiner. E cel mai potrivit pentru această misiune. Îţi sugerez să te duci să stai de vorbă cu el fără întîrziere.

— Mă tem că, ţinînd seama de trecutul său, s-ar putea să nu-l intereseze, zise Radl pe un ton vesel.

— Nu va avea încotro, spuse Himmler. Acum patru zile tatăl lui a fost arestat pentru trădare împotriva statului.

— Generalul Steiner? întrebă Radl stupefiat.

— Da, bătrînul pare să se fi încurcat cu cine nu trebuie. Chiar în clipa asta e adus la Berlin.

— În... în Prinz Alberchtstrasse?

— Bineînţeles. Ai putea să-i dai de înţeles lui Steiner că n-ar fi numai în interesul lui să servească Reich-ul în orice fel poate. O asemenea dovadă de loialitate ar putea să influenţeze şi rezultatul problemei tatălui său.

Radl era sincer îngrozit, dar Himmler continuă:

— Acum, cîteva amănunte. Aş vrea să dezvolţi ideea asta cu deghizarea de care pomeneşti în schiţă. Mă interesează.

Radl era conştient de o senzaţie de irealitate. Nimeni nu era în

siguranţă, absolut nimeni. Cunoştea oameni, familii întregi, care dispăruseră după ce îi vizitase Gestapo-ul. Se gîndi la Trudi, soţia sa, şi la cele trei fiice iubite ale sale, şi simţi acelaşi curaj care îl ajutase să supravieţuiască „Războiului de Iarnă“. Pentru ele, îşi spuse el, trebuie să supravieţuiesc. Fac orice e nevoie pentru asta, absolut orice.

Începu să vorbească, uimit de calmul propriei voci:

— Englezii au multe grupuri de comando, aşa cum bine ştiţi, dar poate că unul dintre cele mai bune este cel format de un ofiţer englez pe nume Stirling, care operează în spatele liniilor noastre în Africa. Trupele Speciale ale Aviaţiei.

— Ah, da, cel căruia i se spune Maiorul Fantomă. Cel despre care Rommel avea o părere atît de bună.

— A fost capturat în ianuarie, anul acesta, Herr Reichsführer. Cred că se află în Colditz acum, dar treaba pe care a început-o el nu a fost numai continuată, ci şi extinsă. Potrivit informaţiilor noastre actuale, regimentele SAS Unu şi Doi, şi Batalioanele franceze de paraşutişti Trei şi Patru se vor întoarce în Marea Britanie în curînd, probabil ca să se pregătească pentru o invadare a Europei. Au chiar şi o Escadrilă de Paraşutişti polonezi independenţi.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Ramurile mai convenţionale ale armatei ştiu foarte puţine despre aceste unităţi. Este acceptat faptul că ţelurile lor sînt secrete, deci este puţin probabil că vor fi împiedicaţi de cineva.

— Ai da oamenii noştri drept membrii polonezi ai acestei escadrile?

— Exact, Herr Reichsführer.

— Şi uniforme?

— Majoritatea poartă acum uniforme de camuflaj cînd sînt în misiuni şi acestea seamănă cu cele SS. Mai poartă şi beretele roşii ale paraşutiştilor englezi, cu nişte însemne speciale. Un pumnal înaripat cu inscripţia *Cine cutează – cîştigă!*

— Ce dramatic, spuse Himmler sec.

— Abwehr are multe articole de îmbrăcăminte de la prizonierii luaţi în timpul operaţiunilor SAS în insulele greceşti, Iugoslavia şi Albania.

— Şi echipament?

— Nici o problemă. Comandamentul Britanic pentru Operaţiuni Speciale nu agreează nici acum felul cum am penetrat mişcarea de rezistenţă olandeză.

— Mişcarea teroristă, îl corectă Himmler. Dar continuă.

— Aproape în fiecare noapte lasă provizii de arme, echipament pentru sabotaje, radio-emiţătoare pentru teren, chiar şi bani. Nu-şi dau seama că toate mesajele radio pe care le primesc sînt de la Abwehr.

— Dumnezeule şi totuşi continuăm să pierdem războiul, spuse Himmler ridicîndu-se, ducîndu-se lîngă foc şi încălzindu-şi mîinile. Chestiunea asta cu îmbrăcarea uniformei inamicului e foarte delicată şi e interzisă potrivit Convenţiei de la Geneva. Există o singură pedeapsă. Plutonul de execuţie.

— Aşa este, Herr Reichsführer.

— În acest caz, am impresia că ar fi nevoie de un compromis. Oamenii vor purta uniforme normale pe sub cele englezeşti de camuflaj. Aşa vor lupta ca soldaţi germani, nu ca nişte gangsteri. Chiar înainte de atac, ar putea să renunţe la deghizări. Eşti de acord?

Radl considera că era probabil cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată, dar îşi dădu seama că era inutil să-l contrazică.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Herr Reichsführer.

— Bine. Restul mi se pare, pur şi simplu, o chestiune de organizare. Luftwaffe şi Marina pentru transport. Nici o problemă acolo. Scrisoarea Führer-ului îţi va deschide toate uşile. Ai vreo nelămurire?

— În privinţa lui Churchill însuşi, spuse Radl. Trebuie adus în viaţă?

— Dacă se poate, zise Himmler. Mort, dacă nu există nici o altă soluţie.

— Înţeleg.

— Bine, atunci pot să las liniştit totul în seama dumitale. Înainte să pleci, Rossman o să-ţi dea un număr de telefon special. Vreau să fiu ţinut la curent zilnic în legătură cu progresele dumitale.

Puse rapoartele şi harta înapoi în servietă şi o împinse pe birou spre el.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Herr Reichsführer.

Radl împături preţioasa scrisoare, o puse la loc în plic şi pe acesta îl băgă în buzunarul interior al tunicii. După aceea, îşi luă servieta şi pardesiul de piele, şi se îndreptă spre uşă.

Himmler, care se apucase să scrie din nou, zise:

— Colonele Radl.

Acesta se întoarse.

— Herr Reichsführer?

— Jurămîntul pe care l-ai depus ca soldat german, să-l serveşti pe Führer şi Statul. Îl mai ţii minte?

— Desigur, Herr Reichsführer.

Himmler îşi ridică privirea şi chipul îi era rece şi enigmatic.

— Repetă-l acum.

— *Depun în faţa lui Dumnezeu acest jurămînt sfînt. Mă voi supune necondiţionat Führer-ului Reich-ului şi Poporului German, Adolf Hitler, Comandantul Suprem al Forţelor Armate şi voi fi gata, ca un brav soldat, să-mi dau viaţa oricînd*.

Orbita îi luase foc din nou, mîna moartă îl durea.

— Excelent, colonele Radl. Şi nu uita un lucru. Eşecul e un semn de slăbiciune, spuse Himmler, după care îşi lăsă iarăşi capul în jos şi continuă să scrie.

Radl deschise uşa cît putu de repede şi ieşi ameţit.

Se răzgîndi şi nu se mai duse acasă. În schimb, îi ceru lui Rossman să-l lase în Tirpitz Ufer, urcă în biroul său şi se culcă pe patul de campanie pe care îl ţinea acolo tocmai pentru asemenea situaţii. Nu că ar fi dormit prea mult. De fiecare dată cînd închidea ochii, vedea ochelarii cu ramă de argint, ochii reci şi vocea calmă şi seacă ce făcea afirmaţii monstruoase.

Un lucru era sigur sau cel puţin aşa îşi spuse el la ora cinci, cînd capitulă, în sfîrşit, şi luă sticla de *Courvoisier*. Trebuia să ducă acel lucru la capăt, nu pentru sine, ci pentru Trudi şi copii. Supravegherea de către Gestapo era ceva groaznic pentru majoritatea oamenilor.

— Dar eu, spuse el stingînd lumina din nou. Eu îl am în spate chiar pe Himmler.

După aceea adormi şi fu trezit de Hofer la opt cu cafea şi chifle calde. Radl se ridică şi se duse la fereastră, mîncînd o chiflă. Era o dimineaţă cenuşie şi ploua torenţial.

— A fost un raid prost, Karl?

— Nu prea. Am auzit că au fost doborîte opt avioane *Lancaster*.

— Dacă te uiţi în buzunarul interior al tunicii mele, o să găseşti un plic, spuse Radl. Citeşte scrisoarea dinăuntru.

Aşteptă, uitîndu-se la ploaie, după care se întoarse. Hofer se uita uimit la scrisoare, vădit tulburat.

— Ce înseamnă asta, Herr Oberst?

— Afacerea cu Churchill, Karl. Continuă. Führer-ul doreşte acest lucru. Mi-a spus Himmler însuşi aseară.

— Şi domnul amiral, Herr Oberst?

— Nu trebuie să ştie nimic.

Hofer îl privi sincer uluit, continuînd să ţină scrisoarea. Radl i-o luă din mînă şi o ţinu în sus.

— Noi doi sîntem nişte indivizi mărunţi prinşi într-o ţesătură foarte mare şi trebuie să ne mişcăm cu grijă. Ordinul acesta e tot ce ne trebuie. Ordin de la Führer. Înţelegi?

— Cred că da.

— Şi ai încredere în mine?

Hofer luă imediat poziţie de drepţi.

— Niciodată nu m-am îndoit de dumneavoastră, Herr Oberst. Absolut niciodată.

Radl simţi un val de afecţiune.

— Bine, atunci o să continuăm aşa cum am stabilit, ţinînd totul strict secret.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Herr Oberst.

— Bine, Karl, atunci adu-mi totul. Tot ce avem şi o să discutăm din nou.

Apoi se duse la fereastră, o deschise şi trase adînc aer în piept. În atmosferă se simţea mirosul acru de fum de la incendiile din seara precedentă. Unele părţi ale oraşului pe care le vedea erau transformate în nişte ruine dezolante. Ciudat cît de emoţionant se simţea.

— Îi trebuie un bărbat, Karl.

— Herr Oberst? întrebă Hofer.

Stăteau aplecaţi peste birou, cu rapoartele şi hărţile întinse în faţa lor.

— Doamna Grey, îi explică Radl. Are nevoie de un bărbat.

— Ah, acum înţeleg, Herr Oberst. Cineva cu umeri laţi. Şi cu un instrument bont?

— Nu, spuse Radl încruntîndu-se şi luînd o ţigară din cutia de pe birou. Şi creier, asta e esenţial.

Hofer îi aprinse ţigara.

— O combinaţie dificilă.

— Întotdeauna. Cine lucrează în Anglia în momentul ăsta pentru Secţiunea Unu şi care ar putea să ne fie de ajutor? Cineva absolut de încredere.

— Sînt vreo şapte, opt agenţi care ar putea fi luaţi în considerare. Oamenii ca Albă ca Zăpada, de exemplu. Lucrează la birourile Departamentului Naval din Portsmouth de doi ani. De la el primim informaţii valoroase despre convoaiele din Atlanticul de Nord în mod regulat.

Radl clătină din cap nerăbdător.

— Nu, nu aşa ceva. Treaba asta e prea importantă ca să poată fi pusă în pericol în vreun fel. Trebuie să mai fie şi alţii.

— Cel puţin cincizeci, spuse Hofer ridicînd din umeri. Din păcate, secţia BIA de la MI4 a avut mult succes în ultimele optsprezece luni.

Radl se ridică şi se duse la fereastră, începînd să bată din picior nervos. Nu era furios, mai degrabă îngrijorat. Joanna Grey avea şaizeci şi opt de ani şi, indiferent cît de devotată şi cît de demnă de încredere ar fi fost, avea nevoie de un bărbat. Aşa cum spusese Hofer, un instrument bont. Fără el, întreaga misiune ar fi putut da greş.

Mîna stîngă îl durea, mîna care nu mai exista, ceea ce era sigur un semn de stres, iar capul îi plesnea. *Eşecul e un semn de slăbiciune, colonele*. Himmler spusese acest lucru, cu ochii lui întunecaţi, plini de răceală. Radl se cutremură fără să vrea, frica aproape strîngîndu-i stomacul cînd îşi aminti de subsolul din Prinz Albrechtstrasse.

— Desigur, mai este şi Secţiunea Irlandeză, spuse Hofer şovăitor.

— Ce-ai spus?

— Secţiunea Irlandeză, domnule. Armata Republicană Irlandeză.

— Complet inutilă, spuse Radl. Orice legătură cu IRA a fost

întreruptă cu mult timp în urmă, ştii asta, după acel fiasco cu Goertz şi ceilalţi agenţi. Totul a fost un mare eşec.

— Nu chiar, Herr Oberst.

Hofer deschise atunci unul dintre sertarele cu dosare, căută prin el repede şi scoase unul, punîndu-i-l pe birou. Radl se aşeză încruntat şi îl deschise.

— Bineînţeles... şi mai e aici? La Universitate?

— Aşa am înţeles. De asemenea, mai face şi traduceri atunci cînd e nevoie.

— Şi cum îşi spune acum?

— Devlin. Liam Devlin.

— Adu-l încoace!

— Acum, Herr Oberst?

— M-ai auzit. Vreau să fie aici într-o oră. Puţin îmi pasă dacă trebuie să întorci Berlin-ul cu fundul în sus. Puţin îmi pasă dacă trebuie să suni chiar şi la Gestapo.

Hofer pocni din călcîie şi ieşi repede. Radl îşi aprinse altă ţigară cu degete tremurătoare şi se apucă să răsfoiască dosarul.

Afirmaţiile lui nu fuseseră complet greşite, fiindcă toate încercările germanilor de a se înţelege cu IRA încă de la începutul războiului nu avuseseră succes şi întreaga afacere era, probabil, cea mai mare poveste de groază din dosarele Abwehr.

Nici unul dintre agenţii germani trimişi în Irlanda nu reuşesc nimic important. Numai unul rămăsese în libertate o perioadă mai îndelungată de timp, căpitanul Goertz, care fusese paraşutat dintr-un *Heinkel* deasupra lui Meath, în mai 1940, şi care reuşise să rămînă în libertate timp de nouăsprezece luni irosite.

Goertz găsi că IRA era exasperant de amatoare şi că nu voia să primească nici un fel de sfat. Aşa cum avea să comenteze după cîţiva ani, ştiau să moară pentru Irlanda, dar nu şi să lupte pentru ea, iar speranţele germanilor de a putea ataca în mod regulat bazele militare britanice din Ulster se stinseră repede.

Radl cunoştea aceste lucruri. Cu adevărat îl interesa, însă cel care îşi spunea Liam Devlin. Liam fusese paraşutat în Irlanda pentru Abwehr şi, nu numai că supravieţuise, da, în cele din urmă, ajunsese înapoi în Germania, lucru care nu se mai întîmplase.

Liam Devlin se născuse la Lismore, în Country Down, Irlanda

de Nord, în iulie 1908, şi era fiul unui mic fermier care fusese executat în 1921 în timpul războiului anglo-irlandez, pentru că luptase într-un detaşament volant al IRA.

Mama băiatului se dusese să aibă grijă de casa fratelui ei, un preot catolic din cartierul Falls Road din Belfast şi acesta aranjase să studieze la o şcoală de iezuiţi din sud. De acolo, Devlin ajunsese la *Trinity College*, în Dublin, de unde obţinuse o diplomă în literatură engleză.

Publicase cîteva poezii, îl interesa o carieră în jurnalism şi, probabil, ar fi ajuns un scriitor de succes, dacă n-ar fi fost un singur incident care îi schimbase cursul întregii vieţi. În 1931, pe cînd se afla în vizită acasă, în Belfast, în timpul unei răzmeriţe serioase de sectă, văzuse cum un grup de membri ai partidului ultraprotestant din Irlanda de Nord, jefuiseră biserica unchiului său. Bătrînul preot fusese atît de crunt bătut, încît îşi pierduse un ochi. Din acel moment, Devlin se dedicase în totalitate cauzei republicane.

În timpul spargerii unei bănci din Derry, în 1932, cu scopul de a face rost de fonduri pentru mişcare, fusese rănit în confruntarea cu poliţia şi condamnat la zece ani închisoare. Evadase din puşcăria Crumlin Road în 1934 şi, după aceea, condusese defenisiva în zonele catolice ale Belfast-ului în timpul rebeliunii din 1935.

Mai tîrziu, în cursul aceluiaş an, fusese trimis la New York pentru a executa un informator pe care poliţiştii îl îmbarcaseră pe un vapor spre America, după ce le vînduse informaţii care conduseseră la arestarea şi spînzurarea unui tînăr voluntar IRA, pe nume Michael Reilly. Devlin îşi îndeplinise misiunea cu o eficacitate care nu putea decît să amplifice o reputaţie ce devenea deja legendară. Mai tîrziu, în cursul anului, repetă performanţa. O dată la Londra şi încă o dată în America, deşi, de data aceasta, destinaţia era Boston.

În 1936, se dusese în Spania, servind în Brigada Lincoln Washington. Fusese rănit şi capturat de către trupele italiene care, în loc să-l împuşte, îl lăsaseră în viaţă, în speranţa că puteau efectua un schimb cu unul dintre ofiţerii lor. Deşi acest lucru nu dusese la nici un rezultat, însemna că el supravieţuise războiului, fiind condamnat, în cele din urmă, la închisoare pe viaţă de către

guvernul Franco.

La cererea celor din Abwehr, fusese eliberat însă în toamna lui 1940 şi adus la Berlin, unde s-a sperat că avea să fie de folos spionajului german. Atunci, lucrurile merseseră foarte prost, căci, potrivit celor scrise în dosar, Devlin, care nu prea agrea comunismul, era cît se putea de antifascist, fapt pe care îl repetase foarte clar în cursul interogatoriului. Pentru acest lucru, se considerase că era potrivit să efectueze traduceri minore şi să predea limba engleză la Universitatea din Berlin.

Însă, situaţia se schimbase foarte mult. Abwehr încercase de cîteva ori să-l scoată pe Goertz din Irlanda, dar nu reuşise. Disperaţi, cei de la Secţiunea Irlandeză îl chemaseră pe Devlin şi îi ceruseră să se paraşuteze în Irlanda cu documente de călătorie false, să ia legătura cu Goertz şi să-l scoată cu un vapor portughez sau cu un altul, tot neutru. Fusese paraşutat deasupra ţinutului Meath, în ziua de 18 octombrie 1941, dar, după cîteva săptămîni, înainte ca el să-l poată contacta, germanul fusese arestat de către Trupele Speciale Irlandeze.

Devlin trăise cîteva luni îngrozitoare tot fugind, trădat la fiecare pas, căci atîţia susţinători ai IRA fuseseră închişi la Curragh de către guvernul irlandez, încît mai rămăseseră puţini oameni de legătură de încredere. Încercuiţi de poliţişti într-o fermă din Kerry, în iunie 1942, rănise doi dintre ei şi el însuşi îşi pierduse cunoştinţa cînd un glonţ îi ştersese fruntea. Ieşise din spital, se dusese la Dun Laoghaire şi izbutise să se îmbarce pe un vapor brazilian care se îndrepta spre Lisabona. De acolo, ajunsese în Spania şi mai departe, pînă cînd se aflase din nou în birourile din Tirpitz Ufer.

De atunci, Irlanda fusese un punct mort în ceea ce îi privea pe cei de la Abwehr, iar Liam Devlin fusese trimis înapoi să facă traduceri şi să ţină cursuri de literatură engleză la Universitatea din Berlin.

Cu puţin înainte de ora prînzului, Hofer intră iarăşi în birou.

— L-am adus, Herr Oberst.

Radl îşi ridică privirea şi lăsă jos stiloul.

— Devlin?

Se ridică şi se duse la fereastră, aranjîndu-şi tunica în timp ce

se gîndea ce să spună. Trebuia să meargă bine. Totuşi, trebuia să umble cu mănuşi în ceea ce-l privea pe Devlin. La urma urmei, era un individ neutru. Se întoarse în clipa în care auzi uşa deschizîndu-se.

Liam Devlin era mai scund decît şi-l închipuise. Nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci. Avea un păr aproape negru şi ondulat, un chip palid, ochi de un albastru foarte intens şi un zîmbet ironic şi vag ce părea să-i ridice tot timpul colţul gurii. Expresia unui om care descoperise că viaţa era o glumă proastă şi hotărîse că singurul lucru pe care putea să-l facă era să rîdă pe seama ei. Purta un trenci negru încins cu un cordon, iar cicatricea urîtă, rămasă în urma rănii făcute de glonţul care îl lovise ultima oară cînd fusese în Irlanda, se vedea foarte bine în partea stîngă a frunţii.

— Domnule Devlin, spuse Radl ocolind biroul şi întinzîndu-i mîna. Numele meu este Radl – Max Radl. Drăguţ din partea dumitale că ai venit.

— Frumos, zise Devlin într-o germană excelentă. Impresia mea a fost că n-am prea avut încotro.

Înaintă, deschizîndu-şi trenciul.

— Deci, asta e Secţiunea Trei, unde se întîmplă totul?

— Ia loc, domnule Devlin, spuse Radl aducînd un scaun mai în faţă şi oferindu-i o ţigară.

Devlin se aplecă să şi-o aprindă şi tuşi, înecîndu-se cu fumul acela aspru.

— Dumnezeule, colonele, ştiam că a fost groaznic, dar nici chiar aşa! Ce-i în ele sau n-ar trebui să-ntreb?

— Sînt ruseşti, zise Radl. Au început să-mi placă în timpul „Războiului de Iarnă“.

— Nu-mi spune, zise Devlin. Era singurul lucru care te împiedica să adormi în zăpadă.

Radl zîmbi, începînd să-i placă individul.

— Cam aşa ceva, spuse el şi scoase o sticlă de *Courvoisier* şi două pahare. Coniac?

— Acum eşti prea amabil, zise Devlin acceptînd paharul, luînd o înghiţitură şi închizînd ochii cîteva clipe. Nu e irlandez, dar merge. Cînd ajungem la partea urîtă? Ultima oară cînd am venit în Tirpitz Ufer, mi-au cerut să sar dintr-un *Dornier* la o mie cinci sute

de metri deasupra lui Meath pe întuneric şi mie mi-e groază de înălţime.

— Bine, domnule Devlin, spuse Radl. Avem ceva pentru dumneata, dacă te interesează.

— Am de lucru.

— La Universitate? Haide, domnule Devlin, pentru un om ca dumneata trebuie să fie ceva asemănător cu un cal pursînge înhămat la un cărucior de lapte.

Devlin îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

— Ah, colonele, mi-ai găsit imediat punctul slab. Vanitate, vanitate. Mai mîngîie-mă puţin şi o să torc ca motanul unchiului meu Sean. Încerci să ajungi, în cel mai plăcut mod posibil, la faptul că vrei să mă-ntorc în Irlanda? Pentru că, dacă-i aşa, poţi să renunţi. N-aş avea nici o şansă, nici măcar o clipă, după felul cum stau lucrurile acolo, şi n-am chef să stau cinci ani la Curragh. M-am săturat de puşcării.

— Irlanda e o ţară neutră încă, domnul de Valera a spus clar că n-o să ia partea nimănui.

— Da, ştiu, de aceea o sută de mii de irlandezi servesc în armata britanică. Şi, încă ceva – de fiecare dată cînd un avion RAF aterizează forţat în Irlanda, echipajul este trecut peste graniţă în cîteva zile. Cîţi piloţi germani au fost trimişi înapoi în ultima vreme? întrebă Devlin zîmbind. Nu te supăra, dar cu toate bunătăţile de acolo, s-ar putea să se simtă prea bine ca să mai vină înapoi.

— Nu, domnule Devlin, nu vreau să te-ntorci în Irlanda, spuse Radl. Nu în sensul la care te referi dumneata.

— Atunci, ce naiba vreţi?

— Dă-mi voie să te întreb ceva mai întîi. Eşti încă un susţinător al IRA?

— Soldat, îl corectă Devlin. Acasă avem o vorbă, colonele. Dacă intri o dată, nu mai ieşi niciodată.

— Deci, ţelul vostru este o victorie asupra Angliei, nu?

— Dacă te referi la o Irlandă unită, liberă şi pe propriile ei picioare, sînt de acord, dar o să cred atunci cînd o să se-ntîmple, nu înainte.

Radl era uluit.

— Atunci, de ce mai luptaţi?

— Dumnezeule, dar ştii ce întrebări să pui, zise Devlin şi ridică din umeri. E mai bine decît să ne luăm la pumni în faţă la *Select Bar* al lui Murphy, sîmbăta seară. Sau poate că îmi place jocul doar.

— Ce joc e ăsta?

— Vrei să spui că lucrezi în domeniul ăsta şi nu ştii?

Dintr-un anumit motiv, Radl se simţi ciudat de stînjenit, aşa că spuse repede:

— Atunci, activităţile compatrioţilor dumitale din Londra nu-ţi sînt pe plac?

— Să mă-nvîrt prin Bayswater şi să prepar *Paxo* în cratiţele proprietăresei? spuse Devlin. Nu e genul meu de distracţie.

— *Paxo*? întrebă Radl uluit.

— O glumă. Paxo este un sos la cutii foarte cunoscut, de aceea băieţii au denumit aşa explozibilul pe care-l preferă. Clorat de potasiu, acid sulfuric şi alte cîteva bunătăţi.

— Un amestec volatil.

— Mai ales cînd îţi explodează în faţă.

— Campania asta a bombelor pe care ai dumitale au început-o odată cu ultimatumul trimis premierului britanic în ianuarie 1939...

Devlin rîse.

— Şi lui Hitler, şi lui Mussolini, şi oricui au crezut ei că ar putea fi interesat, inclusiv unchiul Tom Cobley.

— Unchiul Tom Cobley?

— Altă glumă. Un defect al meu, niciodată n-am putut să iau ceva prea în serios.

— De ce, domnule Devlin? Mă interesează.

— Haide, colonele. Lumea a fost o glumă proastă născocită de Atotputernicul într-o zi liberă. Întotdeauna m-am gîndit că s-ar putea să fi fost mahmur în dimineaţa aia. Dar ce voiai să spui în legătură cu bombele alea?

— Ai fost de acord cu campania respectivă?

— Nu. Nu-mi plac ţintele uşoare. Femei, copii, trecători. Dacă vrei să lupţi, dacă, într-adevăr, crezi în cauza ta, şi e numai una, atunci ridică-te în picioare şi luptă ca un bărbat.

Chipul îi era foarte palid şi foarte emoţionat, cicatricea de pe frunte văzîndu-se ca un semn făcut cu fierul încins. Da, la fel de

brusc, se relaxă şi începu să rîdă.

— Ia uite, ai scos din mine ce e mai bun. E prea devreme ca să fiu serios.

— Aşadar, un moralist, zise Radl. Englezii n-ar fi de acord cu dumneata. Bombardează Reich-ul în fiecare seară.

— O să mă faci să plîng dacă o ţii tot aşa. Nu uita că am fost în Spania şi am luptat pentru republicani. Ce naiba crezi că făceau *Stukas*-urile alea germane zburînd pentru Franco? Ai auzit vreodată de Barcelona sau Guernica?

— Ciudat, domnule Devlin, este limpede că nu poţi să ne suferi şi eu care credeam că englezii sînt cei pe care îi urăşti.

— Englezii? întrebă Devlin rîzînd. Sigur, şi sînt ca soacrele. Ceva ce trebuie să suporţi. Nu, nu-i *urăsc* pe englezi, urăsc afurisitul de Imperiu Britanic.

— Deci, ai vrea să vezi Irlanda liberă?

— Da, spuse Devlin luînd încă o ţigară rusească.

— Atunci, eşti de acord că, din punctul dumitale de vedere, ai putea să vrei împlinindu-se acest lucru dacă Germania ar ieşi învingătoare în acest război?

— Şi porcii s-ar putea să zboare într-o zi curînd, da eu mă-ndoiesc.

— Atunci, de ce stai aici, la Berlin?

— Nu mi-am dat seama că am de ales.

— Ai, domnule Devlin, spuse colonelul Radl încet. Poţi să te duci în Anglia pentru mine.

Devlin îl privi stupefiat, rămînînd fără replică pentru prima oară în viaţa lui.

— Dumnezeule, omul ăsta e nebun!

— Nu, domnule Devlin, sînt cît se poate de întreg la minte, te asigur, zise Radl, după care împinse sticla de *Courvoisier* spre el şi puse dosarul cel gros lîngă ea. Mai bea un pahar şi citeşte dosarul ăsta, după care o să mai stăm de vorbă.

Apoi se ridică şi ieşi.

După ce trecu o jumătate de oră bună şi tot nu se vedea nici urmă de Devlin, Radl îşi luă inima în dinţi şi se întoarse. Devlin stătea cu picioarele pe birou, cu rapoartele Joannei Grey într-o mînă şi cu paharul de *Courvoisier* în cealaltă. Sticla părea golită

considerabil.

Îşi ridică privirea.

— Ai venit? Începusem să mă-ntreb ce-ai păţit.

— Ei bine, ce părere ai? întrebă Radl.

— Îmi aduce aminte de o poveste pe care am auzit-o în copilărie. Ceva ce s-a-ntîmplat în timpul războiului cu englezii, în ’21. Prin mai, mi se pare. Era vorba de un anume Emmet Dalton. Cel care a fost general în armata Statului Liber, mai tîrziu. Ai auzit vreodată de el?

— Mă tem că nu, spuse Radl cu o nerăbdare prost mascată.

— E ceea ce noi, irlandezii, numim un „om minunat“. În timpul războiului, a fost maior în armata britanică, a fost decorat cu *Crucea Militară* şi, după aceea, a devenit membru IRA.

— Te rog să mă scuzi, domnule Devlin, dar e relevantă povestea asta?

Devlin nu păru să-l audă.

— Mai era un individ în puşcăria Monntjoy din Dublin, care se numea McEoin, alt om minunat, dar, în ciuda acestui lucru, nu-l aştepta altceva decît puşcăria, spuse el şi îşi mai puse puţin coniac. Emmet Dalton avea alte idei. A furat o maşină blindată engleză, şi-a pus vechea uniformă de maior, a îmbrăcat cîţiva băieţi în soldaţi englezi şi a intrat în puşcărie, ducîndu-se direct în biroul guvernatorului. Îţi vine să crezi?

Pe Radl îl interesa povestea fără să vrea.

— Şi l-au salvat pe acel McEoin?

— Din nefericire, s-a întîmplat să fie chiar dimineaţa în care cererea lui de a intra la guvernator fusese respinsă.

— Şi oamenii aceia… Ce s-a-ntîmplat cu ei?

— Ah, au avut loc nişte împuşcături, dar au scăpat. Al naibii curaj totuşi, spuse el zîmbind şi ridică raportul Joannei Grey. Exact ca asta.

— Crezi că ar putea să meargă? îl întrebă Radl curios. Crezi că ar fi posibil?

— E suficient de îndrăzneţ, spuse Devlin trîntind raportul pe birou. Şi eu care credeam că irlandezii sînt cei nebuni. Să-l iei pe marele Winston Churchill din pat în toiul nopţii şi să pleci cu el, zise apoi şi izbucni într-un hohot de rîs. Asta da spectacol. Ceva ce ar uimi întreaga lume.

— Şi ţi-ar plăcea?

— Un plan foarte bun, desigur, spuse Devlin zîmbind larg. Bineînţeles că n-o să aibă nici un efect asupra cursului războiului. Englezii or să-l pună în loc pe alt conducător, *Lancaster*-ele tot or să atace noaptea şi fortăreţele zburătoare, ziua.

— Cu alte cuvinte, crezi că tot o să pierdem războiul? întrebă Radl.

— Punem pariu pe cincizeci de mărci oricînd, spuse Devlin rînjind. Pe de altă parte, n-aş vrea să ratez aventura asta nici în ruptul capului, dacă, într-adevăr, vorbeşti serios.

— Vrei să spui că ai fi de acord să pleci? întrebă Radl stupefiat. Dar nu mai pricep nimic. De ce?

— Ştiu, sînt nebun, zise Devlin. Uite la ce renunţ. La o slujbă bunicică şi sigură la Universitatea din Berlin cu bombardamente englezeşti în timpul nopţii, americane în timpul zilei, mîncare din ce în ce mai puţină, frontul de răsărit spulberîndu-se încetul cu încetul.

Radl ridică mîinile, rîzînd.

— Bine, gata cu întrebările, irlandezii sînt într-o ureche, categoric. Mi s-a spus, dar acum accept ideea.

— Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci şi, bineînţeles nu trebuie să uităm de cele douăzeci de mii de lire sterline pe care va trebui să le depui într-un cont dintr-o bancă din Geneva pe care o s-o aleg eu însumi.

Radl fu conştient de o senzaţie acută de dezamăgire.

— Aşadar, domnule Devlin, ai şi dumneata un preţ, la fel ca noi toţi, nu?

— Mişcarea pe care o servesc a dus întotdeauna lipsă de fonduri, zise Devlin rînjind. Am văzut revoluţii începînd cu mai puţin de douăzeci de mii de lire, colonele.

— Foarte bine, zise Radl. Voi aranja totul. Vei primi confirmarea depunerii înainte să pleci.

— Bine. Deci, care-i treaba?

— Astăzi sîntem în 1 octombrie. Avem la dispoziţie exact cinci săptămîni.

— Şi rolul meu care e?

— Joanna Grey e un agent excelent, dar are şaizeci şi opt de ani. Are nevoie de un bărbat.

— Cineva care să alerge? Să se ocupe de treburile mai dificile?

— Exact.

— Şi cum mă bagi acolo? Să nu-mi spui că nu te-ai gîndit.

Radl zîmbi.

— Trebuie să recunosc că m-am gîndit destul de mult la asta. Să vedem ce părere ai. Eşti un irlandez care a servit în armata britanică. Ai fost grav rănit şi ai fost lăsat la vatră. Cicatricea de pe frunte o să ne ajute aici.

— Şi care-i combinaţia cu doamna Grey?

— E o veche prietenă de familie care ţi-a găsit ceva de lucru în Norfolk. Va trebui să o anunţăm şi pe ea, să vedem ce părere are. O să punem povestea la punct, o să-ţi procurăm toate documentele posibile, de la paşaport irlandez la hîrtii de lăsare la vatră. Ce zici?

— Sună destul de acceptabil, spuse Devlin. Dar cum ajung acolo?

— O să te paraşutăm în sudul Irlandei. Cît mai aproape de graniţa cu Ulster. Înţeleg că e foarte uşor să treci de partea cealaltă fără să fie nevoie să ajungi în vamă.

— Asta nu-i o problemă. Apoi?

— Vaporul de noapte de la Belfast la Heysham, trenul pînă la Norfolk, totul curat şi fără complicaţii.

Devil luă harta topografică şi se uită la ea.

— Bine, sînt de acord. Cînd plec?

— Într-o săptămînă, cel mult zece zile. Deocamdată, va trebui să fii în siguranţă. De asemenea, va trebui să demisionezi de la Universitate şi să eliberezi apartamentul în care locuieşti. Dispari complet. Hofer o să-ţi facă rost de altă locuinţă.

— Şi, pe urmă?

— O să mă duc să stau de vorbă cu cel care va conduce probabil grupul de asalt. Mîine sau poimîine, în funcţie de cît de curînd pot să aranjez să zbor spre insulele din Canalul Mînecii. Ai putea să vii şi dumneata. O să aveţi multe în comun. De acord?

— De ce n-aş fi, colonele? Nu toate drumurile greşite duc în iad pînă la urmă? spuse Devlin şi îşi turnă în pahar ce mai rămăsese din coniac.

Capitolul 5

Alderney este cea mai nordică dintre insulele din Canalul Mînecii şi cea mai apropiată de coasta Franţei. Cînd germanii înaintau hotărîţi spre vest în vara lui 1940, locuitorii insulei s-au hotărît să plece.

Cînd primul avion al *Luftwaffe* a aterizat pe fîşia îngustă de iarbă de pe stînci, în ziua de 2 iulie 1940, locul era pustiu, iar străduţele pietruite ale orăşelului St. Anne, ireal de tăcute.

În toamna lui 1942, exista o garnizoană alcătuită din vreo trei mii de oameni, ai Armatei, Marinei şi Aviaţiei, şi cîteva lagăre Todt care angajau forţă de muncă de pe continent pentru a lucra la masivele cuiburi de mitralieră din beton ale noilor fortificaţii. Mai era şi un lagăr de concentrare cu angajaţi ai SS-ului şi Gestapo-ului, singurul asemenea loc de pe teritoriul britanic.

Radl şi Devlin ajunseră acolo duminică, imediat după prînz, de la Jersey cu un avion *Storch*. Era un drum de numai o jumătate de oră, dar, din moment ce avionul nu era înarmat, pilotul parcursese întreaga distanţă la nivelul mării, înălţîndu-se pînă la două sute de metri abia în ultima clipă.

Cînd ajunseră deasupra digului imens, Alderney li se înfăţişă înaintea ochilor ca o hartă. Portul Braye Bay, St. Anne, insula în sine, avînd poate trei mile lungime şi o milă şi jumătate lăţime, de un verde-aprins, cu stînci imense într-o parte şi plaje nisipoase şi golfuleţe în cealaltă.

Avionul coborî pe una dintre pistele aerodromului din vîrful stîncilor. Era unul dintre cele mai mici pe care le văzuse Radl vreodată, cu greu meritîndu-şi denumirea. Un turn de control mic, cîteva construcţii din prefabricate răzleţe şi nici un hangar.

Lîngă turnul de control se afla o maşină *Wolseley* neagră şi, cînd Radl, însoţit de Devlin, se îndreptară spre ea, şoferul, un sergent de artilerie, coborî şi deschise portiera din spate. Salută.

— Domnul colonel Radl? Domnul comandant vă roagă să-i primiţi complimentele. Trebuie să vă duc direct la Feldkommandantur.

— Foarte bine, zise Radl.

Urcară şi maşina porni imediat, intrînd, după puţin timp, pe un

drum de ţară. Era o zi frumoasă, caldă şi însorită, mai degrabă de sfîrşit de primăvară decît de început de toamnă.

— Pare un loc destul de plăcut, spuse Radl.

— Pentru unii, zise Devlin arătînd spre stînga, unde, în depărtare, se puteau vedea sute de muncitori Todt lucrînd la ceea ce părea a fi o fortificaţie din beton enormă.

Casele din St. Anne erau o combinaţie de stil provincial francez şi georgian englez, străzile erau pietruite, iar grădinile erau împrejmuite cu ziduri înalte împotriva vînturilor puternice care băteau mai tot timpul. Se vedeau o mulţime de semne ale războiului – cazemate mici din beton, sîrmă ghimpată, cuiburi de mitralieră, urme lăsate de bombe în portul care se zărea mult mai jos – dar pe Radl îl fascină atmosfera englezească de pretutindeni. Ciudăţenia de a vedea doi SS-işti într-o maşină parcată în Connaught Square şi un soldat al Luftwaffe oferindu-i un foc altuia, sub o firmă pe care scria *Royal Mail*.

Feldkommandantur 515, administraţia germană civilă pentru insule îşi avea cartierul general în fosta bancă *Lloyds* de pe Victoria Street şi, imediat cum se opri maşina, Neuhoff însuşi apăru în uşă.

Înaintă spre ei cu mîna întinsă.

— Domnul colonel Radl? Hans Neuhoff, comandant temporar aici. Mă bucur să vă văd.

— Acest domn este un coleg al meu, zise Radl.

Nu făcu nici o altă încercare de a-l prezenta pe Devlin şi, în ochii lui Neuhoff, se văzu o oarecare alarmă, căci Devlin, îmbrăcat civil şi cu pardesiul negru din piele pe care i-l procurase Radl, era foarte ciudat. Logic, oricine îşi închipuia că era de la Gestapo. Şi pe drum, de la Berlin la Brittany şi apoi, mai departe spre Guernsey, irlandezul văzuse aceeaşi expresie de teamă pe chipurile altora, ceea ce îi provocase o oarecare satisfacţie răutăcioasă.

— Herr Oberst, spuse el fără să încerce să-i strîngă mîna.

Mai tulburat ca oricînd, Neuhoff spuse repede:

— Poftiţi pe-aici, domnilor, vă rog.

Înăuntru, trei funcţionari lucrau la un birou mare din lemn de mahon. În spatele lor, pe perete, era un nou afiş al ministrului Propagandei, reprezentînd un vultur cu svastica în gheare,

înălţîndu-se mîndru deasupra legendei: *Am ende der Sieg! La sfîrşit e victoria!*

— Dumnezeule, spuse Devlin încet, unii cred orice!

Un poliţist militar stătea de pază în faţa unei uşi care, probabil, dădea în biroul administratorului. Neuhoff îi pofti înăuntru. Încăperea era sumar mobilată, fiind mai mult o cameră de lucru. Le oferi două scaune. Radl se aşează pe unul, dar Devlin îşi aprinse o ţigară şi se duse la fereastră.

Neuhoff îl privi nesigur şi încercă să zîmbească.

— Doriţi să beţi ceva, domnilor? Un schnapps sau un coniac?

— Aş vrea să trec direct la subiect, zise Radl.

— Desigur, Herr Oberst.

Radl îşi deschise tunica, luă plicul din buzunarul interior şi scoase o scrisoare.

— Vă rog să citiţi asta.

Neuhoff luă scrisoarea încruntîndu-se uşor şi o citi repede.

— Ordin chiar de la Führer, spuse el privindu-l pe Radl uimit. Bine, dar nu pricep. Ce doriţi de la mine?

— Cooperarea, domnule colonel Neuhoff, spuse Radl. Şi nici o întrebare. Aveţi o unitate disciplinară aici, nu? Operaţiunea *Peştele-Sabie*.

În ochii lui Neuhoff se vedea o altfel de teamă acum, după cum observă Devlin imediat, şi colonelul păru să devină rigid.

— Da, Herr Oberst, aşa este. Sub comanda colonelului Steiner de la Regimentul de Paraşutişti.

— Ştiu, zise Radl. Colonelul Steiner, un anume locotenent Neumann şi douăzeci şi nouă de paraşutişti.

Neuhoff îl corectă:

— Colonelul Steiner, Ritter Neumann şi paisprezece paraşutişti.

Radl îl privi surprins.

— Ce vreţi să spuneţi? Unde sînt ceilalţi?

— Au murit, Herr Oberst, zise Neuhoff simplu. Ştiţi ceva în legătură cu Operaţiunea *Peştele-Sabie*? Ştiţi ce fac aceşti oameni? Stau pe torpile şi…

— Cunosc acest lucru, spuse Radl ridicîndu-se, luînd scrisoarea şi băgînd-o la loc în plic. Sînt ceva operaţiuni planificate pentru astăzi?

— Depinde dacă se va vedea ceva pe radar.

— S-a terminat, spuse Radl. Totul încetează din clipa asta, zise el ridicînd plicul. Primul meu ordin sub această directivă.

Neuhoff zîmbi.

— Sînt încîntat să execut acest ordin.

— Înţeleg, spuse Radl. Colonelul Steiner vă este prieten?

— Un adevărat privilegiu, spuse Neuhoff simplu. Dacă l-aţi cunoaşte, aţi înţelege ce vreau să zic. Un om atît de dotat ca el este mai de folos Reich-ului viu decît mort.

— Exact din acest motiv mă aflu aici, zise Radl. Unde-l pot găsi?

— Cu puţin înainte să ajungeţi în port este un han, pe care Steiner şi oamenii săi îl folosesc drept cartier general. Vă conduc pînă acolo.

— Nu e nevoie, zise Radl. Aş vrea să-l văd singur. E departe?

— Vreun sfert de milă.

— Bine, atunci voi merge pe jos.

Neuhoff se ridică.

— Aveţi idee cît o să staţi?

— Am stabilit cu pilotul să vină să ne ia mîine dimineaţă la prima oră, spuse Radl. Trebuie să ajungem pe aerodromul din Jersey nu mai tîrziu de ora unsprezece. Atunci decolează avionul nostru spre Brittany.

— O să mă ocup de tot ceea ce este necesar pentru dumneavoastră şi… şi prietenul dumneavoastră, spuse Neuhoff aruncîndu-i o privire lui Devlin. De asemenea, poate doriţi să luaţi cina cu mine în seara aceasta? Soţia mea ar fi încîntată şi poate vine şi colonelul Steiner.

— O idee excelentă, spuse Radl. Abia aştept.

Mergînd pe Victoria Street şi trecînd pe lîngă magazinele cu storurile trase şi casele goale, Devlin spuse:

— Ce ţi-a venit? Nu l-ai luat puţin cam tare? Eşti bine dispus astăzi?

Radl rîse, părînd uşor ruşinat.

— Ori de cîte ori scot blestemata aia de scrisoare mă simt ciudat. Mă simt cuprins de… de o putere foarte mare. Asemeni centurionului din *Biblie*, care zice faceţi asta şi ei o fac, mergeţi acolo şi ei merg.

Cînd intrară pe Braye Road, o maşină îi depăşi, la volan aflîndu-se sergentul de artilerie care îi adusese pe ei de la aerodrom.

— Colonelul Neuhoff îi anunţă în legătură cu sosirea noastră, zise Radl. Chiar mă-ntrebam dacă o s-o facă.

— Cred că şi-a închipuit că sînt de la Gestapo, spuse Devlin. Îi era teamă.

— Poate. Dar dumitale, Herr Devlin? Ţi-e teamă vreodată?

— Nu-mi amintesc să-mi fi fost, zise Devlin rîzînd. O să-ţi spun ceva ce n-am mai spus nimănui. Chiar şi în clipele de mare primejdie şi, Dumnezeu mi-e martor, am trăit multe din astea, chiar şi atunci cînd privesc Moartea în ochi, am un sentiment extraordinar. Ca şi cum aş vrea s-o iau de mînă. Nu e cel mai caraghios lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Ritter Neumann, îmbrăcat în costumul negru de cauciuc, stătea pe torpila legată de barca de salvare numărul unu şi repara ceva la motorul acesteia, cînd maşina străbătu în viteză pontonul şi opri frînînd brusc. Neumann îşi ridică privirea şi îşi duse mîna streaşină la ochi, văzîndu-l pe sergentul major Brandt.

— Ce-i cu graba asta? S-a terminat războiul?

— Probleme, Herr Leutnant, zise Brandt. A venit un ofiţer de Stat Major din Jersey. Un anume colonel Radl. A venit după colonel. Tocmai am fost anunţaţi de pe Victoria Street.

— Ofiţer de Stat Major? întrebă Neumann săltîndu-se peste marginea bărcii de salvare şi luînd prosopul pe care i-l întinsese soldatul Riedel. De unde e?

— De la Berlin! zise Brandt sumbru. Şi e însoţit de un individ care seamănă cu un civil, dar nu e.

— Gestapo?

— Aşa s-ar părea. Vin încoace chiar acum, pe jos.

Neumann îşi puse ghetele şi urcă repede scara pontonului.

— Băieţii ştiu?

Brandt dădu din cap afirmativ, dar expresia de pe chipul său era sumbră.

— Şi nu le place deloc. Dacă aud că a venit să-i facă vreun rău colonelului, sînt în stare să-i împingă pe cei doi în apă cu cîte un lanţ de treizeci de kilograme legat de picioare.

— Exact, spuse Neumann. Du-te înapoi la bar cît poţi de repede şi ţine-i sub control. Eu o să iau maşina şi o să-l aduc pe colonel. S-a dus să facă o plimbare pe dig cu Frau Neuhoff.

Steiner şi Ilse Neuhoff se aflau la capătul digului. Ea stătea pe parapet, bălăcindu-şi picioarele lungi în gol, în timp ce vîntul îi răvăşea părul blond şi îi agita fusta. Rîdea de ceva ce îi spusese Steiner. Acesta se întoarse cînd auzi maşina frînînd.

Neumann coborî repede şi, după ce îi aruncă o privire, Steiner zîmbi sarcastic:

— Veşti proaste, Ritter, şi într-o zi atît de superbă.

— Te caută un ofiţer de Stat Major de la Berlin, un anume colonel Radl, zise Neumann întunecat la faţă. Am auzit că ar fi însoţit şi de un individ de la Gestapo.

Steiner nu fu deloc tulburat.

— Asta face ca ziua să fie şi mai interesantă.

Întinse braţele ca să o prindă pe Ilse cînd sări de pe parapet şi o ţinu la piept cîteva clipe. Pe chipul ei se citea o foarte mare îngrijorare.

— Pentru Dumnezeu, Kurt, nu iei absolut nimic în serios?

— Probabil că a venit în control. Ar fi trebuit să fim cu toţii morţi pînă acum. Cei din Prinz Albrechtstrasse trebuie să fie foarte supăraţi.

Vechiul han se afla pe marginea drumului spre port, avînd plaja în spate. Era o linişte ciudată cînd se apropiară Radl şi irlandezul.

— Un han la fel ca oricare, spuse Devlin. Crezi că mai au ceva de băut?

Radl apăsă pe clanţa uşii de la intrare. Aceasta se deschise şi ei se treziră într-un hol întunecos. O uşă se deschise în spatele lor.

— Pe aici, Herr Oberst, spuse o voce caldă şi cultivată.

Sergentul Hans Altmann se rezemă de uşa de la intrare, ca şi cum ar fi vrut să-i împiedice să iasă. Radl văzu medalia „Războiul de Iarnă“, *Crucea de Fier*, prima şi a doua Clasă, nişte decoraţii din argint care însemnau că fusese rănit de cel puţin trei ori, medalia pentru luptă la sol a Aviaţiei, şi, cel mai preţuit de toţi paraşutiştii, titlul *Kreta*, un însemn de prestigiu pentru toţi cei care luptaseră în Creta în mai 1941.

— Numele? întrebă Radl tăios.

Altmann nu răspunse, ci împinse cu piciorul uşa pe care scria *Saloon Bar* şi Radl, care simţi ceva, dar nu ştia ce anume, intră hotărît.

Încăperea era destul de mare. În stînga era un bar în spatele căruia se vedeau rafturile goale, pe pereţi erau cîteva fotografii înrămate şi, într-un colţ, se afla un pian. Înăuntru erau vreo şase, şapte paraşutişti, toţi extrem de neputincioşi. Radl îi privi cu răceală, impresionat. Niciodată nu mai văzuse un grup cu atîtea decoraţii. Nu era unul care să nu aibă *Crucea de Fier*, *Prima Clasă* şi alte decoraţii precum cele pentru răni şi pentru distrugere de tancuri.

Stătea în mijlocul încăperii, cu servieta sub braţ, cu mîinile în buzunare şi cu gulerul pardesiului încă ridicat.

— Aş vrea să vă spun că alţii au fost împuşcaţi pentru acest gen de comportament, zise el pe un ton mai prietenos.

Imediat se auzi un hohot de rîs. Sergentul Sturm, care se afla în dosul barului şi curăţa un *Luger*, zise:

— Asta e chiar foarte bună, Herr Oberst. Vrei să ştii ceva nostim? Cînd am început operaţiunile acum zece săptămîni, eram treizeci şi unu, inclusiv colonelul. Acum nu mai sîntem decît cincisprezece, în ciuda multor momente norocoase. Ce ne puteţi oferi mai rău de-atît dumneata şi rahatul ăsta de la Gestapo?

— Pe mine nu mă amestecaţi în treaba asta, zise Devlin. Eu sînt neutru.

Sturm, care lucrase pe barajele din Hamburg încă de la doisprezece ani şi avea tendinţa să vorbească mai direct, continuă:

— Ascultaţi aici, pentru că n-o să vă spun decît o dată. Colonelul n-o să plece nicăieri. Nici cu dumneata. Nici cu altcineva, zise el şi apoi clătină din cap. Ai lustruit un scaun cu fundul atîta timp, încît ai uitat ce simt soldaţii adevăraţi. N-ai venit unde trebuia, dacă speri să auzi un cor din *Horst Wessel*.

— Excelent, zise Radl. Totuşi, faptul că ai interpretat incorect această situaţie dovedeşte o lipsă de isteţime, ceea ce, personal, găsesc că este deplorabil la o persoană de rangul dumitale.

Trînti servieta pe bar, îşi deschise pardesiul cu mîna cea sănătoasă şi şi-l scoase. Sturm rămase cu gura căscată cînd văzu

Crucea Cavalerilor şi medalia „Războiul de Iarnă“. Radl trecu imediat la atac.

— Atenţie! strigă el. În picioare, toţi.

Toată lumea începu să se agite şi, exact în clipa aceea, uşa se deschise şi apăru Brandt.

— Şi dumneata, sergent-major, se răsti Radl.

Se lăsă o tăcere de s-ar fi putut auzi şi un ac căzînd, toţi luînd poziţie de drepţi, iar Devlin se cocoţă pe bar şi îşi aprinse o ţigară.

— Credeţi că sînteţi soldaţi germani, o greşeală firească, ţinînd cont de uniformele pe care le purtaţi, dar vă înşelaţi, spuse Radl, trecînd de la unul la altul, oprindu-se puţin, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte chipul fiecăruia. Să vă spun eu ce sînteţi?

Ceea ce şi făcu, în termeni simpli şi direcţi care îl făcură pe Sturm să pară un începător. Cînd, după vreo două, trei minute, se opri să-şi tragă sufletul, auzi pe cineva tuşind politicos în pragul uşii deschise şi, întorcîndu-se, îl văzu pe Steiner urmat de Ilse Neuhoff.

— Nici eu însumi n-aş fi putut s-o spun mai bine, domnule colonel Radl. Sper doar că o să puneţi pe seama unui entuziasm deplasat tot ce s-a petrecut aici şi să uitaţi totul. Picioarele lor n-or să atingă pămîntul cînd o să termin cu ei, îţi promit.

Apoi întinse mîna şi zîmbi cu un anumit farmec.

— Kurt Steiner.

Radl avea să-şi amintească mereu acea primă întîlnire. Steiner poseda acea calitate ciudată care era întîlnită la toţi cei care făceau parte din aviaţie din orice ţară. Un fel de aroganţă născută din riscurile meseriei. Purta o bluză de zbor de un gri-albăstrui cu tresele galbene pe guler pe care erau coroana şi două aripi stilizate ale gradului său, pantaloni de zbor şi acel gen de chipiu cunoscut sub denumirea de *Schiff*, lucru de care erau ataşaţi mulţi dintre ofiţerii mai vechi. Restul, pentru un om care poseda toate decoraţiile posibile, era extrem de simplu. Titlul *Kreta*, medalia pentru „Războiul de Iarnă“ şi vulturul din aur şi argint de pe medalia pentru destoinicie a paraşutiştilor. *Crucea Cavalerilor* cu *Frunzele de Stejar* era ascunsă sub o eşarfă de mătase legată lejer în jurul gîtului.

— Ca să fie sincer, colonele Steiner, mi-a făcut o deosebită

plăcere să-i pun la punct pe necioplţii aceştia ai dumitale.

Ilse Neuhoff rîse uşor.

— Excelent spectacol, Herr Oberst, dacă pot să zic aşa.

Steiner făcu prezentările şi Radl îi sărută mîna.

— Încîntat, Frau Neuhoff, spuse el încruntîndu-se. Ne-am mai întîlnit cumva?

— Fără îndoială, spuse Steiner şi îl trase în faţă pe Ritter Neumann, care rămăsese deoparte, în costumul lui de cauciuc. Iar dumnealui este, nu cum ţi-ai putea închipui, o focă de Atlantic în captivitate, ci Oberleutnant Ritter Neumann.

— Domnule locotenent, spuse Radl uitîndu-se scurt la Ritter Neumann şi amintindu-şi de propunerea sa pentru *Crucea Cavalerilor* care fusese anulată din cauza Curţii Marţiale şi se întrebă dacă el ştia sau nu.

— Şi acest domn? întrebă Steiner întorcîndu-se spre Devlin, care sări de pe tejghea şi veni lîngă ei.

— De fapt, toată lumea de pe-aici pare să creadă că sînt prietenosul om de la Gestapo, zise Devlin. Nu cred că mi se pare prea măgulitor, adăugă el întinzîndu-i mîna. Devlin, colonele. Liam Devlin.

— Herr Devlin este un coleg al meu, explică Radl repede.

— Şi dumneata? întrebă Steiner politicos.

— Merg la Cartierul General al Abwehr. Iar acum, dacă eşti de acord, aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi într-o problemă de maximă urgenţă.

Steiner se încruntă şi, în încăpere, se făcu iarăşi o linişte mormîntală. El se întoarse spre Ilse.

— O să te ducă Ritter acasă.

— Nu, prefer să aştept pînă termini treaba cu domnul colonel Radl.

Era extrem de îngrijorată, acest lucru i se citea în ochi.

— Nu cred că o să întîrzii prea mult, zise Steiner cu blîndeţe. Ai grijă de ea, Ritter, adăugă el, după care se întoarse spre Radl. Pe aici, Herr Oberst.

Radl îi făcu un semn din cap lui Devlin şi îl urmară amîndoi.

— Bine, pe loc repaus, zise Ritter Neumann. Proştilor ce sînteţi.

În atmosferă se simţi o oarecare dispariţie a tensiunii.

Altmann se aşeză la pian şi începu să cînte o melodie populară care îi asigură pe toţi că totul se va rezolva în bine încetul cu încetul.

— Frau Neuhoff! strigă el. Nu vrei să cînţi ceva?

Ilse se aşeză pe un scaun la bar.

— N-am chef acum, zise ea. Ştiţi ceva, băieţi? M-am săturat de războiul ăsta blestemat. Nu vreau decît o ţigară bună şi să beau ceva de calitate, dar bănuiesc că pentru asta va fi nevoie de un miracol.

— Ah, nu ştiu, Frau Neuhoff, spuse Brandt sărind peste tejghea şi întorcîndu-se cu faţa spre ea. Pentru dumneata, totul este posibil. De exemplu, ţigări şi gin londonez.

Se aplecă puţin şi scoase la iveală un cartuş de *Gold Flake* şi o sticlă de *Beefeater*.

— Acum ne cînţi ceva, Frau Neuhoff? strigă Hans Altmann.

Devlin şi Radl se aplecară peste parapet privind apa limpede şi adîncă ce strălucea în razele soarelui. Steiner stătea pe un bolovan la capătul pontonului, studiind conţinutul servietei lui Radl. De partea cealaltă a golfului, se zărea Fort Albert, iar dedesubt, stîncile.

— Domnule colonel Radl! strigă Steiner.

Radl se îndreptă spre el urmat de Devlin, care se opri la vreo doi, trei iarzi în urmă şi se rezemă de zid.

— Ai terminat? întrebă Radl.

— Ah, da, spuse Steiner băgînd hîrtiile înapoi în servietă. Bănuiesc că vorbeşti serios, nu?

— Bineînţeles.

Steiner întinse mîna şi bătu cu arătătorul în medalia pentru „Războiul de Iarnă“ a lui Radl.

— Atunci, nu pot să spun decît că o parte din frigul ăla rusesc trebuie să-ţi fi pătruns în creier, prietene.

Radl scoase scrisoarea din buzunarul interior şi i-o dădu.

— Cred că ar trebui să vezi asta.

Steiner o citi, fără ca pe chipul său să se vadă vreo emoţie, după care ridică din umeri şi i-o dădu înapoi.

— Şi?

— Bine, colonele Steiner, zise Radl. Eşti un soldat german. Am

depus amîndoi acelaşi jurămînt. E un ordin direct din partea Führer-ului.

— Se pare că ai uitat un lucru extrem de important: fac parte dintr-o unitate disciplinară, condamnat la moarte, într-un fel, în dizgraţie, oficial. De fapt, îmi păstrez gradul numai datorită condiţiilor deosebite în care îmi desfăşor activitatea.

Scoase un pachet mototolit de ţigări franţuzeşti şi îşi băgă o ţigară în gură.

— Oricum, nu-mi place Adolf. Are o voce stridentă şi îi miroase gura.

Radl ignoră remarca aceea.

— Trebuie să luptăm. N-avem încotro.

— Pînă la ultimul?

— Ce altceva putem să facem?

— Nu putem cîştiga.

Mîna cea sănătoasă a lui Radl era încleştată şi el era plin de nervozitate.

— Dar putem să-i forţăm să-şi schimbe ideile. Să vadă că o înţelegere de vreun fel este mai bună decît măcelul ăsta continuu.

— Şi îndepărtarea lui Churchill ar ajuta? întrebă Steiner cu scepticism.

— Le-ar arăta că încă mai avem dinţi. Adu-ţi aminte ce senzaţie a făcut Skorzeny cînd l-a luat pe Mussolini de pe Gran Sasso. Întreaga lume a fost uluită.

— Din cîte am auzit, şi generalul Student plus cîţiva paraşutişti au dat o mînă de ajutor, zise Steiner.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Radl pierzîndu-şi răbdarea. Gîndeşte-te cum ar suna. În primul rînd, trupe germane care se paraşutează în Anglia, şi cu asemenea ţintă. Desigur, poate nu crezi că s-ar putea face.

— Nu văd de ce nu, zise Steiner calm. Dacă hîrtiile alea pe care tocmai m-am uitat sînt precise şi dumneata ţi-ai făcut temele cum trebuie, totul ar putea să meargă la fel ca un ceas elveţian. Chiar ar putea să-i iei pe nepregătite pe englezi. Intri şi ieşi înainte ca ei să apuce să-şi dea seama de ceva, dar nu asta-i problema.

— Atunci, care e? întrebă Radl, complet exasperat. Să nesocoteşti Führer-ul este mai important din cauza Curţii Marţiale.

Pentru că te afli aici? Steiner, dumneata şi oamenii dumitale sînteţi morţi dacă rămîneţi aici. Treizeci şi unu acum opt săptămîni. Cîţi aţi rămas – cincisprezece? N-o datorezi lor, ţi-o datorezi dumitale, să profiţi de această ultimă şansă de a trăi.

— Sau de a muri în Anglia.

Radl ridică din umeri.

— Intri, ieşi, totul ar putea să meargă foarte simplu. Ca un ceas elveţian, cum ai spus-o şi singur.

— Şi la asta e prost că, dacă se strică cea mai mică piesă, nu mai merge nimic, zise Devlin.

— Bine vorbit, domnule Devlin, spuse Steiner. Spune-mi ceva. De ce mergi?

— Simplu. Pentru că s-a ivit ocazia. Sînt ultimul dintre marii aventurieri.

— Excelent, spuse Steiner rîzînd încîntat. Ei bine, asta accept. Să joci. Cel mai mare joc din cîte au existat. Dar nu-i de nici un folos. Colonelul Radl îmi spune că le-o datorez oamenilor mei, pentru că e un mod de a scăpa de moartea sigură de-aici. Eh, ca să fiu perfect sincer, cred că nu datorez nimănui nimic.

— Nici măcar tatălui dumitale? zise Radl.

Brusc se făcu linişte, auzindu-se numai vuietul mării care se spărgea de stînci. Steiner păli îngrozitor şi ochii i se întunecară.

— Bine, spune-mi.

— Gestapo-ul l-a adus la Prinz Alberchtstrasse. E bănuit de trădare.

Amintindu-şi de săptămîna pe care o petrecuse tatăl său în Franţa în ’42, amintindu-şi ce spusese bătrînul, Steiner ştiu imediat că era adevărat.

— Ah, acum înţeleg, spuse el încet. Dacă sînt cuminte şi fac ce mi se spune, l-aş ajuta într-un fel, adăugă el şi, deodată, expresia de pe chip i se schimbă, părînd la fel de periculos ca oricare altul în aceeaşi situaţie şi, cînd se repezi la Radl, mişcarea păru filmată cu încetinitorul. Ticălosule! Toţi sînteţi nişte ticăloşi.

Îl apucă pe Radl de gît. Devlin reacţionă imediat, da descoperi că fu nevoie de toată forţa lui considerabilă ca să-i descleştezе mîinile.

— Nu pe el, prostule. E la fel de forţat ca şi tine. Dacă vrei să împuşti pe cineva, împuşcă-l pe Himmler. El e omul pe care-l vrei.

Radl se chinui să respire din ce în ce mai normal şi se rezemă de parapet, părînd să se simtă foarte rău.

— Îmi pare rău, zise Steiner punîndu-i o mînă pe umăr, sincer îngrijorat. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Radl ridică mîna artificială.

— Vezi asta, Steiner, şi ochiul ăsta? Şi altele care nu se văd. Doi ani, dacă am noroc, aşa mi-au spus. Nu pentru mine o fac, ci pentru soţia şi fiicele mele, pentru că mă trezesc noaptea ud leoarcă de sudoare gîndindu-mă ce li s-ar putea întîmpla. De aceea sînt aici.

Steiner încuviinţă încet.

— Da, bineînţeles, înţeleg. Toţi ne aflăm pe aceeaşi străduţă întunecată căutînd o cale de ieşire, zise el oftînd. Bine, haideţi să ne întoarcem acum. O să le spun băieţilor.

— Nu ţinta, zise Radl. Nu acum.

— Destinaţia, atunci. Au dreptul să ştie asta. Cît despre rest – n-o să discut decît cu Neumann deocamdată.

Dădu să plece, dar Radl zise:

— Steiner, trebuie să fiu sincer cu tine.

Steiner se întoarse să-l privească.

— În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am spus, cred totuşi că merită să-ncercăm. Bine, aşa cum a zis Devlin, faptul de a-l răpi pe Churchill, viu sau mort, n-o să ne ajute să cîştigăm războiul, dar poate o să-i mai zgîlţîie puţin. Poate o să-i facă să se mai gîndească la o negociere a păcii.

— Dragul meu Radl, dacă tu crezi asta, poţi să crezi orice, zise Steiner. O să-ţi spun eu ce o să vă aducă afacerea asta, chiar dacă o să reuşească. Absolut nimic!

După aceea, se întoarse şi porni să străbată pontonul.

În bar era un nor de fum. Hans Altmann cînta la pian şi ceilalţi se aflau în jurul Ilsei, care stătea pe un scaun înalt, cu un pahar de gin în mînă, şi povestea o întîmplare puţin dezagreabilă din înalta societate despre viaţa amoroasă a Reichsmarschall-ului Hermann Goering. Toţi rîdeau cînd Steiner intră urmat de Radl şi Devlin. Privi uimit scena, îndeosebi sticlele înşirate pe tejghea.

— Ce naiba se-ntîmplă aici?

Bărbaţii se îndepărtară de bar şi Ritter Neumann, care se afla

alături de Brandt de partea cealaltă a tejghelei, zise:

— Altmann a găsit o uşă secretă sub covorul vechi din spatele barului azi-dimineaţă, domnule, şi, dedesubt, e o pivniţă de care habar n-am avut. Două pachete cu cîte cinci mii de ţigări, nici măcar desfăcute, spuse el, după care arătă spre bar. Gin. *Gordon*, *Beefeater*, whisky *White Horse*, *Haig and Haig*.

Luă o sticlă şi citi în engleză cu dificultate.

— *Bushmills Irish Whisky*, *Pot distilled*.

Liam Devlin scoase un strigăt de încîntare şi i-o luă din mînă.

— Îl împuşc pe ăla care se atinge de o picătură, zise el. Jur! E numai al meu.

Toţi rîseră, dar Steiner îi readuse la tăcere ridicînd o mînă.

— Gata, liniştiţi-vă, pentru că avem ceva de discutat. Afaceri, spuse el şi apoi se întoarse spre Ilse Neuhoff. Îmi pare foarte rău, scumpo, dar este vorba de ceva strict secret.

Ea era suficient de mult soţie de militar ca să nu se împotrivească.

— O să aştept afară. Dar refuz să las ginul nesupravegheat, zise ea ieşind cu o sticlă de *Beefeater* într-o mînă şi cu paharul în cealaltă.

În încăpere se făcu linişte iarăşi, toţi trezindu-se subit şi aşteptînd să audă ce avea să le spună Steiner.

— E simplu, zise acesta. O şansă de a scăpa de aici. O misiune specială.

— Ce trebuie să facem, Herr Oberst? întrebă sergentul Altmann.

— Vechea voastră meserie. Cea pentru care v-aţi pregătit.

Imediat se simţi o reacţie, un zumzet stîrnit de emoţie.

— Asta înseamnă c-o să sărim din nou? şopti cineva.

— Exact asta înseamnă, zise Steiner. Dar aştept numai voluntari. E o decizie pe care trebuie s-o ia fiecare din voi.

— Rusia, Herr Oberst? întrebă Brandt.

Steiner clătină din cap.

— Undeva unde n-a luptat nici un soldat german.

Toţi se priviră curioşi şi nedumeriţi.

— Cîţi dintre voi vorbiţi englezeşte? întrebă el încet.

Se lăsă o tăcere plină de uimire şi Ritter Neumann fu atît de zăpăcit, încît nu-şi dădu seama cînd spuse:

— Pentru Dumnezeu, Kurt, cred că glumeşti!

Steiner clătină din cap.

— Niciodată n-am vorbit mai serios. Ceea ce vă spun acum este strict secret, bineînţeles. Pe scurt, peste aproximativ cinci săptămîni, ar trebui să fim paraşutaţi în timpul nopţii într-o regiune foarte izolată pe coasta Angliei, în partea opusă Olandei, peste Marea Nordului. Dacă totul ar merge conform planului, am fi luaţi seara următoare.

— Şi, dacă nu? întrebă Neumann.

— Aţi fi morţi, bineînţeles, aşa că n-ar mai conta, spuse Steiner rotindu-şi privirea prin încăpere. Altceva?

— Ni se poate spune scopul acestei misiuni, Herr Oberst? întrebă Altmann.

— Acelaşi lucru pe care l-au făcut Skorzeny şi băieţii lui la Gran Sasso. Asta-i tot ce vă pot spune.

— Mie mi-e de ajuns, spuse Brandt privind în jur. Dacă mergem, s-ar putea să murim, dacă rămînem aici, murim sigur. Dacă dumneata pleci, mergem şi noi.

— De acord, zise Ritter Neumann luînd imediat poziţie de drepţi.

Toţi ceilalţi îi urmară exemplul. Steiner rămase tăcut un moment îndelungat, privind într-un ungher secret şi întunecat al minţii sale, după care încuviinţă.

— Aşa să fie. Am auzit pe cineva pomenind ceva despre o sticlă de whisky *White Horse*?

Toată lumea se îndreptă spre bar, iar Altmann se aşeză la pian, începînd să cînte *Mărşăluim împotriva Angliei*. Cineva azvîrli cu chipiul în el şi Sturm strigă:

— Lasă naibii porcăria asta. S-auzim ceva ca lumea.

În clipa aceea, uşa se deschise şi Ilse Neuhoff apăru în prag.

— Pot să intru acum?

Toţi aclamară veseli şi, într-o clipă, o urcară pe bar.

— Un cîntec! strigară ei în cor.

— Bine, zise ea rîzînd. Ce vreţi?

Steiner spuse repede, înaintea celorlalţi:

— *Alles ist verrcükt*.

Deodată, se făcu linişte. Ea îl privi palidă.

— Eşti sigur?

— E foarte potrivit, zise el. Crede-mă.

Hans Altmann atacă primele acorduri punînd tot sufletul, iar Ilse începu să se plimbe încoace şi încolo pe bar, cu mîinile în şolduri, cîntînd acel cîntec ciudat şi melancolic pe care îl ştiau toţi cei care luptaseră în „Războiul de Iarnă“.

Ce căutăm noi aici? Ce e toată povestea asta? Alles ist verrückt. Totul e o nebunie. Totul s-a dus naibii!

Acum avea lacrimi în ochi. Desfăcu braţele larg ca pentru a-i îmbrăţişa pe toţi şi, deodată, începură să cînte cu toţii, uitîndu-se în sus la ea, Steiner, Ritter, absolut toţi – chiar şi Radl.

Devlin se uită la fiecare uluit, după care ieşi afară pe neobservate.

— Cine o fi nebun, eu sau ei? şopti el.

Pe terasă era întuneric din cauza camuflajului, dar Radl şi Steiner ieşiră să fumeze după cină, mai mult pentru a putea sta de vorbă în linişte. Prin draperiile groase care acopereau uşa-fereastră, îl auziră pe Liam Devlin, pe Ilse Neuhoff şi pe soţul acesteia rîzînd veseli:

— Un om extraordinar, zise Steiner şi Radl încuviinţă.

— Are şi alte calităţi. Dacă ar fi existat mai mulţi ca el, englezii ar fi plecat de bunăvoie din Irlanda de mulţi ani. Aţi avut o întîlnire reciproc avantajoasă după-amiază?

— Cred că s-ar putea spune că ne înţelegem reciproc şi am studiat hărţile împreună, spuse Steiner. Va fi foarte bine dacă va pleca înainte, crede-mă.

— Ar trebui să mai ştiu şi altceva?

— Da, tînărul Werner Briegel a fost deja în regiunea asta.

— Briegel? întrebă Radl. Cine e?

— Caporal. Douăzeci şi unu de ani. De trei ani în serviciu. S-a născut într-o localitate numită Barth, la Marea Baltică. Zice că o parte din zona aceea de coastă seamănă cu Norfolk-ul. Plaje imense şi pustii, dune de nisip şi o mulţime de păsări.

— Păsări? întrebă Radl.

Steiner zîmbi în întuneric.

— Ar trebui să-ţi explic că păsările sînt o pasiune a vieţii lui Werner. Odată, cînd ne aflam în apropiere de Leningrad, am scăpat de o ambuscadă a partizanilor, pentru că aceştia au

speriat un stol de ciori. Werner şi cu mine eram prinşi pentru un timp în cîmp deschis, sub focuri de armă, cu feţele în noroi. El s-a apucat să-mi povestească amănunţit cum migrau ciorile iarna spre Anglia.

— Fascinant, spuse Radl ironic.

— Ah, poţi să rîzi, dar treizeci de minute au trecut foarte repede atunci. Asta i-a făcut pe el şi pe tatăl lui să se ducă în nordul Norfolk-ului în ’37. Apropo, păsările. Se pare că toată coasta e renumită pentru ele.

— Ah, bine, zise Radl. Fiecare cu gusturile lui. Cum rămîne cu întrebarea referitoare la cine vorbeşte engleza? Ai rezolvat asta?

— Locotenentul Neumann, sergentul Altmann şi tînărul Briegel vorbesc bine englezeşte, dar cu accent, bineînţeles. În nici un caz nu pot trece drept nativi. Dintre ceilalţi, Brandt şi Klugel vorbesc mai puţin corect. Brandt a muncit pe vapoare în copilărie, făcînd curse între Hamburg şi Hull.

Radl încuviinţă.

— Ar putea fi şi mai rău. Ia spune-mi, Neuhoff ţi-a pus întrebări.

— Nu, dar a fost foarte curios. Şi sărmana Ilse e extrem de îngrijorată. Va trebui să am grijă s-o fac să nu încerce să se ducă la Ribbentrop ca să mă salveze, nici ea nu ştie de la ce.

— Foarte bine. Stai liniştit şi aşteaptă. O să primeşti ordine de mişcare într-o săptămînă sau zece zile, în funcţie de cît de repede o să găsesc o bază potrivită în Olanda. După cum ştii, Devlin o să plece într-o săptămînă, probabil. Cred că ar fi bine să intrăm acum.

Steiner îl apucă de braţ.

— Şi tatăl meu?

— N-aş fi sincer dacă te-aş lăsa să crezi că am vreo putere în acest sens. Numai Himmler este responsabil. Eu nu pot decît – şi o s-o fac cu siguranţă – să-i spun cît de cooperant eşti.

— Şi chiar crezi că asta o să fie de-ajuns?

— Tu crezi? îl întrebă Radl.

Steiner rîse, dar fără nici un pic de bună dispoziţie.

— Habar n-are ce-i aceea onoare.

Păru o remarcă ciudat de demodată şi Radl fu intrigat.

— Dar tu? Ştii?

— Poate că nu. Poate că-i un cuvînt prea pretenţios pentru ce vreau eu să spun. Mă refer la lucruri simple, ca de exemplu, aţi da cuvîntul şi a ţi-l ţine, a rămîne alături de prieteni indiferent de situaţie. Toate aceste lucruri înseamnă onoare?

— Nu ştiu, prietene. Dar sînt sigur că eşti prea bun pentru lumea Reichsführer-ului, te rog să mă crezi, zise el luîndu-l pe după umeri. Acum chiar ar trebui să intrăm.

Ilse, colonelul Neuhoff şi Devlin stăteau la o măsuţă rotundă lîngă foc, iar ea forma un Cerc Celt din cărţile de Tarot pe care le ţinea în mîna stîngă.

— Haide, uimeşte-mă, spunea Devlin.

— Vrei să spui că nu crezi în astfel de lucruri, domnule Devlin? îl întrebă ea.

— Un catolic credincios ca mine? Tot ce puteau să ofere mai bun iezuiţii, Frau Neuhoff? spuse el zîmbind. Ce crezi?

— Că eşti un om extrem de superstiţios, domnule Devlin, spuse ea şi zîmbetul lui se stinse puţin. Vezi dumneata, eu sînt ceea ce se cheamă un mediu. Cărţile nu sînt importante. Ele sînt doar o unealtă.

— Continuă atunci.

— Foarte bine, viitorul dumitale într-o singură carte, domnule Devlin. A şaptea la care ajung.

El numără repede şi o întoarse pe a şaptea cu faţa în sus. Era un schelet cu o coasă, dar cartea era cu susul în jos.

— Nu e vesel? spuse Devlin, încercînd să pară degajat, dar neizbutind.

— Da, Moartea, dar întoarsă invers nu însemnă ceea ce-ţi închipui dumneata, spuse ea şi se uită la carte vreo jumătate de minut, după care spuse foarte repede: Vei trăi mult, domnule Devlin. În curînd, vei începe o perioadă de inerţie, chiar de stagnare, după care, la sfîrşitul vieţii dumitale, va fi o revoluţie, poate chiar un asasinat.

Îşi ridică privirea.

— Eşti mulţumit?

— Chestia cu viaţa cea lungă, da, spuse Devlin vesel. În privinţa celorlalte, o să risc.

— Îmi permiţi să mă alături şi eu, Frau Neuhoff? întrebă Radl.

— Dacă vrei, zise ea şi numără cărţile.

De data aceasta ieşi Steaua inversată. O privi un moment îndelungat.

— Sănătatea dumitale nu e deloc bună, Herr Oberst.

— Aşa e, spuse Radl.

Ea îşi ridică privirea şi spuse simplu:

— Cred că ştii ce-i ăsta, nu?

— Mulţumesc, cred că da, spuse el zîmbind calm.

Era o atmosferă neplăcută, ca şi cum s-ar fi lăsat frigul dintr-o dată, astfel că Steiner spuse:

— Bine, Ilse, mie ce ai să-mi spui?

Ea luă cărţlie, ca şi cum ar fi vrut să le strîngă.

— Nu, nu acum, Kurt. Cred că a fost de-ajuns pentru o seară.

— Prostii, zise el. Insist.

Luă cărţile.

— Poftim, îţi dau pachetul cu mîna stîngă, nu aşa trebuie?

Ea îl luă şovăitoare, privindu-l pe Steiner implorator, după care începu să numere. Întoarse repede cea de a şaptea carte, suficient de mult ca să se uite la ea, după care o puse la loc deasupra celorlalte.

— Norocos şi la cărţi, Kurt. Ai tras Forţa. Un noroc considerabil, triumf în faţa obstacolelor, succes subit, spunea ea zîmbind strălucitor. Şi, acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să pun de cafea, adăugă ea şi ieşi.

Steiner întoarse cartea. Era Spînzuratul. Oftă adînc.

— Femeile pot fi foarte proaste uneori, nu-i aşa, domnilor?

Dimineaţa era ceaţă. Neuhoff îl trezi pe Radl în zori şi îi dădu vestea cea proastă la cafea.

— Mă tem că asta se-ntîmplă foarte des aici, spuse el. Dar asta e, şi prognoza e proastă. Nu există nici o şansă să decoleze vreun avion pînă diseară. Poţi să aştepţi atît?

Radl clătină din cap.

— Trebuie să fiu la Paris pînă diseară şi, pentru asta, trebuie neapărat să prind avionul care decolează din Jersey la unsprezece. Ce altceva poţi să-mi oferi?

— Aş putea să-ţi aranjez transportul cu o vedetă, dacă insişti, zise Neuhoff. E o experienţă, te previn, şi chiar riscantă. În zona asta, avem mai multe probleme cu Forţele Navale Regale decît cu

RAF. Dar, dacă vrei să ajungi la St. Helier la timp, ar trebui să pleci chiar acum.

— Excelent, spuse Radl. Te rog să faci toate aranjamentele necesare imediat, iar eu o să-l trezesc pe Devlin.

Neuhoff însuşi îi duse în port cu maşina lui, la puţin după ora şapte, Devlin stînd ghemuit pe bancheta din spate, avînd toate simptomele unei mahmureli teribile. Vedeta aştepta lîngă pontonul inferior.

Cînd coborîră treptele, îl găsiră pe Steiner încălţat cu cizme de cauciuc şi îmbrăcat cu o haină din pînză groasă cu două rînduri de nasturi, rezemat de parapet şi stînd de vorbă cu un tînăr locotenent de marină, bărbos, îmbrăcat cu un pulover gros şi avînd pe cap un chipiu pătat de soare.

Se întoarse să-i salute.

— O dimineaţă superbă pentru treaba asta. Tocmai mă asiguram că Koenig ştie ce încărcătură preţioasă are.

Locotenentul salută.

— Herr Oberst.

Devlin, întruchiparea suferinţei, stătea cu mîinile băgate adînc în buzunare.

— Nu te simţi prea bine în dimineaţa asta, nu-i aşa, domnule Devlin? îl întrebă Steiner.

Devlin gemu.

— Vinul e o glumă, tăria face prăpăd.

— Deci, nu vrei asta? îl întrebă Steiner arătîndu-i o sticlă. Brandt a mai găsit o sticlă de *Bushmills*.

— Nici prin cap nu-mi trece s-o las să facă altcuiva ce mi-a făcut mie, zise el dînd mîna cu ei. Să sperăm că atunci cînd veţi coborî, o să mă simt mai bine, adăugă el şi, sărind peste parapet, se aşeză la pupa.

Radl dădu mîna cu Neuhoff, după care se întoarse spre Steiner.

— O să iau legătura cu dumneata curînd. Cît despre problema cealaltă, voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Steiner nu spuse nimic. Nici măcar nu încercă să-i strîngă mîna, iar Radl ezită înainte să escaladeze parapetul. Koenig dădu nişte ordine pe un ton răstit, aplecîndu-se pe geamul deschis al

timoneriei. În clipa următoare, vedeta se desprinse de ponton şi se pierdu în ceaţa care învăluia portul.

Ocoliră digul prin capă şi prinseră viteză. Radl privi în jur cu interes. Echipajul era alcătuit din bărbaţi cu înfăţişări aspre, jumătate din ei purtînd bărbi şi toţi fiind îmbrăcaţi ori cu haine groase, ori cu pulovere pescăreşti, blugi şi cizme de cauciuc. De fapt, nu aveau nimic din nişte soldaţi ai marinei, iar nava în sine, împodobită cu tot felul de antene ciudate, nu semăna cu nici o altă vedetă din cîte văzuse pînă atunci.

Cînd ieşi pe punte, îl văzu pe Koenig aplecat asupra hărţii, un bărbat solid, cu o barbă neagră, îmbrăcat cu o haină groasă şi decolorată pe care se vedeau tresele de subofiţer, stînd la cîrmă. În gură ţinea un trabuc, un alt lucru care nu părea prea naval.

Koenig salută destul de decent.

— Ah, iată-vă, Herr Oberst. Totul e-n regulă?

— Sper, zise Radl aplecîndu-se asupra hărţii. Cît de departe este?

— La vreo cincizeci de mile.

— O să ajungem la timp?

Koenig se uită la ceas.

— Bănuiesc că o să ajungem la St. Helier cu puţin înainte de zece, Herr Oberst, dacă Forţele Navale Regale ne lasă-n pace.

Radl se uită pe fereastră.

— Locotenente, oamenii dumitale se îmbracă întotdeauna ca nişte pescari? Credeam că vedetele sînt mîndria marinei.

Koenig zîmbi.

— Numai că asta nu e o vedetă, Herr Oberst. Aşa e înregistrată doar.

— Atunci, ce naiba e? întrebă Radl uluit.

— De fapt, nu sîntem prea siguri, nu-i aşa, Muller?

Subofiţerul zîmbi şi Koenig continuă:

— O canonieră cu motor, după cum vedeţi, Herr Oberst, construită în Marea Britanie pentru turci şi rechiziţionată de către Forţele Navale Regale.

— Care-i povestea?

— A eşuat pe un banc de nisip cînd s-au retras apele în apropiere de Morlaix, în Brittany. Căpitanul n-a putut s-o scoată

de acolo, aşa că a pus explozibil ca s-o arunce în aer înainte s-o abandoneze.

— Şi?

— N-a explodat şi, înainte ca el să apuce să se întoarcă la bord ca să îndrepte greşeala, a apărut o vedetă care l-a luat împreună cu oamenii lui.

— Sărmanul, zise Radl. Aproape că mi-e milă de el.

— Dar n-aţi auzit partea mai frumoasă, Herr Oberst, zise Koenig. Din moment ce ultimul mesaj al căpitanului era că abandona nava şi o arunca în aer, Amiralitatea Britanică a bănuit că planul i-a reuşit, bineînţeles.

— Lucru care vă permite să faceţi curse între insule cu ceea ce este, de fapt, o navă a Forţelor Navale Regale?

— Exact. Mai devreme vă uitaţi la bastionul de pavilion prova şi v-aţi mirat, probabil, văzînd că ţinem la îndemînă pavilionul de război englez.

— V-a salvat vreodată?

— De multe ori. Arborăm pavilionul de război englez, lansăm un semnal de curtoazie şi ne vedem de drum. Absolut nici o problemă.

Radl simţi din nou acel deget rece de emoţie mişcîndu-se în adîncul lui.

— Povesteşte-mi despre barcă, zise el. Cît de rapidă e?

— Viteza maximă iniţială la care ajungea era de douăzeci şi cinci de noduri, dar cei de pe şantierul naval din Brest s-au chinuit s-o facă să ajungă la treizeci. Tot nu e ca o vedetă, dar merge. Are o lungime de treizeci şi cinci de metri, cît despre armament, un tun cu ghiulele de şase livre, unul cu ghiulele de două livre, două mitraliere gemene şi două tunuri antiaeriene de douăzeci de milimetri.

— Bine, îl întrerupse Radl. E o adevărată canonieră. Dar raza ei de acţiune care e?

— O mie de mile la o viteză de douăzeci şi unu de noduri. Bineînţeles că, dacă are amortizoarele în funcţiune, consumă mult mai mult combustibil.

— Şi astea ce sînt? întrebă Radl arătînd spre antene.

— Unele sînt necesare navigaţiei. Celelalte sînt antene pentru telefonul „S“. Este un sistem pe bază de microunde fără fir pentru

o comunicare vocală între o navă în mers şi un agent de pe ţărm. E mult mai bun decît orice avem noi. Este folosit de către agenţi pentru a se lua legătura înainte de o debarcare. M-am săturat să tot laud sistemul ăsta la Cartierul General al Forţelor Navale din Jersey, pentru că nu interesează absolut pe nimeni. Nu-i de mirare că...

Tăcu exact la timp. Radl îl privi şi îl întrebă calm:

— Pînă la ce distanţă funcţionează sistemul ăsta atît de remarcabil?

— Pînă la cincisprezece mile într-o zi frumoasă, ca să fie mai sigur, aş sugera jumătatea acestei distanţe, dar e la fel de bun ca un telefon obişnuit.

Radl tăcu multă vreme, căzînd pe gînduri, după care încuviinţă brusc.

— Mulţumesc, Koenig, zise el şi plecă.

Îl găsi pe Devlin în cabina lui Koenig, întins pe spate, cu ochii închişi şi cu mîinile împreunate pe o sticlă de *Bushmills*. Radl se încruntă supărat şi începu să fie chiar puţin alarmat, dar în clipa aceea văzu că sigiliul sticlei nu fusese rupt.

— E-n regulă, dragul meu colonel, spuse Devlin fără să pară să deschidă ochii. Încă nu m-a apucat Diavolul de degetul mare de la picior.

— Ai adus şi servieta mea?

Devlin se mişcă uşor pentru a o scoate de sub el.

— O apăr cu propria mea viaţă.

— Bine, spuse Radl îndreptîndu-se spre uşă. În timonerie, au un radio-emiţător fără fir la care aş vrea să te uiţi înainte să coborîm.

— Fără fir? întrebă Devlin mormăit.

— Ah, n-are importanţă. O să-ţi explic mai tîrziu.

Întorcîndu-se pe punte, îl găsi pe Koenig la masa hărţilor, pe un scaun rotitor, bînd cafea dintr-o cană de metal. Muller se afla la timonă.

Koenig se ridică, vădit surprins, şi Radl îl întrebă:

— Ofiţerul care comandă forţele navale din Jersey – cum se numeşte?

— Kapitän zur See Hans Olbricht.

— Înţeleg, puteţi să faceţi în aşa fel, încît să ajungem la St.

Helier cu o jumătate de oră mai devreme de momentul estimat?

Koenig se uită îndoielnic la Muller.

— Nu sînt sigur, Herr Oberst. Am putea să-ncercăm. E important?

— Foarte. Trebuie să am timp să stau de vorbă cu Olbricht ca să-ţi aranjez transferul.

Koening îl privi uluit.

— Transferul, Herr Oberst? Sub comanda cui?

— A mea, zise Radl şi îi dădu scrisoarea Führer-ului. Citeşte!

După aceea se întoarse şi îşi aprinse o ţigară. Cînd se întoarse din nou, văzu că făcuse ochii mari.

— Dumnezeule! şopti el.

— Nu cred că *El* are vreun amestec în treaba asta, zise Radl luîndu-i scrisoarea din mînă şi băgînd-o înapoi în plic. Apoi arătă din cap spre Muller. Tipul ăsta e de încredere?

— Pînă la moarte, Herr Oberst.

— Bine, zise Radl. O zi, două, o să staţi în Jersey pînă cînd or să se finalizeze ordinele, după care vreau să mergeţi de-a lungul coastei pînă la Boulogne, unde o să-mi aşteptaţi instrucţiunile. Aveţi probleme în a ajunge acolo?

Koenig clătină din cap.

— Cred că nici una. O călătorie destul de uşoară cu bărcuţa asta, zise el şi ezită. Şi, după aceea, Herr Oberst?

— Ah, undeva pe coasta de nord a Olandei în apropiere de Den Helder. Încă n-am găsit un loc potrivit. Cunoşti zona?

Muller fu cel care îşi drese glasul şi spuse:

— Îmi cer mii de scuze, dar cunosc coasta aceea ca-n palmă. Am fost secund pe un remorcher de salvare olandez lîngă Rotterdam.

— Excelent! Excelent!

După aceea plecă, ducîndu-se la prova, unde se opri lîngă un tun cu ghiulele de şase livre, ca să fumeze o ţigară.

— Merge, spuse el încet. Merge.

Şi simţi un gol în stomac de emoţie.

Capitolul 6

Exact cu puţin înainte de ora prînzului în ziua de miercuri, 6 octombrie, Joanna Grey intră în posesia unui plic voluminos strecurat în interiorul unui număr al ziarului *The Times* lăsat pe o anumită bancă din Green Park de către omul ei de legătură de la ambasada Spaniei.

Imediat după aceea, se duse direct la gara Kings Cross şi se urcă în primul expres spre nord, schimbîndu-l la Peterborough cu un tren local pînă la King's Lynn, unde îşi lăsase maşina, profitînd de cantitatea de benzină pe care reuşise să o strîngă mulţumită misiunilor ei pe lîngă SFV.

Cînd intră în curtea din spatele casei ei era aproape ora şase şi era frîntă de oboseală. Intră prin bucătărie, unde fu întîmpinată cu entuziasm de către Patch. Acesta se ţinu după ea cînd se duse în camera de zi şi îşi puse un pahar cu whisky, din care, graţie lui Sir Henry Willoughby, avea destule provizii. Apoi, urcă în micul birou de lîngă dormitor.

Uşa invizibilă din colţ nu era opera ei, ci un lucru obişnuit pentru perioada în care fusese construită casa şi proiectată în aşa fel, încît să semene perfect cu panourile din lemn cu care erau îmbrăcaţi pereţii. Scoase o cheie de pe lanţul de la gît şi o descuie. O scară scurtă din lemn ducea la un mic pod aflat sub acoperiş. Acolo avea un radio-emiţător. Se aşeză la o măsuţă veche, deschise un sertar, împinse un pistol *Luger* într-o parte şi căută un creion, după care scoase carneţelul cu coduri şi se puse pe treabă.

Cînd se rezemă de spătarul scaunului, o oră mai tîrziu, era îmbujorată de emoţie.

— Dumnezeule! spuse ea în dialect afrikaans. Chiar au vorbit serios, pur şi simplu au vorbit serios.

Apoi trase adînc aer în piept, se adună şi coborî. Patch o aştepta răbdător la uşă şi o urmă pînă în camera de zi, unde ea puse mîna pe telefon şi formă numărul de la Studley Grange. Îi răspunse chiar Sir Henry.

— Henry, Joanna Grey la telefon.

Vocea lui se încălzi imediat.

— Bună, draga mea. Sper că n-ai sunat să-mi spui că n-o să vii la bridge sau altceva de genul acesta. N-ai uitat, nu? La opt şi jumătate, da?

Ea uitase, dar nu avea nici o importanţă.

— Bineînţeles că nu, Henry. Numai că voiam să te rog ceva şi trebuie s-o fac între patru ochi.

Vocea lui se îngroşă şi mai mult.

— Spune, fata mea. Te ajut cu orice dacă-mi stă în putinţă.

— Ei bine, m-au sunat nişte vechi prieteni de-ai răposatului meu soţ şi m-au rugat să-ncerc să fac ceva pentru nepotul lor. De fapt, chiar îl trimit încoace. O să vină peste cîteva zile.

— Ce trebuie să fac, mai exact?

— Numele lui e Devlin – Liam Devlin – şi problema e că a fost grav rănit luptînd în armata britanică în Franţa. A fost lăsat la vatră şi e în convalescenţă de aproape un an. Acum şi-a revenit suficient şi e gata de muncă, dar trebuie să fie ceva în aer liber.

— Şi te-ai gîndit că aş putea să-i găsesc ceva? spuse Sir Henry jovial. Nici o problemă, fata mea. Ştii cît de greu e să găseşti nişte muncitori în ziua de azi.

— N-o să poată face cine ştie ce la început, spuse ea. De fapt, mă gîndeam la slujba de paznic de la Hobs End. Nu mai e nimeni acolo de cînd Tom King s-a-nrolat în armată acum doi ani şi casa aceea e goală, nu? Ar fi bine dacă ar locui cineva acolo. E din ce în ce mai dărăpănată.

— S-ar putea să ai dreptate, Joanna. O să discutăm totul pe îndelete. N-are nici un rost să vorbim despre treaba asta la bridge, de faţă cu alţii. Eşti liberă mîine după-amiază?

— Desigur, spuse ea. Eşti foarte drăguţ că mă ajuţi atît, Henry. În ultima vreme, se pare că mereu vin cu cîte o problemă la tine.

— Prostii, zise el cu severitate. Pentru asta mă aflu aici. Femeia are nevoie de un bărbat care să-i rezolve problemele, spuse el şi vocea îi tremură uşor.

— Trebuie să-nchid acum, spuse ea. Pe curînd.

— La revedere, draga mea.

Ea puse receptorul în furcă şi îl bătu uşor pe cap pe Patch, care o urmă cînd se duse înapoi sus. Se aşeză în faţa radio-emiţătorului şi transmise cîteva semnale scurte pe frecvenţa farului olandez pentru a fi transmise mai departe la Berlin. O

confirmare a faptului că primise instrucţiunile şi un mesaj codificat care însemna că afacerea legată de angajarea lui Devlin fusese rezolvată.

La Berlin ploua, picăturile reci de ploaie fiind împinse peste oraş de un vînt atît de tăios, că ai fi zis că venea din Urali. În anticamera din faţa biroului lui Himmler, din Prinz Alberchtstrasse, Max Radl şi Devlin stăteau faţă-n faţă şi se priveau de mai bine de o oră.

— Ce naiba se petrece? întrebă Devlin. Vrea să ne vadă sau nu?

— De ce nu baţi la uşă să-l întrebi? sugeră Radl.

Chiar în clipa aceea, uşa de la intrare se deschise şi Rossman intră cu hainele ude leoarcă, din care picura apa. Zîmbi vesel.

— Tot aici sînteţi?

— E spiritual tipu', nu? zise Devlin adresîndu-i-se lui Radl.

Rossman bătu la uşă şi intră, fără să se ostenească să o închidă.

— L-am adus, Herr Reichsführer.

— Foarte bine, îl auziră ei pe Himmler spunînd. Acum o să-i primesc pe Radl şi pe acest irlandez.

— Ce naiba-i asta? mormăi Devlin. O demonstraţie de putere?

— Ţine-ţi gura şi lasă-mă pe mine să vorbesc, zise Radl.

El intră primul, urmat de Devlin, iar Rossman închise uşa în urma lor. Totul era exact la fel ca în acea primă seară. Încăperea era învăluită în semiîntuneric, focul licărea, Himmler stătea la birou.

— Te-ai descurcat foarte bine, Radl. Sînt mai mult decît încîntat de felul cum progresează lucrurile. Acesta e Herr Devlin? întrebă Reichsführer-ul.

— Aşa cum a fost întotdeauna, spuse Devlin vesel. Un ţăran irlandez sărman, direct din nămol, ăsta-s eu, să trăiţi.

Himmler se încruntă uluit.

— Ce naiba vorbeşte omul ăsta? îl întrebă el pe Radl.

— Herr Reichsführer, irlandezii nu sînt la fel ca alţi oameni, spuse Radl cu un glas stins.

— Din cauza ploii, îi spuse Devlin.

Himmler îl privi uluit, după care se întoarse spre Radl.

— Eşti sigur că e omul potrivit pentru treaba asta?

— Absolut sigur.

— Şi cînd pleacă?

— Duminică.

— Şi celelalte aranjamente? Totul merge bine?

— Deocamdată. Am combinat călătoria mea la Alderney cu o treabă legată de Abwehr şi am un motiv perfect legal pentru a mă duce la Amsterdam săptămîna viitoare. Domnul amiral nu ştie absolut nimic. A fost ocupat cu alte probleme.

— Bine, zise Himmler privind în gol, gîndindu-se la ceva.

— Mai este ceva, Herr Reichsführer? întrebă Radl şi Devlin se mişcă nerăbdător.

— Da, te-am adus în seara asta aici din două motive. În primul rînd, voiam să-l văd eu însumi pe Herr Devlin. Dar, în al doilea rînd, există problema alcătuirii grupului de asalt al lui Steiner.

— Poate că eu ar trebui să plec, zise Devlin.

— Prostii, spuse Himmler brusc. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai sta liniştit într-un colţ şi ai asculta. Sau irlandezii sînt incapabili de aşa ceva?

— Ah, s-a mai întîmplat, zise Devlin. Dar nu prea des.

După aceea, se duse şi se aşeză lîngă foc, scoţînd o ţigară şi aprinzînd-o. Himmler se uită urît la el, păru să vrea să spună ceva, dar se răzgîndi şi se întoarse din nou spre Radl.

— Deci, ce spuneaţi, Herr Reichsführer?

— Da, am impresia că există un punct slab în alcătuirea grupului lui Steiner. Patru, cinci oameni vorbesc englezeşte într-o oarecare măsură, dar numai Steiner poate trece drept nativ. Ceea ce nu e suficient de bun. După părerea mea, are nevoie de sprijinul cuiva cu capacităţi similare.

— Dar astfel de oameni se întîlnesc cam rar.

— Cred că am o soluţie, zise Himmler. Există un individ pe nume Amery – John Amery. Fiul unui celebru politician englez. Transporta arme pentru Franco. Nu poate să-i sufere pe bolşevici. Lucrează pentru noi de ceva timp.

— E de vreun folos?

— Mă-ndoiesc, dar a venit cu ideea de a înfiinţa ceea ce el a numit Legiunea Britanică a St. Gheorghe. Ideea era de a recruta englezi din lagărele cu prizonieri de război, îndeosebi pentru a

lupta pe frontul de răsărit.

— A strîns ceva oameni?

— Cîţiva, nu mulţi, şi în majoritatea haimanale. Acum, Amery nu mai are nici o legătură cu ei. Un timp, Wehrmacht-ul a răspuns de această unitate, acum însă a preluat-o SS-ul.

— Aceşti voluntari… sînt mulţi?

— Din cîte am auzit ultima oară, vreo cincizeci, şaizeci. Şi, acum, poartă denumirea de *Unitatea Liberă Britanică*, spuse Himmler deschizînd un dosar. Astfel de oameni pot fi utili în unele ocazii. De exemplu, acest Harvey Preston. Cînd a fost capturat în Belgia, purta o uniformă de căpitan al *Gărzilor Izvorul Rece* şi, avînd stilul de a vorbi şi de a se purta al unui aristocrat englez, cîtva timp, nimeni nu l-a bănuit.

— Şi, nu era ceea ce părea?

— Judecă şi singur.

Radl se uită pe fişă. Harvey Preston se născuse la Harrogate, Yorkshire, în 1916, şi era fiul unui hamal care muncea în gară. Plecase de acasă la paisprezece ani, ca să lucreze ca recuziter într-o trupă de teatru ambulantă. La optsprezece ani, juca în spectacol la Southport. În 1937, a fost condamnat la doi ani închisoare la Winchester Assizes pentru patru acuzaţii de fraudă.

Eliberat în ianuarie 1939, a fost arestat o lună mai tîrziu şi condamnat la încă nouă luni, pentru că se dăduse drept un ofiţer RAF şi obţinuse bani pretinzîndu-se altcineva. Judecătorul suspendase sentinţa cu condiţia ca Preston să se înroleze în armată. Plecase în Franţa ca funcţionar la cancelarie, cu o companie de transport *RASC* şi, cînd a fost capturat, deţinea gradul de caporal.

Dosarul lui de lagăr era rău sau bun, în funcţie de care parte erai, deoarece încercase să evadeze de nu mai puţin de cinci ori. Ultima dată, acest lucru fusese cunoscut de către camarazii săi şi, dacă nu s-ar fi oferit voluntar pentru *Unitatea Liberă*, ar fi trebuit mutat oricum, pentru propria sa siguranţă.

Radl se duse la Devlin şi îi dădu şi lui fişa, după care se întoarse spre Himmler.

— Şi vreţi ca Steiner să-l ia pe acest… acest…

— Escroc, care este sacrificabil, dar care poate imita atît de bine un aristocrat englez, spuse Himmler. Are prezenţă, Radl. Este

genul de individ care-i poate face pe poliţişti să ducă mîna la chipiu cînd deschide gura. Întotdeauna am înţeles că englezul din clasa muncitoare e în stare să facă deosebirea între un ofiţer şi un gentleman atunci cînd este nevoie, iar Preston ar fi foarte bun.

— Bine, dar Steiner şi oamenii săi sînt soldaţi – soldaţi adevăraţi, Herr Reichsführer. Doar le cunoaşteţi dosarele. Îl vedeţi pe acest individ integrîndu-se? Primind ordine?

— Va face ce i se va spune, zise Himmler. Asta nici nu se mai pune la îndoială. Putem să-l invităm înăuntru, da?

Apăsă pe sonerie şi, o clipă mai tîrziu, Rossman apăru în prag.

— Acum vreau să-l văd pe Preston.

Rossman ieşi, lăsînd uşa deschisă, şi, imediat după aceea, Preston apăru în încăpere, închise uşa şi salută cu salutul nazist.

Pe vremea aceea, avea douăzeci şi şapte de ani, era un bărbat înalt, chipeş, îmbrăcat într-o uniformă de o croială frumoasă de un gri-verzui. Uniforma fu cea care îl fascină în mod deosebit pe Radl. Pe chipiu avea capul de mort al SS-ului, iar petliţele înfăţişau cei trei leoparzi. Sub vulturul de pe mîneca stîngă era drapelul britanic în miniatură, iar pe butoni scria *Britishes Freikorps*.

— Foarte drăguţ, spuse Devlin, dar atît de încet, încît nu-l auzi decît Radl.

Himmler făcu prezentările.

— Untersturmführer Preston – domnul colonel Radl şi Herr Devlin. Trebuie să te fi familiarizat cu rolul fiecăruia din documentele pe care ţi le-am dat să le studiezi mai devreme.

Preston se întoarse pe jumătate spre Radl, îşi înclină capul şi pocni din călcîie. Foarte formal, foarte milităros, exact ca o persoană care interpreta rolul unui ofiţer prusac într-o piesă de teatru.

— Aşadar, ai avut destul timp de gîndire, spuse Himmler. Înţelegi ce ţi se cere?

— Înţeleg că domnul colonel Radl caută voluntari pentru această misiune? întrebă Preston cu prudenţă.

Germana lui era bună, dar accentul ar mai fi putut fi îmbunătăţit.

Himmler îşi scoase ochelarii, îşi frecă uşor rădăcina nasului cu degetul arătător şi apoi şi-i puse la loc cu foarte mare grijă. Era un

gest oarecum extrem de sinistru. Vocea lui, cînd vorbi, semănă cu zgomotul unor frunze uscate luate de vînt:

— Ce încerci să spui, Untersturmführer?

— Sînt pus în dificultate. Aşa cum bine ştiţi, membrilor *Unităţii Libere Britanice* li s-au garantat că niciodată nu vor fi obligaţi să ia parte în vreun război sau în orice acţiune armată purtată împotriva Marii Britanii sau Coroanei, sau să sprijine o acţiune în detrimentul poporului britanic.

— Poate că acest domn ar fi mai încîntat să lupte pe frontul de răsărit, Herr Reichsführer, spuse Radl. Grupul de Sud, sub comanda feldmareşalului von Manstein. Sînt multe locuri interesante acolo pentru cei cărora le place acţiunea.

Dîndu-şi seama că făcuse o greşeală îngrozitoare, Preston încerca să o repare repede.

— Vă asigur, Herr Reichsführer, că…

Himmler nu-i dădu nici o şansă.

— Vorbeşti de voluntariat, cînd eu nu văd decît un act de datorie sacră. Un prilej de a servi Führer-ul şi Reich-ul.

Preston luă imediat poziţie de drepţi. Era un spectacol excelent şi Devlin se amuza teribil.

— Bineînţeles, Herr Reichsführer. Acesta este şi ţelul meu.

— E adevărat sau nu că ai depus un jurămînt în acest sens? Un jurămînt sfînt?

— Da, Herr Reichsführer.

— Atunci nu mai e nimic de spus. Din acest motiv, te vei considera sub comanda domnului colonel Radl.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Herr Reichsführer.

— Domnule colonel Radl, aş vrea să vorbesc cu dumneata între patru ochi, zise Himmler apoi, aruncîndu-i o privire lui Devlin. Herr Devlin, te rog să fii drăguţ să aştepţi în anticameră cu Untersturmführer-ul Preston.

Preston spuse un „Heil Hitler“ tăios, se răsuci pe călcîie cu o precizie care n-ar fi făcut de ruşine Gărzile de Grenadieri şi ieşi. Devlin îl urmă, închizînd uşa în urma lor.

Rossman nu se vedea nicăieri, aşa că Preston trase un picior într-unul din fotolii şi îşi aruncă pe masă chipiul. Era alb la faţă de furie şi cînd scoase o cutie de argint din care luă o ţigară, mîna îi tremura uşor.

Devlin se duse spre el şi se autoservi cu o ţigară înainte ca Preston să închidă cutia. Zîmbi.

— Dumnezeule, bătrînul ţi-a făcut-o.

Vorbise în engleză şi Preston îi răspunse în aceeaşi limbă, uitîndu-se furios la el.

— Ce naiba vrei să spui?

— Haide, amice, zise Devlin. Am auzit despre grupul vostru. Legiunea *Sf. Gheorghe*, *Unitatea Liberă Britanică*. Cum au reuşit să vă cumpere? Cu multă băutură şi cîte femei eraţi în stare să manevraţi, dacă nu sînteţi prea pretenţioşi, adică.

Avînd un metru optzeci şi şapte înălţime, Preston putu să-l privească de sus pe irlandez cu puţin dispreţ. Nara stîngă îi fremătă.

— Dumnezeule, cu ce oameni eşti nevoit să ai de-a face! Direct din noroi, după miros. Acum du-te şi încearcă să faci pe irlandezul periculos în altă parte, altfel s-ar putea să fiu nevoit să te pedepsesc.

Devlin, care tocmai îşi aprindea ţigara cu un băţ de chibrit, îi trase o lovitură chiar în fluierul piciorului drept.

În birou, Radl tocmai ajunsese la sfîrşitul raportului privind progresele făcute.

— Excelent, şi irlandezul pleacă duminică? întrebă Himmler.

— Cu un *Dornier* de la baza Luftwaffe din apropiere de Brest-Laville. De acolo se va îndrepta spre nord-vest pînă în Irlanda, fără să fie nevoie să treacă pe deasupra teritoriului englez. Zburînd la şase mii cinci sute de metri aproape tot timpul, n-ar trebui să aibă probleme.

— Şi Forţele Aeriene Irlandeze?

— Ce forţe aeriene, Herr Reichsführer?

— Înţeleg, spuse Himmler închizînd dosarul. Deci, lucrurile par să se mişte, în sfîrşit. Sînt foarte mulţumit de dumneata, Radl. Continuă să mă ţii la curent.

Luă stiloul dîndu-i de înţeles lui Radl că putea să plece.

— Mai este ceva, spuse acesta.

Himmler îşi ridică privirea.

— Ce anume?

— Generalul de divizie Steiner.

Himmler puse stiloul jos.

— Ce-i cu el?

Radl nu ştia cum să spună, dar trebuia să o facă într-un fel. I-o datora lui Steiner. De fapt, ţinînd cont de împrejurări, intensitatea cu care voia să-şi ţină acea promisiune îl surprindea.

— Dumneavoastră mi-aţi sugerat să-i spun colonelului Steiner că modul în care se comportă în această afacere ar putea avea o importanţă foarte mare în cazul tatălui său.

— Aşa şi este, spuse Himmler calm. Dar care este problema?

— I-am promis colonelului Steiner, Herr Reichsführer, spuse Radl cu un glas stins. L-am asigurat că… că…

— Ceea ce nu aveai autoritatea să faci, zise Himmler. Totuşi, în aceste condiţii, îi poţi da asigurări lui Steiner în numele meu, adăugă el luînd stiloul din nou. Poţi să pleci acum şi spune-i lui Preston să rămînă. Vreau să mai vorbesc ceva cu el. O să-i spun să ia legătura cu dumneata mîine.

Cînd ieşi în anticameră, Radl îl văzu pe Devlin stînd în picioare lîngă fereastră şi privind afară printr-un spaţiu micuţ dintre draperii, iar Preston stătea pe unul din fotolii.

— Toarnă cu găleata, spuse el vesel. Totuşi, asta ar putea să-i mai ţină pe englezii din RAF acasă. Mergem?

Radl încuviinţă, după care îi spuse lui Preston:

— Tu rămîi. Vrea să-ţi vorbească. Şi nu veni mîine la Cartierul General al Abwehr. O să iau eu legătura cu tine.

Preston se ridică imediat, foarte milităros iarăşi, ridicînd braţul.

— Foarte bine, Herr Oberst. Heil Hitler!

Radl şi Devlin se îndreptară spre uşă şi, cînd ieşiră, irlandezul ridică degetul mare, zîmbind agreabil.

— Trăiască Republica, băiete!

Preston lăsă braţul în jos şi înjură furios. Devlin închise uşa şi coborî scările în urma lui Radl.

— Unde naiba l-or fi găsit? Cred că Himmler şi-a pierdut minţile complet.

— Dumnezeu ştie, zise Radl cînd se opriră lîngă cei doi SS-işti, care stăteau de pază la intrare, pentru a-şi ridica gulerele împotriva ploii. E bună ideea de a avea încă un ofiţer care să fie englez, dar acest Preston, adăugă el clătinînd din cap. Un individ

plin de defecte. Un actor prost, un escroc mărunt. Un individ care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă trăind un fel de fantezie personală.

— Şi noi trebuie să-l suportăm, zise Devlin. Mă-ntreb ce-o să zică Steiner.

Alergară prin ploaie spre maşina lui Radl, care se apropie, şi se aşezară pe bancheta din spate.

— Steiner o să se descurce, spuse Radl. Cei de genul lui o fac întotdeauna. Dar, hai să trecem la treabă acum. Mîine după-amiază plecăm la Paris.

— Şi apoi?

— Am o treabă importantă în Olanda. Aşa cum ţi-am mai spus, baza întregii operaţiuni este Landsvoort, exact genul de loc de la capătul lumii. Cum ţi-am mai spus, o să te las la Paris cînd o să mă duc la Amsterdam. În timpul operaţiunii, voi fi acolo, aşa că, dacă vei transmite ceva, vei şti cine e în partea cealaltă. Deci, o să te las la Paris cînd o să plec la Amsterdam. După aceea, vei fi dus la aerodromul de la Laville, din apropiere de Brest. Vei decola duminică seară la ora zece.

— O să fii acolo? întrebă Devlin.

— O să-ncerc, dar nu pot să-ţi spun sigur.

O clipă mai tîrziu ajunseră la Tirpitz Ufer şi alergară prin ploaie pînă la intrare, ajungînd exact în momentul în care Hofer, cu chipiul pe cap şi îmbrăcat cu paltonul, ieşea din clădire. Salută şi Radl îl întrebă:

— Ţi-ai terminat programul, Karl? A venit ceva pentru mine?

— Da, Herr Oberst, un semnal de la doamna Grey.

Radl se simţi cuprins de emoţie.

— Ce este, ce spune?

— Mesaj primit şi înţeles, Herr Oberst, şi problema legată de angajarea lui Herr Devlin a fost rezolvată.

Radl se întoarse triumfător spre Devlin, picăturile de ploaie curgîndu-i de pe chipiu.

— Ce ai de spus acum, prietene?

— Trăiască Republica, zise Devlin morocănos. Trăiască! E suficient de patriotic pentru dumneata? Dacă da, pot să mă duc înăuntru să beau ceva?

Cînd uşa biroului se deschise, Preston stătea într-un colţ şi citea o ediţie în limba engleză a revistei *Signal*. Îşi ridică privirea şi, cînd îl văzu pe Himmler privindu-l, sări imediat în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi, Herr Reichsführer.

— Pentru ce? spuse Himmler. Vino cu mine, vreau să-ţi arăt ceva.

Nedumerit şi, totodată, uşor alarmat, Preston îl urmă în jos pe scări şi străbătură culoarul de la subsol pînă cînd ajunseră la uşa de fier păzită de doi oameni ai Gestapo-ului. Unul din aceştia deschise uşa, după care luă poziţie de drepţi. Himmler dădu din cap şi porni să coboare treptele.

Coridorul văruit în alb părea destul de tăcut, dar, la un moment dat, Preston auzi un zgomot îndepărtat de palme. Himmler se opri în dreptul uşii unei celule şi deschise un vizor de metal. Dincolo de acesta era un geam securizat.

Un bărbat cărunt, de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat cu o cămaşă zdrenţuită şi cu o pereche de pantaloni de armată, era întins pe o bancă şi doi SS-işti solizi îl plesneau sistematic peste fese cu bastoane de cauciuc. Rossman stătea şi se uita, fumînd o ţigară, cu mînecile cămăşii suflecate.

— Detest genul acesta de violenţă, spuse Himmler. Dumneata nu, Herr Untersturmführer?

Preston îşi simţi gura uscată şi îi veni să verse.

— Da, Herr Reichsführer. E îngrozitor.

— Măcar dacă aceşti proşti ar asculta. E o îndeletnicire neplăcută, dar cum să procedezi altfel cu cei care uneltesc împotriva Statului? Reich-ul şi Führer-ul cer loialitate absolută şi necondiţionată, iar cei care oferă mai puţin de-atît trebuie să suporte consecinţele. Mă înţelegi?

Preston îl înţelegea perfect. Cînd Reichsführer se întoarse şi urcă scările din nou, el îl urmă repede, ţinînd o batistă la gură ca să nu verse.

În întunericul celulei sale de la subsol, generalul de divizie Karl Steiner se tîrî într-un colţ şi se ghemui acolo, înconjurîndu-se cu braţele ca pentru a nu se dezintegra.

— Nici o vorbă, spuse el încet printre buzele umflate. Nici măcar o vorbă. Jur!

Fix la ora două şi douăzeci în dimineaţa zilei de sîmbătă, 9 octombrie, căpitanul Peter Gericke al Grupului 7 de Luptători de Noapte, operînd în apropiere de Grandjeim pe coasta olandeză, îşi anunţă cea de a treizeci şi opta lovitură. Zbura pe un *Junkers 88*, pe o vreme înnorată. Era unul dintre acele avioane negre, cu două motoare, aparent greoaie, dotate cu nişte antene radar ciudate, care se dovediseră devastatoare în atacurile lor asupra bombardierelor RAF care zburau noaptea pe deasupra Europei.

Nu că ar fi avut noroc mai devreme în seara aceea, căci blocarea unei conducte de benzină de la motorul din stînga îl ţinuse la sol timp de o jumătate de oră, în timp ce toţi ceilalţi decolaseră pentru a lovi un număr mare de bombardiere britanice care se întorceau acasă pe deasupra coastei olandeze, după un raid asupra Hanovrei.

Cînd Gericke ajunse în zona respectivă, majoritatea camarazilor săi se întorceau. Totuşi, întotdeauna existau unii care rămîneau în urmă, aşa că el mai zăbovi.

Gericke avea douăzeci şi trei de ani. Era un tînăr chipeş, cam taciturn, ai cărui ochi aproape negri păreau plini de neastîmpăr, ca şi cum viaţa însăşi ar fi fost prea lentă pentru el. Acum fluiera printre dinţi primele acorduri ale *Pastoralei*.

În spatele lui, Haupt, operatorul radar, se uita foarte atent la ecran şi, deodată, scoase un icnet.

— Am prins unul.

În aceeaşi clipă, Gericke auzi în căşti vocea familiară a maiorului Hans Berger, controlorul de la sol al NJG7.

— Hoinar Patru, aici Cavalerul Negru. Am un Kurier pentru tine. Recepţionezi?

— Tare şi clar, spuse Gericke.

— Virează zero-opt-şapte grade. Ţinta la zece kilometri.

Junkers-ul ieşi din nori cîteva clipe mai tîrziu şi Bohmler, observatorul, îi atinse braţul lui Gericke. Acesta zări prada în aceeaşi clipă, un bombardier *Lancaster*, care se îndrepta spre casă în razele lunii, lăsînd în urmă o dîră de fum.

— Cavalerule Negru, aici Hoinar Patru, zise Gericke. L-am văzut şi nu mai am nevoie de ajutor.

Se ascunse din nou în dosul norilor, coborî o sută cincizeci de metri, se înclină puternic spre stînga, ieşind la vreo două mile în

spatele şi dedesubtul *Lancaster*-ului lovit. Era o ţintă uşoară, plutind deasupra lor asemeni unei fantome cenuşii urmată de acea dîră de fum.

În cea de a doua jumătate a lui 1943, multe avioane de vînătoare germane au început să opereze cu o armă secretă, cunoscută sub denumirea de *Schraege Musik*, o pereche de tunuri de douăzeci de milimetri montate în fuselaj în aşa fel, încît să poată trage în sus dintr-un unghi între zece şi douăzeci de grade. Această armă le permitea avioanelor de vînătoare care zburau noaptea să atace de dedesubt, poziţie din care bombardierul reprezenta o ţintă imensă şi era, practic, orb. Din moment ce nu se foloseau mitralierele, o mulţime de bombardiere erau doborîte fără ca membrii echipajelor să ştie ce anume îi lovise.

La fel se întîmplă şi acum. Timp de o fracţiune de secundă, Gericke avu ţinta în vizor, după care, în clipa în care el se întoarse spre stînga, *Lancaster*-ul se înclină foarte mult şi îşi începu căderea în mare. Se văzu întîi o paraşută, apoi alta. O clipă mai tîrziu, avionul explodă, devenind o uriaşă minge de foc. Fuselajul se prăbuşi în mare, iar una din paraşute se aprinse.

— Dumnezeule! spuse Bohmler îngrozit.

— Care Dumnezeu? întrebă Gericke. Ia legătura cu baza şi spune-i de amărîtul ăla, ca să se ducă cineva să-l ia şi haideţi să mergem acasă.

Cînd Gericke şi cei doi oameni ai săi se duseră la Camera de Spionaj din clădirea pentru Operaţiuni, acolo nu se afla decît maiorul Adler, un bărbat jovial, de vreo cincizeci de ani, cu acea faţă uşor îngheţată a cuiva care a suferit arsuri grave. În primul război mondial zburase sub comanda lui von Richthofen şi primise medalia *Blue Max* care se purta la gît.

— Ah, iată-te, Peter, zise el. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Lovitura ta a fost confirmată şi prin radio de către o vedetă din zonă.

— Ce se-aude în legătură cu cel care a scăpat? întrebă Gericke. L-au găsit?

— Nu încă, dar îl caută. E şi o şalupă de salvare în regiune.

Împinse spre el o cutie din lemn de santal în care se aflau trabucuri olandeze foarte lungi şi cît creionul de subţire. Gericke

luă unul.

— Pari preocupat, Peter, zise Adler. Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi milos.

— Nici nu sînt, zise Gericke brusc, aprinzîndu-şi trabucul, dar mîine seară aş putea să fiu eu în locul lui. Îmi place să cred că ticăloşii ăia de la salvare sînt tot timpul gata de acţiune.

Se întoarse să plece, dar Adler spuse:

— Prager vrea să te vadă.

Locotenent-colonelul Otto Prager era Gruppenkommandant al Grandjeim şi răspundea de trei Staffel, inclusiv de cel al lui Gericke. Era foarte sever în privinţa disciplinei şi un naţional-socialist convins, două lucruri pe care Gericke nu le găsea deloc deosebit de plăcute. Compensa aceste mici neajunsuri prin faptul că era un foarte bun pilot şi se dedica total oamenilor din grupa sa.

— Ce vrea?

Adler ridică din umeri.

— N-aş putea să spun, dar cînd a sunat, a menţionat faptul că trebuie să iei legătura cu el cît mai curînd posibil.

— Eu ştiu, spuse Bohmler, a sunat Goering ca să te invite la Karinhall în weekend. Era şi timpul.

Era bine ştiut faptul că, atunci cînd unui pilot al Luftwaffe i se acorda *Crucea Cavalerilor*, Reichsmarschall-ului îi plăcea să o facă personal, dat fiindcă el însuşi fusese pilot.

— Mai e pînă o să vină ziua aia, zise Gericke mohorît.

Adevărul era că oameni cu mai puţine lovituri la activ decît el primiseră mult dorita decoraţie. Acest lucru îl deranja foarte mult.

— Nu contează, Peter! strigă Adler cînd cei trei ieşiră. O să vină şi ziua ta.

— Dacă o s-o mai apuc, îi spuse Gericke lui Bohmler cînd se opriră pe treptele de la intrare. Ce ziceţi, bem ceva?

— Nu, mulţumesc, zise Bohmler. Eu nu vreau decît să fac o baie fierbinte şi să dorm opt ore. Nu sînt de acord cu băutura la o oră atît de matinală. Ştii asta, chiar dacă ducem o viaţă aiurită.

Haupt căsca deja şi Gericke spuse morocănos:

— Luteran afurisit. Bine, plecaţi amîndoi.

Cînd dădu să plece, Bohmler îi strigă:

— Nu uita că te aşteaptă Prager.

— Mai tîrziu, zise Gericke. O să mă duc la el mai tîrziu.

— Şi-o caută cu lumînarea, remarcă Haupt privind în urma lui. Ce l-o fi apucat în ultima vreme?

— La fel ca noi ceilalţi, aterizează şi decolează prea des, zise Bohmler.

Gericke se îndreptă spre popota ofiţerilor plictisit, ghetele lui de zbor bocănind pe asfalt. Se simţea ciudat de deprimat, parcă la capătul lucrurilor. Era straniu faptul că nu putea să şi-l scoată din minte pe acel englez, singurul supravieţuitor al *Lancaster*-ului. Simţea nevoia să bea ceva. O cafea foarte fierbinte şi un schnapps mare sau, poate, un *Steinhager*?

Intră în anticameră şi prima persoană pe care o văzu fu colonelul Prager, care stătea pe un fotoliu în colţul îndepărtat, împreună cu un alt ofiţer, discutînd amîndoi pe un ton scăzut. Gericke ezită, gîndindu-se să iasă, deoarece Gruppenkommandantul era foarte sever în privinţa faptului că piloţii nu aveau voie să intre în popotă îmbrăcaţi cu hainele de zbor. Prager îşi ridică privirea şi îl văzu.

— Ah, iată-te, Peter. Vino încoace.

Pocni din deget chemînd chelnerul popotei şi comandă cafele cînd se apropie Gericke. Nu era de acord cu alcoolul în ceea cei privea pe piloţi.

— Bună dimineaţa, Herr Oberst, spuse Gericke vesel, intrigat de celălalt ofiţer, un locotenent-colonel de vînători de munte cu un petic negru pe un ochi şi *Crucea Cavalerilor*.

— Felicitări! spuse Prager. Am auzit că ai mai doborît unul.

— Aşa este, un *Lancaster*. Un om a scăpat, i-am văzut paraşuta deschizîndu-se. Echipa de salvare îl caută în acest moment.

— Domnul colonel Radl, zise Prager.

Radl îi întinse mîna cea sănătoasă şi Gericke i-o strînse scurt.

— Herr Oberst.

Prager era mai tăcut ca oricînd. De fapt, părea chiar încordat, instalîndu-se pe fotoliu ca şi cum l-ar fi durut ceva cînd chelnerul veni cu o tavă pe care se aflau o cafetieră şi trei ceşti.

— Las-o, omule, las-o odată! se răsti el scurt.

După plecarea chelnerului, se lăsă o tăcere tensionată, pe care Gruppenkommandantul o întrerupse brusc:

— Herr Oberst este de la Abwehr. Cu noi ordine pentru tine.

— Noi ordine, Herr Oberst?

Prager se ridică.

— Domnul colonel Radl îţi poate spune mai multe decît mine, dar este limpede că ţi se oferă o şansă extraordinară de a servi Reich-ul.

Gericke se ridică şi Prager ezită puţin înainte să-i strîngă mîna.

— Te-ai descurcat foarte bine aici, Peter. Sînt mîndru de tine. Cît despre problema cealaltă – te-am recomandat de trei ori şi, acum, nu mai stă în puterile mele.

— Ştiu, Herr Oberst, şi vă sînt recunoscător, spuse Gericke cu căldură.

După aceea, Prager ieşi şi Gericke se aşeză.

— Acest *Lancaster* este cel de-al treizeci şi optulea pe care l-ai doborît, nu-i aşa? îl întrebă Radl.

— Păreţi foarte bine informat, Herr Oberst, spuse Gericke. Beţi ceva cu mine?

— De ce nu? Cred că aş vrea un coniac.

Gericke îl chemă pe chelner şi îi dădu comanda.

— Treizeci şi opt de avioane doborîte şi nu ai *Crucea Cavalerilor*, spuse Radl. Nu e ceva neobişnuit?

Gericke se mişcă uşor pe fotoliu.

— Aşa merg treburile uneori.

— Ştiu. Mai trebuie luat în considerare şi faptul că, în vara lui ’40, cînd zburai pe *ME*-uri la o bază din apropiere de Calais i-ai spus Reichsmarschall-ului Goering, care îţi inspecta *Staffel*-ul, că, după părerea ta, avioanele *Spitfire* erau mai bune, zise el zîmbind cu blîndeţe. Oameni ca dînsul nu-i uită pe tinerii ofiţeri care fac astfel de remarci.

— Cu tot respectul, Herr Oberst, dar trebuie să subliniez faptul că în munca mea nu pot fi sigur decît de ziua de azi, pentru că mîine aş putea să fiu mort, aşa că v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune despre ce e vorba.

— E foarte simplu, zise Radl. Am nevoie de un pilot pentru o operaţiune mai specială.

— *Dumneavoastră* aveţi nevoie?

— Bine, Reich-ul, spuse Radl atunci. Aşa-ţi place mai mult?

— Nu neapărat, spuse Gericke făcîndu-i semn chelnerului să-i

umple din nou paharul cu schnapps. Din întîmplare, mă simt foarte bine aici.

— Un om care bea atîtea schnaps-uri la patru dimineaţa? Mă-ndoiesc. În orice caz, n-ai de ales.

— Chiar aşa? întrebă Gericke furios.

— Poţi să-l întrebi şi pe Gruppenkommandantul dumitale, zise Radl.

Chelnerul îi aduse al doilea pahar de schnapps, pe care Gericke îl goli dintr-o înghiţitură şi se strîmbă.

— Dumnezeule, nu pot să sufăr băutura asta.

— Atunci de ce o bei?

— Nu ştiu. Poate pentru că am stat prea mult acolo în întuneric sau poate că am zburat prea mult, spuse el zîmbind sarcastic. Sau poate că am doar nevoie de o schimbare, Herr Oberst.

— Cred că pot să-ţi spun fără nici o exagerare că sînt în măsură să-ţi ofer acest lucru.

— Bine, zise Gericke bîndu-şi cafeaua. Care-i următoarea mişcare?

— La ora nouă am o întîlnire la Amsterdam. Destinaţia noastră după aceea este la vreo douăzeci de mile la nord de oraş, pe drumul spre Den Helder, spuse Radl şi se uită la ceas. Va trebui să plecăm de-aici nu mai tîrziu de şapte şi jumătate.

— Asta înseamnă că am timp să mănînc ceva şi să fac o baie, zise Gericke. O să trag un pui de somn în maşină, dacă nu te deranjează.

Cînd se ridică, uşa se deschise şi intră o ordonanţă. Salută şi îi dădu tînărului căpitan o foaie de hîrtie pe care Gericke o citi şi zîmbi.

— Ceva important? îl întrebă Radl.

— E vorba de englezul care s-a paraşutat din avionul pe care l-am doborît mai devreme. L-au găsit. Este un ofiţer.

— A avut noroc, spuse Radl.

— Semn bun. Să sperăm c-o să am şi eu.

Landsvoort era o zonă pustie la vreo douăzeci de mile de Amsterdam, între Schagen şi mare. Gericke dormi tun tot drumul, trezindu-se abia cînd Radl îl zgîlţîi uşor.

Se vedeau o fermă veche şi un şopron, două hangare acoperite cu tablă ondulată ruginită şi o singură pistă din beton care începuse să se spargă pe alocuri, lăsînd să se vadă smocuri de iarbă printre crăpături. Gardul din sîrmă nu era foarte deosebit, iar poarta din oţel şi sîrmă, care părea nouă, era păzită de un sergent ce purta la gît însemnele Poliţiei Militare. Era înarmat cu un pistol mitralieră *Schmeisser* şi ţinea de zgardă un lup alsacian care avea o înfăţişare feroce.

Le verifică documentele impasibil, în timp ce cîinele scotea un mîrîit gutural şi ameninţător. Radl intră apoi cu maşina pe poartă şi opri în faţa hangarelor.

— Ei bine, asta e.

Peisajul era incredibil de monoton, întinzîndu-se pînă la dunele de nisip din depărtare şi spre Marea Nordului, care se afla dincolo de ele. Cînd Gericke deschise uşa şi coborî, simţi picături de ploaie aduse de vînt dinspre mare. Erau sărate. Se duse la marginea pistei şi lovi cu piciorul pînă cînd o bucată de beton se desprinse.

— A fost construită de către un mare armator din Rotterdam pentru propriul uz, acum zece sau doisprezece ani, zise Radl coborînd şi el din maşină. Ce părere ai?

— Acum n-avem nevoie decît de fraţii Wright, spuse Gericke privind spre mare, cutremurîndu-se şi băgîndu-şi mîinile adînc în buzunarele gecii de piele. Ce umezeală, îmi închipui că este ultimul loc de pe lista lui Dumnezeu.

— De aceea e şi cel mai potrivit pentru noi. Acum hai să trecem la treabă.

Porni spre primul hangar care era păzit de un alt poliţist militar însoţit de un alsacian. Radl făcu un semn din cap şi omul deschise una din uşi.

Înăuntru era frig şi umezeală, ploaia pătrunzînd printr-o gaură din acoperiş. Avionul cu două motoare care se afla acolo părea abandonat şi, categoric, departe de casă. Gericke se mîndrea cu faptul că trecuse multă vreme de cînd fusese surprins ultima oară, dar în dimineaţa aceea era cu totul altceva.

Avionul era un *Douglas DC3*, renumitul *Dakota*, probabil unul dintre cele mai de succes care fuseseră construite vreodată, la fel de folosit de către Forţele Aliate ca *Junkers*-urile de către armata

germană. Ceea ce era interesant era faptul că purta însemnul *Luftwaffe* pe aripi şi o svastică pe coadă.

Peter Gericke iubea avioanele aşa cum unii oameni iubesc caii, cu o pasiune profundă şi constantă. Întinse mîna, atingîndu-l uşor, şi spuse cu o voce plină de căldură:

— Frumuseţe bătrînă ce eşti.

— Cunoşti acest avion? îl întrebă Radl.

— Mai bine decît pe orice femeie.

— Şase luni la Compania de Transport Aerian Landros din Brazilia din iunie pînă în noiembrie, în ’38. Nouă sute treizeci de ore de zbor. E ceva pentru un tînăr de nouăsprezece ani.

— De aceea am fost ales eu?

— Scrie totul în dosarul tău.

— Unde l-aţi găsit?

— Era la Comandamentul Transporturilor RAF, folosit la aprovizionarea celor din Rezistenţa olandeză acum patru luni. Unul dintre camarazii tăi l-a lovit într-o noapte. A avut doar o uşoară defecţiune la motor. Ceva în legătură cu pompa de benzină, am impresia. Observatorul a fost prea grav rănit ca să mai sară, aşa că pilotul a reuşit să aterizeze pe un cîmp arat. Din păcate pentru el, se afla chiar lîngă o cazarmă a SS. Pînă cînd s-a chinuit să-şi scoată prietenul, era prea tîrziu ca să-l mai arunce în aer.

Uşa era deschisă şi Gericke urcă în avion. Se aşeză în faţa bordului şi, timp de cîteva clipe, fu din nou în Brazilia, pe deasupra junglei verzi, pe care Amazonul o străbătea ca un şarpe uriaş şi argintiu de la Manaus pînă la vărsarea în mare.

Radl se aşeză pe celălalt scaun şi scoase o cutie argintie, servindu-l pe Gericke cu una din ţigările lui ruseşti.

— Deci ai putea să-l pilotezi?

— Încotro?

— Nu foarte departe. De partea cealaltă a Mării Nordului.

— Pentru ce?

— Să laşi şaisprezece paraşutişti.

Gericke fu atît de uimit, încît inhală prea mult şi fu cît pe ce să se înece.

În clipa următoare, izbucni într-un hohot de rîs.

— În sfîrşit, *Operaţiunea Leul de Mare*. Nu crezi că e puţin cam

tîrziu pentru invadarea Angliei?

— Zona respectivă nu are radare pentru joasă înălţime, spuse Radl calm. Nu-i nici o problemă dacă zbori sub o sută optzeci de metri. Bineînţeles că voi pune să fie curăţat şi să se pună la loc însemnele RAF pe aripi. Dacă te vede cineva, or să vadă doar un avion al RAF care îşi vede de treabă.

— Bine, dar de ce? Ce naiba vor face cînd vor ajunge acolo?

— Nu e treaba ta, spuse Radl cu fermitate. Tu nu eşti decît şoferul autobuzului, prietene.

După aceea se ridică şi ieşi din avion, urmat de Gericke.

— Uite ce e, cred că ai putea mai mult.

Radl se duse spre maşină fără să-i răspundă. Ajungînd lîngă *Mercedes*, privi spre mare.

— E prea greu pentru tine?

— Nu vorbi prostii, spuse Gerike enervat. Vreau doar să ştiu în ce intru, atîta tot.

Radl îşi descheie paltonul şi apoi tunica, scoţînd din buzunar preţioasa scrisoare şi dîndu-i-o lui Gericke.

— Citeşte asta, îi spuse el cu asprime.

Cînd îşi ridică privirea, Gericke era pămîntiu la faţă.

— E chiar atît de important? Nu-i de mirare că Prager era atît de tulburat.

— Exact.

— Bine, cît timp am la dispoziţie?

— Aproximativ patru săptămîni.

— O să am nevoie de Bohmler, observatorul meu, să zboare cu mine. E cel mai bun pe care l-am întîlnit vreodată.

— Orice ai nevoie. Nu trebuie decît să ceri. Totul e secret, bineînţeles. Pot să-ţi fac rost de o săptămînă de concediu, dacă vrei. După aceea, vei sta aici, la fermă, sub pază strictă.

— Pot să efectuez un zbor de încercare?

— Dacă e necesar, dar numai noaptea şi de preferat o singură dată. O să trimit o echipă alcătuită din cei mai buni mecanici de avioane pe care-i are Luftwaffe. Tot ce ai nevoie. Tu o să fii şeful pe partea asta. Nu vreau ca motoarele să se defecteze din cine ştie ce motiv absurd cînd te afli la o sută douăzeci de metri deasupra unei mlaştini din Norfolk. Acum o să ne-ntoarcem la Amsterdam.

Deschise portiera maşinii, dar Gerike spuse:

— Un singur lucru. Paza nu pare să fie cine ştie ce.

Radl se încruntă.

— Nu sînt de acord. În zone ca asta, e imposibil să te ascunzi. Terenul e prea neted. Ai fi văzut de la cîteva mile, zise el arătînd spre poliţistul militar, al cărui alsacian se forţa să se repeadă la ei, scoţînd din gîtlej un zgomot care semăna cu un tunet distant. Mai sînt douăzeci ca el, patrulînd în perimetru şi aceşti cîini pot ucide un om în trei secunde, nu uita.

— Am auzit, zise Gericke ducîndu-se spre poliţist.

Acesta scoase un strigăt alarmat, iar cîinele se ridică în două labe încercînd să se smulgă din lesă.

Gericke pocni din degete, scoţînd un fluierat ciudat, care, dintr-un motiv neştiut, îl făcu pe Radl să strîngă din dinţi. Alsacianul se potoli şi îl privi fix, după care se întinse la pămînt. Gericke se aplecă şi îl mîngîie pe cap, şoptindu-i uşor.

Poliţistul păru de-a dreptul stupefiat.

— N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, zise Radl.

— Am crescut în munţii Harz, spuse Gericke. În casa bunicului meu. Avea o mulţime de cîini. La şase ani am descoperit prima oară că puteam să fac asta. Foarte ciudat. Urcă în maşină şi Radl se aşeză la volan.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise el pornind. În Evul Mediu te-ar fi ars pe rug.

— Sigur, asta dovedeşte ceva, spuse Gerike cînd maşina încetini pentru a aştepta să se deschidă poarta.

— Ce anume?

Gerike făcu semn din cap spre paznic şi superbul său alsacian.

— Că nu poţi fi sigur de nimic în viaţă.

După aceea se rezemă de spătarul scaunului, îşi trase cozorocul pe ochi şi se culcă, în timp ce Radl conducea sobru prin peisajul monoton.

Radl ajunse la aerodromul din Laville, în apropiere de Brest, cu puţin înainte de nouă şi jumătate, în seara următoare, cu un zbor de pasageri. Era obosit şi exasperat de nenumăratele întîrzieri neprevăzute care apăruseră în calea lui cînd plecase din Amsterdam.

Întîrziaseră cu o oră decolarea de pe Le Bourget şi, chiar şi acum, controlorii de la sol îi puseră să mai amîne aterizarea, în timp ce decola un bombardier *Dornier 215*, unul din celebrele „Creioane Zburătoare“, poreclit astfel datorită fuselajului său subţire.

Devlin trebuia să plece la zece, ceea ce însemna că nu prea aveau timp să stea de vorbă şi Radl aşteptă, clocotind de furie, în timp ce *Junkers*-ul ateriză şi opri, în cele din urmă. Cînd se deschise uşa, el fu primul care coborî şi imediat fu întîmpinat de un maior al Luftwaffe.

— Domnul colonel Radl? Maior Hans Rudel, Grupenkommandant aici la Laville.

— Ce-mi poţi spune despre irlandezul meu? întrebă Radl. Ce face?

— A plecat, Herr Oberst. N-au trecut nici cinci minute.

— Cu *Dornier*-ul care a decolat adineauri? întrebă Radl. Nu se poate. Trebuia să plece la zece.

— Am primit un raport meteo foarte prost mai devreme, îi explică Rudel. Un front rece se îndreaptă spre noi dinspre Atlantic. Mai tîrziu o să plouă şi o să se lase ceaţă. M-am gîndit că ar fi bine să plece cît se mai putea.

Radl încuviinţă.

— Da, înţeleg. Aş putea să-i transmit un mesaj?

— Desigur, Herr Oberst, dacă sînteţi destul de amabil să mă urmaţi, zise Rudel îndreptîndu-se repede spre turnul de control.

Cinci minute mai tîrziu, Liam Devlin – care stătea întins pe spate pe podeaua avionului, îmbrăcat cu costumul de zbor şi cu casca pe cap, cu ochii închişi şi cu mîinile încrucişate pe sticla d*e Bushmills* pe care i-o dăduse Steiner – simţi o atingere pe umăr. Deschizînd ochii, îl văzu pe telegrafist aplecat asupra lui, cu o foaie de hîrtie în mînă.

— Un mesaj pentru tine, strigă el ca să se facă auzit peste zgomotul motoarelor.

— Bine, strigă Devlin la rîndul său. Citeşte-mi-l.

— Spune doar: *Îmi pare rău c-am întîrziat. Am ajuns imediat după ce-ai plecat*.

Acum, telegrafistul ezită.

— Nu înţeleg ultima parte.

— Citeşte oricum.

— *Succes şi trăiască Republica*. Are vreun sens?

— Tot sensul din lume, băiete, zise Liam Devlin şi închise ochii din nou, zîmbind.

Exact la trei fără un sfert, în dimineaţa următoare, Senmas O'Broin, un crescător de oi din Cowroy, ţinutul Monaghan, se chinuia să găsească drumul spre casă într-o zonă de cîmp deschis. Numai că nu reuşea deloc.

Ceea ce era lesne de înţeles, deoarece, cînd ai şaptezeci şi şase de ani, prietenii au tendinţa să dispară cu o regularitate monotonă, iar Senmas O'Broin tocmai se întorcea de la un priveghi pentru cineva care plecase pe lumea cealaltă – un priveghi care durase şaptesprezece ore.

Nu numai că băuse ceva, cum spun irlandezii atît de încîntător. Consumase cantităţi atît de mari de băutură, încît nici nu mai ştia dacă se află pe lumea aceasta sau pe cealaltă, astfel încît, atunci cînd ceea ce luă drept o pasăre mare şi albă care trecu în întuneric peste capul lui fără nici un zgomot căzînd pe cîmpul de dincolo de zid, nu se sperie deloc, ci fu doar puţin curios.

Devlin aterizã excelent, geanta cu lucruri care atîrna la vreo şase metri dedesubt prinsă de centura lui, atingînd pămîntul prima şi avertizîndu-l să fie pregătit. El o urmă o fracţiune de secundă mai tîrziu, rostogolindu-se prin iarba irlandeză, ridicîndu-se imediat şi desfăcîndu-şi paraşuta.

În clipa aceea, norii se răzleţiră, lăsînd să iasă la iveală un sfert de lună, ceea ce îi oferi suficientă lumină ca să facă tot ce trebuia. Deschise geanta, de unde scoase o lopată mică, pardesiul lui negru, o şapcă de tweed, o pereche de pantofi şi o geantă mare *Gladstone* din piele.

În apropiere era un gard de spini dincolo de care se vedea un şanţ, pe fundul căruia se apucă repede să sape o groapă. Apoi îşi deschise fermoarul salopetei. Pe dedesubt purta un costum de tweed. Mută *Walther*-ul de la centură în buzunarul drept, îşi puse pantofii şi, după aceea, băgă paraşuta, salopeta şi ghetele în geantă, aruncînd-o apoi în groapă, şi trase imediat pămînt deasupra. Acoperi totul cu frunze uscate şi rămurele, şi azvîrli

lopata într-un tufiş din apropiere.

Îşi puse impermeabilul, luă geanta *Goldstone* şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Senmas O'Broin căţărat pe zid şi privindu-l. Devlin se mişcă foarte iute, ducînd mîna la pistol. Dar danful de whisky irlandez bun şi felul împleticit în care vorbea omul îi spuseră tot ce trebuia să ştie.

— Ce eşti, om sau diavol? îl întrebă bătrînul fermier. De pe lumea asta sau ailaltă?

— Domnul să ne aibă-n pază, bătrîne, dar, după cum miroşi, dacă unul din noi ar aprinde un chibrit acum, am ajunge amîndoi în iad destul de repede. Cît despre întrebarea dumitale, sînt cîte puţin din amîndouă. Un tînăr irlandez simplu care-ncearcă să vină acasă după ani de zile petrecuţi prin alte părţi.

— Zău?

— Păi, nu-ţi spun eu?

Bătrînul rîse încîntat.

— *Cead mile failte sa bhaile romhat*, zise el în irlandeză. Îţi urez bun venit acasă de o sută de mii de ori.

Devlin rînji.

— *Go raibh maith agat*, spuse el. Mulţumesc.

După care îşi luă geanta, sări peste zid şi porni să străbată pajiştea grăbit, fluierînd uşor. Era bine acasă, oricît de scurtă ar fi fost vizita.

Atunci, ca şi acum, graniţa era larg deschisă pentru oricine cunoştea zona. După două ore şi jumătate de mers pe cîmpuri şi drumuri de ţară, ajunse în ţinutul Armagh şi se afla pe pămînt englez. Se urcă într-un camion de lapte şi, la şase, fu în Armagh. Jumătate de oră mai tîrziu, urca într-un compartiment de clasa a treia în trenul de dimineaţă care mergea la Belfast.

Capitolul 7

Miercuri plouă toată ziua, iar după-amiază, ceaţa veni dinspre

mare, învăluind mlaştinile de la Cley, Hobs End şi Blakeney.

În pofida vremii, Joanna Grey se duse în grădină după prînz. Se ocupa de un petic de pămînt unde cultivase legume, cînd auzi poarta scîrţîind. Patch scoase un scîncet uşor şi dispăru imediat. Cînd se întoarse, Joanna văzu în capătul potecii un bărbat scund, cu chipul palid, dar cu umeri buni, îmbrăcat cu un impermeabil negru strîns la mijloc cu cordon, cu o şapcă de tweed pe cap. În mîna stîngă ţinea o geantă *Gladstone* şi avea cei mai uluitori ochi albaştri pe care îi văzuse vreodată.

— Doamna Grey? întrebă el încet cu un accent irlandez. Doamna Joanna Grey?

— Da, spus ea şi stomacul i se strînse de emoţie.

Timp de o clipă, abia putu să respire.

El zîmbi.

— Voi aprinde o lumînare de înţelegere în inimă ce nu se va stinge niciodată.

— *Magna est veritas et pracevalet*.

— *Măreţ este Adevărul şi mai puternic decît toate, celelalte*, spuse Liam Devlin zîmbind. Mi-ar prinde bine un ceai, doamnă Grey. A fost o călătorie îngrozitoare.

Devlin nu găsise bilet la trenul de noapte Belfast-Heysham luni şi, nici pe ruta Glasgow, situaţia nu era mai bună. Dar, urmînd sfatul unui vînzător de bilete, se dusese la Larne, unde avusese mai mult noroc, reuşind să se îmbarce marţi dimineaţa pe vaporul care efectua curse scurte pînă în Stranraer, Scoţia.

Datorită dificultăţilor întîmpinate în timpul unei călătorii cu trenul în vreme de război, drumul de la Stranraer la Carliste i se păru interminabil, de acolo luînd alt tren pînă la Leeds. Şi, în acel oraş, aşteptă mult în zorii zilei de miercuri pînă cînd reuşi să găsească o legătură potrivită pînă la Peterborough, de unde luase un ultim tren spre Kings Lynn.

La aceste lucruri se gîndea cînd Joanna Grey se întoarse în faţa maşinii de gătit unde prepara ceaiul şi îl întrebă:

— Ei, cum a fost?

— Nu prea rău, zise el. Suprinzător în unele privinţe.

— Cum adică?

— Păi, oamenii, lucrurile în general. N-a fost aşa, cum mă

aşteptam.

Se gîndi îndeosebi la restaurantul din gara Leeds, plin toată noaptea de călători de tot felul, toţi aşteptînd plini de speranţă un tren care să-i ducă undeva, afişul de pe perete pe care scria cu ironie pentru el: *Este mai vital ca oricînd să vă puneţi întrebarea: Această călătorie este chiar necesară*? Îşi aminti buna dispoziţie, optimismul general, lucruri care contrastau puternic cu atmosfera pe care o întîlnise cînd fusese ultima oară în gara din Berlin.

— Par foarte siguri c-or să cîştige războiul, zise el cînd ea puse tava cu ceaiul pe masă.

— Nişte proşti, spuse ea calmă. Nu învaţă niciodată. N-au avut organizarea, înţelegi, disciplina pe care Führer-ul i-a oferit-o Germaniei.

Amintindu-şi de Cancelaria lovită de bombe, aşa cum o văzuse ultima oară, de porţiunile considerabile din Berlin care erau, pur şi simplu, transformate în grămezi de moloz după ofensiva Aliaţilor, Devlin se simţi aproape obligat să spună că lucrurile se schimbaseră, nu mai erau deloc ca în vremurile bune. Pe de altă parte, avea impresia că o asemenea remarcă n-ar fi fost bine primită. Aşa că, îşi bău ceaiul şi o privi cum se duse la un dulap din colţ, de unde scoase o sticlă de whisky, mirîndu-se că femeia aceea cu părul alb şi chip plăcut, cu fustă de tweed şi cizme *Wellington* putea fi ceea ce era.

Ea turnă o cantitate destul de mare de whisky în două pahare şi ridică unul într-un fel de salut.

— Pentru „iniţiativa engleză“, spuse ea cu ochii scînteietori.

Devlin ar fi putut să-i spună că Armata spaniolă fusese descrisă astfel, dar, amintindu-şi ce se întîmplase atunci, hotărî din nou să-şi ţină gura.

— Pentru „iniţiativa engleză“, spuse el solemn.

— Sînt de acord, zise ea punînd paharul jos. Acum arată-mi hîrtiile. Trebuie să mă conving că ai totul.

El îşi scoase paşaportul, documentele de lăsare la vatră, o scrisoare de recomandare de la fostul lui comandant, o alta similară de la preotul parohiei lui şi diverse documente legate de starea sănătăţii lui.

— Excelent, spuse ea. Sînt foarte bune. Lucrurile stau în felul următor. Ţi-am aranjat să lucrezi pentru Sir Henry Willoughby.

Vrea să te vadă imediat cum soseşti, aşa că o să rezolvăm treaba asta chiar azi. Mîine dimineaţă o să te duc la Fakenham, un orăşel la vreo zece mile de-aici.

— Ce să fac acolo?

— Să mergi la postul local de poliţie. Acolo or să-ţi dea un formular pe care trebuie să-l completeze toţi irlandezii şi, de asemenea, va trebui să le dai şi o fotografie de paşaport, dar asta n-o să fie greu de obţinut. Apoi, vei avea nevoie de cartele de asigurare, o carte de identitate, un carneţel pentru raţii, cupoane pentru haine, spuse ea înşirînd toate acele lucruri pe degetele unei mîini, iar Devlin zîmbi.

— Hei, stai aşa. Mi se pare prea mult. Nu stau aici decît trei săptămîni şi două zile, atîta tot, şi o să dispar atît de repede că nici n-o să ştie cineva că am existat vreodată.

— Toate lucrurile astea sînt esenţiale, spuse ea. Toată lumea le are, aşa că trebuie să le ai şi dumneata. E de-ajuns ca vreun funcţionar amărît din Fakenham sau Kings Linn să observe că n-ai cerut ceva, că or să şi înceapă cercetările şi, atunci, ce ne facem?

— Bine, dumneata eşti şefa, spuse el vesel. Şi acum, care-i treaba cu slujba asta?

— Paznic la mlaştinile de la Hobs End. Nu există loc mai izolat. E şi o căsuţă acolo. Nu-i cine ştie ce, dar merge.

— Şi ce va trebui să fac?

— În principal, să păzeşti vînatul şi mai e şi un sistem de zăgazuri care trebuie verificate în mod regulat. Nu mai e nici un paznic acolo de doi ani, de cînd ultimul a plecat pe front. Şi va trebui să ţii departe animalele dăunătoare. Vulpile fac prăpăd în rîndul păsărilor sălbatice.

— Şi eu ce să fac? Să arunc cu pietre după ele?

— Nu, Sir Henry o să-ţi dea o puşcă de vînătoare.

— Drăguţ din partea lui. Şi transportul?

— Am făcut tot ce-am putut. Am reuşit să-l conving pe Sir Henry să-ţi dea una din motocicletele de la moşie. Fiind un lucrător agricol, eşti destul de îndreptăţit. Autobuzele aproape că au încetat să mai existe, aşa că majoritatea oamenilor primesc o mică raţie lunară de combustibil ca să se ducă în oraş din cînd în cînd, pentru cumpărături esenţiale.

Afară se auzi un claxon. Ea se duse în camera de zi şi se

întoarse imediat.

— Este Sir Henry. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Fii politicos şi vorbeşte doar cînd eşti întrebat. O să-i placă asta. Mă duc să-l chem înăuntru.

Ieşi şi Devlin aşteptă. Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi exclamaţia ei de uimire.

— Mă duc la o întrunire în Holt şi voiam să văd dacă ai nevoie de ceva, Joanna, spuse Sir Henry.

Ea îi răspunse mult mai încet ca să nu audă Devlin. Şi Sir Henry îşi coborî glasul la rîndul său şi mai conversară cîteva minute astfel, după care veniră în bucătărie.

Sir Henry era în uniformă de locotenent-colonel al armatei teritoriale, panglicile medaliilor din primul război mondial şi din India aruncînd o pată de culoare deasupra buzunarului de la piept, din partea stîngă. Îl privi pe Devlin pătrunzător, cu o mînă la spate şi cu cealaltă frecîndu-şi mustaţa stufoasă.

— Deci, dumneata eşti Devlin?

Devlin se ridică şi rămase în picioare, răsucind şapca în mîini.

— Aş vrea să vă mulţumesc, domnule, spuse el cu un accent irlandez şi mai puternic. Doamna Grey mi-a spus cîte aţi făcut pentru mine. Sînteţi foarte amabil.

— Prostii, tinere, spuse Sir Henry brusc, deşi se vedea cum se îndrepta cît mai mult şi îşi depărta puţin picioarele. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ţară, nu? Am înţeles că ai fost rănit în Franţa, nu?

Devlin dădu din cap repede şi Sir Henry se aplecă pentru a examina cicatricea din partea stîngă a frunţii, făcută de glonţul detectivului din Forţele Speciale Irlandeze.

— Dumnezeule! spuse el încet. După părerea mea, ai noroc că te afli aici.

— Mă gîndeam să-l duc eu acolo, zise Joanna Grey. E bine, Henry? Ştiu că eşti foarte ocupat.

— Aşa e, fata mea, spuse el uitîndu-se la ceas. Peste o jumătate de oră trebuie să fiu la Holt.

— Nu mai e nimic de spus. O să-l duc acolo, o să-i arăt regiunea, în general, şi aşa mai departe.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, tu ştii mai mult decît mine ce se petrece la Hobs End.

Uită de sine pentru o clipă şi o cuprinse pe după mijloc, dar îşi

retrase mîna repede.

— Să nu uiţi să te duci la poliţia din Fakenham cît mai curînd. Ştii totul în legătură cu asta?

— Da, domnule.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Despre armă, domnule, zise Devlin. Am înţeles că doriţi să împuşc cîte ceva.

— Ah, da. Nu-i nici o problemă. Vino la Grange mîine după-amiază şi o să-ţi dau tot ce-ţi trebuie. Tot mîine o să poţi lua şi motocicleta. Doamna Grey ţi-a spus şi despre asta, da? Numai trei galoane pe lună, ai grijă, dar va trebui să te descurci cum poţi. Toţi trebuie să facem sacrificii, spuse el mîngîindu-şi mustaţa din nou. Un singur *Lancaster* consumă două mii de galoane de benzină ca să ajungă la Ruler. Ştiai asta?

— Nu, domnule.

— Bine, toţi trebuie să fim pregătiţi să facem tot ce putem.

Joanna Grey îl luă de braţ.

— Henry, o să-ntîrzii.

— Da, desigur, draga mea, spuse el făcîndu-i un semn din cap irlandezului. Bine, Devlin, ne vedem mîine după-amiază.

Devlin aproape că îşi atinse şuviţa de păr de pe frunte şi aşteptă pînă cînd cei doi ieşiră din casă, după care se duse în camera de zi. Se uită cum Sir Henry urcă în maşină şi plecă şi tocmai îşi aprindea o ţigară cînd se întoarse Joanna Grey.

— Spune-mi ceva, zise el. E prieten cu Churchill?

— Din cîte am înţeles, nu s-au întîlnit niciodată. Studley Grange este renumită pentru grădinile sale elizabetane. Primul-ministru s-a gîndit să petreacă un weekend liniştit şi să picteze puţin înainte să se întoarcă la Londra.

— Cu Sir Henry dîndu-se peste cap ca să-i facă pe plac? Ah, dar, îmi imaginez.

Ea clătină din cap.

— Credeam că o să spui „Dumnezeule Doamne“ în orice clipă. Eşti un om poznaş, domnule Devlin.

— Liam, zise el. Spune-mi Liam. O să sune mai bine, mai ales dacă eu îţi zic în continuare „doamna Grey“. Te place, nu, la vîrsta lui?

— Dragostea de toamnă nu e ceva despre care să nu se fi

auzit niciodată.

— Mai degrabă, de iarnă, după părerea mea. Pe de altă parte, trebuie să fie al naibii de util.

— Mai mult decît atît – este esenţial. Oricum, ia-ţi geanta, eu aduc maşina şi plecăm spre Hobs End.

Ploaia pe care vîntul o aducea dinspre mare era rece, iar mlaştina era învăluită în ceaţă. Cînd Joanna Grey opri maşina în curtea căsuţei paznicului, Devlin coborî şi privi în jur gînditor. Era un loc ciudat, un pic misterios, de genul celor care fac să-ţi zbîrlească părul pe ceafă. Mici golfuleţe, porţiuni de noroi, trestiile mari pierzîndu-se în ceaţă şi, undeva, cîte un ţipăt de pasăre, cîte un fîlfîit răzleţ şi invizibil de aripi.

— Acum înţeleg ce-ai vrut să spui cînd ai zis că e un loc izolat.

Ea luă o cheie de sub o piatră plată de lîngă uşă, deschise şi intră într-un hol pavat cu lespezi de piatră. În aer se simţea umezeală şi tencuiala se cojea de pe pereţi. În stînga, o uşă dădea spre o bucătărie cu living-room. Şi aici, podeaua era din lespezi, dar exista un cămin imens şi preşuri din trestie. În celălalt capăt al încăperii, era o maşină de gătit din fier şi o chiuvetă din ceramică albă, ciobită, cu un singur robinet. O masă mare din lemn de pin flancată de două bănci şi un fotoliu vechi cu spătar înalt aşezat lîngă şemineu erau singurele piese de mobilier.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise Devlin. Am crescut într-o căsuţă exact ca asta în ţinutul Down, din Irlanda de Nord. Nu-i nevoie decît de un foc bun ca să se usuce pereţii.

— Şi prezintă un mare avantaj – izolarea, spuse ea. Probabil că n-o să vezi pe nimeni cît o să stai aici.

Devlin deschise geanta *Galdstone* şi scoase cîteva lucruri personale, îmbrăcăminte şi trei, patru cărţi. Apoi, îşi strecură degetul pe sub căptuşeală pentru a găsi o închizătoare şi dădu la o parte un fund fals, scoţînd un *Walther P38*, un pistol *Sten* cu amortizor, alcătuit din trei părţi, şi un radio-emiţător cu telefon „S“ care ar fi putut să încapă în buzunar. Mai erau o mie de lire sterline în bancnote de cîte o liră şi încă o mie în bancnote de cîte cinci. De asemenea, mai era ceva înfăşurat într-o cîrpă albă pe care nu se osteni să o desfacă.

— Bani pentru cheltuieli curente, spuse el.

— Ca să faci rost de mijloace de transport?

— Exact. Am adresa celor care se ocupă cu aşa ceva.

— De unde?

— Din dosarele de la Abwehr.

— Unde e?

— La Birmingham. Mă gîndeam să dau o fugă pînă acolo în weekend. Ce trebuie să ştiu?

Ea se aşează pe marginea mesei şi îl privi cum asamblă *Sten*-ul.

— E simplu, zise ea. Să zicem vreo trei sute de mile dus-întors.

— E clar că trei galoane de benzină n-or să mă ducă prea departe. Ce se poate face în privinţa asta?

— Se găseşte benzină pe piaţa neagră din belşug, de trei ori mai scumpă, dacă ştii garajele respective. În tipul de benzină care-ţi trebuie ţie e pusă vopsea roşie ca să le fie mai uşor poliţiştilor să descopere folosirea ilegală, dar poţi să îndepărtezi vopseaua strecurînd benzina prin filtrul unei măşti de gaze obişnuite.

Devlin introduse un încărcător în *Sten*, îl verifică, după care desfăcu arma din nou şi o băgă înapoi în fundul dublu al genţii.

— Minunat lucru mai e şi tehnologia asta, remarcă el. Poţi să tragi cu pistolul ăsta de la doi paşi şi singurul zgomot care se aude e un clic. E englezesc, apropo, zise el scoţînd o ţigară şi băgînd-o în gură. Ceva mai trebuie să ştiu cînd o să fac drumul ăsta? Care sînt riscurile?

— Foarte puţine, zise ea. Va trebui să mergi cu farurile stinse după lăsarea întunericului, dar n-o să fie nici o problemă. Şoselele, mai ales în zonele de provincie, sînt libere. Şi pe majoritatea s-au trasat dungi albe pe mijloc. Asta te ajută.

— Care-i treaba cu poliţia sau armata?

Ea îl privi nedumerită.

— Ah, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Armata nu te opreşte decît dacă încerci să intri într-o zonă interzisă. Teoretic, asta e *încă* o zonă a Apărării, dar nimeni nu mai ţine cont de reguli în ziua de azi. Cît despre poliţie, au dreptul să te oprească şi să-ţi ceară cartea de identitate sau ca să verifice benzina.

Păru aproape indignată şi, amintindu-şi ce era, de unde plecase, Devlin trebui să se abţină să nu încerce să-i deschidă

ochii puţin. În schimb, o întrebă:

— Asta-i tot?

— Cred că da. E o limită de viteză de douăzeci de mile pe oră în localităţi şi, bineînţeles că n-o să vezi nici un indicator nicăieri, dar, pe la începutul verii, au început să pună la loc panourile cu numele localităţilor.

— Deci, se pare că n-ar trebui să am necazuri.

— Pe mine nu m-a oprit nimeni. Nimeni nu se mai sinchiseşte acum, zise ea ridicînd din umeri. Nu e nici o problemă. La centrul de ajutor *SFV* avem tot felul de formulare oficiale de pe vremea zonei de Apărare. Era unul care îţi permitea să vizitezi rude la spital. O să-ţi dau unul pentru un frate care e în spital la Birmingham. Asta şi documentele tale medicale ar trebui să mulţumească pe oricine. Toată lumea are o slăbiciune pentru eroi în zilele astea.

Devlin zîmbi.

— Ştii ceva, doamnă Grey? Cred că ne-nţelegem grozav.

Se duse şi căută în dulapul de sub chiuvetă de unde luă un ciocan ruginit şi un cui.

— Exact ce-mi trebuie.

— Pentru ce?

Păşi în cămin şi bătu cuiul într-o grindă, agăţînd *Walther*-ul în el.

— Ceea ce numesc eu prieten de bază. Îmi place să am unul în preajmă, pentru orice eventualitate. Acum arată-mi împrejurimile.

Afară erau cîteva dependinţe, foarte dărăpănate, şi un şopron într-o stare destul de rezonabilă. Chiar la marginea mlaştinii, în spatele şopronului, se mai afla o clădire veche, ale cărei ziduri din piatră erau verzi de mucegai.

Devlin deschise uşa cea mare doar pe jumătate. Înăuntru era frig, umezeală şi era limpede că nu fusese folosită pentru nimic de ani de zile.

— Asta o să fie foarte bună, spuse el. Chiar dacă Sir Wilonghby ar veni să-şi bage nasul, nu cred că ar ajunge atît de departe.

— E un om ocupat, spuse ea. Probleme legate de ţinut, conduce armata teritorială din ţinut. Continuă să ia asta foarte în

serios. Nu prea are timp pentru altceva.

— Decît pentru dumneata, zise el. Ticălosul ăla bătrîn are destul timp pentru dumneata.

Ea zîmbi.

— Da, mă tem că e foarte adevărat, spuse apoi şi îl luă de braţ. Acum hai să-ţi arăt zona de paraşutare.

Acum ploua destul de tare şi vîntul aducea mirosul de vegetaţie udă. Nişte gîşte Brent zburară din ceaţă în formaţie ca o escadrilă de bombardiere care se pregăteau de atac şi dispărură iarăşi în perdeaua cenuşie.

Ajunseră la pini, la cazematele mici de beton, la indicatorul cu *Atenţie la mine*, atît de cunoscute lui Devlin din fotografiile pe care le văzuse. Joanna Grey aruncă o piatră, peste gard, pe plajă şi Patch o rupse la fugă să o aducă.

— Eşti sigură? întrebă el.

— Absolut.

El zîmbi strîmb.

— Sînt catolic, nu uita asta dacă se-ntîmplă ceva.

— Toţi sînt catolici aici. O să am grijă să fii îngropat cum se cuvine.

El trecu peste gardul de sîrmă, se opri la marginea întinderii de nisip şi înaintă încet. Se opri din nou, apoi începu să alerge, lăsînd urme de paşi pe nisipul ud. Se întoarse din nou, o rupse la fugă înapoi şi sări iarăşi peste gardul de sîrmă.

Era extrem de vesel şi o luă pe după umeri.

— Ai avut dreptate. O să meargă. O să vezi, spuse el privind spre mare şi Point. Superb. Gîndul că va trebui să părăseşti toate astea trebuie să-ţi frîngă inima.

— Să le părăsesc? întrebă ea privindu-l nedumerită. Cum adică.

— Bine, dar nu poţi să rămîi. Nu şi după aceea. Trebuie să-ţi dai seama, nu?

Ea se uită spre Point ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară. Ciudat, dar niciodată nu-i trecuse prin cap că va trebui să plece. Se cutremură cînd vîntul aduse picături de ploaie dinspre mare.

Şi la Landsvoort ploua cînd Steiner şi Ritter Neumann inspectară pentru prima oară zona ce înconjura pista. Sosiseră cu

o oră mai devreme cu camionul, după un zbor cu un *Ju 52* de la Cherbourg la Amsterdam, iar Steiner lăsase problema instalării oamenilor pe mîinile capabile ale sergentului major Brandt.

El şi Ritter străbătură un drum care ducea de la fermă la ţărm, o distanţă de vreun sfert de milă. Era un peisaj incredibil de dezolant, neted şi monoton. Nu se vedea nici un adăpost nicăieri.

— Ce porcărie, spuse Neumann. Or să fie trei săptămîni foarte lungi.

— N-ar trebui să fie aşa, dacă tu şi Brandt o să organizaţi totul cum trebuie, zise Steiner. Un program bine pus la punct şi o mulţime de antrenamente. Astea sînt necesare, nu uita că n-am mai sărit de ceva timp. Trebuie să cunoaştem bine armele englezeşti. Trageri la ţintă şi alte chestii din astea. Cred că aceste trei săptămîni or să fie foarte pline.

— Cînd o să le spui? La tragerile la ţintă mă refer. O s-o laşi pînă-n ultima clipă?

— Nu cred. Cu vreo săptămînă înainte să plecăm o să fie foarte bine. Asta o să-i facă să fie în alertă în ultimele zile. Ştii cum sînt oamenii cînd sînt ţinuţi în carantină înaintea unei asemenea operaţiuni.

— Nu trebuie să-mi mai aminteşti. Mai ştii cum au stat lucrurile la baza Hildesheim la începutul războiului, cînd ne pregăteam pentru asaltul de la Eben Emael şi asupra podurilor de la Albert Canal? Cît ne-au ţinut în carantină atunci? Şase luni?

— Dar a fost un succes, nu uita. Totul a mers perfect, pînă la ultimul amănunt, spuse Steiner oftînd. Ce mult a trecut de-atunci, Ritter. Parcă ar fi fost o poveste foarte veche. Un alt război.

Drumul şerpuia printre dune de nisip alb, smocuri de iarbă iţindu-se ici-colo, ca o barieră între pămînt şi mare. În partea cealaltă se vedea un mic golfuleţ cu apă adîncă şi un dig din beton crăpat..

— La ce era folosit? întrebă Neumann.

— Pe-aici veneau barje de la Haga şi Rotterdam, ca să se încarce cu nisip. Lui Koenig o să-i placă.

— El cînd vine?

— Radl nu era sigur, cînd a vorbit cu mine la telefon. Cu siguranţă în cursul săptămînii viitoare. Cred că o să prefere să vină cu unul din convoaiele de coastă decît singur.

Paşii lor răsunau pe pavajul de scînduri de pe mijlocul digului. În aer se simţea mirosul sărat al mării şi se auzea murmurul valurilor care se strecurau printre bolovanii de dedesubt. Steiner se opri în capăt şi privi prin perdeaua de ceaţă şi ploaie.

— Asta e, Ritter, ne aşteaptă o sută şaizeci de mile spre vest, atîta tot.

— Şi asta o să meargă perfect, Herr Oberst? întrebă Ritter Neumann. Ca la Eben Emael, pînă la ultimul amănunt?

— Pentru Skorzeny a mers la Gran Sasso.

— Nu asta am întrebat.

— Bine, hai să vedem dacă reuşesc altceva mai bun, zise Steiner aprinzîndu-şi o ţigară şi aruncînd băţul de chibrit în gol. În general, oamenii mor în război atunci cînd nu au încotro şi cînd sînt înfrînţi de o situaţie dezavantajoasă.

— Şi ce naiba vrea să-nsemne asta?

— Că ai nevoie de noroc, Ritter, întotdeauna, pentru că, oricît de bine ai plănui totul, rămîne neaşteptatul. Lucrul la care nu te-ai gîndit. Nimicurile stupide, prosteşti, lipsite de importanţă, care te pot distruge, spuse el zîmbind. Dar, cu puţin noroc, totul ar putea să meargă excelent. Am putea să intrăm şi să ieşim atît de repede, încît ei nici să nu-şi dea seama că am fost acolo decît după ce-am plecat.

— Şi dacă n-o să fie aşa?

— Atunci, toate necazurile tale se vor sfîrşi şi n-o să mai fie nevoie să te gîndeşti la nimic, spuse Steiner zîmbind uşor. Acum, cred c-ar trebui să ne-ntoarcem, adăugă el şi porni să străbată digul înapoi.

La opt fără douăzeci în seara aceea, Max Radl, care se afla în biroul său din Tripitz Ufer, hotărî că zăbovise destul la serviciu. Nu se simţise bine de cînd se întorsese din Brittany, iar medicul la care se dusese fusese îngrozit de starea sănătăţii lui.

— Dacă mai continuaţi aşa, Herr Oberst, o să vă sinucideţi, spusese el cu fermitate. Cred că pot să v-o spun cu certitudine.

Radl plătise taxa şi îşi luase medicamentele – trei feluri diferite – care, cu puţin noroc, aveau să-i mai prelungească viaţa. Atîta timp cît se putea ţine departe de medicii militari, mai avea o şansă, dar încă o consultaţie de acel gen, şi era terminat. Aveau

să-l îmbrace în costum civil cît ai clipi.

Deschise un sertar, scoase una dintre cutiile cu medicamente şi băgă două pastile în gură. Trebuia să fie calmante, dar ca să fie mai sigur, umplu jumătate de pahar cu *Courvoisie* pentru a le înghiţi.

Auzi o ciocănitură în uşă şi îl văzu pe Hofer intrînd. Pe chipul lui care, de obicei, era calm, acum se citea o emoţie puternică şi ochii îi străluceau.

— Ce este, Karl, ce s-a-ntîmplat? îl întrebă Radl.

Hofer îi dădu o foaie de hîrtie peste birou.

— Tocmai a sosit, Herr Oberst. De la Starling – doamna Grey. El a ajuns cu bine. Acum e cu ea.

Radl se uită la foaia de hîrtie cu un fel de veneraţie.

— Dumnezeule, Devlin! şopti el. Ai reuşit! A mers.

O senzaţie extraordinară de uşurare fizică îl cuprinse dintr-o dată. Deschise sertarul de jos şi mai scoase un pahar.

— Karl, pentru asta merită să bem.

Se ridică, plin de o bucurie de nedescris, conştient că nu se mai simţise astfel de ani de zile, de cînd cu euforia aceea incredibilă pe care o simţise cînd se aflase în fruntea oamenilor săi în timpul luptei pentru coasta Franţei, în vara lui 1940.

Ridică paharul, zicînd:

— O să toastez, Karl. *Pentru Liam Devlin* şi *Trăiască Republica*.

Ca ofiţer al Brigăzii *Lincoln Washington* în Spania, Devlin descoperise că motocicleta era mijlocul de transport cel mai util pentru a ţine legătura cu unităţile care se aflau sub comanda lui şi care erau răspîndite printr-un ţinut muntos şi dificil. Foarte diferit de Norfolk, dar cunoscu aceeaşi senzaţie de libertate, de a fi scăpat din lesă, acum cînd mergea cu motocicleta de la Grance, pe drumurile de ţară liniştite, spre sat.

În dimineaţa aceea, obţinuse şi un permis de conducere odată cu celelate documente, fără să întîmpine nici cea mai mică dificultate. Peste tot pe unde fusese, de la secţia de poliţie pînă la Biroul forţelor de muncă din localitate, povestea lui, potrivit căreia era un fost soldat, lăsat la vatră din cauza rănilor, funcţionase perfect. Toţi se grăbiseră să-l ajute. Era adevărat ce se spunea. În vreme de război, toată lumea iubea soldaţii, cu atît mai mult eroii

răniţi.

Motocicleta fusese fabricată înainte de război, bineînţeles, şi văzuse şi vremuri mai bune. Era o *BSA* cu o capacitate de 350 de centimetri cubi, dar cînd riscă şi mări viteza în prima linie dreaptă, acul ajunse la şaizeci fără nici o problemă.

Micşoră viteza imediat, însă după ce văzu că exista forţă, dacă era nevoie. Nu avea nici un sens să caute necazurile cu lumînarea. Nu exista nici un poliţist în Studley Constable, dar Joanna Grey îl prevenise că, din cînd în cînd, mai apărea cîte unul pe motocicletă de la Holt.

Coborî dealul abrupt pînă în sat, trecînd pe lîngă vechea moară cu roata care nici nu părea să se învîrtească şi încetini pentru a lăsa să treacă o fată într-o trăsură micuţă pe două roţi trasă de un ponei, în care se aflau trei bidoane de lapte. Purta o beretă albastră şi un trenci foarte vechi, de pe vremea primului război mondial, care îi era cu cel puţin două numere mai mare. Avea pomeţi înalţi, ochi mari, o gură care era prea mare şi trei degete îi ieşeau prin găurile mănuşilor pe care le purta.

— O zi bună, fetiţo, spuse el vesel aşteptînd ca ea să treacă drumul, îndreptîndu-se spre pod.

Ea făcu ochii mări de uimire şi deschise gura uşor. Părea să fi amuţit şi plescăi din limbă îndemnînd poneiul să treacă podul, după care porni la trap în susul dealului pe lîngă biserică.

— O ţărăncuţă simpatică şi urîţică, ce mi-a sucit capul nu o dată, ci de două ori, spuse el încet, zîmbind. Oh, nu, Liam, dragul meu. Nu asta. Nu acum.

Întoarse spre Studley Arms şi zări un bărbat care stătea la fereastră şi îl privea cu duşmănie. Un individ imens, de vreo treizeci de ani, cu o barbă neagră, încîlcită. Purta o şapcă de tweed şi o haină groasă veche.

Ce naiba ţi-am făcut, amice? se întrebă Devlin. Individul se uită spre fata care tocmai trecea pe lîngă biserică şi, apoi, din nou la Devlin. Fu de-ajuns. Acesta opri motocicleta, desfăcu puşca în husa ei de pînză groasă, pe care o ţinea agăţată de gît, băgînd-o sub braţ, şi intră.

Nu era nici un bar, ci doar o încăpere spaţioasă şi confortabilă, cu un tavan cu grinzi joase, cîteva bănci cu speteze înalte şi vreo două mese din lemn. Focul ardea vesel în cămin.

Erau numai trei persoane înăuntru. Cel care stătea lîngă foc şi cînta la muzicuţă, cel cu barbă neagră de la fereastră şi un bărbat scund şi îndesat, în cămaşă, care părea să aibă pînă în treizeci de ani.

— Domnul să vă binecuvînteze pe toţi, spuse Devlin făcînd pe irlandezul de la ţară.

Puse puşca în husa ei pe masă, iar bărbatul în cămaşă zîmbi şi îi întinse mîna.

— Eu sînt George Wilde, cîrciumarul, iar dumneata trebuie să fii noul paznic al lui Sir Henry. Am auzit totul despre dumneata.

— Deja? întrebă Devlin.

— Ştii doar cum e la ţară.

— Oare? spuse cu asprime cel de la fereastră.

— Ah, şi eu sînt de la ţară, zise Devlin.

Wilde păru tulburat, dar încercă să facă prezentările.

— Arthur Seymour, iar bătrînul de lîngă foc e Laker Armsby.

Aşa cum avea să descopere Devlin mai tîrziu, Laker avea aproape cincizeci de ani, dar părea mai bătrîn. Era incredibil de sărăcăcios îmbrăcat, cu o şapcă de tweed ruptă, cu trenciul strîns la brîu cu o sfoară, iar pantalonii şi ghetele îi erau pline de noroi.

— Nu vreţi să beţi ceva cu mine, domnilor? îi întrebă Devlin.

— Eu n-aş spune nu, zise Laker Armsby. O halbă de bere neagră ar fi foarte bună.

Seymour îşi goli halba şi o trînti pe masă.

— Eu îmi cumpăr singur de băut, zise el şi, luînd puşca de pe masă, o ţinu într-o mînă. Moşierul are grijă de tine, hm? Asta, motocicletă. Mă-ntreb de ce te-o fi ales pe tine, un nou-venit, cînd unii dintre noi au muncit pe moşie ani de zile şi tot trebuie să se mulţumească cu mai puţin.

— Sînt sigur c-a făcut-o pentru că arăt bine, zise Devlin.

În ochii lui Seymour se citi nebunia, ceea ce îl făcea să semene cu Diavolul în persoană. Îl apucă pe Devlin de impermeabil şi îl trase spre el.

— Să nu mai rîzi de mine, omuleţule. Dacă o mai faci vreodată, te strivesc ca pe un gîndac.

Wilde îl apucă de braţ.

— Potoleşte-te, Arthur, zise el, dar Seymour îl împinse la o parte.

— Mergi cu grijă pe-aici, vezi-ţi de treaba ta şi s-ar putea să ne-nţelegem. Pricepi?

Devlin zîmbi neliniştit.

— Sigur, şi dacă te-am jignit cu ceva, scuză-mă.

— Aşa-i mai bine, spuse Seymour dîndu-i drumul şi bătîndu-l uşor pe faţă. E mult mai bine. Dar, pe viitor, nu uita un lucru. Cînd intru eu, tu pleci.

Ieşi trîntind uşa după sine, iar Laker Armsby izbucni în rîs.

— E un ticălos Arthur ăsta.

George Wilde dispăru în spate, după care se întoarse cu o sticlă de whisky şi nişte pahare.

— Chestia asta e greu de găsit în ziua de azi, dar trebuie să recunosc că-mi placi, domnule Devlin.

— Liam, zise Devlin. Spune-mi Liam.

După aceea luă paharul de whisky.

— Întotdeauna e aşa?

— De cînd îl ştiu.

— Cînd am intrat am văzut o fată cu o trăsurică. Are vreo legătură cu el?

— Îşi încearcă şi el norocul, spuse Laker Armsby rîzînd. Numai că ea nici nu vrea s-audă.

— E Molly Prior, zise Wilde. Ea şi mama ei au o fermă la vreo două mile de aici. Au rămas singure de cînd tatăl ei a murit anul trecut. Laker le mai ajută cînd nu lucrează la biserică.

— Şi Seymour le ajută din cînd în cînd. Face treburi mai grele.

— Şi asta-l face să creadă că e stăpîn acolo, nu? De ce nu e pe front?

— Asta-i altă problemă care-l supără. L-au respins, pentru că are un timpan perforat.

— Ceea ce el a luat drept o insultă adusă bărbăţiei lui, nu? spuse Devlin.

Wilde spuse stînjenit, ca şi cum s-ar fi simţit obligat să dea o explicaţie:

— Eu am fost rănit la Narvik, în aprilie ’40. Mi-am pierdut rotula de la piciorul drept, aşa că, pentru mine, a fost un război scurt. Am înţeles că tu ai fost rănit în Franţa, nu?

— Exact, zise Devlin calm. Lîngă Arras. Am trecut prin Dunkerque pe targă şi habar n-am avut de nimic.

— Şi ai stat mai bine de un an în spitale, aşa mi-a zis doamna Grey.

Devlin încuviinţă.

— Este o femeie extraordinară. Îi sînt foarte recunoscător. Soţul ei i-a cunoscut pe ai mei acasă cu ani în urmă. Dacă n-ar fi fost ea, n-aş fi avut slujba asta.

— O doamnă, zise Wilde. O adevărată doamnă. Nimeni nu e mai plăcut ca ea pe aici.

— Eu am fost rănit prima oară pe Somme, în nouă sute şaişpe, spuse Laker Armsby. Eram cu Gărzile Velşe.

— Oh, nu, spuse Devlin scoţînd un şiling din buzunar, aruncîndu-l pe masă şi făcîndu-i cu ochiul lui Wilde. Dă-i o halbă, dar eu trebuie să plec. Am multă treabă.

Puse puşca pe umăr iarăşi, porni motocicleta şi se duse la Park Cottage. Joanna Grey era în uniformă *SFV* şi îşi bea ceaiul în grădină. Se duse la poartă zîmbind încîntată.

— Totul e-n regulă?

— Da, l-am văzut pe bătrîn şi am luat motocicleta şi puşca, aşa că astea s-au rezolvat. Singura problemă a fost la cîrciumă. Era acolo o matahală pe nume Seymour, căruia nu-i plac străinii.

— Ţine-te departe de el, spuse ea. Este cam într-o ureche. Cînd pleci la Birmingham?

— Sîmbătă seară tîrziu. O să mă-ntorc duminică după-amiază sau seara.

— Bine, zise ea calmă. Dacă vii în spate, o să-ţi dau formularul pe care ţi l-am promis şi, în garaj, o să găseşti două canistre de benzină de două galoane. Or să-ţi ajungă pentru drum şi o să-ţi mai şi rămînă.

— Ce naiba m-aş face fără dumneata? zise el.

— Exact, domnule Devlin, zise ea, după care intră în casă şi el se duse cu motocicleta în spate.

Fiind membru IRA, lui Liam Devlin îi fuseseră interzise împărtăşaniile de ani de zile, iar faptul că fusese adeptul cauzei republicane, în Spania nu-l ajutase cu nimic. Întotdeauna era posibil să întîlnească un preot binevoitor care, fiind el însuşi adept al cauzei, să fie dispus să treacă peste o asemenea dovadă de slăbiciune omenească, dar Devlin nu se ostenise niciodată. Pur şi

simplu, nu exista dorinţa. De multă vreme nu exista.

Acestea fiind zise, bisericile în sine îi provocaseră întotdeauna o anumită plăcere estetică. Îi plăcea spiritualitatea lor rece, ceea ce el numea mirosul vremurilor. Sentimentul istoriei care făcea parte din vieţile oamenilor şi, cînd deschise uşa bisericii *St. Mary and All the Saints*, nu fu dezamăgit.

— Ia te uită! spuse el încet, privind în jur cu plăcere, înmuindu-şi mîna inconştient în apa sfinţită şi făcîndu-şi semnul crucii în mod automat.

Era, într-adevăr, foarte frumoasă. Se aşeză pe cel mai apropiat rînd, împreunîndu-şi mîinile, cuprins de o nostalgie plăcută.

În spatele lui se auzi uşa închizîndu-se şi zgomotul unor paşi care se apropiau. Cînd se întoarse, îl văzu pe părintele Vereker apropiindu-se. Devlin se ridică.

— Bună ziua, părinte.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu chiar. Mă uitam la un băiat care străbătea culoarul îmbrăcat în sutană roşie şi stihar alb, cu un vas cu apă sfinţită în mînă şi mă întrebam dacă am fost eu vreodată.

— Cunosc sentimentul foarte bine, zise Vereker zîmbind şi îi întinse mîna. Trebuie să fii domnul Devlin. Doamna Grey mi-a spus c-o să vii.

Devlin îi strînse mîna.

— Drăguţ din partea ei.

Vereker era un om direct.

— Bănuiesc că eşti catolic, nu? întrebă el.

— Pentru că sînt irlandez, părinte? întrebă Devlin zîmbind. Ştiu doar unul sau doi care nu erau. Am auzit de un tip pe nume Wolfe Tone care nu era.

— Am înţeles, spuse Vereker izbutind să schiţeze un zîmbet, deoarece, în anumite zile, piciorul de aluminiu pe care i-l puseseră îi provoca dureri îngrozitoare şi aceea era tocmai o astfel de zi. Avem o comunitate mică aici. Niciodată nu vin la slujbă mai mult de cincisprezece, douăzeci de oameni. Le e greu să vină seara de la fermele mai îndepărtate, din moment ce nu există mijloace de transport, aşa că vei fi extrem de binevenit. Orele de spovedanie sînt trecute pe panoul de afară.

— Îmi pare rău, părinte, dar ăsta e un lucru pe care nu l-am mai făcut de mult timp.

Vereker se încruntă, devenind serios imediat.

— Aş putea să te-ntreb de ce?

— Desigur, dar dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede. Să zicem doar că Liam Devlin şi sfînta biserică nu s-au mai privit în ochi demult timp şi asta-i tot.

— Dar asta e ceva ce nu pot şi nu vreau să fac, domnule Devlin.

— Ei bine, ai în faţă un suflet pe care vei avea norocul să-l salvezi de flăcările iadului, părinte, crede-mă, zise Devlin zîmbind. Acum o să plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ajunsese la uşă cînd îl auzi pe părintele Vereker strigînd:

— Domnule Devlin.

Acesta se întoarse, ţinînd uşa întredeschisă.

— Da, părinte.

— Altă dată. Am timp destul.

Devlin oftă.

— Ştiu, părinte. Ăsta-i necazul cu voi. Întotdeauna aveţi timp.

Ajungînd la drumul de coastă, Devlin intră pe prima potecă din capătul nordic al mlaştinii de la Hobs End şi se îndreptă spre liziera de pini. Era o zi de toamnă, rece, dar înviorătoare, norii albi fugărindu-se pe cerul senin. Mări viteza şi îşi continuă drumul pe poteca îngustă. Riscant, deoarece nu era nevoie decît de o mişcare greşită ca să ajungă în mlaştină. O prostie, dar aceea era dispoziţia în care se afla şi sentimentul de libertate era îmbătător.

Reduse viteza din nou, intrînd pe o altă potecă, înaintînd de-a lungul reţelei de porţi spre coastă, cînd, deodată, un cal şi călăreţ apărură deodată dintre trestii la vreo treizeci, patruzeci de iarzi în dreapta lui. Era fata pe care o văzuse în sat cu poneiul şi trăsurica, Molly Prior. El încetini şi ea se aplecă peste gîtul calului, îndemîndu-l să pornească în galop, luîndu-se la întrecere cu el.

Devlin răspunse imediat, mărind viteza şi ţîşnind înainte. Fata avea avantajul că poteca pe care se afla înainta drept spre pini, în timp ce Devlin trebuia să ocolească, ceea ce îl făcea să piardă teren.

Ea era aproape de copaci acum şi, cînd el ajunse la un drum

drept, în sfîrşit, ea îşi îndemnă calul să sară în apa şi nămolul mlaştinii, pentru a ajunge la trestii, încercînd să scurteze cursa. Calul răspunse bine şi, peste cîteva clipe, dispăru printre copaci.

Devlin ieşi cu viteză de pe potecă, sări peste o dună de nisip, zburînd în aer cîţiva metri, după care luă din nou contact cu nisipul moale şi alb, sprijinindu-se într-un genunchi.

Molly Prior stătea lîngă trunchiul unui pin, privind marea, cu bărbia proptită pe genunchi. Era îmbrăcată la fel ca atunci cînd o văzuse Devlin, numai că, acum, îşi scosese bereta, lăsînd să i se vadă părul şaten-roşcat tuns foarte scurt. Calul păştea dintr-un smoc de iarbă care crescuse în nisip.

Devlin opri motocicleta şi se trînti lîngă fată.

— O zi superbă, slavă Domnului!

Ea se întoarse şi îl întrebă calmă:

— Ce te-a reţinut?

Devlin îşi scoase şapca pentru a-şi şterge fruntea de sudoare şi o privi uimit.

— Ce m-a reţinut, ai? Diavoliţă mică…

Atunci, ea zîmbi. Mai mult decît atît, îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs, iar el i se alătură.

— Dumnezeule, o să te ştiu pînă-n ziua de apoi, asta-i sigur!

— Ce vrea să-nsemne asta? îl întrebă ea cu acel accent puternic şi distractiv al Norfolk-ului, care era încă atît de nou pentru el.

— Ah, e o vorbă acolo de unde vin eu, zise el scoţînd pachetul de ţigări şi băgîndu-şi o ţigară în gură. Foloseşti chestiile astea?

— Nu.

— Foarte bine faci, te-ar opri din creştere şi ar fi păcat, din moment ce eşti încă un copil.

— Am şaptesprezece ani, dacă vrei să ştii. Fac optsprezece în februarie.

Devlin îşi aprinse o ţigară cu un băţ de chibrit şi se întinse pe spate, cu mîinile sub cap, trăgîndu-şi cozorocul pe ochi.

— Februarie cît?

— 22.

— Ah, un mic peştişor, nu? Zodia Peştilor. Ar trebui să ne-nţelegem bine amîndoi, din moment ce eu sînt Scorpion. Să nu te măriţi niciodată cu un bărbat Fecioară, apropo. Nu există nici o

şansă ca Fecioarele şi Peştii să se înţeleagă bine. De exemplu, Arthur. Pun pariu că e Fecioară. Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă în privinţa lui.

— Arthur? zise ea. Te referi la Arthur Seymour? Eşti nebun?

— Nu, dar cred că el este. Pură, curată, neprihănită şi nu prea încinsă, ceea ce e mare păcat în locul unde mă aflu.

Ea se întorsese să se uite la el şi haina i se desfăcuse puţin. Sînii îi erau plini şi tari, abia ţinuţi de bluza de pînză pe care o purta.

— Ah, draga mea, dacă n-ai grijă cum mănînci, o să ai probleme cu greutatea peste un an, doi.

Ochii ei scînteiară cînd ea se uită în jos şi se acoperi.

— Ticălosule, spuse apoi, dar cînd îi văzu buzele tremurînd uşor, se aplecă şi se uită pe sub cozorocul şepcii. Ah, rîzi de mine! exclamă ea şi îi luă şapca, azvîrlindu-i-o cît colo.

— Ce altceva ar trebui să fac cu tine, Molly Prior? întrebă el apărîndu-se instinctiv. Nu, nu-mi răspunde.

Ea se rezemă de trunchiul copacului, băgîndu-şi mîinile în buzunare.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Mi-a spus George Wilde la cîrciumă.

— Ah, acum înţeleg. Şi… Arthur era acolo?

— Aşa s-ar putea spune. Am impresia că te consideră proprietatea lui.

— Atunci, poate să se ducă naibii, zise ea înfuriindu-se dintr-o dată. Nu aparţin nici unui bărbat.

El o privi din locul unde se afla, cu ţigara atîrnîndu-i în colţul gurii, şi zîmbi.

— Ai nasul cîrn, ţi-a spus cineva vreodată? Şi, cînd te înfurii, colţurile gurii ţi se lasă în jos.

Mersese prea departe, atingînd vreo sursă secretă de durere lăuntrică, fiindcă ea roşi şi spuse cu amărăciune:

— Ah, sînt destul de urîtă, domnule Devlin. Am stat de prea multe ori la dansurile din Holt fără să fiu invitată, ca să nu-mi ştiu locul. Nu m-ai da afară într-o sîmbătă seară ploioasă, ştiu. Dar ăştia sînt bărbaţii. Orice e mai bun decît nimic.

Dădu să se ridice, dar el o apucă de gleznă şi o trase pe nisip, ţintuind-o cu braţul său puternic.

— Ştii cum mă cheamă? De unde?

— Să nu ţi se urce la cap. Toată lumea ştie despre dumneata. Tot ce trebuie ştiut.

— Am noutăţi pentru tine, spuse el ridicîndu-se într-un cot şi aplecîndu-se asupra ei. Nu ştii absolut nimic despre mine, pentru că, altfel, ai fi ştiut că prefer după-amiezele de toamnă lîngă trunchiul unui pin decît serile de sîmbătă. Pe de altă parte, nisipul are un fel extraordinar de a pătrunde acolo unde nu trebuie.

Ea rămase complet nemişcată. El o sărută scurt pe gură, după care se dădu la o parte.

— Acum pleacă naibii de-aici, pînă nu mă copleşeşte pasiunea.

Ea îşi luă repede bereta, se ridică şi apucă hăţurile calului. Cînd se întoarse să se uite la el, chipul îi era foarte serios, dar după ce sări în şa şi întoarse calul pentru a-l mai privi o dată, zîmbea.

— Am auzit că toţi irlandezii sînt nebuni. Acum o cred. Voi fi la slujbă duminică seară. Vii?

— Arăt eu ca unul care ar veni?

Calul bătea pasul pe loc nerăbdător, întorcîndu-se în semicerc, dar ea îl stăpînea bine.

— Da, zise ea serioasă, cred că da, adăugă apoi, după care dădu pinteni calului şi porni în galop.

— Ah, Liam, idiot ce eşti, spuse Devlin încet împingîndu-şi motocicleta de-a lungul dunei de nisip, printre copaci şi pe potecă. Nu te-nveţi minte niciodată?

Merse mai încet acum şi, ajungînd acasă, duse motocicleta în şopron. Găsi cheia în locul unde o lăsase, sub piatra de lîngă uşă, şi descuie uşa. Puse puşca în suportul de pe hol şi se duse la bucătărie, descheindu-şi impermeabilul. Pe masă erau o carafă cu lapte şi o duzină de ouă într-un castron alb.

— Maică Precistă, spuse el încet. Ce zici de asta?

Atinse castronul uşor cu degetul, dar cînd în cele din urmă se întoarse să-şi scoată impermeabilul, chipul îi era pămîntiu.

Capitolul 8

Prognoza meteo pentru dimineaţa de duminică, referitoare la zona Mării Nordului, fusese departe de a fi promiţătoare. Vijelii puternice, iar în largul coastei olandeze, vremea era cît se putea de mizerabilă, nori plini de ploaie contopindu-se cu marea la orizont.

Soarele răsărise la şase şi un sfert, dar, chiar şi la nouă şi jumătate, vizibilitatea era suficient de redusă pentru a-i ţine acasă pînă şi pe piloţii *RAF*. Astfel că nimeni nu putea fi învinuit că nu văzuse *Mosquito*-ul care zbura foarte aproape de nivelul mării, puţin în spatele convoiului. Pilotul distruse punţile celui de-al patrulea şi al cincelea vas de coastă şi se înclină, pregătindu-se să tragă din nou.

Koenig, care încerca să doarmă puţin, se trezi imediat şi dădu fuga la scara de lîngă cabina căpitanului. Cînd ajunse pe punte, oamenii fugeau deja spre tunuri. El le-o luă înainte, se aşeză pe scaun într-o secundă şi îşi încleştă mîinile pe mînere.

Cînd *Mosquito*-ul se apropie pentru a doua oară, el începu să tragă împreună cu toţi ceilalţi din convoi, rotindu-se pentru a-i urmări zborul, dar un alt vas din faţă fu distrus. Nu îl lovi, ceea ce nu era deloc surprinzător, din moment ce avionul zbura cu vreo patru sute de mile pe oră. Acesta se înclină în mijlocul acelor nori de fum gros şi se depărtă în lumina cenuşie a dimineţii, asemeni unei fantome.

Rafalele de mitralieră încetară şi unul dintre distrugătoare se îndreptă spre locul de unde se înălţa un fum negru, de la cel de-al patrulea vas de coastă. Koenig îi văzu pe membrii echipajului cum se repezeau să ia furtunurile.

Se ridică şi se întoarse spre Kranz, care răspundea de tun.

— Tu şi oamenii tăi aţi întîrziat cu cinci secunde, Kranz. Şi într-o bună zi, ăsta ar putea fi sfîrşitul tuturor. Mai trebuie să spun şi altceva?

Oamenii se mişcară stînjeniţi, iar Kranz pocni din călcîie.

— Nu, Herr Leutnant. Nu se va mai întîmpla.

— Dacă se va mai repeta, te vei întoarce acolo unde ai început acum trei ani, spuse Koenig. E o promisiune.

Apoi se duse pe punte, unde Muller ţinea cîrma, şi se aşeză pe scaunul din faţa mesei hărţilor. Cînd îşi aprinse o ţigară, mîinile îi tremurau.

— Un lup singuratic, zise Muller.

Koenig încuviinţă.

— N-or să mai trimită şi alte avioane pe o asemenea vreme, pentru că ar pierde prea multe.

— Îmi pare rău pentru băieţi. N-au nici o scuză. O să stau de vorbă cu Kranz.

— Las-o baltă. A fost un drum anevoios. Au nevoie de odihnă, atîta tot.

Ceea ce era cît se putea de adevărat. Drumul de la Jersey la Cherbourg şi, apoi, la Boulogne, fusese îngrozitor din cauza condiţiilor meteorologice extrem de proaste, cu vînturi puternice, dar partea parcursă alături de convoi de la Boulogne fusese cumplită.

Zonele minate din apropierea coastei reprezentau o barieră destul de eficace în ceea ce privea ţinerea la distanţă a Forţelor Navale Regale, dar nu însemnau nimic pentru piloţii *RAF*. Convoiul fusese atacat de două ori de către avioane de vînătoare cînd trecuse prin Strîmtoarea Dover şi din nou în apropiere de Dunkerque şi pierduse două vase.

Un tînăr marinar veni cu două căni de cafea pe care le puse pe masă. Koenig parcă avea nisip în ochi din cauza oboselii, spatele îl durea, dar, printr-o minune cunoscută numai de marină, cafeaua era autentică. Deodată, începu să se simtă iarăşi ca un om.

Se întoarse şi văzu că Muller îl privea pieziş, puţin îngrijorat.

— E mai bine, Herr Leutnant?

Koenig zîmbi.

— Mult mai bine.

— Ar trebui să mîncaţi ceva.

— Nu, tu întîi. O să stau eu la cîrmă puţin.

Muller păru că ar fi vrut să se împotrivească şi Koenig se ridică.

— Vreau să fiu puţin singur, Erich. Vreau să mă gîndesc. Înţelegi?

— Da, Herr Leutnant, spuse Muller cedîndu-i cîrma fără să mai

spună ceva şi ieşi.

Keonig îşi aprinse altă ţigară şi deschise o fereastră, trăgînd în piept aerul plăcut şi sărat. Acum ţineau sub control incendiul de pe cel de-al patrulea vas de coastă şi cele optsprezece vase care alcătuiau convoiul îşi vedeau de drum fără să reducă viteza, cele două distrugătoare şi patru traulere înarmate care alcătuiau escorta, reluîndu-şi poziţiile după scurtul conflict.

Îşi dădu seama, cu puţină uimire, că, de fapt, se simţea bine, în ciuda foamei, a oboselii constante, a durerii de spate, a stresului care trebuia să-i fi mîncat deja ani de zile din viaţă. Înainte de război, fusese contabil la o bancă din Hamburg, acum însă marea era viaţa lui. Mîncarea şi băutura lui, mai importantă decît orice femeie. Conjunctura războiului îi oferise acest lucru, dar războiul nu avea să dureze o veşnicie.

— Ce naiba o să fac cînd o să se termine totul? se întrebă el încet.

În clipa aceea, primul distrugător trecu pe lîngă el şi, pe puntea lui se văzu licărind lampa de semnalizare. Koenig se aplecă pe fereastră şi vorbi cu Teusen, telegrafistul de serviciu.

— Ce zice?

— „*Modific cursul spre Rotterdam acum. La revedere şi succes*“.

Koenig făcu cu mîna.

— Transmite-i: „*Mii de mulţumiri şi cele mai calde felicitări pentru o treabă bine făcută*”.

Teusen transmise mesajul, iar distrugătorul făcu semn că îl recepţionase şi întoarse, conducînd convoiul spre coasta olandeză.

Cînd modifică puţin cursul şi mări viteza, străpungînd valurile şi perdeaua de ploaie, Koenig îşi dădu seama cu o satisfacţie sumbră că problema lui ar fi putut fi rezolvată. În definitiv, cînd se gîndea la misiunea care îl aştepta la Landsvoort, i se părea puţin probabil că avea să supravieţuiască războiului, oricum.

Nici la Birmingham nu era o vreme mai bună, un vînt rece aruncînd ploaia în fereastra apartamentului lui Ben Garvald, de deasupra garajului din Saltley. Cu halatul de mătase şi cu eşarfa la gît, cu părul negru şi ondulat pieptănat cu grijă, era o figură

impunătoare; nasul său rupt îi oferea un fel de grandoare aspră. O examinare mai atentă nu era deloc măgulitoare, deoarece urmele unei vieţi dezordonate se vedeau foarte limpede pe chipul lui arogant.

Dar se mai vedea ceva pe chipul său în dimineaţa aceea – o supărare pe toată lumea, în general – şi nu numai pentru că era duminică, deşi nu putea să sufere ziua de duminică nici cînd se simţea grozav. La unsprezece şi jumătate, cu o seară în urmă, una dintre afacerile lui, un mic club ilegal cu jocuri de noroc aflat într-o casă situată pe o stradă aparent respectabilă în Aston, fusese controlat de poliţia oraşului Birmingham. Nu că ar fi existat pericolul ca el personal să fie arestat. Pentru asta era plătit omul de acoperire şi aveau să se ocupe de el. Problema erau cele trei mii cinci sute de lire sterline care se aflaseră pe mesele de joc şi care fuseseră confiscate de poliţie.

Uşa bucătăriei se deschise şi apăru o fată de şaptesprezece, optsprezece ani. Purta un capot din dantelă roz, părul oxigent îi era ciufulit, iar ochii îi erau umflaţi de plîns.

— Doriţi să vă mai dau ceva, domnule Garvald? întrebă ea cu un glas scăzut.

— Să-mi mai dai ceva? Asta-i bună. E grozav, de parcă mi-ai fi dat ceva pînă acum, spuse el fără să se întoarcă.

Atenţia îi fusese atrasă de un bărbat pe motocicletă, care tocmai intrase în curte şi oprise lîngă unul dintre camioane.

Fata, care fusese absolut incapabilă să-i satisfacă nişte dorinţe mai bizare în noaptea precedentă, spuse înlăcrimată:

— Îmi pare rău, domnule Garvald.

Bărbatul de jos traversase curtea şi dispăruse acum. Garvald se întoarse spre fată şi îi zise:

— Haide, îmbracă-te şi cară-te.

Ea era îngrozitor de înspăimîntată şi îl privea fix, tremurînd de frică. Un sentiment delicios de putere, aproape sexual în intensitatea sa, îl cuprinse dintr-o dată. O apucă de păr şi i-l răsuci cu cruzime.

— Şi învaţă să faci ce ţi se spune. Pricepi?

Cînd fata o rupse la fugă, uşa de la intrare se deschise şi intră Reuben Garvald, fratele mai mic al lui Ben. Era scund şi cu o înfăţişare bolnăvicioasă, avînd un umăr puţin mai ridicat decît

celălalt, dar ochii lui negri erau în permanentă mişcare pe chipul palid, nescăpînd nimic.

Privi în urma fetei dezaprobator cînd ea dispăru în dormitor.

— Aş vrea să n-o faci, Ben. O femeiuşcă de teapa ăsteia. Ai putea să te îmbolnăveşti de ceva.

— Pentru asta s-a inventat penicilina, zise Garvald. Oricum, ce doreşti?

— Te caută un tip. Tocmai a venit cu o motocicletă.

— L-am văzut. Ce vrea?

— N-a vrut să spună. E un irlandez cu prea mult tupeu, zise Reuben întinzîndu-i o jumătate de bancnotă de cinci lire. A zis să-ţi dau asta şi că vei primi cealaltă jumătate dacă accepţi să stai de vorbă cu el.

Garvald rîse şi luă bancnota ruptă din mîna fratelui său.

— Îmi place. Da, categoric îmi place, zise el ducîndu-se la geam şi examinînd bancnota. Pare autentică, spuse el întorcîndu-se zîmbind. Mă-ntreb dacă mai are. Ia să vedem.

Reuben ieşi şi Garvald se duse spre dulap bine dispus, punîndu-şi un pahar de whisky. Poate că dimineaţa aceea nu era chiar atît de groaznică. S-ar fi putut dovedi chiar interesantă. Se aşeză pe fotoliul de lîngă fereastră.

Uşa se deschise şi Reuben îl pofti înăuntru pe Devlin, care era ud leoarcă. Îşi scoase şapca şi o stoarse într-un vas de porţelan chinezesc plin cu flori.

— Ce zici de asta?

— Bine, zise Garvald. Ştiu că toţi irlandezii sînteţi trăsniţi, nu-i nevoie să-mi dovedeşti. Cum te numeşti?

— Murphy, domnule Garvald, zise Devlin. Cartof, cum s-ar zice.

— Te şi cred, spuse Garvald. Scoate-ţi haina aia, pentru Dumriezeu! O să strici afurisitu' ăsta de covor. E *Axminster* veritabil. Costă o avere ca să faci rost de unul în ziua de azi.

Devlin îşi scoase impermeabilul îmbibat cu apă şi i-l dădu lui Reuben, care părea furios, dar îl luă oricum şi îl puse pe spătarul unui scaun de lîngă fereastră.

— Bine, scumpule, zise Garvald. Timpul meu e limitat, aşa că ar fi bine să trecem la treabă.

Devlin îşi şterse mîinile pe haină şi scoase un pachet de ţigări.

— Mi s-a spus că te ocupi cu transporturile, zise el. Printre altele.

— Cine ţi-a spus?

— Am auzit vorbindu-se.

— Şi?

— Am nevoie de un camion. Un *Bedford* de trei tone. Din ăla de armată.

— Asta-i tot? întrebă Garvald continuînd să zîmbească, dar privirea îi era prudentă.

— Nu, mai vreau şi un jeep, un compresor, plus sistem de pulverizare şi vreo două galoane de vopsea kaki. Şi vreau ca ambele vehicule să aibă numere de înmatriculare.

Garvlad izbucni în rîs.

— Ce vrei să faci, să formezi de unul singur al doilea Front sau ce?

Devlin scoase un plic din buzunarul interior şi i-l întinse.

— Sînt cinci sute de lire acolo, ca să ştii că nu te fac să-ţi pierzi timpul.

Garvald îi făcu semn fratelui său, care luă plicul, îl deschise şi se uită înăuntru.

— Are dreptate, Ben. Sînt bancnote de cinci lire noi-nouţe. Îi dădu plicul şi Garvald îl cîntări în mînă, după care îl aruncă pe măsuţa de cafea în faţa lui. Apoi se rezemă de spătarul fotoliului.

— Bine, hai să stăm de vorbă. Pentru cine lucrezi?

— Pentru mine, zise Devlin.

Garvald nu-l crezu nici o clipă şi arătă acest lucru, dar nu mai continuă discuţia.

— Trebuie să ai ceva serios, dacă-ţi dai atîta osteneală. Poate că ai nevoie de ceva ajutor.

— Ţi-am spus ce-mi trebuie, domnule Garvald, spuse Devlin. Un camion *Bedford* de armată, un jeep, un compresor şi vreo două galoane de vopsea kaki. Dacă nu poţi să mă ajuţi, o să-ncerc în altă parte.

— Cine naiba te crezi? spuse Reuben furios. Să intri aici e una. Să ieşi nu e întotdeauna la fel de uşor.

Devlin era foarte palid cînd se întoarse să se uite la Reuben, ochii săi albaştri părînd aţintiţi asupra unui punct îndepărtat, plini de răceală şi distanţi.

— Zău?

Dădu să pună mîna pe plicul cu bani, ţinînd mîna stîngă în buzunar pe mînerul *Walther*-ului. Garvald trînti mîna peste plic cu putere.

— O să te coste, spuse el încet. O cifră frumoasă şi rotundă. Să zicem două mii de lire.

Îi susţinu privirea lui Devlin într-un fel de provocare, urmă un moment de tăcere îndelungată, după care Devlin zîmbi.

— Pun pariu că ai avut o stîngă periculoasă în tinereţe.

— Încă o mai am, băiete, zise Garvald strîngînd pumnul. Cea mai bună din domeniul.

— Bine, zise Devlin. Mai pune cincizeci de galoane de benzină în canistre de-ale armatei şi am bătut palma.

Garvald îi întinse mîna.

— S-a făcut. O să bem ceva pentru asta. Ce preferi?

— Whisky irlandez, dacă ai. De preferinţă Bu*shmills*.

— Am de toate, băiete. Orice şi de toate, spuse el pocnind din degete.

Reuben ezită, furia citindu-i-se pe chip, dar Garvald spuse cu o voce scăzută şi ameninţătoare:

— Sticla de *Bushmills*, Reuben.

Fratele său se duse la dulap şi îl deschise, lăsînd să se vadă duzini de sticle înăuntru.

— Te descurci foarte bine, din cîte văd, spuse Devlin.

— Este singurul mod, zise Garvald luînd un trabuc dintr-o cutie aflată pe măsuţa de cafea. Vrei ca livrarea să se facă la Birmingham sau în altă parte?

— Undeva, în apropiere de Peterborough, pe A1 ar fi foarte bine, spuse Devlin.

Reuben îi dădu paharul.

— Eşti al naibii de pretenţios, ştiai?

— Nu, e foarte bine, interveni Garvald. Ştii Normann Cross? E pe A1 la vreo cinci mile în afara oraşului Peterborough. Acolo este un garaj numit *Fogarty's*. Acum este închis.

— Îl găsesc eu, spuse Devlin.

— Cînd vrei marfa?

— Joi, 28 şi vineri, 29. O să iau camionul, compresorul şi canistrele cu benzină în prima seară şi jeep-ul, în seara

următoare.

Garvald se încruntă uşor.

— Vrei să spui că lucrezi singur chiar?

— Exact.

— Bine, la ce oră te-ai gîndit?

— După lăsarea întunericului. Să zicem între nouă şi nouă jumate.

— Şi banii?

— Păstrează cei cinci sute acum, ca avans. Şapte sute cincizeci la livrarea camionului şi la fel pentru jeep, dar vreau documente pentru fiecare.

— Destul de uşor de rezolvat, zise Garvald. Dar vor trebui completate cu scopul şi destinaţia.

— O să mă ocup eu de asta cînd o să le am.

Garvald încuviinţă uşor, gîndindu-se.

— Mi se pare în regulă. Bine, ne-am înţeles, deci. Ce zici, mai bei un pahar?

— Nu, mulţumesc, spuse Devlin. Am mult de mers.

Îşi puse impermeabilul ud şi îl încheie repede. Garvald se ridică şi se duse la dulap, de unde luă sticla de *Bushmills* proaspăt desfăcută.

— Ia asta, ca să ştii că nu există nici un fel de rea-voinţă.

— Nici nu m-am gîndit la aşa ceva, spuse Devlin. Dar îţi mulţumesc, oricum. Uite ceva în schimb, adăugă apoi, dîndu-i cealaltă jumătate de bancnotă de cinci lire. Cred că-ţi aparţine.

Garvald o luă şi zîmbi.

— Ai tupeul dracului, ştiai asta, Murphy?

— Mi s-a mai spus.

— Bine, deci ne vedem la Norman Cross, în 28. Condu-l, Reuben. Şi ai grijă cum te porţi.

Reuben se duse la uşă morocănos, o deschise şi ieşi. Devlin îl urmă, dar se întoarse exact cînd Garvald se aşeză din nou.

— Încă ceva, domnule Garvald.

— Ce anume?

— Eu mă ţin de cuvînt.

— E bine de ştiut.

— Ai grijă să faci la fel.

Acum nu mai zîmbea, ci îi susţinu privirea lui Garvald un

moment îndelungat, după care ieşi.

Garvald se ridică, îşi mai puse un whisky, după care se duse la fereastră, privind în curte. Devlin îşi coborî motocicleta de pe cric şi o porni. Uşa se deschise şi Reuben intră.

Era teribil de furios acum.

— Ce te-a apucat, Ben? Nu înţeleg deloc. Ai lăsat un afurisit de irlandez atît de recent venit de la ţară, încît avea încă noroi pe ghete, să facă ce-a vrut din tine. Ai înghiţit mai multe de la el decît de la oricine altcineva.

Garvald îl privi pe Devlin ieşind pe şosea şi depărtîndu-se în ploaia torenţială.

— Face el ceva, Reuben băiete, spuse el încet. Ceva bun şi profitabil.

— Bine, dar la ce-i trebuie vehiculele de armată?

— Sînt o mulţime de posibilităţi. Ar putea fi aproape orice. Gîndeşte-te la ce s-a-ntîmplat în Shropshire săptămîna trecută, cînd un tip îmbrăcat în soldat a intrat cu un camion de armată într-un depozit mare al *NAAFI* şi a ieşit cu whisky în valoare de treizeci de mii de lire. Închipuie-ţi cît valorează pe piaţa neagră.

— Şi crezi că s-ar putea să fie ceva de genul ăsta?

— Asta trebuie să fie şi, indiferent ce-o fi, particip şi eu, indiferent dacă-i place sau nu, spuse Garvald clătinînd din cap oarecum uimit. Ştii că m-a ameninţat, Reuben – pe mine! Nu putem să trecem cu vederea peste aşa ceva, nu?

Deşi era doar jumătatea după-amiezei, afară începea să se întunece cînd Koenig îndreptă vedeta spre linia de coastă. În spatele lui, nori negri se adunau pe cer tiviţi cu trandafiriu.

— O să vină furtună mare în curînd, Herr Leutnant, spuse Muller, care stătea aplecat asupra mesei hărţilor.

Koening aruncă o privire pe fereastră.

— Mai durează vreun sfert de oră pînă cînd o să izbucnească. Pînă atunci o să ne mai depărtăm.

Tună puternic, cerul se întunecă şi oamenii, care aşteptau pe punte să zărească punctul de destinaţie, erau ciudat de tăcuţi.

— Nu-i condamn, spuse Koenig. Ce afurisit de loc după St. Helier.

Dincolo de şirul de dune de nisip, se vedea o întindere de

pămînt netedă şi pustie, măturată de vîntul constant. Zări în depărtare ferma şi hangarele de lîngă pistă, conturîndu-se negre pe fundalul orizontului palid. Vîntul tulbură apa şi Koenig reduse viteza cînd ajunse aproape de golfuleţ.

— Intră tu, Erich.

Muller trecu la cîrmă. Koenig îşi puse o haină veche de pilot şi ieşi pe punte, ducîndu-se lîngă parapet pentru a fuma o ţigară. Se simţea ciudat de deprimat. Călătoria fusese destul de dificilă, dar, într-un fel, problemele lui abia începeau. Cei cu care avea să lucreze, de exemplu. Acest lucru era de o importanţă deosebită. În trecut, avusese anumite experienţe neplăcute în împrejurimi similare.

Deodată, cerul păru să se despice şi începu să plouă torenţial. Cînd se îndreptau spre digul de beton, o maşină de teren apăru pe drumul dintre dune. Muller opri motoarele şi se aplecă pe fereastră strigînd ordine.

În timp ce membrii echipajului se agitau să ancoreze, maşina înainta pe dig şi, la un moment dat, opri. Steiner şi Ritter Neumann coborîră şi veniră pînă la margine.

— Salut, Koenig, ai reuşit, deci? strigă Steiner vesel. Bun venit la Landsvoort!

Aflat la jumătatea scării, Koenig fu atît de uluit, încît puse piciorul greşit şi fu cît pe ce să cadă în apă.

— Dumneata, Herr Oberst, dar…

Apoi, cînd îşi dădu seama, începu să rîdă.

— Şi eu care-mi făceam atîtea probleme, pentru că nu ştiam cu cine va trebui să lucrez.

Urcă scara şi îi strînse mîna lui Steiner bucuros.

Era patru şi jumătate cînd Devlin trecu prin sat, pe lîngă Studley Arms. Străbătînd podul, auzi muzica de orgă şi prin ferestrele bisericii se vedea o lumină slabă, deoarece nu era încă întuneric. Joanna Grey îi spusese că slujba de seară se ţinea după-amiaza pentru a evita camuflajul.

Cînd urcă dealul, îşi aminti remarca lui Molly Prior. Zîmbind, opri motocicleta în faţa bisericii. Ştia că ea era acolo, fiindcă trăsurica era afară, poneiul stînd cu botul într-un săculeţ. Mai erau două maşini, o camionetă şi cîteva biciclete.

Cînd Devlin deschise uşa, părintele Vereker tocmai străbătea culoarul dintre rînduri urmat de trei băieţi în sutane roşii şi stihare albe, unul dintre ei ţinînd vasul cu apă sfinţită, din care Vereker stropea capetele credincioşilor în drumul său, curăţindu-i de păcate.

— *Asperges me*, spunea el şi Devlin se aşeză pe unul dintre rîndurile din dreapta.

Nu erau mai mult de şaptesprezece, optsprezece oameni. Sir Henry şi o femeie care era, probabil, soţia lui, o fată cu părul negru, pînă în douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcată în uniforma Forţelor Aeriene Auxiliare ale Femeilor, care stătea lîngă ei şi era, evident, Pamela Vereker. Erau acolo şi George Wilde cu soţia. Laker Armsby stătea cu ei, îmbrăcat curat, cu o cămaşă albă scrobită şi cu un costum negru, vechi de cînd lumea.

Molly Prior stătea pe un rînd pe partea cealaltă alături de mama ei, o femeie plăcută, între două vîrste, cu un chip blînd. Molly purta o pălărie de pai împodobită cu nişte flori artificiale, cu borul lăsat puţin pe ochi, şi o rochie înfloată din bumbac cu corsajul strîmt şi fusta cam scurtă. Pardesiul era pus cu grijă pe spătarul băncii.

Pun pariu că poartă rochia asta de cel puţin trei ani, îşi spuse el. Ea se întoarse deodată şi îl văzu. Nu zîmbi, doar îl privi o secundă, două, după care îşi întoarse capul din nou.

Vereker, cu haina lui preoţească de un roz decolorat, era sus, la altar, cu mîinile împreunate, pregătindu-se să înceapă slujba.

— Mărturisesc în faţa Domnului Atotputernic şi a dumneavoastră, fraţii şi surorile mele, că am păcătuit din propria mea greşeală.

Se bătu în piept, şi Devlin – conştient că Molly Prior îl privea cu coada ochiului pe sub borul pălăriei – i se alătură, rugîndu-i pe Fecioara Maria, pe toţi Îngerii şi Sfinţii şi pe toţi care mai erau, să se roage Domnului pentru el.

Cînd îngenunche pe pernă, păru să se lase în jos cu încetinitorul, rochia ridicîndu-i-se vreo cincisprezece centimetri prea mult. El trebui să se abţină să nu rîdă de falsa ei pudoare. Dar redeveni serios destul de curînd, căci îl văzu pe Arthur Seymour privindu-l furios de după o coloană.

Cînd se sfîrşi slujba, Devlin avu grijă să iasă primul. Urcă pe

motocicletă şi tocmai se pregătea să plece, cînd o auzi strigîndu-l:

— Domnule Devlin, aşteaptă puţin.

Se întoarse şi o văzu apropiindu-se grăbită, ţinînd o umbrelă deasupra capului, mama ei venind la cîţiva iarzi în urmă.

— Nu te grăbi aşa, spuse Molly. Ţi-e ruşine sau ce?

— Mă bucur al naibii că am venit, zise Devlin.

Îi fu imposibil să-şi dea seama dacă roşise sau nu, pentru că lumina era slabă. În orice caz, mama ei sosi chiar în clipa aceea.

— Ea este mama mea, spuse Molly. Iar dînsul este domnul Devlin.

— Ştiu totul despre dumneata, spuse doamna Prior. Dacă putem să te ajutăm cu ceva, să ne spui. Un bărbat singur se descurcă foarte greu.

— Ne gîndeam că poate vii să bei un ceai cu noi, spuse Molly.

În spatele lor, el îl zări pe Arthur Seymour stînd lîngă poartă şi privindu-i furios.

— Sînteţi foarte amabile, dar ca să fiu sincer, sînt într-un hal fără de hal.

Doamna Prior întinse mîna să-l atingă.

— Dumnezeule mare, băiete, eşti ud leoarcă. Du-te imediat acasă şi fă o baie fierbinte. Ai putea să răceşti îngrozitor.

— Are dreptate, îi spuse Molly cu fermitate. Du-te imediat şi fă ce ţi-a spus.

Devlin apăsă pe pedală, pornind motorul.

— Domnul să mă apere de acest regiment de femei îngrozitor, zise el şi se depărtă.

Baia era un lucru imposibil, i-ar fi luat prea mult ca să încălzească apa în cazanul de aramă în mica bucătărie. Făcu un compromis, aprinzînd focul în cămin, apoi se dezbrăcă la piele, se şterse bine cu prosopul şi se îmbrăcă din nou, cu o cămaşă bleumarin din flanel şi o pereche de pantaloni negri din lînă.

Îi era foame, dar era prea obosit ca să facă ceva în acest sens, aşa că luă un pahar şi sticla de *Bushmills* pe care i-o dăduse Garvald, şi una dintre cărţi. Se aşeză pe fotoliul cu spătar înalt, încălzindu-şi picioarele şi citind lîngă foc. După vreo oră, simţi un curent rece atingîndu-i ceafa uşor. Nu auzise zăvorul, dar ştia că ea era acolo.

— Ce te-a reţinut? o întrebă el fără să se întoarcă.

— Foarte inteligent, dar credeam c-o să fii în stare de ceva mai mult după ce am parcurs o milă şi un sfert pe cîmpuri îmbibate de apă, pe întuneric ca să-ţi aduc cina.

Trecu în faţa lui. Purta vechiul ei impermeabil, cizme Wellington, un batic şi, în mînă, avea un coş.

— Plăcintă cu carne şi cartofi, dar bănuiesc că ai mîncat deja.

El scoase un geamăt.

— Nu mai vorbi. Bag-o în cuptor cît poţi de repede.

Ea puse coşul jos, îşi scoase cizmele şi îşi descheie impermeabilul. Pe dedesubt avea rochia înfloratã. Îşi scoase şi baticul, scuturîndu-şi părul.

— Aşa-i mai bine. Ce citeşti?

El îi dădu cartea.

— Poezie, de un irlandez orb care se numea Raftery şi a trăit cu mult timp în urmă.

Ea se uită la pagină la lumina focului.

— Dar nu-nţeleg nimic. E într-o limbă străină.

— Irlandeză, spuse el. Limba regilor, adăugă apoi şi, luîndu-i cartea din mînă, citi:

Anois, teacht an Earraigh, beidh an la dul chun sineadh, is tar eis feile Bride, ardochaidh me mo sheol...

...Acum, primăvara, ziua e mai lungă,

În ziua asta de sărbătoare, voi ridica pînzele,

De vreme ce hotărît-am călătoria,

Pasul mi-e mai puternic,

Pînă voi ajunge din nou în cîmpiile din Mayo...

— E frumos, spuse ea. Chiar foarte frunios.

Se aşeză pe rogojină lîngă el, rezemîndu-se de fotoliu şi atingîndu-i braţul cu mîna stîngă.

— De acolo eşti, din acest loc numit Mayo?

— Nu, spuse el, reuşind să-şi păstreze vocea egală cu oarecare dificultate. Mult mai din nord, dar Raftery avea dreptate.

— Liam, spuse ea. Şi ăsta e un nume irlandez?

— Da.

— Ce înseamnă?

— William.

Ea se încruntă.

— Nu, cred că prefer Liam. Adică, William e un nume atît de comun.

Devlin ţinu cartea în mîna stîngă şi, cu dreapta, îi cuprinse ceafa.

— Iisuse, Iosif şi Maria, ajutaţi-mă.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă ea cu inocenţă în glas.

— Înseamnă că, dacă nu scoţi plăcinta aia din cuptor mai repede şi n-o pui pe farfurie, nu mai răspund de gesturile mele.

Ea izbucni în rîs deodată, aplecîndu-se pentru o clipă şi punînd capul pe genunchiul lui.

— Ah, cît de mult te plac, spuse ea. Ştiai asta? Te-am plăcut din prima clipă cînd te-am văzut, domnule Devlin, stînd pe motocicletă în faţa cîrciumii.

El gemu, închizînd ochii şi ea se ridică, netezindu-şi fusta şi se duse să scoată plăcinta din cuptor.

Cînd o conduse acasă, ploaia se oprise şi norii se răriseră, lăsînd în urmă un cer plin de stele. Vîntul era rece şi bătea prin frunzişul copacilor, acoperindu-i cu rămurele în timp ce ei străbăteau poteca. Devlin ţinea puşca pe umăr, iar ea i se agăţase de braţul stîng.

După ce mîncaseră, nu vorbiseră prea mult. Ea îl rugase să-i mai citească poezii, rezemîndu-se de el şi ţinînd un genunchi ridicat. Fusese mult mai rău decît şi-ar fi închipuit el vreodată. Şi nu făcea deloc parte din planurile lui. Avea trei săptămîni la dispoziţie, atîta tot, şi foarte multe lucruri de făcut în acel timp, aşa încît nu-şi putea permite să i se distragă atenţia.

Ajunseră la zidul fermei şi se opriră lîngă poartă.

— Dacă nu eşti ocupat miercuri după-amiază, aş avea nevoie de puţin ajutor în hambar. Trebuie să ducem la adăpost unele lucruri pentru iarnă şi e cam greu pentru mama şi pentru mine. Ai putea să cinezi cu noi.

Ar fi fost o impoliteţe să refuze.

— De ce nu? spuse el.

Ea îi cuprinse ceafa şi îi trase capul în jos, sărutîndu-l cu o grabă lipsită de experienţă şi plină de pasiune, care era extrem de emoţionantă. Se dăduse cu un parfum foarte dulceag, probabil singurul pe care şi-l putea permite. El avea să-l ţină minte tot

restul vieţii.

Se lipi toată de el şi Devlin îi şopti la ureche:

— Tu ai şaptesprezece ani, iar eu sînt foarte bătrîn, am treizeci şi cinci. Te-ai gîndit la asta?

Ea îl privi topită.

— Eşti minunat, zise apoi. Atît de minunat!

O expresie copilărească, banală, ilară în alte împrejurări, dar nu şi acum. În nici un caz acum. O sărută din nou, foarte uşor, pe gură.

— Du-te înăuntru!

Ea intră fără să încerce să se împotrivească, trezind găinile cînd traversă curtea. Undeva, în partea cealaltă a casei, se auzi un cîine lătrînd, o uşă închizîndu-se, iar Devlin se întoarse şi porni înapoi.

Începu să plouă din nou cînd ajunse la ultima pajişte, chiar deasupra drumului principal. Traversă spre vechiul indicator de lemn pe care scria *Hobs End Farm* şi pe care nimeni nu se gîndise să-l desfiinţeze. Mergea cu capul plecat din cauza ploii. Deodată, auzi un foşnet în mijlocul trestiilor în partea dreaptă şi o siluetă îi apăru brusc în faţă.

În ciuda ploii, norii erau puţini, astfel că, la lumina lunii, îl văzu pe Arthur Seymour.

— Ţi-am spus, zise el. Te-am prevenit, dar n-ai vrut să m-asculţi. Acum va trebui să bagi la cap.

Devlin luă puşca de pe umăr într-o secundă. Nu era încărcată, dar nu avea importanţă. Apăsă pe trăgaci şi vîrî ţeava sub bărbia lui Seymour.

— Fii atent ce-ţi spun, zise el. Sînt autorizat de către însuşi moşierul să împuşc orice animal sălbatic care apare pe teritoriul lui şi asta este proprietatea moşierului.

Seymour sări înapoi.

— O să pun eu mîna pe tine, ai să vezi. Şi pe căţeaua aia mică. O să v-o plătesc amîndurora.

După aceea se întoarse şi o rupse la fugă în întuneric. Devlin puse puşca pe umăr şi se îndreptă spre căsuţă, ţinînd capul plecat din cauza ploii care se înteţise. Seymour era nebun – nu, nu chiar – doar iresponsabil. Nu-l îngrijorau cîtuşi de puţin ameninţările lui, dar se gîndi la Molly şi simţi un gol în stomac.

— Dumnezeule! spuse el încet. Dacă-i face vreun rău, îl omor pe ticălos. Îl omor.

Capitolul 9

Pistolul-mitralieră *Sten* a fost, probabil, cea mai des întîlnită armă în cel de-al doilea război mondial şi sprijinul celor mai mulţi infanterişti britanici. Deşi părea de calitate inferioară şi grosolană, rezista mai bine decît orice altă armă de acelaşi tip. Se desfăcea în cîteva secunde şi încăpea într-o poşetă sau în buzunarul unui palton – lucru care o făcea să fie de nepreţuit pentru diversele grupuri de rezistenţă europene cărora le era paraşutată de către englezi. Cădea în noroi, se călca pe ea şi tot ucidea la fel de bine ca şi cel mai scump *Thompson*.

Varianta *MK IIS* era fabricată special pentru a fi utilizată de către grupurile de comando, dotată cu un amortizor care absorbea zgomotul împuşcăturilor extraordinar de mult. Cînd se trăgea cu ea, singurul zgomot care se auzea era clicul percutorului şi acest lucru se auzea rareori mai departe de douăzeci de iarzi.

Cea pe care o avea în mînă sergentul Willi Scheid la poligonul improvizat între dunele de nisip de la Landsvoort în dimineaţa de miercuri, 20 octombrie, era un model mai civilizat. În capătul îndepărtat, era un şir de ţinte sub forma unor soldaţi englezi în poziţie de atac. Goli încărcătorul în primii cinci, trăgînd de la stînga la dreapta. Era o experlănţă ciudată să vezi gloanţele sfîrtecînd ţinta şi să nu auzi decît clicul percutorului. Steiner şi restul membrilor micului grup de asalt, care stătea în semicerc în spatele lui, era impresionat.

— Excelent! spuse Steiner întinzînd mîna şi Scheid îi dădu pistolul-mitralieră. Cu adevărat excelent! comentă el examinînd-o şi dîndu-i-o apoi lui Neumann.

Acesta înjură deodată.

— La naiba, frige ţeava.

— Aşa e, Herr Oberleutnant, zise Scheid. Trebuie să aveţi grijă să o ţineţi în husă. Amortizorul se încinge repede cînd se trag focuri automate.

Scheid era de la depozitul de aprovizionare a artileriei din Hamburg şi era un individ scund, cu ochelari cu ramă de oţel şi cu cea mai sărăcăcioasă uniformă pe care o văzuse Steiner vreodată. Se duse la locul unde erau înşirate diverse arme.

— Pistolul-mitralieră *Sten* atît cu amortizor, cît şi fără, va fi arma pe care o veţi folosi. Cît despre mitralieră, aceasta va fi *Bren*. Nu-i la fel de bună ca *MG-42* a noastră, dar se poate trage cu ea şi focuri separate şi cîte patru, cinci rafale deodată, ceea ce o face să fie foarte economică şi precisă.

— Dar puşti? întrebă Steiner.

Înainte ca Scheid să apuce să răspundă, Neumann îl bătu pe Steiner pe umăr şi colonelul se întoarse la timp pentru a vedea avionul *Storch* venind din direcţia lui Ijsselmeer şi întorcînd pentru a intra pe pistă.

— Dă-mi voie o clipă, sergent, spuse Steiner atunci şi se întoarse spre oamenii săi. De-acum încolo, ascultaţi tot ce spune sergentul Scheid. Aveţi două săptămîni, iar cînd o să termine cu voi, mă aştept să fiţi în stare să demontaţi chestiile astea şi să le asamblaţi din nou cu ochii închişi.

Se uită la Brandt.

— Dacă are nevoie de ajutor, ai grijă să-l primească, înţeles?

Brandt luă poziţie de drepţi.

— Herr Oberst.

— Bine, zise Steiner a cărui privire părea să-l ia pe fiecare în parte. Aproape tot timpul, Oberleutnant Neumann şi cu mine vom fi aici cu voi. Şi nu vă faceţi griji. O să aflaţi curînd despre ce e vorba, vă promit.

Brandt le ordonă să ia poziţie de drepţi. Steiner salută, după care se întoarse şi porni grăbit spre maşina care era oprită în apropiere, urmat de Neumann. Se aşeză pe scaunul din dreapta, iar Neumann urcă la volan şi porni. Cînd se apropiară de intrarea principală a pistei, poliţistul militar de serviciu deschise poarta şi salută stîngaci, ţinînd în mîna cealaltă cîinele care mîrîia agitat.

— Într-o bună zi, una dintre fiarele astea o să scape, zise

Neumann. Şi, sincer să fiu, nu cred că ştie de care parte trebuie să fie.

Avionul *Storch* ateriză excelent şi patru sau cinci angajaţi ai Luftwaffe dădură fuga să-l întîmpine cu un camion mic. Neumann îl urmă cu maşina de teren şi opri la cîţiva iarzi distanţă de avion. Steiner îşi aprinse o ţigară în timp ce aşteptau să coboare Radl.

— E cu cineva, zise Neumann.

Steiner îşi ridică privirea încruntat cînd Max Radl veni spre el cu un zîmbet vesel pe chip.

— Cum mai merge, Kurt? strigă el venind cu mîna întinsă.

Dar, pe Steiner, îl interesa mai mult însoţitorul lui, tînărul înalt şi elegant cu capul de mort al SS-ului pe chipiu.

— Cine e prietenul tău, Max? întrebă el încet.

Zîmbetul lui Radl fu cam stînjenit cînd acesta făcu prezentările de rigoare.

— Domnul colonel Kurt Steiner – Untersturmführer Harvey Preston de la *Unitatea Liberă Britanică*.

Steiner transformase vechiul living-room al fermei în centru nervos al întregii operaţiuni. Într-un capăt al încăperii erau două paturi de campanie pentru el şi Neumann, şi două mese mari erau aşezate în mijloc, fiind acoperite cu hărţi şi fotografii ale zonei Hobs End şi a regiunii satului Studley Constable. Mai era, de asemenea, şi o frumoasă machetă tridimensională terminată doar pe jumătate. Radl se uită la ea cu interes, ţinînd un pahar de coniac în mînă. Ritter Neumann se afla de partea cealaltă a mesei, iar Steiner se plimba încoace şi încolo în dreptul ferestrei, fumînd furios.

— E superbă, zise Radl. Cine lucrează la ea?

— Soldatul Klugl, spuse Neumann. Cred că făcea chestii din astea înainte de război.

Steiner se întoarse, căci îşi pierduse răbdarea.

— Hai să discutăm problema care ne arde, Max. Chiar te aştepţi să iau cu mine… obiectul ăla de afară?

— A fost ideea Reichsführer-ului, nu a mea, zise Radl blînd. În astfel de chestiuni, dragul meu Kurt, eu primesc ordinele, nu le dau.

— Dar trebuie să fie nebun.

Radl încuviinţă şi se duse la dulap pentru a-şi mai pune coniac.

— Am impresia că s-a mai spus treaba asta.

— Bine, zise Steiner. Hai să privim lucrurile practic. Pentru ca operaţiunea asta să reuşească, e nevoie de un grup de oameni extrem de bine disciplinaţi care să se mişte ca unul singur, să gîndească tot ca unul şi să acţioneze ca unul, ceea ce avem deja. Băieţii mei au fost pînă-n iad şi înapoi. Creta, Leningrad, Stalingrad şi alte cîteva locuri între astea, iar eu i-am însoţit în permanenţă. Max, sînt momente cînd nici măcar nu trebuie să le dau un ordin.

— Sînt perfect de acord.

— Atunci, cum naiba te aştepţi să evolueze la fel cu un outsider în mijlocul lor acum, mai ales cu unul ca Preston? întrebă el luînd dosarul pe care i-l dăduse Radl şi scuturîndu-l. Un infractor de rînd, un escroc care a jucat teatru încă din clipa în care s-a născut, chiar şi în faţa lui însuşi.

Azvîrli dosarul dezgustat.

— Nici măcar nu ştie ce-i ăla un soldat adevărat.

— Ceea ce-i mai important în momentul ăsta sau cel puţin, aşa mi se pare mie, e faptul că n-a mai sărit niciodată dintr-un avion, spuse Ritter Neumann.

Radl luă una din ţigările lui ruseşti şi Neumann i-o aprinse.

— Kurt, mă întreb dacă nu cumva te laşi condus de sentimente în acest caz.

— Bine, spuse Steiner. Aşa e, jumătatea mea americană nu poate să-l sufere, pentru că e un trădător şi un dezertor, şi nici jumătatea germană nu e prea încîntată de el, zise el dînd din cap cu exasperare. Uite ce e, Max, ai idee cum e antrenamentul pentru sărituri? întrebă el şi se întoarse spre Neumann. Spune-i, Ritter.

— Şase sărituri intră în calificarea paraşutiştilor şi, după aceea, niciodată mai puţin de şase pe an, dacă vrea să se menţină în formă, spuse Neumann. Asta e valabil pentru toată lumea, de la soldat la ofiţer superior. Salariul este între şaizeci şi cinci şi o sută douăzeci de mărci pe lună, în funcţie de grad.

— Şi? întrebă Radl.

— Ca să cîştigi astea, trebuie să te antrenezi la sol timp de

două luni, efectuezi prima săritură singur de la o sută optzeci de metri. După aceea, cinci sărituri în grup şi în diverse condiţii de luminozitate, inclusiv în întuneric, micşorînd altitudinea de fiecare dată, pînă la marele final. Nouă avioane pline cu paraşutişti care sar în acelaşi timp, în condiţii de luptă, de la mai puţin de o sută douăzeci de metri.

— Foarte impresionant, zise Radl. Pe de altă parte, Preston nu trebuie să sară decît o singură dată, e adevărat, pe întuneric, dar pe o plajă întinsă şi pustie. O zonă perfectă pentru paraşutare, cum aţi recunoscut şi voi înşivă. N-aş fi crezut că va fi imposibil să-l antrenaţi suficient pentru această ocazie.

Neumann se întoarse disperat spre Steiner.

— Ce altceva să mai spun?

— Nimic, zise Radl, pentru că o să meargă. O să meargă, pentru că Reichsführer-ul crede că-i o idee bună.

— Pentru Dumnezeu, zise Steiner. E imposibil, Max, nu înţelegi?

— Mîine dimineaţă mă întorc la Berlin, spuse Radl. Vino cu mine şi spune-i tu însuţi, dacă asta e părerea ta. Sau nu vrei?

Steiner era palid.

— Să te ia naiba, Max, ştii foarte bine că nu pot şi ştii şi de ce, zise el şi, pentru o clipă, păru să-i fie greu să vorbească. Tatăl meu... e bine? L-ai văzut?

— Nu, zise Radl. Dar Reichsführer-ul m-a autorizat să-ţi spun că ai asigurările sale personale în această privinţă.

— Şi ce naiba înseamnă asta? întrebă Steiner oftînd şi zîmbind ironic. Ştiu un singur lucru. Dacă reuşim să-l luăm pe Churchill, care pot să-ţi spun că este un om pe care l-am admirat întotdeauna şi nu numai pentru că amîndoi am avut mame americane, o să putem oricînd să mergem la sediul Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse să-l înhăţăm pe rahatul ăla. Dacă stau să mă gîndesc bine, e o idee bună, spuse el zîmbindu-i lui Neumann. Ce zici, Ritter?

— Deci îl iei? întrebă Radl repede. La Preston mă refer.

— Ah, da, îl iau, dar cînd o să termin cu el, o să-şi dorească să nu se fi născut niciodată, spuse Steiner întorcîndu-se spre Neumann. Bine, Ritter, adu-l înăuntru şi eu o să-i arăt cam cum o să arate iadul.

Pe vremea cînd Harvey Preston juca teatru, interpretase o dată rolul unui tînăr ofiţer britanic aflat în tranşeele primului război mondial în piesa *Journey's End*. Un tînăr veteran curajos şi sătul de război, îmbătrînit înainte de vreme, capabil să primească moartea cu un zîmbet amar pe chip şi cu paharul ridicat, cel puţin simbolic, în mîna dreaptă. Cînd acoperişul adăpostului se prăbuşea, în sfîrşit, şi cortina cădea, el se ridica, pur şi simplu, şi se ducea în cabină să se spele de sînge.

Nu şi acum, însă. Acum totul se întîmpla cu adevărat şi, deodată, i se făcu rău de frică. Nu că şi-ar fi pierdut încrederea în abilitatea Germaniei de a cîştiga războiul, căci credea acest lucru din tot sufletul. Pur şi simplu, prefera să fie în viaţă ca să vadă acea zi de glorie cu ochii lui.

În grădină era frig şi el se plimba încolo şi încoace nervos, fumînd o ţigară şi aşteptînd nerăbdător un semn de viaţă dinăuntrul fermei. Nervii îi erau întinşi la maximum cînd, deodată, Steiner apăru în uşa bucătăriei.

— Preston! strigă el în engleză. Vino înăuntru.

El se întoarse fără să scoată un cuvînt. Cînd intră, îi găsi pe Steiner, Radl şi Ritter Neumann grupaţi în jurul mesei hărţilor.

— Herr Oberst, începu el.

— Taci din gură! îi spuse Steiner cu răceală, făcîndu-i semn lui Radl. Dă-i ordinele.

— Untersturmführer Harvey Preston din *Unitatea Liberă Britanică*, din acest moment te vei considera sub comanda absolută a locotenentului-colonel Steiner din Regimentul de Paraşutişti. Acesta este ordinul direct al Reichsführer-ului Heinrich Himmler însuşi. Înţelegi? spuse Radl formal.

În ceea ce îl privea pe Preston, Radl ar fi putut să aibă o glugă neagră pe cap, deoarece cuvintele lui erau ca o condamnare la moarte. Avea broboane de sudoare pe frunte cînd se întoarse spre Steiner, bîiguind:

— Bine, Herr Oberst, dar eu n-am sărit în viaţa mea cu paraşuta.

— Acesta e cel mai nesemnificativ dintre defectele tale, spuse Steiner încruntat. Dar o să ne ocupăm de toate, poţi să fii sigur.

— Herr Oberst, trebuie să protestez, începu Preston, dar

Steiner îl repezi imediat.

— Ţine-ţi gura şi stai drept. Pe viitor, să vorbeşti numai atunci cînd vei fi întrebat, nu înainte, spuse el trecînd în spatele lui Preston care, acum, stătea în poziţie de drepţi. În clipa asta, nu eşti decît un bagaj în plus. Nu eşti nici măcar soldat, eşti doar o uniformă drăguţă. Va trebui să vedem dacă putem să schimbăm asta, nu-i aşa?

Cînd nu auzi nici un răspuns, repetă întrebarea încet la urechea stîngă a lui Preston.

Reuşi să imprime cuvintelor un ton ameninţător, astfel că Preston spuse repede:

— Aşa este, Herr Oberst.

— Bine. Deci, acum ne înţelegem, spuse Steiner venind din nou în faţa lui. Punctul unu – în acest moment, singurii oameni de la Landsvoort care cunosc scopul acestei operaţiuni sîntem noi patru, cei prezenţi în această încăpere. Dacă altcineva află asta înainte să le spun eu, din cauza vreunui cuvînt nesăbuit din partea ta, te împuşc cu mîna mea. Pricepi?

— Da, Herr Oberst.

— În ceea ce priveşte gradul, vei înceta să mai ai vreunul deocamdată. Locotenentul Neumann va avea grijă să primeşti salopete de paraşutist şi echipament de sărituri. Astfel nu te vei deosebi prin nimic de ceilalţi camarazi ai tăi alături de care te vei antrena. Bineînţeles că va fi nevoie de muncă în plus în cazul tău, dar o să discutăm mai tîrziu despre asta. Ai întrebări?

Lui Preston îi ardeau ochii şi abia putea să mai respire, atît era de furios.

— Bineînţeles, spuse Radl cu blîndeţe. Herr Unterstrumführer, te poţi întoarce la Berlin cu mine, dacă eşti nemulţumit, să discutăm problema personal cu Reichsführer-ul.

— N-am nici o întrebare, îngăimă Preston.

— Bine, zise Steiner întorcîndu-se spre Ritter Neumann. Echipează-l şi, pe urmă, dă-i-l în grijă lui Brandt. O să vorbim mai tîrziu despre programul de antrenament, zise el apoi şi îi făcu un semn din cap lui Preston. Bine, eşti liber acum.

Preston nu salută cu salutul nazist, pentru că, deodată, îi trecu prin minte că ar fi fost foarte posibil ca acesta să nu fie apreciat. Salută simplu, se întoarse şi ieşi ameţit. Ritter Neumann zîmbi şi îl

urmă.

După ce se închise uşa, Steiner zise:

— Acum chiar că simt nevoia să beau ceva.

Şi, ducîndu-se la dulap, îşi puse un coniac.

— Oare o să meargă, Kurt? întrebă Radl.

— Cine ştie? spuse Steiner zîmbind sumbru. Cu puţin noroc, o să-şi rupă un picior la antrenamente, adăugă el şi luă o înghiţitură de coniac. Oricum, hai să trecem la probleme mai importante. Ce face Devlin în momentul ăsta? Ai mai primit veşti?

În micul ei dormitor, Molly Prior încerca să se facă frumoasă pentru Devlin, care trebuia să sosească la cină dintr-o clipă în alta, aşa cum promisese. Se dezbrăcă repede şi se aşeză în faţa oglinzii din vechiul ei dulap din lemn de mahon, doar în chiloţi şi sutien, şi se privi cu un ochi critic. Lenjeria era îngrijită şi curată, dar se vedeau urmele nenumăratelor cusături. Ei bine, acest lucru era firesc şi toată lumea făcea la fel. Niciodată nu erau suficiente cupoane pentru îmbrăcăminte. Conta ceea ce era dedesubt şi asta nu era deloc rău. Sîni frumoşi, şolduri rotunde, pulpe bune.

Îşi puse o mînă pe burtă şi îşi închipui că Devlin o atingea astfel, lucru care îi stîrni un gol în stomac. Deschise primul sertar al dulapului, scoase singura ei pereche de ciorapi de mătase cumpăraţi înainte de război, fiecare cusut de multe ori, şi îi rulă cu grijă. Apoi, luă rochia de bumbac pe care o purtase sîmbătă.

Cînd şi-o trase pe cap, auzi o maşină claxonînd. Aruncă o privire pe fereastră, la timp pentru a vedea un vechi Morris intrînd în curte. La volan era părintele Vereker. Molly înjură uşor, îşi puse rochia, desfăcînd o cusătură de la subsuoară, şi se încălţă cu pantofii de duminică cu tocuri de cinci centimetri.

Coborînd, îşi trecu un pieptăn prin păr, strîmbîndu-se cînd acesta se prinse în firele încurcate. Vereker se afla la bucătărie cu mama ei şi se întoarse, salutînd-o cu ceea ce, pentru el, era un zîmbet surprinzător de cald.

— Bună, Molly, ce mai faci?

— Obosită şi muncită, părinte, spuse ea legîndu-şi un şorţ în jurul taliei, după care îşi întrebă mama: Plăcinta aia cu carne şi cartofi e gata? Trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

— Ah, aşteptaţi musafiri, spuse Vereker ridicîndu-se şi

sprijinindu-se în baston. Am plecat. N-am nimerit într-un moment potrivit.

— Ba deloc, părinte, spuse doamna Prior. E vorba numai de domnul Devlin, noul paznic de la Hobs End. Va lua masa cu noi şi apoi ne va da o mînă de ajutor. Era ceva deosebit?

Vereker se întoarse şi se uită speculativ la Molly, remarcînd rochia şi pantofii, şi se încruntă, ca şi cum nu ar fi fost de acord cu ceea ce vedea. Molly se aprinse repede. Îşi propti mîna stîngă în şold şi îl privi furioasă.

— Cu mine voiai să stai de vorbă, părinte? întrebă ea cu o voce periculos de calmă.

— Nu, cu Arthur voiam să stau de vorbă. Cu Arthur Seymour. El vă ajuta aici marţea şi miercurea, nu-i aşa?

Ea îşi dădu seama imediat că minţea.

— Arthur Seymour nu mai lucrează aici, părinte. Credeam că ştii asta. Sau nu ţi-a spus că l-am dat afară?

Vereker era foarte palid. Nu voia să recunoască, totuşi nu era pregătit să o mintă în faţă. În schimb, o întrebă:

— De ce ai făcut asta, Molly?

— Pentru că nu mai voiam să apară pe aici.

El se întoarse spre doamna Prior întrebător. Aceasta păru stînjenită, dar ridică din umeri.

— Nu-i o companie potrivită nici pentru un om, nici pentru un animal.

El făcu o mare greşeală atunci şi îi spuse lui Molly:

— În sat, lumea are impresia că i s-a făcut o mare nedreptate. Că ar fi trebuit să ai un motiv mai serios decît faptul că ai preferat un străin. E foarte greu pentru un om care te-a ajutat cum a putut, Molly.

— Om, zise ea. Ăsta e el, părinte? Nu mi-am dat seama. Poţi să le spui tuturor că tot timpul îşi băga mîna pe sub fusta mea şi încerca să mă pipăie.

Vereker era foarte alb la faţă acum, dar ea continuă la fel de ferm:

— Bineînţeles că oamenilor din sat ar putea să li se pară ceva firesc, din moment ce face treaba asta de la doişpe ani şi nimeni n-a zis niciodată nimic. Şi se pare că nici dumneata nu eşti mai bun.

— Molly! exclamă mama ei îngrozită.

— Înţeleg. Nu trebuie să jigneşti un preot spunîndu-i adevărul, nu-i aşa, asta vrei să zici?

Pe chipul ei se citi dispreţul cînd se uită la Vereker.

— Nu-mi spune că nu ştii cum e, părinte. Nu lipseşte nici o duminică de la slujbă, aşa că înseamnă că îi asculţi destul de des spovedaniile.

Se întoarse cînd auzi un ciocănit în uşă, îşi netezi rochia pe şolduri şi dădu fuga să deschidă. Dar în prag nu se afla Devlin, ci Laker Armsby, răsucindu-şi o ţigară lîngă tractorul cu care tocmai adusese o remorcă plină de napi.

Rînji.

— Unde vrei să pun ăştia, Molly?

— Naiba să te ia, Laker, îţi alegi momentele cele mai nepotrivite. În hambar. Stai, mai bine vin eu să-ţi arăt, altfel o să faci cine ştie ce prostie.

Porni prin curte, călcînd cu grijă prin noroi cu pantofii cei buni, şi Laker o urmă.

— Ce frumos eşti îmbrăcată azi. Mă-ntreb oare de ce, Molly?

— Vezi-ţi de treaba ta, Laker Armsby, şi mai bine deschide uşa asta.

Laker înclină drugul de lemn şi începu să deschidă una din uşile mari ale hambarului. Arthur Seymour se afla de partea cealaltă, cu şapca trasă pe ochii plini de nebunie, umerii lui masivi întinzînd cusăturile hainei vechi şi groase.

— Ei, Arthur, spuse Laker cu prudenţă.

Seymour îl împinse la o parte şi o apucă pe Molly de încheietura mîinii drepte, trăgînd-o spre el.

— Treci încoace, căţea. Vreau să schimb o vorbă cu tine.

Laker îi atinse braţul zadarnic.

— Hei, Arthur, nu aşa trebuie să te porţi, zise el.

Seymour îl plesni cu dosul mîinii, făcînd să-i ţîşnească sîngele pe nas.

— Cară-te de-aici! strigă el împingîndu-l în noroi.

Molly îl lovi cu picioarele furioasă.

— Dă-mi drumul!

— Ah, nu, zise el, trîntind uşa şi zăvorînd-o. Niciodată, Molly, adăugă el, apucînd-o de păr cu mîna stîngă. Acum, fii fetiţă

cuminte şi n-o să-ţi fac nici un rău. Nu atîta timp cît o să-mi dai ce i-ai dat nenorocitului ăluia de irlandez, spuse el căutîndu-i cu degetele tivul rochiei.

— Puţi, zise ea. Ştiai? Puţi ca o scroafă bătrînă care s-a tăvălit bine prin nămol.

Apoi se aplecă şi îl muşcă de încheietura mîinii cu putere. El urlă de durere, slăbind strînsoarea, dar o apucă imediat cu cealaltă mînă, însă ea se răsuci şi o rupse la fugă spre scara care ducea în pod.

Devlin, care străbatea cîmpurile venind de la Hobs End, ajunse pe culmea colinei, la poalele căreia se afla ferma, exact la timp pentru a-i vedea pe Molly şi pe Laker Armsby traversînd curtea şi îndreptîndu-se spre hambar. O clipă mai tîrziu, Laker fu aruncat pe spate în noroi şi uşa hambarului fu trîntită. Aruncă ţigara repede şi coborî colina în fugă.

Cînd sări gardul, părintele Vereker şi doamna Prior erau lîngă hambar. Preotul bătea în uşă cu bastonul.

— Arthur! strigă el. Deschide uşa, termină cu prostiile.

Singurul răspuns fu un ţipăt al lui Molly.

— Ce se-ntîmplă aici? întrebă Devlin.

— Seymour, îi spuse Laker ţinînd o batistă plină de sînge la nas. A băgat-o pe Molly acolo şi a zăvorît uşa.

Devlin încercă să împingă în uşă, dar imediat îşi dădu seama că era o pierdere de timp. Privi în jur disperat şi Molly ţipă din nou. În clipa aceea, văzu tractorul în locul unde îl lăsase Laker.

Devlin traversă curtea într-o clipă, urcă pe scaunul înalt din dreptul volanului şi îl băgă în viteză, accelerînd atît de mult, încît tractorul ţîşni înainte, remorca legănîndu-se şi napii împrăştiindu-se prin curte. Vereker, doamna Prior şi Laker se dădură la o parte exact la timp, cu o clipă înainte ca tractorul să ia contact cu uşile, împingîndu-le înăuntru.

Devlin opri. Molly era sus în pod, iar Seymour încerca să aşeze la loc scara pe care ea o împinsese. Devlin opri motorul, iar Seymour se întoarse şi se uită la el. Avea o privire ciudată, ameţită.

— Aşa deci, ticălosule, zise Devlin.

Vereker intră şchiopătînd.

— Nu, Devlin, lasă-mă pe mine! strigă el şi se întoarse spre Seymour. Arthur, nu se poate să faci aşa ceva, nu?

Acesta însă nu le dădu nici cea mai mică atenţie. Parcă nici nu existau. Se întoarse şi începu să urce scara. Devlin sări din tractor şi îi împinse scara cu piciorul. Seymour se prăbuşi greoi la pământ. Rămase acolo cîteva clipe, scuturînd din cap. Apoi privirea i se limpezi.

Cînd se ridică, părintele Vereker se duse spre el.

— Arthur, ţi-am spus...

Atît apucă să spună, pentru că Seymour îl împinse cu putere, trîntindu-l la pământ.

— Te omor, Devlin!

Scoase un urlet de furie şi se năpusti spre el, cu mîinile lui mari întinse ca pentru a distruge. Devlin se feri şi Seymour se izbi de tractor. Devlin îi trase o stîngă şi o dreaptă în rinichi şi ţopăi agil cînd Seymour scoase un urlet de durere.

Se repezi spre el urlînd, dar Devlin fentă cu dreapta şi îi trase un pumn cu stînga în gura urîtă, plesnindu-i buzele din care începu să curgă sînge. Imediat îi trase alt pumn sub coaste, zgomotul semănînd cu acela al unui topor înfipt în lemn.

Se lăsă în jos pentru a nu-l atinge următoarea lovitură a lui Seymour şi îl nimeri iarăşi în rinichi.

— Joc de picioare, calculezi timpul şi loveşti, părinte. Învaţă astea şi vei moşteni pămîntul, la fel de sigur ca şi cei blînzi. Ajutat întotdeauna de cîte o trebşoară murdară, bineînţeles.

Îi trase lui Seymour un picior sub rotula dreaptă şi, cînd acesta se încovoie de durere, îl lovi cu genunchiul în faţă, aruncîndu-l prin uşă în noroiul din curte. Seymour se ridică încet şi rămase acolo, asemeni unui taur ameţit în mijlocul arenei, cu faţa plină de sînge.

Devlin se duse lîngă el mişcîndu-se tot timpul.

— Nu ştii cînd să stai întins, nu, Arthur, dar nu mă mir, din moment ce ai un creier cît o boabă de mazăre.

Ridică piciorul drept şi alunecă pe noroi, căzînd într-un genunchi. Atunci, Seymour îi trase o lovitură puternică în frunte, întinzîndu-l pe spate. Molly scoase un ţipăt şi veni în fugă, zgîriindu-i faţa lui Seymour. El o împinse cît colo şi ridică piciorul pentru a-l strivi pe Devlin. Acesta însă i-l apucă şi i-l răsuci,

împingîndu-l înapoi în hambar.

Cînd se întoarse, îl văzu pe Devlin venind spre el. Nu mai zîmbea, pe chip avînd acum masca albă a ucigaşului.

— Bine, Arthur. Hai să terminăm odată, pentru că mi-e foame.

Seymour încercă să-l lovească din nou, dar Devlin se mişca tot timpul în jurul lui, fără să-i lase nici un pic de răgaz, ferindu-se de loviturile lui cu uşurinţă şi pocnindu-l în faţă cu încheieturile degetelor iar şi iar, pînă cînd nu se mai vedea nimic de sînge.

Lîngă uşa din spate era o albie din zinc cu apă, iar Devlin îl împingea spre aceasta din ce în ce.

— Şi, acum, ascultă-mă, ticălos ce eşti! zise el. Dacă te mai atingi de fata asta, dacă-i faci vreun rău, te omor cu mîna mea. Înţelegi?

Îl lovi iarăşi sub coaste şi Seymour gemu, lăsîndu-şi mîinile în jos.

— Şi, pe viitor, dacă te afli într-o încăpere şi eu intru, te ridici şi ieşi. Ai înţeles şi asta?

Pumnul lui drept luă contact de două ori cu maxilarul neprotejat al lui Seymour şi acesta se prăbuşi în albia cu apă, răsturnîndu-se pe spate.

Devlin se lăsă în genunchi, băgîndu-şi faţa în apa de ploaie din albie. Cînd îşi înălţă capul, o văzu pe Molly ghemuită lîngă el, iar părintele Vereker era aplecat asupra lui Seymour.

— Dumnezeule, Devlin, ai fi putut să-l omori! zise preotul.

— Ăsta nu moare aşa uşor, spuse Devlin. Din păcate.

Parcă vrînd să arate că avea dreptate, Seymour gemu şi încercă să se ridice în capul oaselor. În clipa aceea, doamna Prior ieşi din casă cu o puşcă cu două ţevi în mînă.

— Ia-l de-aici imediat, îi spuse ea lui Vereker. Şi, cînd o avea mintea limpede, spune-i din partea mea că, dacă mai vine pe aici să-mi necăjească fata, îl împuşc ca pe-un cîine şi o să răspund pentru asta.

Laker Armsby cufundă o găleată în albie şi o vărsă peste Seymour.

— Aşa, Arthur, spuse el vesel. Prima baie pe care o faci după Michaelmas.

Seymour gemu şi se agăţă de marginile albiei ca să se ridice.

— Ajută-mă, Laker, spuse părintele Vereker şi îl duseră

amîndoi pînă la maşina preotului.

Deodată, Devlin simţi că se mişcă pămîntul, ca şi cum l-ar fi înghiţit marea. Închise ochii. Era conştient de ţipătul de spaimă al lui Molly, de umărul ei puternic strecurat pe sub braţul lui. Apoi trecu şi mama ei în partea cealaltă şi îl duseră amîndouă în casă.

Cînd îşi reveni, stătea pe un scaun de bucătărie lîngă foc, cu faţa lipită de sînii lui Molly, în timp ce ea îi ţinea o cîrpă udă pe frunte.

— Poţi să-mi dai drumul acum, mă simt mai bine, spuse el.

Ea îl privi îngrijorată.

— Dumnezeule, am crezut că ţi-a spintecat capul cînd ţi-a tras pumnul ăla.

— 0 slăbiciune a mea, zise el, conştient de îngrijorarea ei şi devenind serios pe moment. După perioade de încordare intensă, uneori îmi pierd cunoştinţa, mă sting ca o lumină. E ceva psihologic.

— Ce-i asta? întrebă ea nedumerită.

— Nu contează. Lasă-mă să pun capul din nou în locul de unde pot să-ţi văd sfîrcul drept.

Ea atinse corsajul sfîşiat şi roşi.

— Diavol împieliţat.

— Vezi, la o adică, nu-i cine ştie ce deosebire între mine şi Arthur.

Ea îl atinse uşor cu degetul între ochi.

— Niciodată n-am auzit asemenea prostii de la un bărbat în toată firea.

Mama ei dădu buzna în bucătărie, legîndu-şi un şorţ curat în jurul taliei.

— Dumnezeule, băiete, trebuie să-ţi fie îngrozitor de foame după o asemenea întîmplare. Eşti pregătit pentru plăcinta cu carne şi cartofi?

Devlin se uită la Molly şi zîmbi.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă. Adevărul e că, sincer să fiu, sînt pregătit pentru orice.

Fata se abţinu să nu rîdă, îi băgă pumnul sub nas şi se duse să-şi ajute mama.

Devlin se întoarse la Hobs End seara tîrziu. Totul era nemişcat

şi liniştit în jurul mlaştinii, ca şi cum ar fi stat să plouă, iar cerul era negru ca smoala şi, din depărtare, se auzeau tunete. Ocoli pentru a verifica porţile care controlau scurgerea apei în canale şi, cînd, în sfîrşit, intră în curte, văzu maşina Joannei Grey parcată lîngă uşă. Ea purta uniforma *SFV* şi stătea rezemată de perete, privind marea, cîinele aşteptînd alături liniştit. Se întoarse să se uite la el cînd Devlin veni lîngă ea. Pe fruntea lui se vedea o vînătaie mare în locul unde îl lovise pumnul lui Seymour.

— Urît, zise ea. Încerci des să te sinucizi?

El zîmbi.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt.

— L-am văzut, spuse ea clătinînd din cap. Trebuie să pui punct, Liam.

El îşi aprinse o ţigară, chibritul licărind între palmele ţinute căuş.

— La ce anume?

— Acestei poveşti cu Molly Prior. Nu eşti aici pentru asta. Ai o treabă de făcut.

— Fii serioasă, zise el. N-am absolut nimic de făcut pînă pe 28, cînd trebuie să mă-ntîlnesc cu Garvald.

— Nu vorbi prostii. Oamenii din astfel de locuri sînt la fel în toată lumea, ştii asta. N-au încredere în străini şi îşi păzesc proprietăţile. Nu le place ce i-ai făcut lui Arthur Seymour.

— Nici mie nu mi-a plăcut ce a-ncercat el să-i facă lui Molly, spuse Devlin rîzînd uşor, puţin uluit. Domnul să ne aibă-n pază, femeie, dacă numai jumătate din lucrurile pe care mi le-a spus Laker Armsby despre Seymour azi după-masă sînt adevărate, ar fi trebuit să fie închis de ani de zile şi să se fi aruncat cheia. Agresiuni sexuale de un fel sau altul prea numeroase ca să mai fie menţionate şi a schilodit cel puţin doi bărbaţi la vremea lui.

— Nu se apelează niciodată la poliţie în astfel de locuri. Îşi rezolvă lucrurile singuri, spuse ea clătinînd din cap cu nerăbdare. Dar aşa nu ajungem nicăieri. Nu ne putem permite să ni-i facem duşmani, aşa că fă cel mai bun lucru. Las-o în pace pe Molly.

— E un ordin?

— Nu fi idiot. Fac apel la raţiunea ta, atîta tot?

După aceea, se duse la maşină, îl urcă pe Patch în spate şi ea trecu la volan.

— Ceva veşti de la Sir Henry? întrebă el cînd ea porni motorul.

— Am eu grijă de el, nu-ţi face probleme, spuse ea zîmbind. Vineri seară o să iau iarăşi legătura cu Radl. O să-ţi spun ce-am vorbit.

Pleacă şi Devlin descuie uşa, intrînd în casă. Ezită un moment îndelungat, după care trase zăvorul şi se duse în living-room. Trase draperia, făcu un foc mic şi se aşează în faţa lui, cu un pahar de *Bushmills* în mînă.

Era păcat, mare păcat, dar poate că Joanna Grey avea dreptate. Ar fi fost o prostie să caute necazurile cu lumînarea. Se gîndi la Molly o clipă, după care, hotărît, luă *The Midnight Court* în irlandeză din teancul lui de cărţi şi se forţă să se concentreze.

Începu să plouă şi picăturile de apă răpăiau în geam. Era vreo şapte şi jumătate cînd clanţa uşii fu zgîlţîită în zadar. După un timp, se auzi o bătaie în geam de partea cealaltă a draperiei şi ea îl strigă uşor.

El continuă să citească, chinuindu-se să urmărească literele în lumina din ce în ce mai slabă a focului şi, după cîtva timp, ea plecă.

El înjură uşor, simţind o furie cumplită în suflet şi azvîrli cu cartea de perete, împotrivindu-se cu fiecare fibră a trupului impulsului de a da fuga la uşă, de a o descuia şi de a alerga după ea. Îşi mai puse un whisky mare şi stătu la fereastră, simţindu-se deodată mai singur ca oricînd, în timp ce ploaia se abătea cu o furie subită asupra mlaştinii.

Şi la Landsvoort era vijelie. Venea dinspre mare aducînd o ploaie torenţială care îţi pătrundea pînă în oase, asemeni bisturiului unui chirurg. Harvey Preston, care era de pază la poarta grădinii, stătea ghemuit lîngă zid, înjurîndu-l pe Steiner, înjurîndu-l pe Radl, înjurîndu-l pe Himmler şi pe toţi cei care îl aduseseră în acel hal, la cel mai de jos nivel la care se aflase vreodată.

Capitolul 10

În timpul celui de-al doilea război mondial, paraşutistul german se deosebea de cel englez printr-un singur lucru foarte important – tipul de paraşută pe care îl folosea.

Varianta germană, spre deosebire de cea cu care erau dotaţi piloţii şi membrii echipajelor Luftwaffe, nu avea chingi care să lege paraşuta de ham. În schimb, sforile paraşutei erau prinse direct de pachet. Acest lucru făcea ca întregul proces de paraşutare să fie cu totul diferit şi, de aceea, duminică dimineaţă, la Landsvoort, Steiner pregăti o demonstraţie a utilizării paraşutei standard englezeşti în vechiul şopron din spatele fermei.

Oamenii stăteau în faţa lui în semicerc, Harvey Preston aflîndu-se în mijloc, îmbrăcat la fel ca şi ceilalţi, cu cizme şi salopetă pentru sărituri. Steiner era în faţa lor, încadrat de Ritter Neumann şi Brandt.

— Aşa cum v-am mai explicat, trebuie să ne dăm drept o unitate poloneză a Serviciului Special Aerian, spuse Steiner. Datorită acestui lucru, nu numai că tot echipamentul vostru va fi englezesc, dar veţi sări cu paraşuta standard folosită de englezi. Sînt ai tăi, îi spuse el apoi lui Ritter Neumann.

Brandt luă un pachet de paraşută şi îl ţinu în sus.

— Paraşuta tip *X* care este folosită de trupele britanice, spuse Neumann. Cîntăreşte în jur de paisprezece kilograme şi, aşa cum a spus Herr Oberst, este foarte diferită de a noastră.

Brandt trase de sfoară şi paraşuta se deschise.

— Observaţi felul în care sforile sînt prinse de ham prin chingile de pe umăr, exact precum cele ale Luftwaffe, zise Neumann.

— Ideea e că puteţi manevra paraşuta, puteţi schimba direcţia, puteţi avea controlul asupra propriului vostru destin, ceea ce nu aveţi cu cea cu care sînteţi obişnuiţi, zise Steiner.

— Încă ceva, spuse Ritter. Cu paraşuta noastră, centrul de gravitate este înalt, ceea ce înseamnă că vă încurcaţi în sforile paraşutei dacă nu ieşiţi în poziţia parţial cu faţa în jos, după cum ştiţi foarte bine. Cu tipul *X*, puteţi ieşi în poziţie verticală şi exact asta o să exersăm acum.

Îi făcu semn lui Brandt, care spuse:

— Bine, veniţi cu toţii încoace.

În capătul îndepărtat al şopronului era un pod înalt de vreo cinci metri. O frînghie fusese aruncată peste o grindă de deasupra lui, un ham fiind prins într-unul din capetele acesteia.

— Puţin cam primitiv, dar e destul de bun, zise Brandt jovial. Săriţi de pe pod şi noi o să fim dedesubt să avem grijă să nu vă loviţi prea tare. Cine-i primul?

— Mai bine vin eu întîi, pentru că trebuie să mă duc şi în altă parte, zise Steiner.

Ritter îl ajută să-şi pună hamul, după care Brandt şi alţi patru se agăţară de un capăt al frînghiei, trăgîndu-l în sus. El zăbovi o clipă la marginea podului, Ritter făcu semn şi Steiner se legănă în gol. Celălalt capăt al frînghiei se ridică, trăgînd trei oameni în sus, dar Brandt şi sergentul Sturm rămaseră pe poziţie, înjurînd.

Steiner atinse pămîntul, se rostogoli perfect şi se ridică în picioare.

— Bine, îi spuse el lui Ritter. În formaţie obişnuită. Am timp să vă văd pe toţi făcînd cîte un salt. Pe urmă, trebuie să plec.

Se duse la coada grupului şi îşi aprinse o ţigară, în timp ce Neumann îşi punea hamul. Din spatele şopronului păru înspăimîntător cînd Oberleutnant fu ridicat, dar se auziră hohote de rîs cînd Ritter ateriză groaznic, căzînd pe spate.

— Vezi? îi spuse soldatul Klugl lui Werner Briegel. Asta a făcut călărirea afurisitelor alea de torpile. Herr Leutnant a uitat tot ce-a învăţat.

Urmă Brandt, iar Steiner îl privi pe Preston cu atenţie. Englezul era foarte palid, cu faţa asudată, vizibil îngrozit. Toţi lucrară cu mai mult sau mai puţin succes, cei de la capătul frînghiei avînd un moment de neatenţie şi dîndu-i drumul soldatului Hagl cînd nu trebuia, astfel încît acesta căzu ca un sac de cartofi. Dar se ridică imediat.

În cele din urmă, veni rîndul lui Preston. Buna dispoziţie se stinse brusc.

Steiner îi făcu semn lui Brandt.

— Sus cu el.

Cei cinci de la capătul frînghiei traseră cu putere şi Preston ţîşni în sus, lovindu-se de pod şi ajungînd tocmai sub acoperiş. Îl

coborîră pînă cînd ajunse pe marginea podului, de unde se uită la ei înspăimîntat.

— Bine, englezule, strigă Brandt. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus. Sari cînd îţi fac semn.

Se întoarse să le dea instrucţiuni oamenilor care ţineau frînghia, cînd, deodată, auzi strigătul de spaimă al lui Briegel cînd Preston căzu, pur şi simplu, în gol.

Ritter Neumann se repezi la frînghie şi Preston se opri la vreun metru de pămînt, legănîndu-se ca o pendulă, cu braţele pe lîngă trup şi cu capul în jos.

Brandt îi ridică bărbia şi îl privi.

— A leşinat.

— Aşa se pare, zise Steiner.

— Ce facem cu el, Herr Oberst? întrebă Ritter Neumann.

— Treziţi-l, spuse Steiner calm. Pe urmă, ridicaţi-l din nou. Ori de cîte ori e nevoie, pînă cînd o s-o facă satisfăcător sau o să-şi rupă un picior, spuse el şi salută. Continuaţi, vă rog, adăugă apoi şi plecă.

Ciorile din fagi erau singurele vietăţi pe care le văzu Devlin cînd intră pe poarta bisericii *St. Mary and All the Saints*. Îşi luară zborul gălăgioase deodată, de parcă ar fi ştiut că era străin şi acest lucru le-ar fi deranjat. Înăuntru era foarte linişte cînd intră şi paşii lui răsunau pe lespezile de piatră.

Fecioara Maria părea să plutească deasupra lumînărilor care pîlpîiau, frumosul chip medieval fiind veşnic liniştit. Vereker stătea îngenuncheat în faţa ei şi se ruga. Cînd Devlin se apropie, se închină, se ridică anevoios şi se întoarse, sprijinindu-se în baston. Era tras la faţă şi, în mod evident, era chinuit de durere.

— Ai vrut să-mi vorbeşti, zise Devlin.

— Ai fost amabil că ai venit.

Devlin nu spuse nimic, iar Vereker se clătină uşor, ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul, şi se prinse repede de capătul unei bănci, aşezîndu-se.

— Iartă-mă, dar nu mă simt prea bine. Va trebui să mă scuzi.

Era prima oară cînd Devlin îl auzea referindu-se la starea sănătăţii lui şi fu uimit, deoarece în scurta perioadă de cînd îl cunoştea, Vereker îi dăduse impresia că îşi ura atît de mult

infirmitatea, încît prefera să se poarte ca şi cum aceasta nici n-ar fi existat.

— E-n regulă, ce voiai să-mi spui?

— N-are nici un sens să ne ascundem după degete, spuse Vereker. E în legătură cu Molly Prior.

— Ei bine? Ce-i cu ea?

— Nu vreau să te mai vezi cu ea.

— *Dumneata* nu vrei să mă mai văd cu ea, spuse Devlin izbucnind în rîs.

Vereker era palid, dar ochii îi scînteiau.

— Ai grijă cum te porţi.

— Vai, te rog să mă scuzi, domnule, zise Devlin cu accentul unui irlandez de la ţară. Dacă aş fi avut chipiul pe cap, l-aş fi atins în onoarea dumitale.

— Ţine-te departe de ea, spuse Vereker care, acum, era extrem de furios.

— Vrei să-mi dai un motiv?

— O grămadă, dacă vrei. În primul rînd, ai putea să-i fi tată.

Rîsul lui Devlin răsună în toată biserica şi el se plesni cu şapca peste pulpă.

— Dumnezeule, părinte, însemna că ar fi trebuit să-ncep al naibii de devreme.

— Ai grijă cum vorbeşti, spuse Vereker. Nu uita că ne aflăm în casa Domnului.

Încheieturile degetelor îi erau albe cînd încleştă mîna pe baston.

— Nu eşti potrivit nici pentru ea, nici pentru locul ăsta, Devlin.

— Pentru că nu-mi descarc sufletul în faţa dumitale o dată pe săptămînă şi nu vin la slujbă ca un bun catolic? Aşa cum face Arthur Seymour? El vine regulat, miercurea şi duminica, nu-i aşa? Asta face ca tot ce face el să fie corect, asta vrei să spui?

Vereker vorbi cu mare greutate:

— Arthur Seymour e un sărman nenorocit care nu ştie ce face. Eu încerc să-l ajut. Toţi încercăm. Ăsta e un lucru pe care dumneata, un străin, nu poţi să-l înţelegi. Aici, toţi ne ajutăm între noi.

— Aici, putrezeşte fiecare pe grămăjoara lui de rahat, vrei să spui.

Furia lui Devlin era asemeni unui fitil care arde încet.

— Ştii ce a-ncercat animalul ăla să-i facă lui Molly ieri? Ceea ce a mai încercat şi în alte părţi şi a reuşit cu siguranţă. Dar face cineva ceva în privinţa asta?

— E treaba statului şi a nimănui altcuiva, spuse Vereker. Oamenii ştiu cum să-l ţină sub control pe Arthur. Dumneata nu ştii, aşa că stai în banca dumitale.

— Nu eşti în stare să te ţii sub control nici pe dumneata, spuse Devlin dispreţuitor. Uită-te la dumneata, cum te macină autocompătimirea. Tatăl meu s-a dus să lupte pentru o idee în care credea şi l-au spînzurat. Dumneata, în Tunisia, nu ţi-ai pierdut decît piciorul sau a mai fost şi altceva? întrebă el încruntîndu-se deodată. Poate respectul de sine? Ţi-a fost frică, părinte, aşa e? zise el dînd din cap afirmativ. Da, îmi închipui că un om ca dumneata suportă greu aşa ceva, din moment ce întotdeauna ai avut o părere atît de bună despre propria-ţi persoană.

Pe chipul lui Vereker erau broboane de sudoare şi ochii păreau să-i iasă din orbite.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, spuse el cu un glas răguşit.

— Ah, o să plec, nu-ţi fie teamă. Dintr-o dată, simt că mă sufoc aici.

— Pleacă! strigă Vereker cuprins de un fel de agonie.

— Casa Domnului, aşa ai spus, părinte? întrebă Devlin depărtîndu-se şi paşii îi răsunau pe lespezi.

Cînd deschise uşa şi ieşi pe verandă, o văzu pe Pamela Vereker venind pe alee. Purta un pulover şi pantaloni şi avea o cravaşă în mînă.

— Domnul Devlin, nu-i aşa? întrebă ea zîmbind.

— Uneori mă-ntreb şi eu, mai ales în zile ca asta, zise el. Dacă-l cauţi pe fratele dumitale, îl găseşti înăuntru. Mi s-a părut că ar avea nevoie de un ceai şi puţină compasiune.

Ea se încruntă nedumerită, iar el atinse cozorocul şepcii cu o politeţe exagerată, după care urcă pe motocicletă şi plecă.

În sala de biliard de la *Studley Arms* erau cel puţin şase bărbaţi cînd intră Devlin. Laker Armsby stătea, ca de obicei, lîngă foc cu muzicuţa lui, restul aflîndu-se în jurul celor două mese şi

jucînd domino. Arthur Seymour se uita pe fereastră, cu o halbă de bere în mînă.

— Domnul să vă aibă în pază pe toţi, zise Devlin vesel.

În jur se făcu linişte deodată şi toţi îşi întoarseră privirile spre el, în afară de Seymour.

— Răspunsul era „Domnul să te aibă-n pază“, zise Devlin. Mă rog.

Auzi paşi în spate şi, cînd se întoarse, îl văzu pe George Wilde apărînd din încăperea din spate, ştergîndu-şi mîinile pe un şorţ de măcelar. Chipul îi era grav, neclintindu-se nici un fel de emoţie pe el.

— Tocmai închideam, domnule Devlin, zise el politicos.

— Am timp să beau un pahar, cu siguranţă.

— Mă tem că nu. Va trebui să pleci, domnule.

În încăpere era o linişte mormîntală. Devlin îşi băgă mîinile în buzunare, îşi aplecă umerii şi îşi lăsă capul în jos. Cînd îşi ridică privirea, Wilde se dădu puţin înapoi fără să vrea, căci chipul irlandezului devenise extrem de palid, iar ochii îi scînteiau.

— Un singur om o să plece, zise Devlin încet, şi acela nu sînt eu.

Seymour se întoarse de la fereastră. Un ochi îi era încă închis complet, iar buzele îi erau crăpate şi umflate. Toată faţa îi părea strîmbă şi plină de vînătăi. Se uită la Devlin, după care lăsă jos halba pe jumătate goală şi ieşi tîrşindu-şi picioarele.

Devlin se întoarse spre Wilde.

— Acum o să beau paharul ăla, domnule Wilde. O picătură de whisky scoţian, din moment ce de cel irlandez n-aţi auzit niciodată în acest capăt de lume, şi nu-ncerca să-mi spui că n-ai o sticlă, două sub tejghea pentru clienţii preferaţi.

Wilde deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi şi se duse în spate, de unde se întoarse cu o sticlă de *White Horse* şi cu un pahar mic. Turnă o măsură şi puse paharul pe raft, alături de capul lui Devlin.

Acesta scoase o mînă de mărunţiş.

— Un şiling şi şase pence, spuse el vesel, numărînd banii pe masa cea mai apropiată. Ăsta e preţul pentru o gură de whisky. Sînt sigur că un membru atît de serios al comunităţii, cum eşti dumneata, nu face afaceri la negru cu băuturi.

Wilde nu spuse nimic. Toată lumea aştepta. Devlin luă paharul, îl ţinu în lumină şi, apoi, îi goli conţinutul auriu pe podea. După aceea, aşeză paharul pe masă cu grijă.

— Minunat, zise el. Mi-a plăcut tare mult.

Laker Armsby izbucni într-un hohot de rîs şi Devlin zîmbi.

— Îţi mulţumesc, Laker, bătrînul meu prieten. Şi eu te iubesc, spuse el şi ieşi.

La Landsvoort ploua torenţial cînd Steiner străbătea pista cu maşina de teren. Opri în faţa primului hangar şi fugi la adăpost. Motorul din dreapta al avionului *Dakota* era scos, iar Peter Gericke, îmbrăcat cu o salopetă veche şi murdar de ulei din cap pînă-n picioare, lucra cu un sergent al *Luftwaffe* şi cu trei mecanici.

— Peter! strigă Steiner. Ai un moment liber? Aş vrea să-mi spui cum mai stau lucrurile.

— Ah, totul merge destul de bine.

— Nu sînt probleme cu motoarele?

— Absolut nici o problemă. Sînt *Wright Cyclones* de nouă sute de cai-putere. De o calitate foarte bună şi, din cîte pot să-mi dau seama, au funcţionat puţin. Le desfacem doar ca o măsură de prevedere.

— De obicei îţi faci verificările personal?

— Ori de cîte ori mi se permite, spuse Gericke zîmbind. Cînd am zburat cu chestiile astea în America de Sud, trebuia să-ţi faci verificările, pentru că nu exista altcineva care să se priceapă.

— Nu sînt probleme?

— Din cîte văd, nu. Săptămîna viitoare e programat să fie vopsit. Nu-i nici o grabă s-o facem mai devreme, iar Bohmler lucrează la un *Lichtenstein*, aşa că o să avem un radar bun. Nu o să fie un drum greu. O oră peste Marea Nordului, o oră la întoarcere. Floare la ureche.

— Cu un avion a cărui viteză maximă este jumătate din cea a celor mai multe avioane de vînătoare ale *RAF* sau alte *Luftwaffe*.

Gericke ridică din umeri.

— Important e cum le pilotezi, nu cu ce viteză zboară.

— Vrei să efectuezi un zbor de încercare, nu?

— Exact.

— M-am gîndit că ar fi o idee bună dacă l-am combina cu o probă de paraşutare, zise Steiner. De preferat, într-o noapte cînd nu e flux. Am putea să folosim plaja din nordul digului. Aşa vor avea şi băieţii ocazia să încerce paraşutele englezeşti.

— La ce altitudine te gîndeşti?

— Probabil la o sută şi ceva de metri. Îi vreau jos repede şi, de la înălţimea asta, nu durează mai mult de cincisprezece secunde.

— Ce bine că nu sînt în pielea lor. Am fost nevoit să sar de trei ori în cariera mea şi am făcut-o de la înălţimi mult mai mari.

O rafală de vînt mătură pista, împingînd picăturile de ploaie, şi el se cutremură.

— Ce loc îngrozitor!

— E bun pentru scopul nostru.

— Şi care-i ăsta?

Steiner zîmbi.

— Îmi pui întrebarea asta de cel puţin cinci ori pe zi. Nu renunţi niciodată?

— Aş vrea să ştiu despre ce este vorba, asta-i tot.

— Poate că într-o bună zi o să afli, depinde de Radl, dar, deocamdată, ne aflăm aici pentru că ne aflăm aici.

— Şi Preston? întrebă Gericke. Oare motivul lui care e? Ce anume l-o face pe om să facă ce-a făcut el?

— Tot felul de lucruri, zise Steiner. În cazul lui, are o uniformă frumoasă, un statut de ofiţer. E cineva pentru prima oară-n viaţă, ceea ce nu-i puţin cînd, pînă acum, ai fost un nimeni. Pe de altă parte... Ei bine, se află aici ca urmare a unui ordin direct al lui Himmler.

— Dar dumneata? întrebă Gericke. Pentru binele celui de-al treilea Reich? Îţi dai viaţa pentru Führer?

Steiner zîmbi.

— Dumnezeu ştie! Războiul e numai o chestiune de perspectivă. La urma urmei, dacă tatăl meu ar fi fost american şi mama, nemţoaică, m-aş fi aflat de partea adversă. Cît despre Regimentul de Paraşutişti... m-am înrolat aici, pentru că, la vremea respectivă, mi s-a părut o idee bună. După un timp, bineînţeles, te obişnuieşti.

— Eu o fac pentru că prefer să pilotez ceva decît nimic, şi bănuiesc că acest lucru e valabil şi pentru majoritatea piloţilor

RAF de partea cealaltă a Mării Nordului. Dar dumneata… zise el clătinînd din cap. Nu înţeleg, zău aşa! E numai un joc şi atît?

— Altă dată ştiam, acum nu mai sînt sigur, zise Steiner obosit. Tatăl meu a fost un soldat al vechii şcoli. Mult sînge şi fier, dar şi onoare.

— Şi misiunea asta pe care ţi-au dat-o, zise Gericke, această… această afacere englezească, ce-o fi ea. N-ai absolut nici o îndoială?

— Absolut nici una. Este o acţiune militară perfect legală, crede-mă.

Gericke încercă să zîmbească, dar nu putu şi Steiner îi puse o mînă pe umăr.

— Ştiu, sînt momente cînd şi mie îmi vine să plîng pentru noi toţi, zise el, după care se întoarse şi ieşi în ploaie.

În biroul Reichsführer-ului, Radl stătea în picioare în faţa lui Himmler, în timp ce acesta îi citea raportul.

— Excelent, Herr Oberst! spuse el în cele din urmă. Cu adevărat excelent! adăugă apoi lăsînd raportul jos. Totul pare să avanseze mai mult decît satisfăcător. Ai primit veşti de la irlandez?

— Nu, doar de la doamna Grey, aşa am stabilit. Devlin are un radio-emiţător excelent. Un aparat pe care l-am luat de la englezi şi care îl va ţine în legătură cu cei de pe vedetă cînd aceasta se va apropia de ţărm. De această parte a comunicării se va ocupa el.

— Amiralul n-a devenit deloc bănuitor? N-are nici o idee de ce se petrece? Eşti sigur?

— Absolut sigur, Herr Reichsführer. Am reuşit să leg vizitele mele în Franţa şi Olanda de treburile Abwehr-ului. Aşa cum ştiţi foarte bine, întotdeauna mi-a acordat multă libertate în ceea ce priveşte propriul meu domeniu.

— Şi cînd te duci din nou la Landsvoort?

— La sfîrşitul săptămînii viitoare. Din fericire, amiralul va pleca în Italia pe 1 sau 2 noiembrie, ceea ce înseamnă că voi putea să fiu personal la Landsvoort în ultimele zile şi pe toată durata operaţiunii.

— Vizita amiralului în Italia nu e nici o coincidenţă, te rog să

mă crezi, spuse Himmler. Eu i-am sugerat-o Führer-ului exact la momentul potrivit. După cinci minute a hotărît că se gîndise el însuşi la asta, spuse el şi luă stiloul. Aşadar, progresăm. Încă două săptămîni şi totul se va termina. Ţine-mă la curent.

Se aplecă asupra lucrului de care se ocupa, iar Radl îşi umezi buzele. Trebuia să o spună:

— Herr Reichsführer.

Himmler oftă adînc.

— Sînt foarte ocupat Radl, ce mai e?

— În legătură cu generalul Steiner, Herr Reichsführer. Este... este bine?

— Desigur, zise Himmler. De ce întrebi?

— Colonelul Steiner, explică Radl simţind un gol în stomac. Este extrem de neliniştit, fireşte...

— Nu trebuie să fie, spuse Himmler grav. Ţi-am dat asigurări personal, nu?

— Desigur, spuse Radl mergînd spre uşă cu spatele. Vă mulţumesc încă o dată, adăugă el, întorcîndu-se şi ieşind cît mai repede.

Himmler clătină din cap oftînd exasperat şi îşi reluă scrisul.

Cînd Devlin intră în biserică, slujba era pe sfîrşite. Se aşeză pe o bancă de pe partea dreaptă. Molly stătea în genunchi lîngă mama ei, îmbrăcată la fel ca duminica precedentă. Rochia ei nu purta nici o urmă vizibilă a tratamentului grosolan al lui Arthur Seymour. Era şi el acolo, în acelaşi loc în care stătea mereu, şi îl văzu pe Devlin imediat. Nu trădă nici un fel de emoţie, ci doar se ridică şi ieşi.

Devlin aşteptă, privind-o pe Molly cum se ruga, părînd extrem de inocentă aşa cum stătea îngenunchiată în faţa lumînărilor.

După cîtva timp, deschise ochii şi se întoarse foarte încet, ca şi cum ar fi fost fizic conştientă de prezenţa lui. Făcu ochii mari, îl privi un moment îndelung, după care îşi întoarse capul iarăşi.

Devlin plecă cu puţin înainte de sfîrşitul slujbei şi ieşi repede. Cînd ieşiră ceilalţi, el era deja pe motocicletă. Ploua uşor şi el îşi ridică gulerul trenciului, aşteptînd. Cînd Molly apăru, în sfîrşit, pe potecă alături de mama ei, îl ignoră total. Urcară în trăsurică, mama ei luă hăţurile şi plecară.

— Ei bine, spuse Devlin încet. Cine ar putea s-o condamne?

Apăsă pe pedală şi, în clipa aceea, se auzi strigat. Joanna Grey venea spre el.

— Philip Vereker a fost la mine azi după-amiază vreo două ore. Voia să i se plîngă lui Sir Henry în legătură cu tine.

— Nu-l condamn.

— Nu poţi să fii serios mai mult de cinci minute?

— Prea multă tensiune, spuse el şi ea nu mai putu să continue, deoarece se apropiaseră soţii Willoughby.

Sir Henry era în uniformă.

— Ei, Devlin, cum mai merge treaba?

— Bine, domnule, spuse Devlin cu un accent irlandez mai puternic. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru minunatul prilej de a face bine.

Era conştient de faptul că Joanna Gray stătea mai în spate, strîngînd din buze, însă Sir Henry păru destul de mulţumit.

— Bravo, Devlin. Am primit rapoarte excelente despre tine. Foarte bine! Ţine-o tot aşa!

După aceea se întoarse să stea de vorbă cu Joanna Grey şi Devlin profită de ocazie, plecînd.

Ploua foarte tare cînd ajunse acasă, aşa că duse motocicleta în primul hambar, îşi puse cizmele de cauciuc şi o haină din pînză gudronată, îşi luă puşca şi porni spre mlaştină. Porţile trebuiau verificate cînd ploua aşa de tare şi efortul de a merge în asemenea condiţii nu reuşi să-l facă să se gîndească la altceva.

Nu izbutea să şi-o scoată pe Molly Prior din minte. Mereu şi-o amintea cum îngenunchiase duminica precedentă pe perniţă la biserică, fusta ridicîndu-i-se uşor pe pulpe. Nu putea să alunge acea imagine din gînduri.

— Maică Precistă şi toţi sfinţii! spuse el încet. Dacă asta e dragostea, Liam băiete, ţi-a luat al naibii de mult timp ca s-o descoperi.

Cînd se întoarse spre casă, simţi miros de fum în aer. Fereastra era luminată, văzu acest lucru prin spaţiul unde draperiile nu se îmbinau perfect. Deschizînd uşa, simţi aroma mîncării. Puse puşca într-un colţ, atîrnă haina la uscat şi se duse în sufragerie.

Ea stătea într-un genunchi în faţa focului, punînd încă un buştean în cămin. Se întoarse şi îl privi peste umăr.

— Eşti ud learcă.

— Jumătate de oră în faţa focului şi vreo două whisky-uri şi o să-mi fie foarte bine.

Ea se duse apoi la dulap, de unde luă o sticlă de *Bushmills* şi un pahar.

— Să nu-l verşi pe jos, spuse ea. Încearcă să-l bei de data asta!

— Aşadar, ştii?

— Nu sînt prea multe lucruri despre care nu se-aude aici. Am făcut friptură irlandeză la cuptor. E bine?

— Foarte bine.

— Cred că într-o jumătate de oră este gata, zise ea ducîndu-se la chiuvetă şi luînd o farfurie. Ce s-a-ntîmplat Liam? De ce te-ai dat la fund?

El se aşeză pe fotoliu, cu picioarele depărtate în faţa focului, ceea ce făcu să iasă aburi din pantalonii uzi.

— La început m-am gîndit că ar fi cel mai bine.

— De ce?

— Am avut motivele mele.

— Şi astăzi ce s-a-ntîmplat?

— Duminica, afurisita de dumunică! Ştii cum e.

— Naiba să te ia! spuse ea traversînd încăperea şi ştergîndu-şi mîinile pe şorţ şi uitîndu-se la aburul care ieşea din pantalonii lui. O să te-mbolnăveşti dacă nu te schimbi. În cel mai bun caz o să faci reumatism.

— Nu merită, zise el. În curînd o să mă duc la culcare. Sînt foarte obosit.

Ea întinse mîna şovăitoare şi îi atinse părul. El i-o apucă şi i-o sărută.

— Te iubesc, ştii asta?

Parcă o lampă fu aprinsă deodată în inima ei. Radia, părînd să capete cu totul altă dimensiune:

— Slavă Domnului! Cel puţin înseamnă că pot să mă duc la culcare cu conştiinţa împăcată.

— Nu sînt bun pentru tine, fată dragă, nu pot să-ţi ofer nimic. N-avem nici un viitor, te previn. Ar trebui să pun o inscripţie

deasupra uşii dormitorului. Lăsaţi orice speranţă cei ce intraţi aici.

— Mai vedem noi, spuse ea. Mă duc să-ţi aduc friptura, adăugă apoi şi se duse la maşina de gătit.

Mai tîrziu, stînd întins în patul cel vechi, cu un braţ pe sub ea, privind umbrele aruncate de flăcări pe tavan, el se simţea mai mulţumit, mai împăcat cu el însuşi.

Pe o măsuţă lîngă pat era un radio. Ea îl opri şi se întoarse pe burtă, lipindu-se de pulpa lui.

— Ah, a fost minunat! Putem s-o mai facem?

— Nu mă laşi să-mi trag sufletul?

Ea zîmbi şi îşi plimbă mîna pe abdomenul lui.

— *Sărmanul de tine*! Auzi.

La radio cînta o melodie:

„Cînd omul acela va fi mort şi dus...
Într-o zi se va anunţa,
Satana cu o mustăcioară
Doarme în mormînt.”

— O să mă bucur cînd o să se-ntîmple asta, spuse ea somnoroasă.

— Ce anume? întrebă el.

— Ca Satana cu mustăcioară să doarmă în mormînt. Hitler. Atunci o să se termine totul, nu? spuse ea ghemuindu-se lîngă el. Ce-o să se-ntîmple cu noi, Liam? Cînd o să se termine războiul?

— Dumnezeu ştie!

El rămase tăcut privind focul. După un timp, răsuflarea ei regulată îi spuse că adormise. *Cînd o să se termine războiul*. Care război? De doisprezece ani se afla pe baricade într-un fel sau altul. Cum putea să-i spună asta? Aveau o fermă micuţă şi plăcută şi aveau nevoie de cineva. Doamne, ce păcat! O ţinu strîns şi vîntul vui în jurul casei, zgîlţîind ferestrele.

La Berlin, în Prinz Albrechtstrasse, Himmler stătea la biroul său, citind metodic duzini de rapoarte şi statistici, îndeosebi cele referitoare la detaşamentele de exterminare care, în teritoriile ocupate din Europa de Est şi Rusia, îi lichidau pe evrei, pe ţigani, pe cei handicapaţi psihic şi fizic, şi pe toţi ceilalţi care nu se încadrau în planul Reichsführer-ului pentru Marea Europă.

Se auzi un ciocănit politicos în uşă şi intră Karl Rossman. Himmler îşi ridică privirea.

— Cum a mers?

— Îmi pare rău, Herr Reichsführer, dar nu vrea să spună nimic şi am încercat aproape totul. Încep să cred că s-ar putea să fie nevinovat, totuşi.

— Nu se poate, zise Himmler luînd o foaie de hîrtie. Mai devreme am primit acest document. O mărturisire scrisă a unui sergent de artilerie care i-a fost ordonanţă timp de doi ani şi care, în această perioadă, s-a angajat în activităţi care au pus în pericol siguranţa Statului, din ordinul direct al generalului de divizie Karl Steiner.

— Şi acum ce facem, Herr Reichsführer?

— Aş prefera totuşi o mărturisire semnată chiar de generalul Steiner. Asta ar face ca totul să fie mai corect, zise Himmler încruntîndu-se uşor. Să-ncercăm cu puţină psihologie. Curăţă-l, adu-i un doctor SS, multă mîncare. Ştii tu. Totul a fost o greşeală îngrozitoare din partea cuiva. Îţi pare rău că trebuie să-l mai reţii, dar mai trebuie clarificate cîteva lucruri.

— Şi apoi?

— După vreo zece zile, să zicem, de asemenea tratament, îl iei din nou. Din senin. Pe neaşteptate. Şocul ar trebui să dea rezultate.

— Voi face cum mi-aţi sugerat, spuse Rossman.

Capitolul 11

La ora patru în după-amiaza zilei de joi, 28 octombrie, Joanna Grey intră cu maşina în curtea căsuţei din Hobs End şi îl găsi pe Devlin în şopron, lucrînd la motocicletă.

— Am încercat să dau de tine toată săptămîna, spuse ea. Unde ai fost?

— Pe-aici, spuse el vesel, ştergîndu-şi mîinile de ulei pe o cîrpă

murdară. Ţi-am spus că n-am nimic de făcut pînă la întîlnirea cu Garvald, aşa că am aruncat o privire prin zonă.

— Am auzit, spuse ea încruntată. Te-ai plimbat cu motocicleta ţinînd-o pe Molly Prior la spate. Aţi fost văzuţi la dans în Holt, marţi seara.

— O cauză foarte bună, zise el. Aripi pentru Victorie. Prietenul tău, Vereker, a apărut şi a ţinut un discurs înflăcărat despre felul cum Dumnezeu o să ne ajute să-i distrugem pe nemţi. Am găsit că era o ironie, ţinînd cont de faptul că, peste tot pe unde am trecut în Germania, am văzut inscripţii cu *Domnul e cu noi*.

— Ţi-am spus s-o laşi în pace.

— Am încercat, dar n-am putut. Oricum, ce treabă aveai cu mine? Am nişte probleme la motocicletă şi vreau să meargă perfect cînd mă duc în seara asta la Peterborough.

— Au venit nişte trupe la Meltham House, spuse ea. Au sosit marţi seara.

El se încruntă.

— Meltham House... nu e locul unde se antrenează unităţile din cadrul Forţelor Speciale?

— Exact. E la vreo opt mile de Studley Constable pe drumul de coastă.

— Cine sînt?

— Cavalerişti americani.

— Înţeleg. Faptul că se află aici schimbă ceva?

— Nu chiar. De obicei, nu se mişcă de-acolo. E o regiune împădurită, mlaştină sărată, o plajă bună. M-am gîndit că ar fi bine să ştii, atîta tot.

Devlin încuviinţă.

— Foarte bine. Anunţă-l pe Radl cînd iei legătura cu el data viitoare şi ţi-ai făcut datoria. Acum trebuie să-mi văd de treabă.

Ea se întoarse să se ducă la maşină, dar ezită.

— Nu-mi place acest Garvald.

— Nici mie, dar nu-ţi face griji, draga mea. Dacă o să facă probleme, acest lucru n-o să se-ntîmple în seara asta, ci mîine.

Ea urcă la volan şi plecă, iar el continuă să lucreze la motocicletă. Douăzeci de minute mai tîrziu, Molly apăru călare dinspre mlaştină, cu un coş atîrnînd în şa.

Descălecă şi legă calul de un inel prins în zid, deasupra unei

albii.

— Ţi-am adus budincă de cartofi şi carne.

— Făcută de tine sau de mama ta?

Ea azvîrli cu un băţ în el, dar el se feri.

— Va trebui să mai aştepte, pentru că trebuie să plec în seara asta. Pune-o în cuptor şi o s-o încălzesc cînd mă întorc.

— Pot să vin şi eu cu tine?

— În nici un caz. Este prea departe. Şi apoi e vorba de afaceri, spuse el plesnind-o peste şezut. Aş vrea o ceaşcă de ceai, stăpînă a casei, sau chiar două, aşa că ai face bine să te duci să pui ceainicul pe foc.

Vru să o atingă din nou, dar ea se feri, luă coşul şi dădu fuga în casă. Devlin o lăsă în pace. Ea se duse în living-room şi puse coşul pe masă. Geanta *Gladstone* era în celălalt capăt, astfel că, atunci cînd se întoarse să se ducă la maşina de gătit o agăţă cu braţul stîng, trîntind-o jos. Din ea ieşiră pachete de bancnote şi părţile componente ale *Sten*-ului.

Îngenunche acolo, uluită pe moment, simţind că i se face frig deodată, ca şi cum ar fi fost conştientă că nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

Devlin apăru în prag şi spuse încet:

— Acum pune-le la loc, ca o fetiţă cuminte.

Ea îşi ridică privirea, palidă, dar vocea îi era fermă:

— Ce-i asta? Ce înseamnă asta?

— Nimic pentru fetiţe, spuse el.

— Dar toţi aceşti bani, replică ea luînd un pachet de bancnote de cinci lire.

Devlin luă geanta, băgă banii şi armele înăuntru, şi puse la loc fundul dublu. Apoi deschise dulapul de sub fereastră, scoase un plic mare şi i-l azvîrli.

— Mărimea zece. Am avut dreptate?

Ea deschise plicul, se uită înăuntru şi, imediat, pe chipul ei apăru o expresie de uimire.

— Ciorapi de mătase! Mătase veritabilă şi încă două perechi! De unde naiba le-ai luat?

— Ah, de la un tip pe care l-am cunoscut într-o cîrciumă din Fakenham. Poţi să găseşti orice, dacă ştii unde să cauţi.

— Piaţa neagră, spuse ea. În asta eşti băgat, nu-i aşa?

În ochii ei se vedea o oarecare uşurare şi el zîmbi.

— Culoarea potrivită pentru mine. Acum vrei să faci ceaiul ăla şi să te grăbeşti? Trebuie să plec la şase şi încă mai am de lucru la motocicletă.

Ea şovăi, strîngînd ciorapii la piept, şi se apropie de el.

— Liam, totul e-n regulă, nu?

— De ce n-ar fi? spuse el sărutînd-o scurt şi apoi ieşi, înjurîndu-se pentru propria-i prostie.

Totuşi, îndreptîndu-se spre şopron, îşi dădu seama în adîncul sufletului că era mai mult decît atît. Pentru prima dată fusese confruntat cu ceea ce îi făcea acelei fete. Peste mai puţin de o săptămînă, întreaga ei lume avea să se răstoarne. Acest lucru era absolut inevitabil şi el nu putea face nimic, în afară de a o lăsa să îndure durerea singură. Deodată, simţi că i se face greaţă şi dădu cu piciorul într-o ladă de ambalaj, furios.

— Ah, ticălos ce eşti! spuse el. Ticălos nenorocit ce eşti, Liam!

Reuben Garvald deschise orificiul din uşa atelierului de la garajul *Fogarty's* şi privi afară. Ploaia mătura betonul crăpat al curţii, unde se vedeau două pompe de benzină părăsite. Închise orificiul repede şi se întoarse înăuntru.

Atelierul fusese pe vremuri un hambar şi era surprinzător de spaţios. O scară de lemn ducea într-un pod, dar, în ciuda unei maşini vechi dintr-un colţ, era destul loc pentru camionul *Bedford* şi camioneta cu care Garvald şi fratele său veniseră de la Birmingham.

Ben Garvald se plimba încoace şi încolo nerăbdător, din cînd în cînd frecîndu-şi braţele. În ciuda paltonului gros şi a fularului pe care le purta, îi era îngrozitor de frig.

— Dumnezeule, ce porcărie! zise el. Irlandezul ăla ticălos nu se vede!

— E abia nouă fără un sfert, Ben, zise Reuben.

— Puţin îmi pasă cît e afurisitu' ăla de ceas! zise Garvald, întorcîndu-se spre un tînăr solid, într-o haină groasă, care stătea rezemat de camion şi citea un ziar. Să-mi bagi căldură aici mîine seară, Sammy băiete, altfel te las fără ouă. Pricepi?

Sammy, care avea favoriţi lungi şi negri, şi un chip rece cu un aer periculos, păru total netulburat.

— Bine, domnule Garvald. O să văd ce pot face.

— Ai face bine, dragule, altfel te trimit înapoi în armată, zise Garvald bătîndu-l uşor pe faţă. Şi nu ţi-ar plăcea, nu?

Scoase un pachet de *Gold Flake*, luă o ţigară şi Sammy i-o aprinse cu un zîmbet fix întipărit pe faţă.

— Eşti un om teribil, domnule Garvald. Teribil!

Reuben strigă repede de la uşă:

— Tocmai a intrat în curte.

Garvald îl trase de braţ pe Sammy.

— Deschide uşa şi dă-i drumul ticălosului ăluia înăuntru.

Devlin intră odată cu o rafală de vînt şi ploaie. Purta jambiere din pînză gudronată, trenciul, o cască veche din piele şi o pereche de ochelari de protecţie pe care îi cumpărase de la un magazin cu articole de mîna a doua din Fakenham. Faţa îi era murdară şi, cînd opri motorul şi îşi ridică ochelarii în creştet, avea urme albe în jurul ochilor.

— O seară mizerabilă, domnule Garvald, spuse el lăsînd cricul.

— Aşa este întotdeauna, băiete, spuse Garvald vesel. Mă bucur să te văd, adăugă el strîngîndu-i mîna cu căldură. Pe Reuben îl cunoşti, iar el este Sammy Jackson, unul din oamenii mei. El ţi-a condus camionul pînă aici.

Insinua că Jackson îi făcuse o mare favoare şi Devlin îi răspunse la fel, cu accent irlandez, ca de obicei.

— Sigur şi apreciez asta. Ai fost foarte amabil, zise el strîngîndu-i mîna lui Sammy cu putere.

Jackson îl privi dispreţuitor, dar izbuti să zîmbească.

— Bine, am treabă şi în altă parte şi bănuiesc că nici dumneata nu vrei să zăboveşti prea mult pe-aici, spuse Garvald. Ăsta ţi-e camionul. Ce părere ai?

Bedford-ul văzuse, cu siguranţă şi vremuri mai bune, vopseaua fiind îngrozitor de decolorată şi sărită, dar cauciucurile nu arătau prea rău şi prelata era aproape nouă. Devlin urcă în spate şi văzu canistrele de armată, compresorul şi vopseaua pe care le ceruse.

— Totul e acolo, aşa cum ai cerut, spuse Garvald oferindu-i o ţigară. Verifică benzina dacă vrei.

— Nu-i nevoie, te cred pe cuvînt.

Garvald n-ar fi încercat să-l tragă pe sfoară cu benzina, ştia

acest lucru. La urma urmei, avea interes ca el să se întoarcă şi în seara următoare. Se duse în faţă şi ridică capota. Motorul părea să fie într-o stare destul de bună.

— Încearcă-l, zise Garvald.

El băgă cheia în contact şi apăsă uşor acceleratorul, iar motorul scoase un sunet destul de sănătos, aşa cum se şi aşteptase. Garvald trebuia să fie mult prea curios să afle cu ce se ocupa ca să încerce să strice lucrurile dîndu-i marfă proastă.

Devlin sări din camion şi privi din nou, observînd numărul de înmatriculare al armatei.

— E-n regulă? întrebă Garvald.

— Bănuiesc că da, zise Devlin încuviinţînd încet. După cum arată, se pare că a trecut prin momente grele la Tobruk sau în altă parte.

— Foarte probabil, băiete, spuse Garvald trăgînd un picior într-o roată. Dar astea sînt rezistente.

— Ai făcut rost de formularul pe care ţi l-am cerut?

— Bineînţeles, spuse Garvald pocnind din degete. Dă-mi formularul, Reuben.

Reuben îl scoase din portofel şi întrebă morocănos:

— Cînd o să vedem culoarea banilor?

— Nu fi aşa, Reuben. Domnul Murphy e de-ncredere.

— Nu, are dreptate, aşa-i corect, spuse Devlin scoţînd un plic din buzunarul de la piept şi dîndu-i-l lui Reuben. O să găseşti înăuntru şapte sute cincizeci de lire în bancnote de cîte cinci, aşa cum ne-am înţeles.

Luă formularul de la Reuben şi îl băgă în buzunar, după ce îşi aruncă o privire peste el.

— Nu-l completezi? îl întrebă Garvald, iar el îşi bătu nasul uşor cu degetul, încercînd să ia o mină şireată.

— Ca să vezi unde merg? Nici nu mă gîndesc, domnule Garvald.

Acesta rîse încîntat şi îl luă pe după umeri.

— Dacă mă ajută cineva să urc motocicleta, plec imediat, zise irlandezul.

Garvald îi făcu semn lui Jackson, care coborî peretele rabatabil al camionului şi găsi o scîndură veche. Apoi îl ajută pe Devlin să urce motocicleta, culcînd-o pe o parte. Devlin puse capacul la loc

şi se întoarse spre Garvald.

— Asta e, domnule Garvald, ne vedem mîine seară la aceeaşi oră.

— Mi-a făcut plăcere să tratez cu dumneata, zise Garvald strîngîndu-i mîna din nou. Deschide uşa, Sammy.

Devlin urcă la volan şi porni motorul. Apoi se aplecă pe geam.

— Sper că n-o să mă trezesc cu poliţia militară pe cap, nu?

— Crezi că ţi-aş face aşa ceva? spuse Garvald zîmbind şi lovi camionul cu latul palmei. Pe mîine seară. Aceeaşi oră, acelaşi loc şi o să-ţi aduc o sticlă de *Bushmills*.

Devlin porni în noapte, iar Sammy Jackson şi Reuben închiseră uşile. Zîmbetul lui Garvald dispăru.

— Acum depinde de Freddy.

— Dacă-l pierde? întrebă Reuben.

— Încercăm mîine seară, spuse Garvald bătîndu-l uşor pe faţă. Unde-i jumătatea aia de coniac pe care ai adus-o?

— Să-l piardă? spuse Jackson. Pe rahatul ăsta? adăugă el rîzînd cu asprime. Dumnezeule, n-ar fi în stare să găsească nici toaleta, dacă n-ar fi condus.

După ce parcurse un sfert de milă, Devlin zări luminile slabe ale vehiculului care ieşise de pe un drum lateral cu vreun minut în urmă, exact aşa cum se aşteptase.

O moară de vînt veche apăru în întuneric, în stînga lui şi, în faţa ei, era o întindere de pămînt. Stinse farurile brusc, răsuci volanul şi intră cu camionul pe porţiunea de pămînt unde frînă. Cealaltă maşină trecu mai departe, mărind viteza, iar Devlin sări din camion, se duse în spate şi scoase becul de poziţie.

Apoi urcă din nou la volan, întoarse camionul, intrînd iarăşi pe şosea, şi aprinse farurile abia cînd porni înapoi spre Norman Cross.

La un sfert de milă de *Fogarty's*, intră pe drumul lateral B660, trecînd prin Holme şi oprind după vreun sfert de oră, aproape de intrarea în Doddington pentru a pune becul la loc. Cînd se întoarse în cabină, scoase formularul şi îl completă la lumina unei lanterne. În partea de jos a foii era ştampila oficială a unei unităţi a Forţelor Speciale din apropiere de Birmingham şi semnătura comandantului, un anume maior Thtush. Garvald se gîndise la

toate. Ei bine, nu chiar la toate. Devlin zîmbi şi scrise ca destinaţie Baza Radar a *RAF* de lîngă Sheringham, la vreo zece mile mai departe de Hobs End pe drumul de coastă.

Se aşeză iarăşi la volan şi îşi continuă drumul. Întîi Swaffham, apoi Fakenham. Studiase totul cu foarte mare atenţie pe hartă, astfel că se rezemă de spătar şi merse încet, deoarece apărătoarele de camuflaj ale farurilor nu-i ofereau prea multă lumină. Nici nu avea importanţă. Avea timp berechet. Îşi aprinse o ţigară şi se întrebă ce făcea Garvald.

Era trecut de miezul nopţii cînd intră în curtea căsuţei de la Hobs End. Drumul fusese complet lipsit de probleme şi, în ciuda faptului că folosise cu îndrăzneală şoselele principale aproape tot drumul, depăşise doar cîteva maşini. Se duse la vechiul şopron de la marginea mlaştinii, sări din camion, porni prin ploaia torenţială şi descuie lacătul. Deschizînd uşile, se reîntoarse la camion şi intră.

Nu erau decît vreo două gemuleţe rotunde în pod pe care nu-i fusese deloc greu să le camufleze. Aprinse două lămpi *Tilley*, după care se duse afară să vadă dacă nu era ceva, apoi se întoarse şi îşi scoase haina.

Într-o jumătate de oră descărcă toate lucrurile din camion, coborînd motocicleta pe o scîndură veche şi procedînd în acelaşi mod şi cu compresorul. Puse canistrele într-un colţ, acoperindu-le cu o prelată veche, după care spălă camionul. Cînd îşi dădu seama că mai curat de-atît nu avea să fie niciodată, aduse ziarele şi banda de lipit pe care le pregătise mai devreme şi se apucă să acopere geamurile. Făcu acest lucru foarte metodic, concentrîndu-se tot timpul, iar cînd termină, se duse în casă, unde mîncă puţină budincă şi bău un pahar de lapte.

Încă ploua foarte tare cînd se duse înapoi în şopron, călcînd furios prin noroi şi făcînd zgomot. Condiţiile erau perfecte. Umplu compresorul, apoi asamblă dispozitivul de pulverizare şi amestecă nişte vopsea. Începu întîi cu peretele rabatabil, fără să se grăbească, dar totul mergea foarte bine şi, în cinci minute, îl acoperi cu un strat lucios de vopsea kaki.

— Domnul să ne aibă-n pază! spuse el încet. Bine că nu sînt din fire un infractor, pentru că aş putea să-mi cîştig existenţa din

treaba asta.

După aceea, trecu în partea stîngă a camionului şi începu să vopsească panourile laterale.

Vineri, după prînz, tocmai dădea cu vopsea albă cifrele de pe camion, cînd auzi o maşină apropiindu-se. Se şterse repede şi ieşi din şopron, dar cînd ajunse în faţa casei, văzu că nu era decît Joanna Grey, care încerca clanţa. Părea surprinzător de tînără în uniforma verde a *SFV*.

— Întotdeauna arăţi superb în uniforma asta, spuse el. Pun pariu că-l face pe Sir Henry să se caţere pe pereţi.

Ea zîmbi.

— Eşti în formă. Înseamnă că lucrurile au mers bine.

— Vrei să vezi?

Deschise uşa şopronului şi ea intră. *Bedford*-ul, proaspăt vopsit cum era, arăta, într-adevăr, foarte bine.

— Din cîte ştiu eu, vehiculele Forţelor Speciale n-au nici un fel de însemne, nu?

— Aşa e, zise ea. Cei pe care i-am văzut la Meltham House în trecut nu strigau în gura mare cine erau, zise ea vizibil impresionată. E excelent, Liam! Ai avut ceva probleme?

— A-ncercat să pună pe cineva pe urmele mele, dar am scăpat repede de el. Marea confruntare o să fie în seara asta.

— Te descurci?

— Cu ăsta da, zise el luînd obiectul învelit într-o cîrpă de pe cutia de ambalaj, unde mai erau şi pensulele şi cutiile cu vopsea. Dezveli obiectul şi scoase la iveală un *Mauser* cu o ţeavă ciudat de umflată. Ai mai văzut aşa ceva vreodată?

— Nu pot spune că da, zise ea cîntărind arma în mîna stîngă, cu interes şi ţintind.

— Unii SS-işti folosesc chestii din astea, dar nu sînt suficiente. E singurul pistol cu amortizor cu adevărat eficient pe care l-am văzut vreodată.

— O să fii singur, spuse ea pe un ton îndoielnic.

— Am mai fost singur şi altădată, zise el învelind *Mauser*-ul la loc. După care o conduse la uşă. Dacă totul merge conform planului, ar trebui să mă-ntorc cu jeep-ul pe la miezul nopţii. O să vin la tine la prima oră mîine dimineaţă.

— Nu cred că pot să aştept atît de mult.

Chipul îi era încordat şi plin de nelinişte. Într-un impuls de moment întinse mîna şi el i-o ţinu strîns o clipă.

— Nu-ţi face griji, o să fie bine. Am puterea de a simţi ce se va întîmpla, cel puţin aşa îmi zicea bunica. Mă pricep la chestiile astea.

— Banditule ce eşti! spuse ea şi îl sărută pe obraz cu afecţiune. Uneori mă întreb cum ai supravieţuit atît de mult.

— Simplu. Pentru că nu mi-a păsat niciodată în mod deosebit dacă supravieţuiam sau nu.

— O spui de parcă ai vorbi serios.

— Mîine, spuse el zîmbind. O să vin la tine la prima oră. O să vezi.

Privi în urma ei cum se depărtă cu maşina, după care trînti uşa şopronului cu piciorul şi îşi aprinse o ţigară.

— Poţi să ieşi acum! strigă el.

Timp de o clipă nu se întîmplă nimic, dar, după aceea, Molly ieşi din dosul mărunţişurilor aflate în capătul îndepărtat al curţii. Fusese prea departe pentru a auzi ceva, de aceea el nu se ferise să vorbească. Puse lacătul şi se duse spre ea. Se opri la vreun yard depărtare, cu mîinile în buzunare.

— Molly, scumpa mea fetiţă, spuse el cu blîndeţe. Te iubesc mult, dar, dacă mai faci o dată aşa ceva, îţi dau o bătaie cum n-ai văzut în viaţa ta.

Ea i se aruncă de gît.

— Promiţi?

— Eşti o neruşinată.

Îl privi, rămînînd agăţată de el.

— Pot să vin diseară?

— Nu, pentru că n-o să fiu aici, zise el, după care adăugă: Mă duc la Peterborough cu treburi şi o să mă-ntorc foarte tîrziu.

Îi bătu nasul uşor cu degetul.

— Asta rămîne între noi. Nu mai spui la nimeni.

— Alţi ciorapi de mătase? Sau, de data asta, e vorba de whisky?

— Am auzit că americanii plătesc cinci lire pe sticlă.

— Aş vrea să nu faci treburile astea, spuse ea şi tulburarea i se citi pe chip. De ce nu poţi să fii şi tu normal ca toată lumea?

— Vrei să mă bagi în mormînt atît de devreme? o întrebă el răsucind-o. Du-te şi pune ceainicul pe foc şi, dacă eşti fetiţă cuminte, o să te las să pregăteşti cina.

Ea zîmbi scurt peste umăr, părînd deodată chiar drăguţă, după care o luă la fugă spre casă. Se auzi un tunet în depărtare, care anunţa ploaie iar. *Alt drum prin ploaie*, îşi zise el. Oftă şi traversă curtea.

În atelierul garajului *Fogarty's* era şi mai frig decît în seara precedentă, în ciuda încercărilor lui Sammy Jackson de a încălzi atmosfera cu ajutorul cărbunilor, dar ieşea un fum îngrozitor.

Ben Garvald, care stătea lîngă acea improvizaţie de sobă, cu o sticlă de coniac într-o mînă şi cu un pahar de plastic în cealaltă, se dădu la o parte repede.

— Ce naiba încerci să faci, să mă otrăveşti?

Jackson, care stătea pe o cutie de ambalaj de partea cealaltă a focului, ţinînd o puşcă cu două ţevi pe genunchi, o lăsă jos şi se ridică.

— Îmi pare rău, domnule Garvald. Cărbunele e de vină. E prea ud.

Reuben, care se uita prin vizor, strigă deodată:

— Cred că vine.

— Pune aia undeva şi nu uita să nu faci nici o mişcare pînă nu-ţi spun eu, zise Garvald repede, turnînd coniac în paharul de plastic. Vreau să-mi placă treaba asta, Sammy băiete. Ai grijă să iasă bine.

Sammy puse puşca sub un sac de lîngă el şi îşi aprinse o ţigară. Aşteptară, în timp ce zgomotul motorului deveni din ce în ce mai puternic, după care se stinse încetul cu încetul, pierzîndu-se în depărtare.

— Fir-ar să fie! spuse Garvald dezgustat. Nu era el. Cît e ceasul?

Reuben se uită la ceas.

— Aproape nouă. Ar trebui să vină dintr-o clipă în alta.

Habar nu aveau că Davlin sosise deja şi stătea în ploaie, lîngă geamul spart din spate, care fusese astupat cît de cît cu scînduri. Nu putea să vadă prea mult printr-o crăpătură, dar, cel puţin, îi vedea pe Garvald şi pe Jackson lîngă foc. Şi, cu siguranţă, auzise

tot ce se spusese în ultimele cinci minute.

— Ai putea să faci ceva util cît aşteptăm, Sammy. Umple rezervorul jeep-ului ca să fie pregătit pentru drumul înapoi spre Brum.

Devlin se trase înapoi, se strecură cu grijă printre epavele cîtorva maşini, după care ajunse la şosea şi alergă vreun sfert de milă pînă la locul unde lăsase motocicleta.

Îşi descheie reverul trenciului, scoase *Mauser*-ul şi îl verifică în lumina farului. Mulţumit, îl băgă la loc, dar lăsă reverul descheiat, şi urcă în şa. Nu-i era deloc frică. Era puţin agitat, desigur, dar suficient pentru a fi în alertă. Porni motocicleta şi intră în şosea.

În atelier, Jackson tocmai terminase de umplut rezervorul jeep-ului, cînd Reuben strigă agitat:

— El e, sînt sigur de data asta. Tocmai a intrat în curte.

— Bine, deschide-i uşa şi dă-i drumul înăuntru, spuse Garvald.

Vîntul batea atît de tare, încît un puternic curent de aer pătrunse înăuntru odată cu Devlin, făcînd cărbunele să trosnească asemeni lemnului uscat. Devlin opri motorul şi lăsă cricul. Faţa îi era şi mai murdară decît în seara precedentă, stropită de noroi. Dar cînd îşi ridică ochelarii, zîmbea vesel.

— Salut, domnule Garvald.

— Iată-ne iarăşi, zise Garvald dîndu-i sticla de coniac. Cred că ţi-ar prinde bine o înghiţitură.

— N-ai uitat să-mi aduci whisky-ul, nu?

— Bineînţeles că nu. Adu sticlele alea de whisky pentru domnul Murphy, Reuben.

Devlin trase o duşcă din sticla de coniac, în timp ce Reuben se duse la camionetă şi se întoarse cu cele două sticle de *Bushmills*. Fratele lui i le luă din mînă.

— Poftim, băiete, aşa cum ţi-am promis, spuse el ducîndu-se la jeep şi punînd sticlele pe scaunul din dreapta. Totul a mers bine aseară?

— N-am avut absolut nici o problemă, zise Devlin, apropiindu-se de jeep.

Ca şi *Bedford*-ul, avea mare nevoie de un nou strat de vopsea, dar, altfel, arăta foarte bine. Avea o prelată desfăcută în părţi şi un loc special pentru mitralieră. Numărul de înmatriculare fusese

proaspăt vopsit, însă cînd se uită mai atent, Devlin văzu urmele altuia dedesubt.

— Ia spune-mi, domnule Garvald. Nu cumva oamenii de la vreo bază aeriană americană o să-i simtă lipsa?

— Ia vezi ce vorbeşti! se răsti Reuben furios.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, domnule Garvald, la un moment dat, aseară, am avut impresia că mă urmăreşte cineva, dar cred că nervii au fost de vină, pentru că nu s-a-ntîmplat nimic.

Se întoarse iar spre jeep şi mai trase o duşcă din sticlă. Furia lui Garvald, cu greu reţinută pînă atunci, răbufni:

— Ştii ce-ţi trebuie?

— Ia spune-mi, zise Devlin încet, întorcîndu-se, continuînd să ţină sticla, dar cu mîna dreaptă încleştată pe reverul trenciului.

— O lecţie pentru cum să te porţi, dragule, spuse Garvald. Ai nevoie să fii pus la punct şi eu sînt exact omul potrivit pentru asta, zise el clătinînd din cap. Ar fi trebuit să rămîi acasă la tine, la ţară.

Începu să-şi descheie paltonul şi Devlin spuse:

— Chiar aşa? Ei bine, înainte să începi, aş vrea să-l întreb pe „Sammy băiete“ dacă puşca aia pe care a ascuns-o sub sac e armată sau nu, pentru că, dacă nu e, o să aibă necazuri mari.

În acea fracţiune de secundă, Garvald ştiu că făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui.

— Ia-l, Sammy! strigă el.

Jackson pusese mîna pe puşca de sub sac, dar era prea tîrziu. În timp ce o arma înnebunit, Devlin băgă mîna în interiorul trenciului şi o scoase iarăşi. *Mauser*-ul scuipă o singură dată, glonţul pătrunzînd în braţul stîng al lui Jackson, făcîndu-l să se răsucească. Al doilea glonţ îi zdrobi şira spinării, aruncîndu-l cu capul în epava maşinii din colţ. În spasmele morţii, apăsă cu degetul pe trăgaci, descărcînd ambele ţevi în pămînt.

Fraţii Garvald se dădeau înapoi încet, îndreptîndu-se spre uşă. Reuben tremura de frică, iar Garvald era foarte atent, căutînd orice prilej de care ar fi putut profita.

— E destul de departe, spuse Devlin.

În ciuda faptului că era scund, ud leoarcă şi murdar, părea extrem de ameninţător cînd îi privi prin partea cealaltă a focului, ţinînd *Mauser*-ul cu amortizor în mînă.

— Bine, zise Garvald. Am făcut o greşeală.

— Mai rău chiar, ţi-ai călcat cuvîntul, spuse Devlin. Şi în locul de unde vin eu, avem un tratament special pentru cei care ne înşală.

— Pentru Dumnezeu, Murphy…!

Nu apucă să spună mai mult, pentru că se auzi un zgomot surd cînd Devlin trase din nou. Glonţul îi străpunse rotula dreaptă. Garvald se izbi de uşă scoţînd un strigăt înăbuşit şi se prăbuşi la pămînt. Se rostogoli, ţinîndu-şi genunchiul cu ambele mîini, în timp ce sîngele îi ţîşnea printre degete.

Reuben se ghemui, cu mîinile ridicate într-un gest inutil de apărare, cu capul în jos. Trăia două sau trei din cele mai groaznice momente din viaţa lui în poziţia aceea şi, cînd în cele din urmă, avu curajul să-şi ridice privirea, îl văzu pe Devlin aşezînd o scîndură veche într-o parte a jeep-ului. Sub ochii lui Reuben, irlandezul urcă motocicleta în jeep.

După aceea, se duse şi deschise o jumătate a uşilor garajului şi pocni din degete spre Reuben.

— Formularul.

Reuben îl scoase imediat din portofel cu degete tremurătoare şi i-l dădu. Devin îşi aruncă privirea pe el repede, după care scoase un plic, azvîrlindu-l la picioarele lui Garvald.

— Şapte sute cincizeci de lire, aşa cum ne-am înţeles. Ţi-am spus că sînt un om de cuvînt. Ar trebui să-ncerci şi tu o dată, zise el, după care urcă la volanul jeep-ului şi plecă în noapte.

— Uşa, îi spuse Garvald fratelui său printre dinţii încleştaţi. Închide afurisita aia de uşă, altfel poliţiştii or să vadă de departe lumina.

Reuben făcu ce i se spusese, după care se întoarse să privească scena. Încăperea era plină de un fum albăstrui şi aerul mirosea oribil. Se cutremură.

— Cine era ticălosul ăsta, Ben?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, spuse Garvald scoţîndu-şi eşarfa de mătase albă de la gît. Ia asta şi bandajează-mi afurisitul de genunchi.

Reuben se uită la rană cu o fascinaţie plină de groază. Glonţul de 7.63 mm intrase printr-o parte şi ieşise prin cealaltă, zdrobind rotula, astfel încît aşchii de os alb se vedeau ieşind prin carne şi

sînge.

— Dumnezeule, este rău, Ben! Trebuie să mergi la spital.

— Cum să nu. Dacă mă duci la vreun spital cu rana asta de glonţ, or să cheme poliţia atît de repede, că n-o să-ţi vină să crezi, zise Gervald cu faţa scăldată de sudoare. Hai odată, bandajează-mă, pentru Dumnezeu!

Reuben începu să înfăşoare eşarfa în jurul genunchiului zdrobit, aproape plîngînd.

— Ce facem cu Sammy, Ben?

— Îl lăsăm aici deocamdată. Acoperă-l cu o prelată şi mîine o să trimiţi nişte băieţi să se descotorosească de el.

Înjură în clipa în care Reuben strînse eşarfa.

— Grăbeşte-te şi hai să plecăm de-aici.

— Unde mergem, Ben?

— Direct la Birmingham. Mă duci la clinica aia din Aston, unde e doctorul ăla indian. Cum îl cheamă?

— Te referi la Das? întrebă Reuben clătinînd din cap. Dar el face avorturi, Ben. Nu ţi-e de nici un folos.

— E doctor, nu? Acum ajută-mă să mă ridic şi hai s-o ştergem.

Devlin intră în curtea de la Hobs End la o jumătate de oră după miezul nopţii. Era o noapte îngrozitoare, cu vînturi puternice şi ploaie torenţială. După ce deschise uşile şopronului şi intră cu jeep-ul, abia se chinui să le închidă la loc.

Aprinse lămpile *Tilley* şi coborî motocicleta. Era obosit şi îngrozitor de îngheţat, dar nu suficient de obosit ca să doarmă. Îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe încoace şi încolo, ciudat de neliniştit.

Era linişte în şopron, auzindu-se numai răpăitul ploii şi sfîrîitul slab al lămpilor. Uşa se deschise deodată, aducînd o rafală de vînt, şi Molly intră, închizînd-o în urma ei. Purta vechiul ei trenci, cizme *Wellington* şi un batic. Era atît de udă, încît tremura de frig, dar nu părea să conteze. Se apropie de jeep, încruntată şi nedumerită.

Se uită la Devlin uimită.

— Liam?

— Mi-ai promis, zise el. Mi-ai promis că n-o să-ţi mai bagi nasul. E important să ştiu că te ţii de cuvînt.

— Îmi pare rău, dar eram atît de înspăimîntată şi acum, toate astea, spuse ea arătînd spre vehicule. Ce înseamnă asta?

— Nu e treaba ta, îi spuse el cu brutalitate. După mine, poţi să pleci şi în clipa asta. Dacă vrei să mă denunţi la poliţie, ei bine, faci cum crezi tu de cuviinţă.

Ea rămase cu privirea aţintită asupra lui, cu ochii foarte mari şi cu buzele tremurînde.

— Haide! spuse el. Dacă asta vrei. Du-te!

Ea i se aruncă în braţe, izbucnind în plîns.

— Ah, nu, Liam, nu mă alunga. Nu-ţi mai pun întrebări, îţi promit şi, de-acum încolo o să-mi văd de treabă, numai nu mă alunga.

Era cel mai jos nivel din viaţa lui şi dispreţul faţă de sine pe care îl simţi cînd o ţinu în braţe fu aproape fizic în intensitatea lui. Dar dăduse rezultate. Nu avea să-i mai facă necazuri, de acest lucru era sigur.

— Ai îngheţat. Du-te în casă şi fă focul. O să vin şi eu peste cîteva minute.

Ea îl privi întrebătoare, după care se întoarse şi ieşi. Devlin oftă, se duse la jeep şi luă una din sticlele de whisky, o deschise şi trase o duşcă zdravănă.

— Pentru tine, Liam bătrîne, spuse el cu o infinită tristeţe.

În mica sală de operaţii de la clinica din Aston, Ben Garvald stătea întins pe masă, cu ochii închişi. Reuben stătea lîngă el, în timp ce Das, un indian înalt cu înfăţişare cadaverică şi cu un halat de un alb imaculat, îi tăia cracul pantalonului cu o foarfecă chirurgicală.

— E rău? îl întrebă Reuben cu o voce tremurătoare.

— Da, foarte rău, spuse Das calm. Are nevoie de un chirurg foarte bun, dacă nu vrea să rămînă fără picior. De asemenea, poate să facă şi septicemie.

— Ascultă, ticălos nenorocit, spuse Ben Garvald, deschizînd ochii. Pe placa aia frumoasă de lîngă uşă scrie că eşti medic şi chirurg, nu?

— Aşa este, domnule Garvald, spuse Das calm. Am diplome de la Universitatea din Bombay şi din Londra, dar nu asta e problema. În acest caz, e nevoie de un specialist.

Garvald se forţă să se ridice într-un cot. Avea dureri cumplite şi broboane de sudoare îi şiroiau pe faţă.

— Ascultă-mă cu atenţie. O fată a murit aici acum trei luni. Ceea ce legea ar numi operaţie ilegală. Ştiu despre asta şi multe altele. Suficient ca să te bag în spatele gratiilor pentru cel puţin şapte ani, aşa că, dacă nu vrei să vină poliţia aici, apucă-te şi operează-mi piciorul.

Das păru complet netulburat.

— Foarte bine, domnule Garvald, îţi asumi toate riscurile. Va trebui să-ţi dau un anestezic. Înţelegi?

— Dă-mi orice vrei, numai apucă-te de treabă odată.

Garvald închise ochii. Das deschise un dulap, de unde luă o mască de tifon şi o sticlă de cloroform.

— Va trebui să m-ajuţi, îi spuse el lui Reuben. Să pui cloroform pe tampon aşa cum îţi zic eu, picătură cu picătură. Eşti în stare?

Reuben încuviinţă, căci ar fi vărsat dacă ar fi vorbit.

Capitolul 12

Continuă să plouă a doua zi dimineaţă, cînd Devlin se duse la Joanna Grey. Îşi opri motocicleta lîngă garaj şi se duse la uşa din spate. Ea o deschise imediat şi îl trase repede înăuntru. Era încă în capot, iar chipul îi era încordat şi plin de nelinişte.

— Slavă Domnului, Liam! zise ea cuprinzîndu-i faţa în mîini şi scuturîndu-l. Nici n-am putut să dorm. M-am trezit de la cinci şi am băut whisky şi ceai. A naibii combinaţie la ora asta, spuse ea sărutîndu-l cu căldură. Banditule ce eşti, cît mă bucur să te văd!

Cîinele veni şi el, dînd din coadă, dornic să fie şi el băgat în seamă. Joanna Grey se duse la maşina de gătit, iar Devlin rămase în picioare în faţa focului.

— Cum a fost? întrebă ea.

— Bine.

Intenţionat nu-i spusese nimic, pentru că i se părea că ea n-ar

fi fost prea încîntată de felul cum rezolvase el treburile.

Ea se întoarse atunci, privindu-l surprinsă.

— N-au încercat nimic?

— Ba da, dar i-am pus la punct.

— Au fost ceva împuşcături?

— N-a fost nevoie, spuse el calm. A fost de-ajuns să vadă *Mauser*-ul meu. Escrocii englezi nu sînt obişnuiţi cu armele de foc. Mai mult cu lamele.

Ea aduse la masă tava cu tot ce trebuia pentru ceai.

— Doamne, englezii! Uneori mă aduc la disperare.

— O să beau pentru asta, în ciuda orei matinale. Unde-i whisky-ul?

Ea se duse, luă sticla şi două pahare.

— Nu-i frumos la ora asta, dar o să beau şi eu. Acum ce facem?

— Aşteptăm, spuse el. Trebuie să pun jeep-ul la punct, dar asta-i tot. Va trebui să-l storci pe Sir Henry de informaţii pînă-n ultimul moment, dar, în afară de asta, în următoarele şase zile n-o să avem altceva de făcut decît să ne roadem unghiile.

— Nu se ştie niciodată, zise ea. Ar trebui să ne urăm noroc, adăugă ridicînd paharul. Fii binecuvîntat, Liam, şi viaţă lungă!

— Şi ţie la fel, draga mea.

Ea ridică paharul şi bău. Deodată, Devlin simţi ceva mişcînd în el, ca un cuţit răsucit în stomac. În clipa aceea ştiu, fără nici o îndoială, că lucrurile aveau să stea cît se putea de prost.

Pamela Vereker avea un liber de treizeci şi şase de ore în weekend-ul acela, ieşind de la serviciu la şapte şi jumătate dimineaţa, iar fratele ei se dusese la Pangbourne să o ia. De cum se văzu în casa parohială, ea se dezbrăcă de uniformă şi îşi puse o pereche de pantaloni de călărie şi un pulover.

În ciuda acelei rupturi, chiar temporare, de întîmplările groaznice cotidiene de la o bază de bombardiere, ea tot se simţea agitată şi obosită. După prînz, merse cu bicicleta şase kilometri pe drumul de coastă spre Meltham Vale Farm, unde proprietarul, un enoriaş al lui Vereker, avea un armăsar de vreo trei ani, care avea mare nevoie să fie alergat.

Trecînd de dunele din spatele fermei, ea îi dădu pinteni calului

şi porni în galop pe drumul şerpuit, îndreptîndu-se spre pădure. Era extraordinar, cu ploaia aceea care îi şfichiuia faţă, astfel încît, pentru un timp, se află într-un alt loc, mai sigur, în lumea copilăriei ei, care se sfîrşise la ora cinci fără un sfert în dimineaţa zilei de 1 septembrie 1939, cînd Grupul de Armate de Sud al generalului von Rundsted invadase Polonia.

Intră printre copaci, urmînd vechiul drum forestier, şi calul încetini cînd se apropie de vîrful dealului. La vreun iard, doi, mai în faţă, trunchiul unui pin bloca drumul. Calul sări cu uşurinţă peste el, dar cînd coborî în partea cealaltă, o siluetă apăru deodată din tufişurile din dreapta. Armăsarul făcu o mişcare laterală, iar Pamela Vereker fu aruncată din şa. Un rododendron îi opri căderea, dar, pentru o clipă, fu ameţită şi rămase acolo, chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea, conştientă de glasurile celor din jur.

— Idiot mai eşti, Krukovski, spuse cineva. Ce voiai să faci, s-o omori?

Glasurile erau americane.

Ea deschise ochii şi se văzu înconjurată de un grup de soldaţi în uniformă de luptă şi cu căşti de oţel, cu feţele mînjite cu cremă de camuflaj, toţi înarmaţi pînă-n dinţi. Îngenuncheat lîngă ea era un negru solid cu trese de sergent major pe braţ.

— Te simţi bine, domnişoară? o întrebă el neliniştit.

Ea se încruntă şi clătină din cap, simţindu-se mai bine dintr-o dată.

— Cine eşti?

El îşi atinse casca într-un fel de salut.

— Mă numesc Garvey. Sergent major. Detaşamentul 21 al Forţelor Speciale de Atac. Ne aflăm la Melthem House pentru două săptămîni de antrenament.

Un jeep sosi în clipa aceea, frînînd în noroi. Şoferul era un ofiţer, de acest lucru ea putu să-şi dea seama, deşi nu îi cunoştea gradul, din moment ce nu prea avusese de-a face cu armata americană. Purta o calotă pe cap şi uniformă normală, nefiind deloc îmbrăcat pentru antrenament.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el.

— Doamna a fost aruncată de pe cal, domnule maior, spuse Garvey. Krukovski a sărit din tufiş cînd nu trebuia.

Maior, îşi spuse ea surprinsă de faptul că era foarte tînăr. Se ridică încet.

— N-am păţit nimic, zău.

Se clătină şi maiorul o apucă de braţ.

— Nu cred. Locuiţi departe, domnişoară?

— În Studley Constable. Fratele meu e preot acolo.

El o conduse cu fermitate spre jeep.

— Cred c-ar fi mai bine să veniţi cu mine. Avem un medic militar la Meltham House. Aş vrea să mă asigur că sînteţi încă întreagă.

Pe emblema de pe umărul lui scria *Rangers* şi ea îşi aminti că parcă citise undeva că erau echivalentul trupelor de comando britanice.

— La Meltham House?

— Vă rog să mă scuzaţi, ar trebui să mă prezint, sînt maior Harry Kane, ataşat la Detaşamentul 21 al Forţelor Speciale de Atac sub comanda colonelului Robert E. Shafto. Ne aflăm aici pentru antrenamente.

— Ah, da, spuse ea. Fratele meu mi-a spus că Meltham e folosită pentru aşa ceva acum, adăugă ea. Vă rog să mă iertaţi, dar mă simt puţin ameţită.

— Liniştiţi-vă. Ajungem imediat.

Era o voce plăcută. Categoric. Dintr-un motiv absurd făcu să i se taie respiraţia. Se rezemă de spătarul scaunului şi făcu exact ce i se spuse.

Cei cinci acri de grădină de la Meltham House erau împrejmuiţi de un zid de cremene specific Norfolk-ului, înalt de vreo doi metri şi ceva. Deasupra avea sîrmă ghimpată, pentru mai multă siguranţă.

Meltham în sine era o casă de dimensiuni modeste, datînd de la începutul secolului al şaptesprezecelea. Ca şi în cazul zidului, se folosise multă cremene în construcţia casei, îndeosebi a frontoanelor, simţindu-se influenţa olandeză, specifică perioadei.

Harry Kane şi Pamela se îndreptau spre casă mergînd printre tufe. Timp de o oră, el îi arătase domeniul, iar ea se simţise minunat.

— Cîţi sînteţi?

— În momentul ăsta, vreo nouăzeci. Majoritatea oamenilor se află în corturi, în zona pe care ţi-am arătat-o în partea cealaltă a crîngului.

— De ce n-ai vrut să mă duci acolo? E vorba de antrenamente secrete sau ce?

— Doamne, nu! spuse el rîzînd. Arăţi prea bine, atîta tot.

Un tînăr soldat coborî repede treptele terasei şi veni spre ei, salutînd prompt.

— A venit domnul colonel, domnule. Sergentul major Garvey e la el acum.

— Foarte bine, Appleby.

Tînărul îi răspunse la salut, se întoarse şi plecă.

— Credeam că americanii nu iau lucrurile foarte în serios, zise Pamela.

Kane zîmbi.

— Nu-l cunoşti pe Shafto. Cred că termenul „zbir“ s-a inventat special pentru el.

În timp ce urcau treptele, un ofiţer ieşi pe uşa-fereastră. Rămase pe loc privindu-i, plesnindu-se peste genunchi cu o cravaşă, plin de o extraordinară vitalitate. Pamela nu avu nevoie să i se spună cine era. Kane salută.

— Domnule colonel Shafto, daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Vereker.

Robert Shafto avea pe vremea aceea patruzeci şi patru de ani şi era un bărbat chipeş, cu o înfăţişare arogantă; un tip atrăgător, cu cizme lustruite şi pantaloni de călărie. Purta o calotă înclinată pe ochiul stîng şi cele două şiruri de medalii metalice de deasupra buzunarului stîng erau o frumoasă pată de culoare. Poate că lucrul cel mai extraordinar în legătură cu el era pistolul *Colt 45* cu mîner cu perle, pe care îl ţinea într-un toc desfăcut pe şoldul stîng.

El îşi atinse sprînceana cu cravaşa şi spuse grav:

— Am fost şocat cînd am auzit de accidentul dumitale, domnişoară Vereker. Dacă vă pot ajuta cu ceva pentru a mă recompensa pentru neîndemînarea oamenilor mei…

— Sînteţi foarte amabil, zise ea. Dar domnul maior Kane a fost foarte drăguţ şi s-a oferit să mă conducă pînă în Studley Constable, asta dacă vă puteţi lipsi de dînsul, bineînţeles. Fratele

meu este preot acolo.

— Măcar atîta lucru putem face.

Ea voia să-l mai vadă pe Kane şi părea să existe o singură modalitate de a reuşi acest lucru.

— Mîine seară o să dăm o mică petrecere la casa parohială, spuse ea. Nimic special. Vin doar cîţiva prieteni, bem ceva, mîncăm nişte sandvişuri. Mă întrebam dacă nu cumva doriţi să veniţi şi dumneavoastră împreună cu domnul maior Kane.

Shafto ezită. Părea limpede că era pe cale de a găsi o scuză, aşa că ea adăugă repede:

— Va veni şi Sir Henry Willoughby, moşierul din localitate. L-aţi cunoscut?

Ochii lui Shafto se luminară deodată.

— Nu, n-am avut plăcerea.

— Fratele domnişoarei Vereker a fost preot în Brigada Întîi de Paraşutişti, spuse Kane. A sărit cu ei în Oudna, în Tunisia, anul trecut. Mai ţineţi minte, nu-i aşa, domnule colonel?

— Desigur. A fost ceva extraordinar. Fratele dumitale trebuie să fie un om nemaipomenit dacă a supravieţuit acelui moment, domnişoară.

— A fost decorat cu *Crucea Militară*, spuse ea. Sînt foarte mîndră de el.

— Foarte firesc. Voi fi încîntat să particip la mica dumneavoastră petrecere şi îmi va face o mare plăcere să-l cunosc. Fă toate aranjamentele necesare, Harry, spuse colonelul, după care salută din nou cu cravaşa. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar am multe treburi.

— Ai fost impresionată? o întrebă Kane cînd străbateau drumul de coastă în jeep-ul lui.

— Nu ştiu sigur, spuse ea. E atrăgător, trebuie să recunosc.

— Un mare adevăr. Shafto e cunoscut printre militari ca un soldat combatant. Tipul care, pe vremuri, îşi conducea oamenii în Flandra înarmat cu un baston mic de trestie. Aşa cum a spus acel general francez la Balaclava, magnific, dar nu e război.

— Cu alte cuvinte nu-şi foloseşte capul?

— Ei bine, are un mare defect din punctul ăsta de vedere al armatei. Nu suportă să primească ordine de la nimeni. Bobby

Shafto, mîndria infanteriei. A plecat din Bataan în aprilie anul trecut, cînd japonezii au pus stăpînire pe oraş. Singura problemă e că a lăsat în urmă un regiment de infanterie. Asta n-a prea fost pe placul Pentagon-ului. Nimeni nu l-a vrut, aşa că a fost trimis la Londra să lucreze la Operaţiuni Combinate.

— Ceea ce lui nu i-a plăcut?

— Bineînţeles. A folosit treaba asta ca să obţină şi mai multă glorie. A descoperit că englezii şi-au trimis Forţele Speciale la scară mică peste Canalul Mînecii în timpul nopţii făcînd pe cercetaşii şi s-a gîndit că şi americanii ar trebui să facă la fel. Din păcate, un imbecil de la Operaţiuni Combinate a găsit că e o idee bună.

— Dumneata nu?

El păru să evite răspunsul.

— În ultimele două luni, oamenii din 21 au traversat Canalul de nu mai puţin de paisprezece ori.

— Incredibil.

— Aici sînt incluse şi distrugerea unui far gol din Normandia şi cîteva debarcări pe insulele franceze nelocuite.

— Nu ai o părere prea bună despre el, nu?

— Marele public american are, cu siguranţă. Acum trei luni, un corespondent de război aflat la Londra şi în criză de articole, a auzit cum Shafto a capturat echipajul unui far plutitor în largul coastei belgiene. Erau şase şi, cum din întîmplare, erau soldaţi germani, a picat numai bine. A fost foarte reuşită fotografia navei victorioase care intra în Dover în zori, Shafto şi băieţii lui, cu o curea a căştii atîrnînd şi prizonierii părînd foarte speriaţi. Direct de pe platoul de filmare numărul zece al MGM, spuse el clătinînd din cap. Să vezi cum au primit cei de acasă treaba asta. Oamenii lui Shafto. *Life*, *Colliers*, *Saturday Evening Post*. Era peste tot. Eroul poporului. Două DSC-uri, *Steaua de Argint* cu *Frunzele de Stejar*. Totul în afară de *Medalia de Onoare* a Congresului şi o s-o aibă şi pe asta înainte să se termine totul, chiar dacă va trebui să murim toţi între timp.

— De ce te-ai înrolat în această unitate, domnule maior Kane? îl întrebă ea înţepată.

— Eram obligat să stau la birou, zise el. Asta spune totul. Bănuiesc c-aş fi făcut orice ca să scap, şi am şi făcut.

— Deci n-ai fost în nici unul din atacurile despre care ai pomenit?

— Nu.

— Atunci, îţi sugerez ca, pe viitor, să te gîndeşti mai bine înainte să priveşti cu atîta uşurinţă acţiunile unui om curajos, mai ales din punctul de vedere al unuia din spatele unui birou.

El trase pe dreapta imediat şi se întoarse spre ea zîmbind vesel.

— Hei, îmi place treaba asta. Te superi dacă o folosesc în acel mare roman pe care noi, ziariştii, vrem să-l scriem întotdeauna.

— Naiba să te ia, Harry Kane.

Ridică o mînă ca pentru a-l lovi, dar el scoase un pachet de ţigări *Camel* şi îi oferi una.

— Ia o ţigară, în schimb. Linişteşte nervii.

Ea o luă, acceptă şi focul oferit de el şi trase adînc în piept, privind peste mlaştini spre mare.

— Iartă-mă, bănuiesc că am reacţionat exagerat, dar războiul ăsta a devenit prea personal pentru mine.

— Din cauza fratelui dumitale?

— Nu numai. Şi din cauza slujbei mele. Cînd eram de serviciu, ieri după-amiază, a fost adus un pilot de pe un avion de vînătoare. Fusese grav rănit deasupra Mării Nordului. *Hurricane*-ul lui a luat foc şi el era imobilizat în carligă. A urlat pînă a ajuns jos.

— Începuse ca o zi frumoasă, spuse Kane. Deodată, nu mai este.

Dădu să pună mîna pe volan, dar ea se întinse dintr-un impuls şi i-o acoperi cu a ei.

— Îmi pare rău, sincer.

— E-n regulă.

Expresia ei se transformă într-una de uimire cînd ridică mîna.

— Ce-ai păţit la degete? Cîteva sînt strîmbe. Unghiile... Dumnezeule, Harry, ce s-a întîmplat cu unghiile tale?

— Ah, asta? Mi le-a smuls cineva.

Ea îl privi îngrozită.

— Au fost... au fost cumva nemţii, Harry? îl întrebă ea în şoaptă.

— Nu, zise el pornind motorul. De fapt, au fost francezii, dar luptau pentru partea adversă, bineînţeles. Asta e una dintre cele

mai groaznice descoperiri ale vieţii sau cel puţin aşa găsesc eu, că lumea e alcătuită din mulţi indivizi ciudaţi.

Zîmbi apoi şi porni mai departe.

În seara aceleiaşi zile, starea lui Ben Garvald se înrăutăţi. La ora şase îşi pierdu cunoştinţa. Acest lucru fu descoperit abia peste o oră. Era ora opt cînd doctorul Das sosi în urma telefonului primit de la soră şi trecut de zece cînd Reuben intră în încăpere şi descoperi situaţia.

Fusese la *Fogarty's* îndeplinind instrucţiunile lui Ben, cu un dric şi un sicriu luate de la firma de pompe funebre, care era tot una din afacerile fraţilor Garvald. Sărmanul Jackson tocmai fusese lăsat la un crematoriu particular pe care ei îl foloseau, nu pentru prima oară, ca să se descotorosească de un cadavru incomod.

Ben avea faţa scăldată de sudoare şi gemea, răsucindu-şi capul într-o parte şi în alta. În încăpere se simţea un miros neplăcut, ca de carne în putrefacţie. Reuben zări genunchiul cînd Das îi desfăcu pansamentul. Îşi întoarse capul brusc, cuprins de groază.

— Ben! zise el.

Garvald deschise ochii. O clipă păru să nu îşi recunoască fratele, dar apoi zîmbi.

— Ai făcut-o, Reuben băiete? Ai scăpat de el?

— Cenuşă în cenuşă, Ben.

Garvald închise ochii şi Reuben se întoarse spre Das.

— Cît de rău e?

— Foarte rău. Ar putea exista pericolul unei cangrene. L-am prevenit.

— Dumnezeule! spuse Reuben. Ştiam eu că trebuia să meargă la spital.

Ben Garvald deschise ochii şi îl privi febril. Întinse mîna spre încheietura fratelui său.

— Nici un spital, auzi? Ce vrei să faci? Să le oferi poliţiştilor ocazia pe care o aşteaptă de atîţia ani?

Căzu apoi pe spate, închizînd ochii din nou.

— Există o singură şansă, zise Das. Un medicament numit penicilină. Ai auzit de el?

— Bineînţeles. Se zice că vindecă orice. Se face o avere cu el

pe piaţa neagră.

— Da, şi are rezultate miraculoase în astfel de cazuri. Poţi să faci rost de el? Acum, în seara asta?

— Dacă există în Birmingham, o să-l ai într-o oră, spuse Reuben îndreptîndu-se spre uşă, dar înainte să iasă, se opri. Dacă moare, dispari şi tu cu el, amice. Ţi-o promit.

Imediat după aceea ieşi şi uşa se legănă în urma lui.

În aceeaşi clipă, la Landsvoort, avionul *Dakota* îşi lua zborul de pe pistă, îndreptîndu-se spre mare. Gericke nu pierdu timpul. Urcă pînă la trei sute de metri, apoi se înclină spre dreapta şi începu să coboare spre coastă. Înăuntru, Steiner şi oamenii lui se pregăteau. Erau cu toţii îmbrăcaţi ca nişte paraşutişti britanici, toate armele şi echipamentul aflîndu-se în genţile suspendate în stilul caracteristic englezilor.

— Gata, strigă Steiner.

Se ridicară cu toţii şi fiecare îl verifică pe camaradul din faţa lui, Steiner ocupîndu-se de Harvey Preston, care era ultimul la rînd. Englezul tremura. Steiner simţi acest lucru cînd îi strînse chingile.

— Cincisprezece secunde, spuse el. Deci, nu aveţi mult timp la dispoziţie, aţi înţeles? Băgaţi la cap, toţi. Dacă e să vă rupeţi un picior, faceţi-o aici, nu în Norfolk.

Rîseră toţi şi el se duse în faţă, unde Ritter Neumann îi verifica chingile. Steiner deschise uşa cînd lumina roşie de deasupra acesteia clipi şi, deodată, se auzi vuietul puternic al vîntului. În carlingă, Gericke începu să scadă din altitudine. Apa se retrăsese şi plaja se vedea întinsă, udă şi pustie, albă în lumina lunii. Lîngă el, Bohmler se concentră asupra altimetrului.

— Acum! strigă Gericke şi Bohmler era pregătit.

Lumina verde se aprinse deasupra capului lui Steiner şi acesta îl bătu pe umăr pe Ritter. Tînărul Oberleutnant sări şi fu urmat foarte repede de toţi ceilalţi, ultimul fiind Brandt. Preston stătea încremenit, cu gura căscată, privind în golul întunecat.

— Haide! strigă Steiner vrînd să-l apuce de umăr.

Preston se dădu înapoi, prinzîndu-se de un suport de oţel. Clătină din cap, mişcîndu-şi buzele.

— Nu pot! izbuti el să spună, în sfîrşit. Nu pot s-o fac!

Steiner îl lovi cu dosul palmei peste faţă, îl apucă de braţul stîng şi îl trase spre uşa deschisă. Preston se propti acolo, ţinîndu-se cu ambele mîini. Steiner îşi propti un picior în şezutul lui şi îl împinse în gol, după care sări şi el.

Cînd sari de la o sută douăzeci de metri, nu prea ai timp să fii speriat. Preston fu conştient de salt, de zgîlţîitura bruscă, de zgomotul paraşutei care se umfla cu aer şi, apoi, se trezi că se legăna uşor sub umbrela kaki.

Era fantastic. Luna plină la orizont, nisipul ud, valurile înspumate. Vedea vedeta lîngă ponton foarte clar, oamenii privind şi, puţin mai încolo pe plajă, un şir de paraşute pe care ceilalţi le strîngeau repede. Îşi ridică privirea şi îl zări pe Steiner deasupra lui mai la stînga, după care păru să coboare foarte repede.

Geanta cu provizii, care atîrna la vreo şase metri mai jos, la capătul frînghiei prinse la brîu, atinse nisipul cu un zgomot surd, avertizîndu-l să se pregătească. Ateriză tare, prea tare sau aşa i se păru, se rostogoli şi, ca prin minune, se ridică în picioare, paraşuta umflîndu-se asemeni unei flori palide în lumina lunii.

Se apucă repede să o strîngă, aşa cum fusese învăţat şi, deodată, se opri aşa, în patru labe, simţindu-se cuprins de o bucurie extraordinară, o senzaţie de putere cum nu mai cunoscuse niciodată pînă atunci.

— Am reuşit! strigă el. Le-am arătat ticăloşilor. Am reuşit! Am reuşit! Am reuşit!

Ben Garvald zăcea absolut nemişcat în patul său din clinica Aston. Reuben stătea la picioarele patului, aşteptînd, în timp ce doctorul Das îi asculta bătăile inimii cu stetoscopul.

— Cum e? întrebă el.

— Încă mai trăieşte, dar nu mai are mult.

Reuben luă o hotărîre în clipa aceea. Îl apucă pe Das de umăr şi îl împinse spre uşă.

— Adu o ambulanţă cît poţi de repede. Îl duc la spital.

— Dar asta va însemna implicarea poliţiei, domnule Garvald, zise Das.

— Crezi că-mi pasă? spuse Reuben răguşit. Vreau să trăiască, pricepi? E fratele meu. Şi acum du-te odată!

Deschise uşa şi îl împinse pe Das afară. Cînd se întoarse lîngă pat, avea lacrimi în ochi.

— Îţi promit un lucru, Ben, zise el cu vocea întretăiată. O să pun mîna pe irlandezul ăla nenorocit, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l fac.

Capitolul 13

La patruzeci şi cinci de ani, Jack Rogan era poliţist de aproape un sfert de secol, o perioadă lungă în care să lucrezi în trei schimburi şi să fii antipatizat de vecini. Dar acelea erau riscurile unui poliţist şi erau de aşteptat, aşa cum îi spunea mereu soţiei lui.

Era nouă şi jumătate în ziua de 21 noiembrie cînd intră în biroul său de la Scotland Yard. Nici nu ar fi trebuit să se afle acolo de fapt. După ce îşi petrecuse toată noaptea la Muswell Hill interogîndu-i pe membrii unui club irlandez, avea tot dreptul la cîteva ore de odihnă, dar mai avea de rezolvat cîteva treburi.

Tocmai se aşezase la birou, cînd auzi un ciocănit în uşă şi asistentul său, inspector-detectiv Fergus Grant, intră. Grant era fiul mai mic al unui colonel indian în rezervă. Academiile de poliţie din Winchester şi Hendon. Un membru al noii generaţii care avea să revoluţioneze poliţia. În ciuda acestui lucru, el şi Rogan se înţelegeau bine.

Rogan ridică mîna defensiv.

— Fergus, nu vreau decît să semnez cîteva scrisori, să beau un ceai şi să mă duc acasă, la culcare. Noaptea trecută a fost un coşmar.

— Ştiu, domnule, zise Grant. Dar am primit un raport cam neobişnuit de la Poliţia din Birmingham. M-am gîndit că o să vă intereseze.

— Pe mine îndeosebi sau Secţiunea Irlandeză?

— Ambele.

— Bine, spuse Rogan împingîndu-şi scaunul în spate şi începînd să-şi umple pipa dintr-o pungă de piele uzată. N-am nici un chef să-l citesc, aşa că spune-mi despre ce e vorba.

— Aţi auzit de un anume Garvald, domnule?

Rogan rămase nemişcat.

— Ben Garvald? Face probleme de ani de zile. Cel mai mare escroc din Midlands.

— A murit azi-dimineaţă devreme. Cangrenă în urma unei răni prin împuşcare. Cei de la spital au pus mîna pe el prea tîrziu.

Rogan aprinse un băţ de chibrit.

— Cunosc oameni care ar spune că e cea mai bună veste pe care au auzit-o în ultimii ani, dar ce legătură are cu noi?

— A fost împuşcat în rotula piciorului drept de către un irlandez.

Rogan se uită la el fix.

— Asta chiar e interesant. Binecunoscuta pedeapsă la care recurg membrii IRA, atunci cînd sînt înşelaţi.

Înjură cînd băţul de chibrit arse pînă la degetele lui şi îl aruncă.

— Cum se numea irlandezul ăsta?

— Murphy, domnule.

— Bineînţeles. Altceva?

— Da, domnule. Garvald avea un frate care e atît de supărat de moartea lui, încît spune absolut totul. Îl vrea pe amicul Murphy neapărat.

Rogan încuviinţă.

— Va trebui să vedem dacă-i putem face pe plac. Care a fost treaba?

Grant îi povesti totul cu lux de amănunte şi cînd termină, Rogan era încruntat.

— Un camion de armată, un jeep, vopsea kaki? De ce o fi vrut toate astea?

— Poate au de gînd să pătrundă în vreo tabără militară să ia arme.

Rogan se ridică şi se duse la fereastră.

— Nu, nu cred, nu fără probe serioase. Nu sînt suficient de activi în momentul ăsta. Nu sînt capabili de un asemenea plan, ştii

bine, zise el, întorcîndu-se la birou. Am rupt spatele IRA aici în Anglia şi în Irlanda, de Valera i-a aruncat pe majoritatea în puşcăria de la Curragh, spuse el clătinînd din cap. N-ar avea nici un sens o asemenea operaţiune acum. Ce părere are fratele lui Garvald?

— Părea să creadă că Murphy punea la cale o pătrundere într-un depozit NAAFI sau ceva de genul ăsta. Ştiţi chestiile astea? Intră îmbrăcaţi în soldaţi cu un camion al armatei.

— Şi ies cu whisky şi ţigări în valoare de cincizeci de mii de lire. S-a mai făcut, zise Rogan.

— Deci Murphy să fie încă un hoţ mărunt pus pe căpătuială, domnule? Asta credeţi?

— Aş fi acceptat asta, dacă n-ar fi fost glonţul tras în rotulă. Asta e pură IRA. Nu, urechea stîngă îmi zvîcneşte, Fergus. Cred că este vorba de ceva mult mai important.

— Bine, domnule, care e următoarea mişcare?

Rogan se duse la fereastră gîndindu-se. Afară era o vreme tipică de toamnă.

Se întoarse.

— Ştiu un singur lucru. N-o să-i las pe cei din Birmingham să rezolve cazul ăsta în locul nostru. Te ocupi personal. Ia o maşină şi du-te acolo chiar astăzi. Ia dosarele cu tine, fotografii, tot. Ale tuturor membrilor IRA care nu sînt închişi. Poate că acel Garvald îl recunoaşte.

— Şi dacă nu?

— Atunci, o să-ncepem cu întrebările prin metodele obişnuite. Departamentul Special din Dublin o să ne ajute. Îi urăsc pe cei din IRA mai mult ca oricînd, de cînd aceştia l-au împuşcat pe sergentul detectiv O’Brien, anul trecut. Întotdeauna te doare mai mult cînd e vorba de unul de-ai tăi.

— Aşa e, domnule, spuse Grant. Am plecat.

Era ora opt în seara aceea, cînd generalul Karl Steiner îşi termină masa care îi fusese servită în camera sa de la etajul al doilea al clădirii din Prinz Albrechtstrasse. O pulpă de pui, cartofi prăjiţi în ulei, exact aşa cum îi plăceau lui, salată şi o jumătate de sticlă de Riesling rece ca gheaţa. Incredibil. Şi cafea veritabilă, după aceea.

Lucrurile se schimbaseră simţitor după seara aceea îngrozitoare cînd leşinase după tratamentul cu curent electric. A doua zi de dimineaţă se trezise într-un pat confortabil cu aşternuturi curate. Nici urmă de ticălosul acela de Rossman şi de bătăuşii lui de la Gestapo. Doar un Obersturmbanführer pe nume Zeidler, un individ de treabă, chiar dacă era SS-ist. Un domn.

Îşi ceruse o mie de scuze. Se făcuse o greşeală îngrozitoare. Nişte informaţii false date din răutate. Reichsführer-ul însuşi ordonase o anchetă completă. Cei vinovaţi aveau să fie prinşi, cu siguranţă, şi pedepsiţi. Între timp, regreta faptul că Herr General trebuia reţinut în continuare, dar nu era vorba decît de cîteva zile. Era sigur că el avea să înţeleagă situaţia.

Ceea ce Steiner şi făcea. Niciodată nu avuseseră ceva concret împotriva lui. Iar el nu suflase nici un cuvînt, în ciuda tuturor tratamentelor lui Rossman, aşa că totul avea să pară o glumă proastă din partea cuiva. Acum îl ţineau ca să fie siguri că avea să arate bine cînd îi dădeau drumul. Deja vînătăile începuseră să dispară. Cu excepţia cearcănelor, arăta bine. Îi dăduseră chiar şi o uniformă nouă.

Cafeaua era excelentă. Tocmai voia să-şi mai pună una, cînd auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise în spatele lui. Urmă un moment de linişte neobişnuită. Părul i se zbîrli pe ceafă.

Se întoarse încet şi îl văzu pe Karl Rossman stînd în prag. Purta pălăria lui obişnuită, pardesiul de piele pe umeri şi o ţigară îi atîrna în colţul gurii. Doi oameni ai Gestapo-ului în uniformă se aflau de o parte şi de cealaltă a lui.

— Bună seara, Herr General, zise Rossman. Credeai că te-am uitat?

Ceva păru să se năruie în adîncul lui Steiner. Totul îi deveni îngrozitor de limpede.

— Ticălosule! zise el şi azvîrli cu ceaşca de cafea în capul lui Rossman.

— Foarte rău, spuse acesta. N-ar fi trebuit să faci asta.

Unul din oamenii Gestapo-ului se mişcă repede, împingînd un capăt al bastonului în zona organelor genitale ale lui Steiner, care se prăbuşi în genunchi urlînd de durere. O altă lovitură într-o parte a capului îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

— La subsol, zise Rossman simplu şi ieşi.

Cei doi de la Gestapo îl luară pe general de cîte o gleznă, tîrîndu-l după ei cu faţa în jos, mergînd cu acelaşi pas de o precizie militară, care nu se schimbă nici cînd ajunseră la scări.

Max Radl bătu la uşa Reichsführer-ului şi intră. Himmler stătea în faţa focului, bînd cafea. Lăsă ceaşca jos şi se duse la birou.

— Speram că ai plecat deja.

— Plec la noapte cu avionul spre Paris, spuse Radl. Aşa cum ştiţi foarte bine, domnul amiral Canaris a plecat în Italia abia azi-dimineaţă.

— Din păcate, spuse Himmler. Totuşi, ai destul timp.

Îşi scoase ochelarii şi îi lustrui meticulos, ca întotdeauna.

— Am citit raportul pe care i l-ai dat lui Rossman azi-dimineaţă. Ce-i cu americanii ăia care au apărut în zonă? Arată-mi.

Desfăcu harta topografică în faţa lui şi Radl puse degetul pe Meltham House.

— După cum vedeţi, Herr Reichsführer, Meltham House se află la opt mile spre nord de-a lungul coastei de Studley Constable. Douăsprezece sau treisprezece de Hobs End. Doamna Grey nu anticipează nici o problemă din această direcţie în ultimul ei mesaj prin radio.

Himmler încuviinţă.

— Irlandezul dumitale pare să-şi fi cîştigat banii. Restul depinde de Steiner.

— Nu cred c-o să ne dezamăgească.

— Da, uitasem, zise Himmler sec. La urma urmei, are un interes personal în treaba asta.

— Îmi permiteţi să vă întreb care mai este starea sănătăţii generalului Steiner?

— L-am văzut aseară, spuse Himmler şi era perfect sănătos. Deşi trebuie să-ţi mărturisesc că el nu m-a văzut. În clipa aceea, mînca o friptură, cartofi prăjiţi şi salată de legume, zise el oftînd. Dacă aceşti consumatori de carne şi-ar da seama ce efect are asupra organismului acest aliment. Dumneata mănînci carne, Herr Oberst?

— Mă tem că da.

— Şi fumezi şaizeci, şaptezeci de ţigări din alea ruseşti pe zi şi bei. Cît coniac mai bei acum? întrebă el clătinînd din cap şi strînse hîrtiile frumos în faţa lui. Eh, bănuiesc că, în cazul dumitale, nu mai contează.

E ceva ce porcul ăsta să nu ştie, oare? se întrebă Radl.

— Nu, Herr Reichsführer.

— La ce oră pleacă vineri?

— Cu puţin înainte de miezul nopţii. O oră de zbor, dacă le permite vremea.

Himmler îşi ridică privirea, plină de răceală.

— Domnule colonel Radl, dă-mi voie să-ţi spun ceva foarte clar. Steiner şi oamenii lui vor pleca aşa cum a fost stabilit, indiferent de vreme. Ăsta nu-i un lucru care se poate lăsa pe altă seară. E o ocazie care se iveşte o singură dată-n viaţă. Va exista o linie telefonică liberă în permanenţă. Începînd de vineri dimineaţă, vei lua legătura cu mine din oră-n oră şi vei continua s-o faci pînă cînd operaţiunea se va încheia cu succes.

— Aşa voi face, Herr Reichsführer.

Radl dădu să plece, dar Himmler adăugă:

— Încă ceva. Nu l-am ţinut pe Führer la curent în legătură cu progresele privind această afacere din mai multe motive. Sînt vremuri grele, Radl, destinul Germaniei se află pe umerii lui. Aş vrea ca asta să fie, cum să spun, o surpriză pentru el, înţelegi?

Un moment, Radl avu impresia că îşi pierdea minţile. Apoi îşi dădu seama că Himmler vorbea serios.

— Este esenţial să nu-l dezamăgim, continuă Himmler. Toţi sîntem în mîinile lui Steiner acum. Te rog să-i subliniezi acest aspect.

— Aşa voi face, Herr Reichsführer, zise Radl înfrînîndu-şi o dorinţă nebună de a izbucni în rîs.

Himmler ridică braţul într-un salut neglijent al partidului.

— Heil Hitler!

Radl, în ceea ce avea să-i jure soţiei că era gestul cel mai curajos din viaţa lui, îi răspunse cu un salut militar, se întoarse şi ieşi cît putu de repede.

Cînd ajunse în biroul său din Tirpitz Ufer, îl găsi pe Hofer pregătindu-şi bagajul. Radl scoase sticla de *Courvoisier* şi îşi turnă

în, pahar.

— Vă simţiţi bine, Herr Oberst? întrebă Hofer neliniştit.

— Ştii ce-a zis adineauri stimatul nostru Reichsführer, Karl? Că nu i-a spus nimic Führer-ului despre cît de departe am ajuns cu acest plan. Vrea să-i facă o surpriză. Nu-i drăguţ din partea lui?

— Herr Oberst, pentru Dumnezeu!

Radl ridică paharul.

— Pentru camarazii noştri, Karl, cei trei sute zece din regiment care au pierit în „Războiul de Iarnă“, nu sînt sigur pentru ce. Dacă o să afli vreodată, să-mi spui şi mie.

Hofer se uită la el uluit şi Radl zîmbi.

— Decolează la zece şi jumătate de la Tempelhof. Am chemat o maşină pentru nouă şi un sfert. Aveţi destul timp.

— Şi celălalt spre Amsterdam?

— În cursul dimineţii de mîine. Probabil în jur de unsprezece, dar nu erau siguri.

— Frumos. Nu-mi trebuie decît o vreme mizerabilă şi o să ajung la Landsvoort abia joi. Cum sună buletinul meteorologic?

— Nu prea bine. Un front rece vine spre noi din Rusia.

— Ca întotdeauna, spuse Radl întunecat la faţă, după care deschise sertarul biroului şi scoase un plic sigilat. Asta e pentru soţia mea. Ai grijă s-o primească. Îmi pare rău că nu poţi veni cu mine, dar trebuie să fii pe fază aici, înţelegi?

Hofer se uită la scrisoare cu teamă în ochi.

— Doar nu credeţi că…

— Dragul meu Karl, nu cred nimic. Pur şi simplu, mă pregătesc pentru orice eventualitate. Dacă treaba asta iese prost, bănuiesc că toţi cei implicaţi n-or să fie – cum să spun eu? – agreaţi la curte. Într-o astfel de situaţie, tu trebuie să negi că ai ştiut ceva. Tot ce-am făcut, am făcut singur.

— Herr Oberst, vă rog, zise Hofer cu o voce răguşită de emoţie şi cu lacrimi în ochi.

Radl scoase încă un pahar, îl umplu şi i-l dădu.

— Haide, un toast. Pentru ce bem?

— Dumnezeu ştie, Herr Oberst.

— Atunci, o să-ţi spun eu. Pentru viaţă, Karl, şi pentru dragoste, prietenie şi speranţă, zise el zîmbind amar. Ştii, tocmai mi-a trecut prin cap că, mai mult ca sigur, Reichsführer-ul nu ştie

absolut nimic despre nici unul din aceste lucruri. Ei, asta e...

Apoi dădu capul pe spate şi goli paharul dintr-o singură înghiţitură.

La fel ca majoritatea ofiţerilor superiori de la Scotland Yard, Jack Rogan avea un pat de campanie în birou pentru a-l folosi atunci cînd raidurile aeriene îi făceau imposibil drumul spre casă. Cînd se întoarse de la şedinţa săptămînală cu şefii de departament, miercuri dimineaţă cu puţin înainte de prînz, îl găsi pe Grant dormind în pat.

Rogan scoase capul pe uşă şi îi spuse ofiţerului de serviciu să facă un ceai. Apoi îi trase prieteneşte un picior lui Grant şi se duse la fereastră să-şi umple pipa. Ceaţa era mai deasă ca oricînd. O adevărată caracteristică londoneză, cum spusese Dickens atît de bine.

Grant se ridică, aranjîndu-şi cravata. Costumul îi era şifonat şi el era nebărbierit.

— Un drum îngrozitor la întoarcere. O ceaţă cumplită.

— Ai aflat ceva?

Grant deschise servieta, scoase un dosar şi luă un carton pe care îl puse pe biroul lui Rogan. De el era prinsă o fotografie a lui Liam Devlin. Destul de ciudat, dar părea mai bătrîn. Dedesubt erau trecute mai multe nume.

— Acesta e Murphy, domnule.

Rogan fluieră uşor.

— El? Eşti sigur?

Rogan fluieră uşor.

— Reuben Garvald este.

— Dar n-are nici un sens, spuse Rogan. Ultima oară cînd am auzit de el avea necazuri în Spania, luptînd pentru cine nu trebuia. Executa o condamnare pe viaţă la o fermă de deportaţi.

— Se pare că nu mai e, domnule.

Rogan se ridică brusc şi se duse la fereastră, unde rămase cu mîinile în buzunare.

— Ştii, e unul dintre puţinii capi ai mişcării pe care nu i-am cunoscut. Întotdeauna a fost omul misterios. În primul rînd, toate pseudonimele alea.

— Potrivit dosarului, a studiat la *Trinity College*, lucru

neobişnuit pentru un catolic, zise Grant. O diplomă bună în literatura engleză. O ironie, ţinînd cont de faptul că e membru al IRA.

— Ăştia sînt irlandezii, spuse Rogan întorcîndu-se şi răsucind un deget în dreptul tîmplei. Suciţi încă de la naştere. Uite exemplu, unchiul lui, preot, el are o diplomă universitară şi ce e? Ucigaşul cu sîngele cel mai rece pe care l-a avut mişcarea de la Collins şi unitatea lui de asasini încoace.

— Bine şi cum o să procedăm?

— Mai întîi, o să luăm legătura cu Detaşamentul Special din Dublin, să vedem ce au ei.

— Şi pe urmă?

— Dacă el se află aici legal, trebuie să se fi înregistrat la poliţia locală, oriunde ar fi asta. Formularul de înregistrare plus fotografie.

— Care sînt trimise apoi sediului poliţiei respective.

— Exact, zise Rogan trăgînd un picior în birou. De doi ani le tot spun că ar trebui să-i avem pe toţi aici, dar cu trei sferturi de milion de irlandezi care lucrează aici, nimeni nu vrea să ştie.

— Asta înseamnă să trimitem copii ale acestei fotografii tuturor secţiilor de poliţie din oraşe şi localităţi mai mici şi să rugăm pe cineva să se uite în fiecare fişă de înregistrare. O să dureze ceva timp, zise Grant luînd cartonul.

— Ce altceva putem să facem, să dăm un anunţ la ziar: *L-a văzut cineva pe acest om?* Vreau să ştiu ce pune la cale, Fergus, vreau să-l prind în flagarant, nu să-l sperii şi să fugă.

— Desigur, domnule.

— Dă-i drumul. Prima prioritate. Spune că e un Dosar Roşu de Securitate Naţională. Asta o să-i facă să se mişte mai repede.

Grant ieşi şi Rogan luă dosarul lui Devlin, se rezemă de spătarul fotoliului şi începu să citească.

La Paris, toate avioanele erau reţinute la sol şi ceaţa era atît de deasă, încît atunci cînd Radl ieşi din incinta aeroportului Orly, nu putea să-şi vadă mîna pe care o ţinea în faţa ochilor. Se întoarse înăuntru şi vorbi cu ofiţerul de serviciu:

— Ce părere ai?

— Îmi pare rău, Herr Oberst, dar ţinînd cont de ultimul raport

meteorologic, nici un avion nu va decola mai devreme de mîine dimineaţă. Ca să fiu sincer, şi atunci s-ar putea să se amîne. Părerea generală e că vremea asta ceţoasă ar putea să dureze cîteva zile, spuse el zîmbind amabil. Îi ţine pe englezi acasă, cel puţin.

Radl luă o hotărîre şi întinse mîna spre geantă.

— Trebuie neapărat să fiu la Rotterdam cel mai tîrziu mîine după-amiază. Unde e parcul de maşini?

Zece minute mai tîrziu, ţinea Ordinul Führer-ului sub nasul unui căpitan de transporturi între două vîrste şi, la douăzeci de minute după aceea, era scos pe poarta principală a Aeroportului *Orly* într-un Citroën mare şi negru.

În aceeaşi clipă, în camera de zi a Joannei Grey din Studley Constable, Sir Henry Willoughby juca *bezique* cu părintele Vereker şi Joanna Grey. Băuse prea mult şi era extrem de bine dispus.

— Ia să vedem, am avut o Căsătorie Regală – patruzeci de puncte – şi acum am o succesiune de aşi.

— Cîte puncte înseamnă asta? întrebă Vereker.

— Două sute cincizeci, spuse Joanna Grey. Două sute nouăzeci cu Căsătoria Regală.

— Staţi puţin, zise Vereker. Are un decar înaintea damei.

— Dar am explicat mai devreme, îi spuse Joanna. În jocul de *bezique*, decarul trebuie să vină în faţa damei.

Philip Vereker clătină din cap dezgustat.

— Degeaba. N-o să înţeleg niciodată jocul ăsta.

Sir Henry rîse încîntat.

— E un joc de gentlemeni, băiete. Jocul de cărţi al aristocraţilor.

Se ridică şi răsturnă scaunul, dar îl puse imediat la loc.

— Te superi dacă mă servesc singur, Joanna?

— Bineînţeles că nu, dragul meu, zise ea veselă.

— Păreţi foarte mulţumit de sine în seara asta, remarcă Vereker.

Încălzindu-şi spatele la foc, Sir Henry zîmbi încîntat.

— Sînt, Philip, şi am şi de ce.

Totul veni deodată.

— Nu văd de ce nu v-aş spune. Oricum, o să aflaţi destul de

curînd.

Doamne, bătrîn prost.

— Henry, crezi că e bine? întrebă ea sincer alarmată.

— De ce nu? Dacă n-am încredere în tine şi în Philip, în cine să am? spuse Sir Henry, după care se întoarse spre Vereker. Primul-ministru va veni sîmbătă să-şi petreacă weekend-ul aici.

— Dumnezeule! Auzisem că va veni la King's Lynn, bineînţeles, spuse Vereker uluit. Ca să fiu sincer, nu ştiam că îl cunoaşteţi pe domnul Churchill.

— Nici nu-l cunosc, spuse Sir Henry. Ar vrea să petreacă un weekend liniştit şi să picteze puţin înainte să se întoarcă. Bineînţeles că a auzit de grădinile de la Studley, fiindcă cine n-a auzit? Făcute în anul Armadei. Cînd cei din Downing Street m-au contactat să mă întrebe dacă poate să vină, am fost extrem de încîntat.

— Firește, zise Vereker.

— Mă tem că nu trebuie să mai spuneţi nimănui, zise Sir Henry apoi. Oamenii din sat nu trebuie să afle decît după plecarea lui. S-a insistat foarte mult în acest sens. Din motive de securitate, înţelegeţi. Niciodată nu poţi fi prea prudent.

Acum era foarte beat şi limba i se împleticea.

— Presupun că o să fie foarte bine păzit, spuse Vereker.

— Aş, spuse Sir Henry. Vrea cît mai puţină agitaţie cu putinţă. N-o să aibă decît vreo trei-patru oameni cu el. Am aranjat ca un pluton din oamenii mei să păzească perimetrul cît timp se va afla el acolo. Nici măcar ei nu ştiu despre ce e vorba. Cred că e un exerciţiu.

— Zău? spuse Joanna.

— Da, o să mă duc la King's Lynn sîmbătă să-l întîmpin şi o să venim cu maşina, zise el după care rîgîi şi puse paharul jos. Vă rog să mă scuzaţi, nu mă simt prea bine.

— Desigur, zise Joanna Grey.

El se îndreptă spre uşă, dar se întoarse şi îşi duse un deget la nas.

— Nici o vorbă.

După ce ieşi el, Vereker spuse:

— Asta da veste.

— Nu e deloc cuminte, zise Joanna. N-ar trebui să sufle nici un

cuvînt şi totuşi mie mi-a spus în nişte împrejurări asemănătoare, cînd a băut prea mult. Evident că m-am simţit obligată să nu vorbesc nimic.

— Bineînţeles, spuse el. Ai procedat foarte bine.

După aceea se ridică, întinzînd mîna după baston.

— Ar trebui să-l duc acasă. În halul în care e nu poate să conducă.

— Prostii, zise ea luîndu-l de braţ şi conducîndu-l spre uşă. Ar însemna să te duci pînă acasă să-ţi iei maşina. Nu-i nevoie. Îl conduc eu.

Îl ajută să-şi pună paltonul.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles, spuse ea sărutîndu-l pe obraz. Abia aştept s-o văd pe Pamela sîmbătă.

El ieşi în întuneric şchiopătînd, iar ea rămase lîngă uşă, ascultîndu-i paşii care se îndepărtau. Era linişte şi nemişcare în aer.

Se întoarse înăuntru şi închise uşa. Sir Henry apăru din baia de la etaj şi se îndreptă împleticindu-se spre fotoliul său de lîngă foc.

— Trebuie să plec şi eu, fata mea.

— Prostii, zise ea. Mai e timp pentru un pahar.

După aceea turnă două degete de whisky în paharul lui şi se aşează pe braţul fotoliului, mîngîindu-i gîtul uşor.

— Ştii, Henry, mi-ar face mare plăcere să-l cunosc pe primul-ministru, zău. Cred că mi-ar plăcea mai mult decît orice altceva.

— Adevărat? întrebă el privind-o prostit.

Ea zîmbi şi îi atinse fruntea uşor cu buzele.

— Ei bine, decît aproape orice altceva.

La subsolul clădirii din Prinz Albrechtstrasse era linişte cînd coborî Himmler. Rossman îl aştepta la picioarele scărilor. Mînecile cămăşii îi erau suflecate pînă la coate şi era foarte palid.

— Ei bine? întrebă Himmler.

— Mă tem că a murit, Herr Reichsführer.

Himmler nu era încîntat şi arătă acest lucru.

— O dovadă de neglijenţă din partea ta, Rossman. Ţi-am spus să ai grijă.

— Cu tot respectul, Herr Reichsführer, dar i-a cedat inima. Doctorul Prager va confirma acest lucru. Am trimis după el imediat. Şi acum e înăuntru.

Deschise cea mai apropiată uşă. Cei doi asistenţi de la Gestapo ai lui Rossman stăteau într-o parte, avînd încă mănuşile şi şorţurile de cauciuc. Un bărbat scund, îmbrăcat într-un costum de tweed, stătea asupra unui trup întins pe un pat de fier într-un colţ, ascultînd pieptul gol cu stetoscopul.

Cînd intră Himmler, se întoarse şi îl salută cu salutul partidului.

— Herr Reichsführer.

Himmler se uită la Steiner cîteva clipe. Generalul era dezbrăcat pînă la brîu şi picioarele îi erau goale. Ochii îi erau parţial deschişi, privind fix spre eternitate.

— Ei bine? întrebă Himmler.

— Inima, Herr Reichsführer. Fără îndoială.

Himmler îşi scoase ochelarii şi îşi frecă uşor rădăcina nasului. Toată după-amiaza îl duruse capul îngrozitor şi acest lucru continua să-l chinuie şi acum.

— Foarte bine, Rossman, zise el. Era vinovat de trădare împotriva Statului, de complotare împotriva Führer-ului însuşi. Aşa cum bine ştii, Führer-ul a hotărît o anumită pedeapsă pentru această faptă, iar generalul de divizie Steiner nu poate scăpa de pedeapsă, nici după moarte.

— Desigur, Herr Reichsführer.

— Ai grijă ca sentinţa să fie executată. Eu nu pot să rămîn, deoarece am fost chemat la Rastenburg, dar fă fotografii şi descotoroseşte-te de cadavru în modul obişnuit.

Toţi pocniră din călcîie salutînd şi plecară.

— Unde a fost arestat? întrebă Rogan uluit.

Nu era încă ora cinci, dar se întunecase suficient pentru a se trage draperiile de camuflaj.

— La o fermă lîngă Caragh Lake în Kerry, în iunie anul trecut, după un schimb de focuri în timpul căruia a ucis doi poliţişti şi a fost rănit el însuşi. A doua zi a fugit de la spital şi dus a fost.

— Dumnezeule, şi îşi spun poliţişti, zise Rogan cuprins de disperare.

— Problema e că Detaşamentul Special din Dublin n-a fost implicat în acest incident. Ei doar l-au identificat mai tîrziu după amprentele de pe revolver. Arestarea a fost efectuată de către *Garda* locală care căutau o distilerie ilegală. Şi încă ceva, domnule. Cei de la Dublin au spus că au luat legătura cu Ministerul de Externe spaniol, din moment ce se presupunea că amicul nostru trebuia să efectueze o condamnare acolo. Au şovăit să dea vreo declaraţie, îi ştiţi doar cum sînt în astfel de cazuri. Dar în cele din urmă, au recunoscut că a evadat de la o fermă de deportaţi din Granada în toamna anului 1940. Ştiau că plecase spre Lisabona şi, de acolo, în Statele Unite.

— Şi acum s-a-ntors, zise Rogan. Pentru ce, asta e întrebarea. Ai primit vreun răspuns de la secţiile de poliţie din provincie?

— De la şapte, domnule, toate negative, însă.

— Bine. În momentul ăsta nu putem face altceva decît să sperăm. În clipa în care afli ceva, anunţă-mă imediat. Indiferent dacă-i zi sau noapte, indiferent unde aş fi.

— Am înţeles, domnule.

Capitolul 14

Era unsprezece şi un sfert vineri dimineaţă, cînd Harry Kane, care supraveghea antrenamentul la Meltham Grange, fu chemat de urgenţă în biroul lui Shafto.

Cînd ajunse în anticameră, descoperi o oarecare agitaţie. Funcţionarii păreau speriaţi, iar sergentul major Garvey se plimba încoace şi încolo, fumînd nervos.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Kane.

— Dumnezeu ştie, domnule maior! Tot ce ştiu e că, acum un sfert de oră, a explodat după ce a primit o depeşă urgentă de la Cartierul General. I-a tras tînărului Jones un picior în fund zburîndu-l din birou. Chiar i-a tras un picior, vreau să spun.

Kane bătu la uşă şi intră. Shafto stătea în picioare în dreptul

ferestrei, cu cravaşa într-o mînă şi cu un pahar în cealaltă. Se întoarse furios, dar expresia i se schimbă imediat.

— Ah, tu erai, Harry.

— Ce s-a-ntîmplat, domnule?

— Simplu. Ticăloşii ăia de la Operaţiuni Combinate care au tot încercat să mă înlăture au reuşit, în sfîrşit. După ce terminăm aici, weekend-ul viitor, trebuie să-i predau comanda lui Sam Williams.

— Şi dumneavostră, domnule?

— Va trebui să mă-ntorc în Statele Unite. Instructor şef la Fort Benning.

Trase un picior coşului de hîrtii aruncîndu-l în partea cealaltă a încăperii.

— Nu puteţi face nimic în această privinţă? întrebă Kane.

Shafto se întoarse spre el ca un nebun.

— Să fac ceva? spuse el vîrîndu-i ordinul sub nas. Vezi semnătura asta? E chiar a lui Eisenhower.

Mototoli hîrtia, aruncînd-o.

— Şi ştii ceva, Kane? N-a fost niciodată pe cîmpul de luptă. Nici măcar o dată în toată cariera lui.

La Hobs End, Devlin stătea în pat şi scria în carneţelul său personal. Ploua torenţial şi ceaţa acoperea mlaştina ca un văl umed. Uşa se deschise şi Molly intră. Purta trenciul lui Devlin şi ţinea o tavă pe care o puse pe masa de lîngă pat.

— Poftim, oh, domnul şi stăpînul meu. Ceai şi pîine prăjită, două ouă fierte patru minute şi jumătate, aşa cum mi-ai apus, şi sandvişuri cu brînză.

Davlin se opri din scris şi se uită la tavă apreciativ.

— Ţine-o tot aşa şi s-ar putea să fiu tentat să te angajez definitiv.

Ea îşi scoase trenciul. Pe dedesubt nu avea decît chiloţii şi sutienul, aşa că îşi luă puloverul de pe pat şi îl îmbrăcă.

— Trebuie să plec. I-am spus mamei c-o să fiu acasă la cină.

El îşi turnă ceai într-o ceaşcă şi ea îi luă carneţelul.

— Ce-i ăsta? întrebă apoi deschizîndu-l. Poezie?

El zîmbi.

— Ale tale? întrebă ea sincer uimită.

Îl deschise în locul unde scrisese el în dimineaţa aceea. *Nu se*

ştie nimic de trecerea mea prin pădure după lăsarea întunericului, citi ea şi îşi ridică privirea. Ce frumos, Liam.

— Ştiu, zise el. Aşa cum îmi spui tu mereu, sînt un tip minunat.

— Un singur lucru ştiu, că te-aş mînca, zise ea aruncîndu-se peste el şi sărutîndu-l cu pasiune. Ştii ce zi e azi? 5 noiembrie, numai că nu putem să facem focuri din cauza ticălosului de Adolf.

— Ce păcat, zise el ironic.

— N-are importanţă, spuse ea aşezîndu-se mai confortabil deasupra lui. O să vin diseară, o să-ţi pregătesc cina şi o să facem un foc frumos numai al nostru.

— Ba n-o să vii, zise el. Pentru că n-o să fiu aici.

Ea se întunecă la faţă.

— Afaceri?

El o sărută uşor.

— Ştii ce mi-ai promis.

— Bine, spuse ea. O să fiu cuminte. Ne vedem mîine dimineaţă.

— Nu, probabil că o să mă-ntorc abia mîine după-amiază. Mai bine ai răbdare să iau eu legătura cu tine, bine?

Ea încuviinţă şovăitoare.

— Dacă zici tu.

— Da, aşa zic eu.

O sărută şi, în clipa aceea se auzi un claxon afară. Molly dădu fuga la fereastră şi se întoarse repede, luîndu-şi blugii.

— Dumnezeule, e doamna Grey.

— Asta e ceea ce numesc eu a fi prins cu pantalonii-n vine, spuse Devlin rîzînd.

Îşi puse puloverul. Molly îşi luă repede trenciul.

— Am plecat. Ne vedem mîine, frumosul meu. Pot să iau ăsta? Mi-ar plăcea să le citesc şi pe celelalte, zise ea ridicînd carneţelul cu poezii.

— Doamne, trebuie să-ţi placă să fii pedepsită, spuse el.

Ea îl sărută apăsat, după care îi deschise uşa din spate şi rămase privind-o cum fugea printre trestii, ştiind că acela putea fi sfîrşitul.

— Eh, zise el încet. Ar fi cel mai bine pentru ea.

După aceea, se întoarse şi îi deschise Joannei, care bătuse de

cîteva ori. Ea îl privi încruntată cum îşi băga cămaşa în pantaloni.

— Am văzut-o pe Molly fugind pe potecă acum cîteva secunde, spuse ea intrînd pe lîngă el. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ştiu, spuse el urmînd-o în camera de zi. Sînt foarte rău. Ei bine, a sosit ziua cea mare. Aş zice că merită să bem ceva. Vrei?

— O înghiţitură, atît, zise ea cu răceală în glas.

El aduse sticla de *Bushmills* şi două pahare şi turnă.

— Trăiască Republica, spuse, atît cea irlandeză, cît şi cea sud-africană. Deci, care sînt veştile?

— Aseară am comutat pe noua lungime de undă, aşa cum mi s-a cerut. Direct la Landsvoort. Radl e acolo.

— Totul rămîne-n picioare? întrebă Devlin. Chiar şi pe vremea asta?

Ochii ei scînteiară.

— Indiferent dacă plouă sau ninge, Steiner şi oamenii lui or să fie aici aproximativ la ora unu.

Steiner le vorbea oamenilor. Singura persoană prezentă în afara celor care executau, practic, misiunea, era Max Radl. Pînă şi Gericke fusese exclus. Stăteau cu toţii în jurul mesei hărţilor. Era o atmosferă de emoţie nervoasă cînd Steiner se întoarse de la fereastră, unde stătuse de vorbă încet cu Radl.

— Bine. Toţi ştiţi unde mergeţi. Fiecare băţ, fiecare piatră, care au făcut obiectul antrenamentelor din ultimele săptămîni. Ceea ce nu ştiţi este ce trebuie să facem odată ce vom ajunge acolo.

Tăcu puţin, uitîndu-se la fiecare chip pe care se citea o aşteptare încordată. Pînă şi Preston, care, în definitiv, ştia de cîtva timp, părea prins de dramaticul situaţiei.

Atunci, Steiner le spuse.

Peter Gericke auzi din hangar vuiet de glasuri.

— Ce s-o fi întîmplat? întrebă Bohmler.

— Habar n-am, zise Gericke mohorît. Nimeni nu-mi spune nimic, adăugă el şi apoi răbufni plin de înverşunare. Dacă sîntem destul de buni să ne riscăm vieţile ca să-i ducem noi, ai zice că ar trebui să ne spună măcar despre ce e vorba.

— Dacă-i atît de important, nu cred că aş vrea să ştiu, zise

Bohmler. Mă duc să verific *Lichtenstein*-ul.

Urcă în avion, iar Gericke îşi aprinse o ţigară, ducîndu-se puţin mai departe, de unde privi iarăşi avionul. Sergentul Witt făcuse o treabă grozavă cu însemnele *RAF*. Cînd se întoarse văzu maşina de teren venind pe pistă spre el, Ritter Neumann la volan, Steiner lîngă el, Radl în spate. Opri la vreun iard, doi distanţă. Nici unul nu coborî.

— Nu pari prea mulţumit de viaţă, Peter, spuse Steiner.

— De ce aş fi? zise Gericke. Am muncit de m-am spetit la avionul ăsta o lună întreagă şi pentru ce? adăugă el arătînd spre ceaţă, spre ploaie, spre întregul cer. Pe vremea asta nenorocită n-o să pot nici măcar să decolez.

— Ah, sîntem siguri că un tip de calibru tău va putea să facă asta.

Începură să coboare din maşină, dar Ritter abia se abţinea să nu izbucnească în rîs.

— Hei, ce se petrece aici? întrebă Gericke ţîfnos. Despre ce e vorba?

— Păi, e destul de simplu, sărman ticălos nenorocit, spuse Radl. Am onoarea să te informez că ţi s-a acordat *Crucea Cavalerilor*.

Gericke îl privi uluit, cu gura căscată, iar Steiner spuse cu blîndeţe:

— Aşa că, dragul meu Peter, tot o să ai parte de weekend-ul la Karinhall, pînă la urmă.

Koenig se aplecă asupra mesei hărţilor cu Steiner şi Radl, în timp ce subofiţerul Muller stătea respectuos la distanţă, dar fără să-i scape nimic.

Tînărul locotenent spuse:

— Acum patru luni, un trauler britanic a fost doborît de o torpilă de pe un submarin sub comanda lui Horts Wengel, un vechi prieten al meu. Erau cincisprezece membri ai echipajului, aşa că au fost luaţi prizonieri cu toţii. Din păcate pentru ei, n-au reuşit să scape de documente, printre acestea aflîndu-se şi cîteva hărţi interesante ale cîmpurilor minate de pe coasta britanică.

— Mare noroc pentru cineva, spuse Steiner.

— Pentru noi toţi, Herr Oberst, aşa cum dovedesc aceste hărţi

de la Wilhelmshaven. Vedeţi, aici, la est de Wash, unde cîmpurile minate sînt paralele cu coasta pentru a proteja drumul navigabil din apropierea ţărmului? Este o rută foarte clar marcată. Marina britanică a făcut-o pentru sine, dar unităţile celei de-a 8-a Flotile de Vedete din Rotterdam o foloseşte cu succes de cîtva timp. De fapt, atîta timp cît navigaţia este suficient de precisă, se poate înainta destul de repede.

— Se poate spune că, în asemenea împrejurări, un cîmp minat îţi oferă o protecţie considerabilă, spuse Radl.

— Exact, Herr Oberst.

— Şi cum rămîne cu apropierea prin estuarul de dincolo de Point?

— Este dificil, bineînţeles, dar Muller şi cu mine am studiat hărţile Amiralităţii pînă cînd le-am învăţat pe de rost. Fiecare loc de sondare a adîncimii, fiecare banc de nisip. Vom ajunge la o oră de flux, dacă va trebui să-i luăm la zece.

— Ai estimat un drum de opt ore, ceea ce înseamnă că plecaţi de-aici la cît... la unu?

— Dacă va trebui să avem o marjă de timp în care să operăm în partea cealaltă. Bineînţeles, nava aceasta e unică, aşa cum ştiţi foarte bine. Dacă e nevoie, poate să parcurgă distanţa în şapte ore. Vreau doar să fiu prevăzător.

— Foarte bine, fiindcă domnul Steiner şi cu mine am decis să modificăm ordinele. Vreau să fiţi gata să-i luaţi la orice oră între nouă şi zece. Vei primi ordinele finale de la Devlin prin telefonul „S“. O să fii dirijat de el.

— Foarte bine, Herr Oberst.

— N-ar trebui să fiţi în pericol la adăpostul întunericului, spuse Steiner zîmbind. În definitiv, este o navă britanică.

Koenig zîmbi la rîndul lui, deschise un dulap de sub masa hărţilor şi scoase un drapel alb al Marinei Britanice.

— Şi îl vom arbora pe ăsta, nu uitaţi.

Radl încuviinţă.

— Nu mai luaţi legătura prin radio din clipa în care plecaţi. În nici un caz nu încălcaţi acest ordin pînă cînd nu vă contactează Devlin. Ştii parola, bineînţeles.

— Desigur, Herr Oberst.

Koenig era politicos şi Radl îl bătu pe umăr.

— Da, ştiu, ţi se pare că sînt un bătrîn nervos. Ne vedem mîine înainte să plecaţi. Ar fi bine să-ţi iei la revedere de la colonelul Steiner acum.

Steiner le strînse mîinile amîndurora.

— Nu prea ştiu ce să-ţi spun decît să fii acolo la timp, pentru Dumnezeu.

Koenig îi salută cu un salut perfect al marinei.

— Ne vedem pe plaja aceea, Herr Oberst. Promit.

Steiner zîmbi trist.

— Sper al naibii de mult, zise el şi apoi se întoarse, ieşind după Radl.

Mergînd împreună spre maşină, Radl întrebă:

— Ei bine, ce zici, Kurt, o să meargă?

În clipa aceea, Werner Briegel şi Gerhart Klugl apărură pe dunele de nisip. Purtau pelerine şi Briegel avea un binoclu *Zeiss* atîrnat de gît.

— Să-i întrebăm pe ei, sugeră Steiner şi strigă în engleză:

— Soldat Kunicki! Soldat Moczar! Veniţi încoace, vă rog!

Briegel şi Klugl începură să alerge spre ei fără nici o ezitare.

Steiner îi privi calm şi continuă în engleză:

— Cine sînt eu?

— Locotenent-colonel Howard Carter, comandantul Escadrilei Independente de Paraşutişti Polonezi, regimentul Forţelor Aeriene Speciale, spuse Briegel prompt într-o engleză bună.

Radl se întoarse spre Steiner zîmbind.

— Sînt impresionat.

— Ce faceţi aici? întrebă Steiner în continuare.

— Sergentul major Brandt, începu Briegel, dar se corectă repede. Sergentul major Kruczek ne-a spus să ne relaxăm, zise el şi, după ce ezită puţin, adăugă în germană: Căutăm ciocîrlii de coastă, Herr Oberst.

— Ciocîrlii de coastă? întrebă Steiner.

— Da, sînt uşor de deosebit. Au un desen ciudat negru cu galben pe faţă şi gît.

Steiner izbucni într-un hohot de rîs.

— Vezi, dragul meu Max? Ciocîrlii de coastă. Cum am putea să dăm greş?

Dar elementele naturii erau decise să se asigure că aveau să o facă. Cînd se lăsă întunericul, ceaţa tot mai acoperea întreg vestul Europei. La Landsvoort, Gericke verifică pista tot timpul, începînd de la ora şase, dar, în ciuda ploii torenţiale, ceaţa rămînea extrem de densă.

— Nu bate vîntul deloc, îl informă el pe Steiner şi pe Radl la ora opt. Asta ne-ar trebui acum ca să risipească porcăria de ceaţă. Un vînt puternic.

Nici de partea cealaltă a Mării Nordului, în Norfolk, lucrurile nu stăteau mai bine. În colţişorul ei secret din podul casei, Joanna Grey stătea lîngă radio-emiţător cu căştile la urechi şi îşi umplea timpul citind o carte pe care i-o împrumutase Vereker şi în care Winston Churchill descria cum fugise dintr-un lagăr de prizonieri în timpul Războiului Burilor. Era chiar captivată şi era conştientă de o oarecare admiraţie.

La Hobs End, Devlin ieşise să verifice starea vremii la fel de des ca Gericke, dar nimic nu se schimba şi ceaţa rămînea la fel de impenetrabilă ca înainte. La ora zece se duse spre plajă pentru a patra oară în seara aceea, dar condiţiile nu păreau să se fi schimbat.

Aprinse lanterna în întuneric, după care clătină din cap şi spuse încet, pentru sine:

— O seară excelentă pentru o treabă murdară, asta-i tot ce se poate spune.

Păru evident că toată afacerea era destinată eşecului şi acest lucru se gîndea şi la Landsvoort.

— Vrei să spui că nu poţi să decolezi? întrebă Radl cînd tînărul Hauptmann se întoarse în hangar după altă verificare a vremii.

— Nu-i nici o problemă, spuse Gericke. Pot să decolez orbeşte. Nu-i deosebit de periculos într-o zonă atît de întinsă ca asta. Problema o să fie în partea cealaltă. Nu pot să le dau drumul oamenilor şi să sper că o să fie bine. Am putea să ne aflăm la o milă în larg. Trebuie neapărat să văd ţinta, oricît de puţin timp.

Bohmler deschise vizorul uneia din uşile hangarului şi privi prin el.

— Herr Hauptmann.

Gericke se duse lîngă el.

— Ce este?

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră.

Gericke trecu în dreptul vizorului şi, dat fiindcă Bohmler aprinsese lumina de afară, oricît de slabă ar fi fost aceasta, tot putu să vadă ceaţa răsucindu-se ciudat. Ceva rece îi atinse obrazul.

— Vînt! zise el. Dumnezeule, avem vînt.

Deodată, perdeaua de ceaţă se sfîşie şi, pentru o clipă, putu să vadă ferma. Vag, dar o văzu.

— Plecăm? întrebă Bohmler.

— Da, zise Gericke. Dar trebuie s-o facem acum, adăugă apoi şi se duse să le spună lui Steiner şi Radl.

Douăzeci de minute mai tîrziu, exact la ora unsprezece, Joanna Grey se îndreptă brusc, deoarece începuse să se audă un bîzîit în căşti. Lăsă cartea jos şi trase în faţă un creion şi un carneţel. Fu un mesaj scurt, pe care îl decodifică în cîteva secunde. Rămase cu privirea aţintită asupra lui, vrăjită pe moment, după care transmise confirmarea.

Coborî repede şi îşi luă haina din cuier. Cîinele îi adulmecă picioarele.

— Nu, Patch, de data asta nu, zise ea.

Trebuia să conducă foarte atent din cauza ceţii şi abia după douăzeci de minute intră în curtea casei de la Hobs End. Devlin tocmai îşi pregătea lucrurile pe masa de bucătărie, cînd auzi maşina. Puse repede mîna pe *Mauser* şi ieşi în hol.

— Eu sînt, Liam, strigă ea.

El deschise uşa şi ea intră repede.

— Ce se-ntîmplă?

— Tocmai am primit un mesaj de la Landsvoort, transmis fix la unsprezece, zise ea. Vulturul şi-a luat zborul.

El o privi uluit.

— Sînt nebuni. Plaja e învăluită de ceaţă.

— Cînd am venit încoace mi s-a părut că s-a mai ridicat puţin.

El ieşi repede şi deschise uşa de la intrare. Se întoarse imediat, cu chipul palid de emoţie.

— Bate vîntul dinspre mare, nu prea tare, dar ar putea să se

înteţească.

— Nu crezi c-o să dureze? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie.

Sten-ul cu amortizor era asamblat pe masă şi el i-l dădu ei.

— Ştii să umbli cu astea?

— Bineînţeles.

El luă un rucsac voluminos pe care şi-l puse în spate.

— Bine, atunci hai să ne-apucăm de treabă. Dacă ai calculat bine, or să fie pe plajă peste patruzeci de minute.

Ieşind în hol, începu să rîdă.

— Dumnezeule, dar ăştia chiar vorbesc serios.

Deschise uşa şi amîndoi ieşiră în ceaţă.

— În locul tău aş închide ochii, îi spuse Gericke lui Bohmler pe un ton vesel, pe deasupra zgomotului motoarelor care se încălzeau, în timp ce el făcea o ultimă verificare înainte de decolare. Zborul ăsta o să fie groaznic.

Semnalele luminoase care marcau pista fuseseră aprinse, dar numai primele se vedeau. Vizibilitatea era în continuare de numai patruzeci, cincizeci de iarzi. Uşa din spatele lor se deschise şi Steiner îşi băgă capul în cabină.

— Totul e gata în spate? întrebă Gericke.

— Totul şi toţi. Poţi decola cînd vrei.

— Bine, nu vreau să fiu un alarmist, dar trebuie să-ţi spun că se poate întîmpla orice şi, mai mult ca sigur, se va întîmpla.

Mări turaţia motoarelor şi Steiner zîmbi, strigînd pentru a se face auzit:

— Am toată încrederea în tine.

După aceea, închise uşa şi se retrase, iar Gericke porni imediat. Plonjarea în acel zid cenuşiu era, probabil, cel mai înspăimîntător lucru pe care îl făcuse vreodată. Avea nevoie să plonjeze cîteva sute de iarzi, cu o viteză de vreo optzeci de mile pe oră ca să se poată ridica.

— Dumnezeule, îşi spuse el. Asta e? Asta este, în sfîrşit?

Vibraţiile păreau insuportabile. Coada se ridică în clipa în care el împinse maneta în faţă. Numai puţin. Avionul se înclină spre dreapta şi el îndreptă maneta.

Vuietul motoarelor părea să inunde noaptea. La optzeci, el se

lăsă puţin pe spate, dar continuă să ruleze. Apoi, cînd acel ciudat al şaselea simţ puse stăpînire pe el, cînd rezultatul a cîtorva mii de ore de zbor îţi spunea cînd era momentul cel mai potrivit, trase maneta.

— Acum! strigă el.

Bohmler, care aşteptase încordat cu mîna pe levierul trenului de aterizare, reacţionă repede, ridicînd roţile. Deodată, zburau. Gericke ţinu avionul drept, zburînd direct spre zidul cenuşiu, refuzînd să sacrifice forţa în favoarea înălţimii şi aşteptînd pînă în ultimul moment înainte să tragă maneta înapoi. La o sută cincizeci de metri ieşiră din ceaţă, iar el răsuci manşa, îndreptîndu-se spre mare.

În faţa hangarului, Max Radl stătea în maşina de teren, privind în sus prin ceaţă, cu un fel de veneraţie pe chip.

— Dumnezeule mare! şopti el. A reuşit!

Mai stătu astfel cîteva clipe, ascultînd zgomotul motoarelor în noapte, după care îi făcu semn din cap lui Witt, care se afla la volan.

— Înapoi la fermă cît poţi de repede, sergent. Am multe treburi de făcut.

În avion, nu se punea problema atenuării tensiunii, pentru că nu existase aşa ceva de la început. Vorbeau între ei pe un ton scăzut, cu acel calm al veteranilor care făcuseră aşa ceva de atîtea ori, încît devenise o a doua natură. Din moment ce nimeni nu avea voie să aibă ţigări germane asupra lui, Ritter Neumann şi Steiner treceau printre ei şi le dădeau cîte una.

— E un pilot extraordinar, trebuie să recunosc, spuse Altmann. Un adevărat as, dacă a reuşit să decoleze pe ceaţa asta.

— Vrei o ţigară, locotenente? îl întrebă el în engleză.

— Mulţumesc foarte mult, domnule, cred că aş vrea una, zise Preston cu un accent frumos, semn că interpreta din nou rolul căpitanului englez.

— Cum te simţi? îl întrebă Steiner apoi cu un glas scăzut.

— Excelent, domnule, zise Preston calm. Abia aştept să mă arunc.

Steiner renunţă şi se duse în cabină, unde Bohmler tocmai îi dădea lui Gericke o cafea din termos. Zburau la şase sute de

metri. Din cînd în cînd, printre nori se zăreau stelele şi luna palidă. Dedesubt, ceaţa acoperea marea asemeni fumului într-o vale, o privelişte superbă.

— Cum ne descurcăm? întrebă Steiner.

— Bine. Încă vreo treizeci de minute. Totuşi, nu prea e vînt. Cred că are vreo cinci noduri.

Steiner făcu semn spre ceaţa de jos.

— Ce părere ai? O să fie suficient de senin cînd o să cobori?

— Cine ştie? spuse Gericke zîmbind. Poate ajung şi eu pe plajă cu voi.

În clipa aceea, Bohmler, care stătea aplecat asupra radarului, scoase o exclamaţie:

— Am văzut ceva, Peter!

Intrară într-un norişor.

— Ce crezi că e? întrebă Steiner.

— Probabil un avion de vînătoare, din moment ce e singur, zise Gericke. Mai bine rugaţi-vă să nu fie unul de-al nostru, că ne spulberă imediat.

Ieşiră din nori şi Bohmler îl bătu pe Gericke pe braţ.

— Vine spre noi ca un liliac.

Steiner îşi întoarse capul şi, după cîteva clipe, putu să vadă foarte clar un avion cu două motoare în partea dreaptă a lor.

— Un *Mosquito*, spuse Gericke, după care adăugă foarte calm: Să sperăm că recunoaşte un prieten, atunci cînd îl vede.

Mosquito-ul zbură alături de ei timp de cîteva clipe, după care se îndepărtă în viteză, dispărînd printre nori.

— Ai văzut, îi spuse el lui Steiner zîmbind. Nu trebuie decît să trăieşti corect. Mai bine du-te înapoi la băieţii dumitale şi ai grijă să fie pregătiţi. Dacă totul merge bine, ar trebui să luăm legătura cu Devlin cînd o să mai avem vreo douăzeci de mile. O să te chem eu cînd o fi. Acum ieşi odată de-aici. Bohmler are treburi complicate.

Steiner se întoarse la ceilalţi şi se aşeză lîngă Ritter Neumann.

— Nu mai e mult, spuse acesta dîndu-i o ţigară.

— Mulţumesc, zise Steiner. Exact ce-mi trebuia.

Pe plajă era frig şi fluxul înainta. Devlin se plimba încoace şi încolo ca să se încălzească, ţinînd receptorul în mîna dreaptă,

deschis. Era aproape douăsprezece fără zece şi Joanna Grey, care se adăpostise de ploaia uşoară printre copaci, veni spre el.

— Trebuie să fie aproape acum.

Parcă în semn de răspuns, telefonul scoase nişte sunete, după care vocea lui Gericke se auzi cu o limpezime surprinzătoare.

— Aici Vulturul, mă auzi Hoinarule?

Joanna Grey îl apucă de braţ pe Devlin. El se scutură şi vorbi în receptor:

— Tare şi clar.

— Spune-mi te rog, care sînt condiţiile deasupra cuibului?

— Vizibilitate redusă, spuse Devlin. O sută, o sută cincizeci de iarzi, vînt slab.

— Mulţumesc, Hoinarule. Sosim peste aproximativ şase minute.

Devlin îi dădu receptorul Joannei.

— Ţine-l tu, eu mă duc să aşez reperele.

În rucsac avea o duzină de lămpi de semnalizare pe care dădu fuga să le aşeze la intervale, aprinzîndu-le pe rînd. Apoi se întoarse şi le puse pe celelalte, în paralel cu primele, la o distanţă de douăzeci de iarzi.

Cînd se întoarse lîngă Joanna, gîfîia uşor. Scoase o lanternă mare şi puternică, şi îşi şterse sudoarea care îi curgea pe ochi.

— Ah, afurisita asta de ceaţă, zise ea. N-or să ne vadă. Sînt sigură că n-or să ne vadă.

Era prima oară cînd o vedea cedînd în vreun fel şi îi puse o mînă pe braţ.

— Linişteşte-te, fata mea.

Vag, în depărtare, se auzea zgomotul unor motoare.

Avionul *Dakota* coborîse la trei sute de metri şi continua să reducă din altitudine prin ceaţa intermitentă.

— O singură şansă am, aşa că aveţi grijă să profitaţi de ea, spuse Gericke peste umăr.

— Am înţeles, zise Steiner.

— Mult noroc, Herr Oberst. Nu uita că am o sticlă de *Don Perignon* la gheaţă în Landsvoort. O s-o bem împreună duminică dimineaţa.

Steiner îl bătu pe umăr şi ieşi. Îi făcu semn lui Ritter, care

dădu ordinul. Toţi se ridicară şi îşi prinseră ancorele. Brandt deschise uşa şi, cînd ceaţa şi aerul rece pătrunseră înăuntru, Steiner îi verifică pe toţi personal.

Gericke coborî foarte mult, atît de mult, încît Bohmler putu să vadă spuma valurilor care se spărgeau de ţărm. În faţă nu era decît ceaţă şi beznă.

— Haide! şopti Bohmler, bătînd cu pumnul în genunchi. Haide, fir-ai să fii!

Ca şi cum o forţă nevăzută se hotărîse să-i ajute, o rafală de vînt venită din senin sfîşie perdeaua cenuşie şi dezvălui lămpile de semnalizare ale lui Devlin, cît se putea de clar, puţin în dreapta.

Gericke încuviinţă. Bohmler apăsă pe buton şi lumina roşie din cabină se aprinse deasupra capului lui Steiner.

— Gata! strigă el.

Gericke înclină avionul spre dreapta şi reduse viteza pînă rămase la o sută, zburînd deasupra plajei. Cînd se aprinse lumina verde, Ritter Neumann sări în beznă, urmat de Brandt şi de toţi ceilalţi. Steiner simţi vîntul rece în faţă, mirosul sărat al mării şi aşteptă ca Preston să cedeze nervos. Dar englezul paşi în gol fără nici o clipă de ezitare. Era un semn bun. Steiner sări imediat după el.

Uitîndu-se prin uşa deschisă a cabinei, Bohmler îl bătu pe braţ pe Gericke.

— Au sărit toţi. Mă duc să închid uşa.

Gericke încuviinţă şi întoarse iarăşi avionul spre mare. Peste vreo cinci minute, receptorul pîrîi şi Devlin spuse limpede:

— Toţi puii au ajuns teferi în cuib.

Gericke puse mîna pe microfon.

— Mulţumesc, Hoinarule. Mult noroc.

După aceea se întoarse spre Bohmler.

— Transmite-le imediat la Landsvoort. Cred că, în timpul ăsta, Radl a stat ca pe ghimpi.

În biroul său din Prinz Albrechtstrasse, Himmler lucra singur la lumina lămpii. Focul era slab, în încăpere era cam frig, dar el părea să ignore aceste lucruri, continuînd să scrie. Se auzi un ciocănit discret în uşă şi Rossman intră în birou.

— Ce e?

— Tocmai am primit veşti de la Radl din Landsvoort, Herr Reichsführer. Vulturul a aterizat.

Pe chipul lui Himmler nu se văzu nici o emoţie.

— Îţi mulţumesc, Rossman, zise el. Ţine-mă la curent.

— Am înţeles, Herr Reichsführer, spuse Rossman retrăgîndu-se şi Himmler îşi văzu în continuare de lucru, singurul zgomot din încăpere fiind scîrţîitul peniţei.

Devlin, Steiner şi Joanna Grey stăteau împreună la masă studiind o hartă la scară mare a regiunii.

— Vezi, asta din spatele bisericii e Pajiştea Bătrînei, spuse Devlin. Îi aparţine bisericii, ca şi hambarul, care, în prezent, e gol.

— Mîine vă mutaţi acolo, spuse Joanna. Te duci la părintele Vereker şi îi spui că faceţi antrenamente şi doriţi să vă petreceţi noaptea în hambar.

— Eşti sigură că va fi de acord? întrebă Steiner şi ea încuviinţă.

— Absolut. Lucruri de genul ăsta se întîmplă tot timpul. Mereu apar soldaţi fie pentru antrenamente, fie în marşuri forţate. Acum nouă luni a fost aici o unitate cehoslovacă şi pînă şi ofiţerii lor abia dacă ştiau cîteva cuvinte în engleză.

— Încă ceva, Vereker a fost preot la paraşutişti în Tunisia, adăugă Devlin, aşa că, mai mult ca sigur, o să vrea să asiste şi el cînd o să vadă beretele alea roşii.

— Mai este ceva în favoarea noastră în ceea ce-l priveşte pe Vereker, spuse Joanna Grey. Ştie că primul-ministru îşi va petrece weekend-ul la Studley Grange, lucru care va fi în avantajul nostru. Sir Henry a lăsat să-i scape acum cîteva seri la mine acasă, după ce băuse mai mult ca de obicei. Bineînţeles că i-a spus lui Vereker să nu scoată o vorbă. Nu poate să-i spună nici măcar surorii lui pînă cînd nu pleacă marele om.

— Şi cum o să ne ajute asta? întrebă Steiner.

— Simplu, spuse Devlin. Îi spui lui Vereker că vă aflaţi aici pe durata weekend-ului pentru antrenamente. În mod obişnuit, ar accepta asta. Dar, de data asta, nu uita că ştie de vizita incognito a premierului, aşadar ce interpretare dă prezenţei unui grup *SAS*?

— Bineînţeles, zise Steiner. Maximă securitate.

— Exact, spuse Joanna Grey. Alt punct în favoarea noastră. Sir Henry dă o petrecere în onoarea primului-ministru mîine seară.

Zîmbi şi se corectă.

— Scuzaţi, în seara asta. La şapte şi jumătate şi sînt invitată. O să mă duc doar să mă scuz. O să spun că am o urgenţă la *SFV* şi, cum s-a mai întîmplat şi altădată, Sir Henry şi Lady Willoughby or să accepte scuza fără nici un fel de probleme. Dacă luăm legătura în apropiere de Grange, o să vă pot spune exact care e situaţia acolo în momentul respectiv.

— Excelent, spuse Steiner. Totul pare din ce în ce mai plauzibil.

— Acum trebuie să plec, zise Joanna Grey.

Devlin îi aduse haina, iar Steiner i-o luă din mînă şi i-o ţinu politicos.

— Nu e periculos să mergi pe-aici la ora asta?

— Doamne, nu, spuse ea zîmbind. Sînt membră a *SFV*. De aceea am voie să şi umblu cu maşina, dar am obligaţia de a transporta oameni din sat sau împrejurimi, în caz de urgenţă. Adesea sînt nevoită să plec în toiul nopţii ca să duc oameni la spital, aşa că vecinii mei sînt obişnuiţi.

Uşa se deschise şi intră Ritter Neumann. Era îmbrăcat cu haină şi pantaloni de camuflaj, iar pe bereta roşie avea emblema pumnalului înaripat al *SAS*.

— Totul e în regulă afară? întrebă Steiner.

Ritter încuviinţă.

— S-au culcat toţi. Există o singură nemulţumire. Nu sînt ţigări.

— Bineînţeles. Ştiam eu că am uitat ceva. Le-am lăsat în maşină, spuse Joanna Grey şi ieşi repede.

Se întoarse după cîteva clipe şi puse pe masă două cutii de *Players*, fiecare conţinînd cîte cinci sute de pachete cu cîte douăzeci de ţigări.

— Maică Precistă! spuse Devlin uluit. Aţi văzut aşa ceva vreodată? Astea sînt aur. De unde le ai?

— De la magazinele *SFV*. Vezi, acum m-am apucat şi de furat, spuse ea zîmbind. Trebuie să vă părăsesc, domnilor. Ne vom revedea, din întîmplare, bineînţeles, mîine cînd o să fiţi în sat.

Steiner şi Ritter salutară şi Devlin o conduse la maşină. Cînd

se întoarse, îi văzu pe cei doi germani desfăcînd una dintre cutii şi luîndu-şi cîte o ţigară.

— Vreau şi eu vreo două pachete, zise Devlin.

Steiner îi oferi un foc.

— Doamna Grey e o femeie remarcabilă. Pe cine ai lăsat de pază acolo, Ritter? Pe Preston sau pe Brandt?

Se auzi un ciocănit în uşă şi Preston îşi făcu apariţia în prag. Cu haina de camuflaj, cu revolverul la brîu şi cu bereta roşie lăsată puţin pe ochiul stîng, părea mai chipeş ca oricînd.

— Ah, da, spuse Devlin. Îmi place. Foarte atrăgător. Ce mai faci, dragul meu? Eşti bucuros că te afli pe pămînt natal din nou, nu?

Expresia de pe chipul lui Preston sugera că Davlin îi amintea de ceva ce trebuia curăţat de pe pantof.

— Nu te-am găsit deosebit de amuzant la Berlin, Devlin. Cu atît mai puţin acum. Aş fi încîntat dacă ţi-ai îndrepta atenţia în altă parte.

— Domnul să ne aibă-n pază! spuse Devlin uluit. Pe cine naiba crede tipul ăsta că mai interpretează acum?

— Mai aveţi ordine, domnule? îl întrebă Preston pe Steiner.

Acesta luă cele două cutii de ţigări şi i le dădu.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă le-ai da astea băieţilor, spuse el serios.

— Or să te iubească pentru asta, adăugă Devlin.

Preston îl ignoră, luă cutiile sub braţul stîng şi salută.

— Am înţeles, domnule.

În Dakota, atmosfera era de-a dreptul euforică. Drumul înapoi fusese complet lipsit de evenimente. Se aflau la vreo treizeci de mile de coasta olandeză şi Bohmler deschise termosul, dîndu-i lui Gericke încă o cafea.

Acesta încuviinţă bine dispus. Apoi, deodată, zîmbetul îi pieri de pe buze. În căşti auzi o voce familiară. Hans Berger, controlorul de la fosta sa unitate, NJG7.

Bohmler îi atinse umărul.

— E Berger, nu?

— Cine altul? L-ai auzit de atîtea ori.

— Virează zero-opt-trei grade, se auzi vocea lui Berger printre

paraziţi.

— Parcă ar dirija un avion de vînătoare spre o pradă, zise Bohmler. În direcţia noastră.

— Ţinta la cinci kilometri.

Deodată, vocea lui Berger sună ca un ciocan care bătea ultimul cui într-un sicriu: aspră, clară şi cu fermitate. Gericke simţi cum i se strînge stomacul. Şi nu îi era frică. Era ca şi cum, după ani de zile în care căutase moartea, acum o privea în faţă cu un fel de dorinţă.

Bohmler îi strînse braţul speriat.

— E vorba de noi, Peter! strigă el. Noi sîntem ţinta!

Dakota se zgudui puternic cînd o rafală de gloanţe îi străpunse lui Gericke pulpa dreaptă şi un glonţ îi zdrobi braţul stîng. O altă parte a creierului îi spuse exact ce se întîmpla. *Schraege Musik*, folosit de unul dintre oamenii săi, numai că, de data asta, el era ţinta.

Se lupta cu maneta de control, trăgînd-o cu toată puterea, în timp ce *Dakota* începu să se prăbuşească. Bohmler se chinuia să se ridice, avînd faţa plină de sînge.

— Sări! strigă Gericke peste vuietul vîntului care pătrundea prin parbrizul spart. Nu pot să-l ţin prea mult.

Bohmler se ridicase acum şi încerca să spună ceva, dar Gericke îl lovi peste faţă cu braţul stîng. Durerea fu cumplită şi el urlă iarăşi:

— Sări! E un ordin.

Bohmler se întoarse şi porni spre uşă. Avionul era într-un hal fără de hal, sfîşiat, cu bucăţi de fuselaj desprinse. Simţea miros de fum şi ulei ars. Panica îi dădu puteri noi.

— Doamne, nu mă lăsa să ard de viu! îşi spuse el. Orice numai asta nu.

Mai zăbovi o clipă, după care îşi dădu drumul în întuneric.

Dakota se prăbuşea răsucindu-se şi aripa din stînga se ridică. Bohmler făcu un salt, dar coada îl lovi cu forţă peste cap chiar în clipa în care puse mîna pe inelul de metal. Trase de el exact în momentul în care muri. Paraşuta se deschise ca o floare ciudată şi palidă, purtîndu-l lin în întuneric.

Dakota continua să zboare, în picaj acum, cu motorul din stînga în flăcări, acestea încercînd să cuprindă întregul avion.

Gericke rămase în faţa panoului, luptîndu-se în continuare să controleze avionul, nebăgînd de seamă că braţul stîng îi era rupt în două locuri.

Avea sînge în ochi. Rîse stins chinuindu-se să vadă ceva prin fum. *Ce mod de a muri?* Nu vizită la Karinhall acum, nu *Crucea Cavalerilor*. Tatăl lui avea să fie dezamăgit. Deşi, aveau să i-o acorde post-mortem.

Deodată, fumul se risipi şi el zări marea prin ceaţa intermitentă. Coasta olandeză nu putea fi departe. Jos se vedeau vase, cel puţin două. Un trasor se arcui spre el. Vreo afurisită de vedetă care îşi arăta colţii. Era chiar nostim.

Încercă să se mişte pe scaun, dar descoperi că piciorul stîng îi era prins sub o bucată de fuselaj deformată. Se afla la numai o sută de metri deasupra mării, conştient de vedeta din partea dreaptă care îl urmărea asemeni unui cîine de vînătoare, trăgînd cu tot ce avea.

— Ticăloşilor! strigă Gericke. Ticăloşi nenorociţi!

Rîse din nou stins şi spuse încet, ca şi cum Bohmler ar mai fi fost acolo, în stînga lui.

— Cu cine naiba lupt, de fapt?

Deodată, fumul fu risipit de o rafală de vînt şi el văzu marea la nu mai mult de treizeci de metri dedesubt, apropiindu-se cu viteză.

În clipa aceea, deveni un mare pilot pentru prima oară în viaţa lui atunci cînd era nevoie cu adevărat. Toate instinctele sale de conservare ieşiră la suprafaţă, dîndu-i puteri noi. Trase de manetă şi, în ciuda durerii îngrozitoare din braţul stîng, coborî ceea ce îi mai rămăsese din flapsuri.

Avionul aproape că se opri brusc şi, în clipa următoare, începu să se prăbuşească iar. Cu ultimele puteri, îl îndreptă exact în clipa în care luă contact cu valurile, trăgînd tare de manetă. Aparatul se zgudui de trei ori şi motorul, cuprins de flăcări, sfîrîi furios cînd fu lovit de un val.

Gericke stătu acolo un moment. Totul greşit, nimic după carte, totuşi reuşise, în ciuda tuturor aşteptărilor. Avea apă în jurul gleznelor. Încercă să se ridice, dar piciorul stîng îi era ţinut strîns. Smulse extinctorul din dreapta lui şi lovi bucata de fuselaj şi piciorul, rupîndu-şi glezna. Deja nu mai raţiona.

Nu fu mirat cînd se trezi în picioare. Îşi desfăcu centura – fără nici o problemă – şi se prăbuşi în apă, lovindu-se de aripă neîndemînatic, după care trase de inelul vestei de salvare. Aceasta se umflă satisfăcător şi el împinse cu piciorul în aripă pentru a se depărta înainte ca avionul să înceapă să se scufunde.

Cînd vedeta ajunse în spatele lui, nici măcar nu se sinchisi să se întoarcă, ci pluti doar privind cum *Dakota* era înghiţit de apă.

— Te-ai descurcat minunat, fetiţo. Minunat, zise el.

O frînghie fu aruncată lîngă el şi cineva îi strigă în engleză, dar cu accent german:

— Agaţă-te, englezule, te tragem noi. Eşti în siguranţă acum.

Gericke se întoarse şi se uită la tînărul locotenent de marină german şi la cei şase marinari care se aplecau peste parapet deasupra lui.

— În siguranţă, nu? spuse el în germană. Proştilor, sînt de partea voastră.

Capitolul 15

Abia trecuse de ora zece, sîmbătă dimineaţă, cînd Molly călărea peste cîmpuri îndreptîndu-se spre Hobs End. Ploaia torenţială din seara precedentă se transformase într-o burniţă uşoară, dar mlaştina era tot învăluită în ceaţă.

Se trezise devreme şi muncise toată dimineaţa, hrănise animalele şi le mulsese ea însăşi, pentru că Laker Armsby trebuia să sape un mormînt. Luase hotărîrea de a se duce la Hobs End dintr-un impuls, deoarece, în ciuda faptului că îi promisese lui Devlin să aştepte să o caute el, îi era groază să nu fi păţit ceva. Cei care erau prinşi făcînd afaceri pe piaţa neagră erau de obicei condamnaţi la ani grei de închisoare.

Ajunse la căsuţă prin spate, trecînd prin bariera de trestii şi lăsă calul să-şi aleagă drumul. Apa amestecată cu nămol îi ajungea pînă la burtă şi îi intra şi ei puţin în cizme. Ignoră acest

lucru şi se aplecă peste gîtul animalului, mijind ochii pentru a vedea prin ceaţă. Era sigură că simte miros de fum de la un foc de lemne. Apoi, şopronul şi casa începură să se contureze din ce în ce mai bine şi chiar ieşea fum pe coş.

Ezită puţin, fiind nehotărîtă pe moment. Liam era acasă, era evident că se întorsese mai devreme decît se aşteptase, dar, dacă ea se ducea acum, ar fi crezut că îl spionase iarăşi. Dădu pinteni calului şi o luă înapoi.

În şopron, oamenii îşi pregăteau echipamentul. Brandt şi sergentul Altmann supravegheau instalarea unei mitraliere *Browning M2* pe jeep. Preston privea, cu mîinile împreunate la spate, dînd impresia că era cineva însărcinat cu toată acea treabă.

Werner Briegel şi Klugl deschiseseră parţial unul din obloanele din spate, Werner ţinînd sub observaţie cît putea din mlaştină cu binoclul său. Se vedeau păsări printre trestii. Destul ca să fie mulţumit pînă şi el.

— Uite una frumoasă, îi spuse el lui Klugl. Un pietroţel verde. E migratoare, dar se ştie că iernează aici, zise el şi continuă să privească prin binoclu, pînă cînd o zări pe Molly. Dumnezeule, sîntem urmăriţi.

Într-o clipă, Brandt şi Preston ajunseră lîngă el.

— Mă duc eu, zise Preston şi o rupse la fugă spre uşă.

Brandt întinse mîna să-l oprească, dar fu prea tîrziu. Preston traversa curtea deja şi ajunse la trestii în clipa în care Molly se întoarse, trăgînd de hăţuri. La început crezuse că era Devlin. Preston îi apucă hăţurile şi ea îl privi stupefiată.

— Bine, ia vino-ncoace.

Întinse braţele spre ea, dar Molly încercă să fugă.

— Lasă-mă-n pace. N-am făcut nimic.

El o apucă de încheietura mîinii şi o trase jos din şa, prinzînd-o în braţe.

— Mai vedem noi, nu?

Ea încercă să se zbată, dar el o ţinu şi mai strîns. Apoi o aruncă pe umăr şi o duse astfel spre şopron, în timp ce ea ţipa şi dădea din picioare.

Devlin fusese pe plajă de cum se luminase de ziuă ca să se

asigure că apa acoperise toate urmele din noaptea precedentă. După micul dejun, se dusese din nou cu Steiner pentru a-i arăta cît se putea vedea prin ceaţă din zona estuarului şi Point, de unde aveau să fie luaţi. Tocmai se întorceau, aflîndu-se la numai treizeci de iarzi de casă, cînd îl văzură pe Preston apărînd dinspre mlaştină cu fata pe umăr.

— Ce este? întrebă Steiner.

— Molly Prior, fata despre care ţi-am vorbit.

Imediat o rupse la fugă, intrînd în curte în clipa în care Preston ajunse la uşa şopronului.

— Las-o jos, fir-ai să fii! strigă Devlin.

Preston se întoarse.

— Nu primesc ordine de la tine.

Dar Steiner, care veni imediat în urma lui Devlin, interveni:

— Locotenent Preston, strigă el cu o voce de fier. Dă-i drumul domnişoarei în momentul ăsta.

Preston ezită, dar în cele din urmă o lăsă pe Molly jos. Ea îi trase o palmă fără să stea pe gînduri.

— Să-ţi ţii mîinile acasă altă dată, ticălosule! îi strigă ea furioasă.

Din şopron se auziră rîsete şi, cînd se întoarse, ea văzu un şir de feţe rînjite, camionul şi jeep-ul cu mitraliera instalată.

Devlin veni şi îl împinse pe Preston de lîngă ea.

— Ai păţit ceva, Molly?

— Liam, zise ea uluită. Ce se-ntîmplă aici?

Dar Steiner fu cel care rezolvă totul.

— Locotenent Preston, spuse el cu răceală. Cere-i scuze domnişoarei imediat.

Preston ezită şi Steiner adăugă şi mai autoritar:

— Imediat, locotenent!

Preston luă poziţie de drepţi.

— Îmi cer scuze, domnişoară. Am greşit, spuse el cu puţină ironie în glas, după care se întoarse şi intră în şopron.

Steiner salută grav.

— Nici n-am cuvinte să vă spun cît de rău îmi pare că s-a întîmplat aşa ceva.

— Dînsul este domnul colonel Carter, Molly, îi explică Devlin.

— De la Escadrila Independentă de Paraşutişti Polonezi, zise

Steiner. Ne aflăm în această zonă pentru cîteva antrenamente tactice şi mă tem că locotenentul Preston este puţin cam exagerat cînd este vorba de siguranţă.

Ea era mai uluită ca oricînd acum.

— Dar, Liam… începu ea.

Devlin o luă de braţ.

— Haide să prindem calul şi să urci din nou în şa, spuse el împingînd-o uşor spre marginea mlaştinii, unde calul păştea liniştit nişte firişoare de iarbă.

— Vezi ce-ai făcut? o mustră el. Nu ţi-am spus să aştepţi să te caut eu după-amiază? Cînd o să-nveţi să nu-ţi mai bagi nasul în treburi care nu te privesc?

— Bine, dar nu pricep, zise ea. Paraşutişti… aici… şi camionul şi jeep-ul pe care le-ai vopsit…

El o apucă de braţ cu putere.

— E vorba de securitate, Molly, pentru Dumnezeu! N-ai priceput ce-a zis colonelul? De ce crezi că locotenentul a reacţionat aşa? Au un motiv foarte special pentru care se află aici. O să afli după ce vor pleca ei, dar deocamdată totul e strict secret şi nu trebuie să spui absolut nimănui că i-ai văzut aici. Dacă mă iubeşti, promite-mi asta.

— Acum înţeleg totul, zise ea. Toate lucrurile pe care le-ai făcut, călătoriile tale noaptea şi aşa mai departe. Credeam că e vorba de piaţa neagră şi tu m-ai lăsat să cred asta. Dar m-am înşelat. Eşti încă în armată, nu-i aşa?

— Da, spuse el, ceea ce era parţial adevărat. Mă tem că da.

Ochii ei străluceau.

— Ah, Liam, o să mă ierţi vreodată pentru că am crezut despre tine că ai vinde ciorapi de mătase şi whisky prin cîrciumi?

Devlin trase adînc aer în piept, dar izbuti să zîmbească.

— Mă mai gîndesc. Acum du-te acasă ca o fată cuminte şi aşteaptă să te caut, indiferent cînd o să se întîmple asta.

— Aşa o să fac, Liam, aşa o să fac.

Îl sărută, cuprinzîndu-i ceafa, şi apoi sări în şa.

— Ai grijă, nici o vorbă, spuse Devlin.

— Poţi să contezi pe mine, zise ea dînd pinteni calului şi pornind printre trestii.

Devlin se întoarse mergînd foarte repede. Ritter venise din

casă şi era alături de Steiner.

— E-n ordine? întrebă colonelul.

Devlin trecu repede pe lîngă el şi dădu buzna în şopron. Oamenii erau strînşi în grupuri mici şi stăteau de vorbă, iar Preston tocmai se pregătea să-şi aprindă o ţigară, chibritul pîlpîind între palmele lui ţinute căuş. Îşi ridică privirea şi zîmbi ironic.

— Ştim cu toţii cum ţi-ai petrecut timpul în ultimele săptămîni. A fost plăcut, Devlin?

Devlin îi trase o dreaptă care îl aruncă peste piciorul întins al unuia dintre băieţi. Apoi Steiner îl apucă de braţ.

— Îl omor pe ticălos! zise Devlin.

Steiner se aşeză în faţa lui, punîndu-i mîinile pe umeri şi irlandezul fu uimit de forţa pe care o avea.

— Du-te-n casă, spuse el calm. Rezolv eu problema.

Devlin îl privi furios, avînd din nou pe faţă acea mască albă de criminal şi, apoi, ochii i se mai limpeziră puţin. Se întoarse şi ieşi, traversînd curtea în fugă. Preston se ridică, ducîndu-şi mîna la falcă. Toţi făcură linişte.

— Ăla e un om care te va ucide dacă va putea, Preston. Să nu zici că nu te-am prevenit. Mai fă o dată aşa şi, dacă n-o face el, te împuşc chiar eu, spuse Steiner, după care îi făcu semn lui Ritter. Preia comanda!

Cînd intră în casă, îl găsi pe Devlin bînd whisky. Irlandezul se întoarse cu un zîmbet triumfător pe chip.

— Doamne, îmi venea să-l omor. Cred că am început să cedez psihic.

— Ce-i cu fata?

— Nu trebuie să ne facem griji. E convinsă că încă mai sînt în armată şi băgat pînă-n gît în secrete oficiale.

Dezgustul faţă de sine se citea clar pe chipul lui.

— „Băiatul ei minunat“, aşa-mi spunea. Ce minunat sînt, zise el dînd să-şi mai pună whisky, dar ezită, după care închise sticla. Acum ce urmează?

— Pe la prînz o să mergem în sat şi începem operaţiunea. Cred că ar trebui să te ţii la distanţă deocamdată. Ne putem întîlni din nou diseară, după lăsarea întunericului, cînd o să se apropie momentul asaltului.

— Bine, zise Devlin. Joanna Grey o să ia legătura cu voi în sat în cursul după-amiezei. Spune-i să fie acasă la ora şase jumate. Vedeta ar putea să apară oricînd între nouă şi zece. O să aduc telefonul „S“ cu mine ca să-l puteţi contacta pe Koenig direct de la locul operaţiunii şi să stabiliţi o oră de preluare potrivită.

— Bine, spuse Steiner, după care păru să ezite. Ar mai fi ceva.

— Ce anume?

— Ordinele mele cu privire la Churchill. Sînt foarte clare. L-ar vrea în viaţă, dar dacă nu se poate…

— Trebuie să bagi un glonţ în el. Şi care-i problema?

— Nu ştiam dacă nu cumva ai tu vreuna.

— Nicidecum, spuse Devlin. De data asta, toţi sînt soldaţi şi îşi asumă riscurile soldaţilor. E valabil şi pentru bătrînul Churchill.

La Londra, Rogan îşi făcea ordine pe birou, gîndindu-se la masa de prînz, cînd, deodată, uşa se deschise fără să ciocăne cineva înainte şi Grant apăru în încăpere. Pe chip i se citea o emoţie puternică.

— Tocmai am primit asta, domnule, zise el trîntind mesajul în faţa lui Rogan. L-am prins.

— Poliţia din Norfolk, Norwich, zise Rogan.

— Acolo a fost înregistrat, dar el se află la o oarecare distanţă de acel loc, pe coasta de nord a Norfolk-ului, lîngă Studley Constable şi Blakeney. O zonă izolată.

— Cunoşti regiunea? îl întrebă Rogan citind mesajul.

— Mi-am petrecut două vacanţe în Sheringham cînd eram puşti, domnule.

— Aşa deci, îşi spune Devlin şi lucrează ca paznic la mlaştini pentru Sir Henry Willoughby, moşierul local. Cu siguranţă că o să fie şocat. Cît e de departe locul ăsta?

— Să zic vreo două sute de mile, spuse Grant clătinînd din cap. Ce naiba ar putea să pună la cale?

— O să aflăm destul de curînd, zise Rogan ridicînd privirea de pe raport.

— Care-i următoarea mişcare? Să mă duc la poliţia din Norfolk să-l ridic?

— Eşti nebun? spuse Rogan uluit. Ştii cum sînt ăştia de la secţiile de poliţie din provincie? Nişte idioţi. Nu, o să rezolvăm

treaba asta noi înşine, Fergus. Tu şi cu mine. A trecut ceva timp de cînd nu mi-am mai petrecut weekend-ul la ţară. Ar fi o schimbare plăcută.

— După prînz, aveţi întîlnire la Procuratură, îi aminti Grant. Probele pentru cazul Halloran.

— Pînă la trei o să termin treaba acolo. Trei jumătate cel tîrziu. Ia o maşină şi aşteaptă-mă, o să putem pleca imediat.

— Să-i spun comisarului adjunct, domnule?

Rogan se enervă.

— Ţi-ai pierdut minţile, Fergus? E în Portsmouth, nu? Haide, la treabă.

Neputînd să-şi explice nici măcar sieşi acea şovăială, Grant făcu un efort.

— Foarte bine, domnule.

Tocmai pusese mîna pe clanţă, cînd Rogan adăugă:

— Fergus.

— Da, domnule.

— Du-te la depozitul de arme şi ia două *Browning*-uri de putere mare. Astea întîi trag şi pe urmă întreabă.

Grant înghiţi în sec.

— O să mă ocup şi de asta, domnule, spuse el cu o voce uşor tremurătoare şi ieşi.

Rogan îşi împinse scaunul în spate şi se duse la fereastră. Îşi îndoi degetele ambelor mîini, plin de încredere.

— Aşa, ticălosule, spuse el încet. Să vedem dacă eşti atît de bun pe cît se spune.

Cu puţin înaintea prînzului, Philip Vereker deschise uşa din capătul holului casei parohiale, sub scara din spate, şi coborî în pivniţă. Piciorul îl durea îngrozitor şi nu dormise deloc toată noaptea. Numai el era de vină. Doctorul îi oferise o mulţime de tablete de morfină, dar lui Vereker îi era o groază teribilă să nu cumva să devină dependent.

Aşa că suferea. Cel puţin, Pamela venea în weekend. Sunase în dimineaţa aceea devreme, nu doar pentru a confirma acest lucru, dar şi pentru a-i spune că Harry Kane se oferise să o ia de la Panybourne. Cel puţin îl scutea pe Vereker să consume un galon de benzină, ceea ce era ceva. Şi îi plăcea de Kane. Îi plăcuse de

prima oară, lucru care se întîmpla foarte rar. Se bucura să vadă că, în sfîrşit, o interesa şi pe Pamela cineva.

La picioarele scării, o lanternă mare atîrna într-un cui. Vereker o luă şi apoi deschise un dulap vechi şi negru, din lemn de stejar. Păşi înăuntru şi închise uşa. Aprinse lanterna, bîjbîi după un mecanism ascuns şi partea din spate a dulapului se deschise, dezvăluind un tunel lung şi întunecat, cu pereţii din cremene, care sclipeau din cauza umezelii.

Era una dintre cele mai minunate structuri de acel gen care mai rămăseseră în ţară, un tunel care lega biserica de casa parohială, un vestigiu de pe vremea persecutării romano-catolicilor sub Elizabeth Tudor. Secretul acelui tunel era transmis de la preot la preot şi, din punctul de vedere al lui Vereker, era ceva extrem de convenabil.

Cînd ajunse în capătul tunelului, urcă o parte din trepte şi se opri surprins, ascultînd cu atenţie. Da, nu se înşela, cineva cînta la orgă şi chiar foarte frumos. Urcă şi restul treptelor, deschise uşa (care, de fapt era o parte din peretele îmbrăcat în panouri din lemn de stejar al sacristiei), o închise în urma lui, după care deschise o altă uşă şi intră în biserică.

Înaintînd pe culoar, văzu uimit că un sergent paraşutist, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, stătea la orgă, bereta roşie fiind aşezată pe bancă lîngă el. Cînta un preludiu coral de Bach. Unul foarte potrivit sezonului, deoarece era cîntat, de obicei, împreună cu vechiul imn de Crăciun *Gottes Sohn ist Kommen*.

Hans Altmann se simţea minunat. Un instrument superb, o biserică la fel de superbă. La un moment dat, îşi ridică privirea şi, văzîndu-l pe Vereker în oglindă la picioarele scării altarului, se opri imediat din cîntat şi se întoarse.

— Vă rog să mă scuzaţi, părinte, dar n-am rezistat tentaţiei, zise el desfăcînd mîinile. Nu am ocazia să o fac prea des din cauza ocupaţiei mele actuale.

Engleza lui era excelentă, dar cu un anumit accent.

— Cine eşti? îl întrebă Vereker.

— Sergent Emil Janowski, părinte.

— Polonez?

— Exact, zise Altmann. Am venit aici cu comandantul meu să stăm de vorbă cu dumneavoastră, dar cum nu eraţi, mi-a zis să

aştept pînă vă caută la casa parohială.

— Cînţi foarte bine. Bach trebuie interpretat bine, lucru de care-mi amintesc cu tristeţe de fiecare dată cînd mă aşez pe scaunul acela.

— Ah, şi dumneata cînţi? întrebă Altmann.

— Da, îmi place foarte mult piesa pe care o cîntai.

— E una din preferatele mele, spuse Altmann începînd să cînte la orgă şi, în acelaşi timp, din voce. *Gott, durch deine Gute, wolst uns arme lente*...

— Bine, dar acesta este un imn pentru ziua Sfintei Treimi, spuse Vereker.

— Nu şi în Turingia, părinte.

în clipa aceea, uşa cea mare din lemn de stejar se deschise uşor şi Steiner îşi făcu apariţia.

Înainta pe culoar, ţinînd un baston de piele într-o mînă şi bereta în cealaltă. Cizmele îi răsunau pe lespezile de piatră cînd veni spre ei, iar razele de lumină ce pătrundeau prin ferestrele din turlă de deasupra făceau să-i strălucească părul de un blond-deschis.

— Părintele Vereker?

— Exact.

— Howard Carter, la comanda Escadrilei Independente de Paraşutişti Polonezi din cadrul Regimentului Forţelor Aeriene Speciale, zise el şi apoi se întoarse spre Altmannn. Te-ai comportat cum trebuie, Janowski?

— După cum ştiţi, foarte bine, domnule colonel, orga e principala mea slăbiciune.

Steiner zîmbi.

— Du-te afară şi aşteaptă-mă lîngă ceilalţi.

Altmann plecă şi Steiner îşi roti privirea în jur.

— Este o biserică frumoasă, într-adevăr.

Vereker îl privi curios, observînd însemnele de locotenent-colonel de pe epoleţi.

— Da, sîntem foarte mîndri de ea, SAS. Nu sînteţi cam departe de locul unde ar trebui să fiţi? Credeam că insulele greceşti şi Iugoslavia sînt zonele unde vă aflaţi de obicei.

— Da, ei bine, aşa am crezut şi eu pînă acum o lună şi ceva, cînd mai-marii noştri s-au hotărît să ne aducă acasă pentru un

antrenament special, deşi poate că „acasă“ nu e tocmai cuvîntul potrivit, băieţii mei fiind polonezi.

— Ca Janowski?

— Deloc. El vorbeşte englezeşte foarte bine. Majoritatea abia reuşesc să spună „Bună ziua“ sau „Vrei să ieşi cu mine diseară“, spuse Steiner zîmbind. Paraşutiştii pot fi nişte tipi cam aroganţi, părinte. Întotdeauna ai necazuri cu trupele de elită.

— Ştiu, spuse Vereker. Şi eu am fost la paraşutişti, în Brigada Întîi.

— Adevărat? Ai servit în Tunisia, deci?

— Da, la Oudna, şi tot acolo m-am ales şi cu ăsta, zise el bătînd cu bastonul în piciorul de aluminiu. Şi acum sînt aici.

Steiner îi strînse mîna.

— Îmi face mare plăcere să te cunosc, părinte. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva.

Vereker izbuti unul din rarele lui zîmbete.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am vrea să ne găzduieşti peste noapte, dacă se poate. Ai un hambar pe cîmpul din vecinătate care, bănuiesc că a mai fost folosit în asemenea scopuri şi altădată.

— Aţi venit pentru antrenamente?

Steiner zîmbi uşor.

— Da, s-ar putea spune şi aşa. N-am decît cîţiva oameni aici. Restul sînt împrăştiaţi prin tot nordul Norfolk-ului. La orice oră, mîine, va trebui să fugim toţi în cine ştie ce direcţie, doar ca să se vadă cît de repede ne putem aduna.

— Deci nu veţi sta aici decît astăzi după-amiază şi la noapte?

— Atît. O să-ncercăm să nu creăm probleme, bineînţeles. Probabil voi efectua cu băieţii nişte exerciţii tactice prin sat şi alte treburi din astea, ca să aibă o ocupaţie. Crezi că o să se supere cineva?

Mergea, exact cum prevăzuse Devlin. Philip Vereker zîmbi.

— Studley Constable a fost martorul multor manevre militare de un fel sau altul, domnule colonel. Vom fi încîntaţi să vă ajutăm cum putem.

Cînd ieşi din biserică, Altmann se duse la locul unde se afla camionul, lîngă poarta de la intrarea drumului ce ducea spre

hambarul de pe Pajiştea Bătrînei. Jeep-ul aştepta lîngă poarta cu acoperiş, Klugl stînd la volan şi Werner Briegel în spatele mitralierei.

Werner îşi ţinea binoclul aţintit asupra coloniei de ciori din frunzărişul fagilor.

— Foarte interesant, îi spuse el lui Klugl. Cred că mă duc să arunc o privire mai de-aproape. Vii?

Vorbise în germană, din moment ce nu mai era nimeni în preajmă, iar Klugl îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Crezi că-i bine?

— Ce rău facem? spuse Werner.

Coborî din maşină, trecu pe sub poartă şi Klugl îl urmă şovăitor. Laker Armsby tocmai săpa o groapă în partea de vest a bisericii. Cei doi îşi croiră drum printre morminte şi, văzîndu-i, Laker se opri din lucru, scoţînd o jumătate de ţigară de după ureche.

— Salut, spuse Werner.

Laker se uită la ei cu ochii mijiţi.

— Străini, ai? Credeam că sînteţi englezi în uniformele astea.

— Polonezi, îi spuse Werner, aşa că va trebui să-l scuzi pe prietenul meu, care nu vorbeşte englezeşte.

Laker se juca ostentativ cu jumătatea de ţigară şi tînărul german, pricepînd aluzia, scoase un pachet de *Players*.

— Ia o ţigară.

— Să nu te superi, da’ o să iau, zise Laker cu ochii scînteind.

— Mai ia una.

Lui Laker nu trebui să i se spună de două ori. Puse o ţigară după ureche şi pe cealaltă o aprinse.

— Cum te cheamă, deci?

— Werner.

Urmă un moment de pauză, cînd îşi dădu seama de greşeală, şi apoi adăugă:

— Kunicki.

— Ah, spuse Laker. Întotdeauna am crezut că Werner este un nume german. Am luat un prizonier odată, în Franţa, în ’15. Îl chema Werner. Werner Schmidt.

— Mama era germană, explică Werner atunci.

— Nu-i vina ta, spuse Laker. Nu putem să alegem noi cine să

ne aducă pe lume.

— Colonia de ciori, zise Werner. Pot să te întreb de cît timp este aici?

Laker îl privi uimit, după care se uită în sus, la copaci.

— De cînd eram copil. Te interesează păsările sau ce?

— Da, sînt creaturile cele mai fascinante. Spre deosebire de om, rareori se bat una cu alta, nu cunosc graniţe, întreaga lume e casa lor.

Laker se uită la el ca şi cum ar fi fost nebun şi începu să rîdă.

— Fii serios. Cine ar vrea să dea atenţie unor ciori bătrîne şi amărîte?

— Aşa crezi că sînt, prietene? spuse Werner. Ciorile sînt nişte păsări foarte răspîndite în Norfolk, e adevărat, dar multe sosesc toamna tîrziu şi iarna tocmai din Rusia.

— Fugi de-aici, zise Laker neîncrezător.

— Ba nu, e adevărat, s-a descoperit că, înainte de război, multe ciori din zona asta, fuseseră însemnate la Leningrad, de exemplu.

— Vrei să spui că unele din nenorocitele astea bătrîne care stau deasupra capului meu ar putea să fi venit de-acolo? întrebă Laker.

— Mai mult ca sigur.

— Ei bine, n-aş fi crezut niciodată.

— Aşa că, prietene, pe viitor trebuie să tratezi cu respectul cuvenit unor doamne şi domni pe aceste ciori de la Leningrad, îi spuse Werner.

În clipa aceea se auzi un strigăt, „Kunicki-Moczar“ şi, cînd se întoarseră, îi văzură pe Steiner şi pe preot în faţa porţii.

— Plecăm, strigă Steiner, iar Werner şi Klugl o luară la fugă spre jeep.

Steiner şi Vereker porniră pe alee împreună. Se auzi un claxon şi un alt jeep se văzu venind dinspre sat, oprind pe partea cealaltă a drumului. Pamela Vereker coborî, îmbrăcată în uniforma WAAF, iar Werner şi Klugl o priviră apreciativ. Numai că încremeniră imediat cînd îl văzură pe Harry Kane coborînd de la volan. Purta chipiu şi uniformă de luptă,

Cînd Steiner şi Vereker ajunseră la poartă, Pamela veni spre ei şi îşi sărută fratele pe obraz.

— Iartă-mă că am întîrziat, dar Harry a vrut să vadă puţin mai mult din Norfolk decît a reuşit să facă pînă acum.

— Şi l-ai adus pe drumul ocolit? o întrebă Vereker cu afecţiune.

— Cel puţin am adus-o, părinte, spuse Kane.

— Aş vrea să vi-l prezint pe domnul colonel Carter de la Escadrila Independentă de Paraşutişti, zise Vereker apoi. El şi oamenii lui se află pentru antrenamente în această zonă. Vor folosi hambarul de pe Pajiştea Bătrînei. Domnule colonel, sora mea, Pamela şi domnul maior Harry Kane.

— Detaşamentul Douăzeci şi Unu Forţe Speciale, spuse Kane strîngîndu-i mîna. Avem baza la Meltham House. V-am văzut băieţii, domnule colonel, cînd veneam încoace. Arată foarte bine cu beretele acelea roşii. Pun pariu că fetele se dau în vînt după ei.

— S-a întîmplat, spuse Steiner.

— Polonezi, ziceţi? Şi noi avem un polonez sau doi, Komkowski, de exemplu. Este din Chicago. Născut şi crescut acolo, dar vorbeşte poloneza la fel de bine ca engleza. Nişte oameni amuzanţi. Poate facem cumva să ne întîlnim cu toţii.

— Mă tem că nu se poate, zise Steiner. Am ordine speciale. Antrenamentele după-amiaza şi diseară, iar mîine ne alăturăm altor unităţi care se află sub comanda mea. Ştii cum e.

— Cu siguranţă, deoarece şi eu mă aflu în aceeaşi situaţie, spuse Kane uitîndu-se la ceas. De fapt, dacă nu ajung la Meltham House în douăzeci de minute, colonelul o să mă-mpuşte.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, oricum, spuse Steiner. Domnişoară Vereker. Părinte.

Apoi urcă în jeep şi îi făcu semn lui Klugl, care porni imediat.

— Încearcă să nu uiţi că aici se merge pe partea stîngă a drumului, Klugl, spuse Steiner calm.

Pereţii hambarului aveau o grosime de aproape un metru. Se spunea că, în Evul Mediu, făcuse parte dintr-o casă. Era foarte bun pentru ei. Se simţea mirosul obişnuit de fîn vechi şi şoareci. Într-un colţ se vedea o căruţă stricată, iar lumina pătrundea prin ferestrele rotunde şi fără geam ale podului.

Lăsară camionul afară cu un om de pază, dar duseră jeep-ul înăuntru. Steiner se ridică în picioare în maşină şi li se adresă

tuturor.

— Pînă acum, totul e bine. De-acum încolo trebuie să facem în aşa fel, încît totul să pară cît mai firesc cu putinţă. Mai întîi, scoateţi maşinile de gătit de campanie şi pregătiţi ceva de mîncare, zise el şi se uită la ceas. Pînă facem asta o să fie vreo trei. După aceea, puţină instrucţie. Pentru asta ne aflăm aici şi asta se aşteaptă lumea să vadă. Chestii simple de infanterie de cîmp, pe lîngă rîu, printre case. Încă ceva – aveţi grijă în permanenţă cu vorbitul în germană. Coborîţi glasurile. Făceţi-vă semne ori de cîte ori e posibil în timpul exerciţiilor. Ordinele vor fi date numai în engleză, fireşte. Radio-emiţătoarele se folosesc numai în cazuri de extremă urgenţă. Oberleutnant Neumann va da conducătorilor de grupe semnalele necesare.

— Şi dacă oamenii încearcă să stea de vorbă cu noi? întrebă Brandt.

— Prefaceţi-vă că nu înţelegeţi; chiar dacă vorbiţi bine englezeşte, aş prefera să nu vă implicaţi.

După aceea se întoarse spre Ritter.

— Las organizarea antrenamentelor în seama ta. Ai grijă ca fiecare grupă să aibă cel puţin o persoană care vorbeşte bine engleza, zise el şi apoi se adresă din nou oamenilor. Nu uitaţi că, la şase şi jumătate, se întunecă. Trebuie să părem ocupaţi pînă atunci.

Sări din jeep şi ieşi în drum, mergînd pînă la poartă, sprijinindu-se de aceasta. Joanna Grey urca dealul cu bicicleta, avînd un coş mare de flori atîrnat de ghidon. Patch alerga în urma ei.

— Bună ziua, doamnă, o salută Steiner.

Ea coborî de pe bicicletă şi veni spre el, ţinînd-o de ghidon.

— Cum merge?

— Bine.

Ea întinse mîna ca şi cum s-ar fi prezentat. De la distanţă, trebuia să pară foarte firesc.

— Şi Philip Vereker?

— Foarte amabil. Devlin a avut dreptate. Cred că-şi închipuie că ne aflăm aici ca să-l păzim pe marele om.

— Şi-acum?

— O să ne vezi prin sat făcînd pe soldaţii. Devlin a zis că o să

vină la dumneata pe la şase şi jumătate.

— Bine, spuse ea întinzîndu-i mîna din nou. Ne vedem mai tîrziu.

Steiner salută şi se întoarse la hambar, în timp ce Joanna urcă din nou pe bicicletă şi îşi continuă drumul în susul dealului, spre biserică. Vereker stătea la poartă aşteptînd-o şi, după ce îşi rezemă bicicleta de perete, ea se duse spre el cu florile.

— Sînt foarte frumoase, zise el. De unde le-ai luat?

— Ah, de la o prietenă din Holt. Iris. Cultivate în seră, bineînţeles. Groaznic de nepatriotic. Bănuiesc că ar fi trebuit să cultive mai bine cartofi sau varză.

— Prostii, omul nu trăieşte numai cu mîncare.

Ciudat cît de pompos sunase.

— L-ai văzut pe Sir Henry înainte să plece?

— Da, a trecut pe la mine. Era în uniformă şi arăta superb.

— Cînd te gîndeşti că, înainte de lăsarea întunericului, o să se întoarcă împreună cu marele om însuşi, spuse Vereker. O să fie un rînd scurt într-o biografie a lui. A petrecut o noapte la Studley Grange. Oamenii nu ştiu absolut nimic şi totuşi o mică parte de istorie se scrie aici.

— Da, presupun că ai dreptate, dacă priveşti lucrurile aşa, spuse ea zîmbind frumos. Acum hai să aranjăm florile pe altar.

El deschise uşa şi intrară în biserică.

Capitolul 16

La Landswort, ceaţa se risipise în cea mai mare parte, dar pe mare încă se mai menţinea vizibilitatea la vreo sută de iarzi. La bordul vedetei, cei din echipaj se pregăteau să ridice ancora sub supravegherea lui Muller. Koenig se plimba în sus şi în jos pe dig, în ploaia uşoară, fumînd. Cu cizmele lui de mare, haina groasă şi veche, şi şapca pătată de sare numai a ofiţer de marină nu arăta.

— Sîntem gata oricînd spuneţi, Herr Leutnant, strigă Muller.

— Va trebui să mai aşteptăm, zise Koenig. Trebuie să aflu veşti în legătură cu Hauptmann Gericke înainte de plecare.

În clipa aceea, maşina de teren se văzu venind printre dune şi opri la marginea digului. Sergentul Witt se afla la volan şi Radl, în dreapta acestuia. Colonelul coborî şi Koenig se duse spre el.

— Ce face?

— L-am mutat într-un alt salon, la cel mai bun spital din Amsterdam. Cel mai bun chirurg al lui *Luftwaffe*, un adevărat expert în rănile dobîndite în urma prăbuşirii unui avion, vine de la Paris. În seara asta o să fie cu noi.

— Bine, dar cum se simte? întrebă Koenig.

— Bine, spuse Radl obosit. Dacă vrei să ştii amănunte, pulpa dreaptă e fracturată, o gleznă e făcută praf, iar braţul stîng pare să fie rupt în mai multe locuri.

— O să supravieţuiască?

— Par să creadă că da, dar nu va mai zbura niciodată.

— Dumnezeule! zise Koenig. Şi zborul era viaţa lui.

Radl încercă să ia o mină liniştitoare.

— Da, mare păcat. Bineînţeles că voi avea grijă să-i aduc la cunoştinţă Reichsmarschall-ului Goering toate amănuntele legate de zborul lui remarcabil. Cu puţin noroc, lui Gericke or să i se acorde şi *Frunzele de Stejar*.

— Asta-i bine, zise Koenig. Minunat! Ar trebui să-l facă fericit pentru toată viaţa.

— Îmi pare rău, Paul, spuse Radl încet. Sincer îmi pare rău, dar în războiul ăsta nu există învingători. Numai victime. Toţi sîntem nişte victime, zise el şi îi întinse mîna. Mult noroc.

— Herr Oberst, spuse Koenig salutînd în stilul ofiţerilor de marină, după care se întoarse şi sări peste parapetul vedetei, ducîndu-se direct în timonerie, iar Muller supraveghea ridicarea ancorei.

Radl rămase locului multă vreme, privind în urma lor, şi se întoarse la maşină abia cînd vedeta dispăru complet din raza vizuală.

— Mă întorc pe jos, îi spuse el lui Witt.

Maşina se îndepărtă şi el rămase privind marea cu o tristeţe de nedescris. Cineva suferea întotdeauna – întotdeauna. Mîna îl durea, orbita îi ardea.

— Doamne, cît aş vrea să se fi terminat totul, îşi spuse el încet, după care plecă.

La Londra, în clipa în care Big Ben bătu ora trei, Rogan ieşi de la Curtea Regală de Justiţie şi se îndreptă grăbit spre locul unde Fergus îl aştepta la volanul unui *Humber*. În ciuda ploii torenţiale, inspectorul-şef era bine dispus cînd deschise portiera.

— Totul a mers bine, domnule? îl întrebă Fergus.

Rogan zîmbi plin de sine.

— Dacă amicul Halloran o să obţină mai puţin de zece ani, eu sînt papă. Ai luat armele?

— Sînt în torpedou, domnule.

Rogan îl deschise şi găsi înăuntru un automat *Browning* de mare putere. Verifică încărcătorul şi îl băgă la loc. Ciudat cît de bine se simţea cu el în mînă. Cît de perfect. Îl cîntări o clipă, după care îl băgă în buzunarul interior de la piept.

— Bine, Fergus, hai să mergem după amicul Devlin.

În clipa aceea, Molly se apropia de biserica *St. Mary and All the Saints* călare. Din cauza burniţei uşoare, purta vechiul ei trenci, un batic pe cap şi, în spate, avea un rucsac acoperit cu o bucată de sac.

Priponi calul lîngă pomii din spatele casei parohiale şi intră în cimitir pe poarta din dos. Cînd se apropie de poartă, auzi un ordin răstit în depărtare şi aruncă o privire spre sat. Paraşutiştii înaintau în formaţie de luptă spre vechea moară de lîngă rîu, beretele lor roşii văzîndu-se foarte limpede pe fundalul pajiştii verzi. Îi văzu pe părintele Vereker, pe băiatul lui George Wilde, Graham, şi pe micuţa Susan Turner stînd pe pod deasupra stăvilarului şi privind. Se auzi un alt ordin şi paraşutiştii se trîntiră la pămînt.

Cînd intră în biserică, o găsi pe Pamela Vereker în genunchi în faţa altarului, lustruind părţile de bronz.

— Bună, Molly, spuse ea. Ai venit să dai o mînă de ajutor?

— Era weekend-ul cînd trebuia să vină mama, zise Molly dînd jos rucsacul din spate, dar e atît de răcită, încît s-a gîndit că ar fi mai bine să stea în pat.

Un alt ordin strigat se auzi vag dinspre sat.

— Şi acum sînt acolo? întrebă Pamela. Parcă nu ne-ar ajunge

războiul ăsta, mai trebuie să vină şi ei cu jocurile lor stupide. Fratele meu e acolo?

— Cînd am venit eu, era.

Pamela se întunecă puţin la faţă.

— Uneori mă-ntreb dacă nu cumva îi pare rău că nu mai este în mijlocul acţiunii, zise ea clătinînd din cap. Bărbaţii sînt foarte ciudaţi.

În sat nu se vedea nici un semn de viaţă în afara unui firişor de fum ici, colo ieşind din hornuri. Pentru majoritatea oamenilor, era o zi de lucru. Ritter Neumann împărţise grupul de asalt în trei grupe de cîte cinci fiecare dintre acestea păstrînd legătura cu celelalte prin telefonul de campanie. El şi Harvey Preston făceau instrucţie cu cîte o grupă printre case. Preston se simţea grozav. Sè ghemui lîngă zidul unei case din vecinătatea lui Studley Arms, cu revolverul în mînă, făcîndu-le semn celor din grupa sa să înainteze. George Wilde se rezemă de perete privind, iar soţia sa, Betty, apăru în prag, ştergîndu-şi mîinile de şorţ.

— Îţi doreşti să mai fi fost şi tu ca ei?

Wilde ridică din umeri.

— Poate.

— Bărbaţii, spuse ea dezgustată. N-o să vă înţeleg niciodată.

Grupa de pe pajişte era alcătuită din Brandt, sergentul Sturm, caporalul Berker şi soldaţii Jansen şi Hagl. Aceştia se aflau vizavi de vechea moară, care nu mai fusese folosită de vreo treizeci de ani sau chiar mai mult, astfel încît acoperişul îi era găurit şi se vedeau plăci de ardezie lipsă.

De obicei, roata era complet nemişcată, dar în timpul nopţii, albia rîului fusese inundată de ploaia torenţială şi presiunea apei pusese în funcţiune roata, care acum se învîrtea iarăşi, scoţînd un scîrţîit lugubru.

Steiner, care stătuse în jeep şi privise roata cu interes, se întoarse şi se uită cum Brandt corecta poziţia de tragere a tînărului Jansen. Puţin mai încolo, în susul rîului, părintele Vereker şi cei doi copii priveau, de asemenea. Fiul lui George Wilde, Graham, avea unsprezece ani şi era fascinat de activitatea paraşutiştilor.

— Ce fac acum, părinte? îl întrebă el pe Vereker.

— Ei, Graham, trebuie să ţină coatele în poziţia corectă. Altfel nu poate să ţintească bine. Uite, acum exersează mersul tîrîş, al leopardului.

Susan Turner se plictisise şi, deloc surprinzător la o fetiţă de cinci ani, o interesa mai mult păpuşa de lemn pe care bunicul ei i-o făcuse cu o seară în urmă. Era o fetiţă drăguţă, cu părul blond, evacuată din Birmingham. Bunicii ei, Ted şi Agnes Turner, conduceau Oficiul poştal, magazinul şi telefoanele. Ea stătea la ei de un an de zile.

Se duse în partea cealaltă a podului, se strecură pe sub balustradă şi se ghemui la margine. Apa curgea cu repeziciune la nu mai mult de şaizeci de centimetri mai jos, maronie şi înspumată. Ţinu păpuşa de un braţ deasupra apei, bălăngănind-o şi chicoti cînd apa stropi picioarele păpuşii. Se aplecă şi mai mult, ţinîndu-se de balustrada de deasupra capului, cufundînd picioarele păpuşii chiar în apă. Balustrada se rupse deodată şi fetiţa căzu în apă ţipînd.

Vereker şi băiatul se întoarseră la timp pentru a o vedea dispărînd. Înainte ca preotul să apuce să facă vreo mişcare, fetiţa fu dusă de apă pe sub pod. Mai mult din instinct decît dintr-un gest de curaj, Graham sări după ea. În locul acela apa nu avea, de obicei, decît vreo cincizeci de centimetri. În timpul verii, pescuise acolo mormoloci. Acum însă era cu totul altceva. O apucă pe Susan de poalele pardesiului şi o ţinu strîns. Căută să atingă fundul cu picioarele, dar nu reuşi, astfel că scoase un ţipăt de spaimă cînd curentul îi împinse spre stăvilar.

Încremenit de groază, Vereker nu scosese nici un sunet, dar ţipătul lui Graham îi alertase imediat pe Steiner şi pe oamenii săi. Cînd se întoarseră să vadă ce se întîmplase, îi văzură pe cei doi copii purtaţi de apă cu repeziciune spre roata morii.

Sergentul Sturm se ridică într-o clipă şi o rupse la fugă în direcţia respectivă, sfîşiindu-şi hainele, pentru că nu mai avea timp să desfacă fermoarul jachetei de paraşutist. Copiii, Graham continuînd s-o ţină pe Susan, erau purtaţi de curent direct spre roată.

Sturm se aruncă în apă fără nici o ezitare şi înota spre ei, apucîndu-l pe Graham de braţ. Brandt sări în apă imediat după el. Exact în clipa în care Sturm îl trăgea pe Graham spre mal, capul

băiatului fu acoperit de apă pentru o clipă. Acesta intră în panică şi începu să dea din picioare şi să se zbată, dînd drumul fetiţei. Sturm ţîşni pe lîngă el pentru ca Brandt să-l poată prinde pe băiat şi el se aruncă din nou după fetiţă.

Aceasta fusese salvată de forţa extraordinară a curentului care o ţinuse la suprafaţă. Ţipă cînd Sturm o apucă de pardesiu. O trase în braţe şi încercă să stea în picioare, dar fu acoperit de apă şi, cînd ieşi din nou la suprafaţă se simţi tras în mod inexorabil spre roată.

Fu conştient de un ţipăt de deasupra vuietului apei, se întoarse şi îşi văzu camarazii pe mal cu băiatul, şi pe Brandt care intra din nou în apă, îndreptîndu-se spre el. Walter Sturm îşi adună toate puterile şi azvîrli fetiţa în braţele lui Brandt. O clipă mai tîrziu, curentul îl vîrî sub apă. Roata se prăvăli în jos, iar el se duse la fund.

George Wilde intrase în cîrciumă pentru a lua o găleată de apă ca să spele treapta de la intrare. Gînd ieşi din nou, văzu copiii purtaţi de curent. Dădu drumul găleţii, îşi strigă soţia şi o luă la fugă spre pod. Harvey Preston şi cei din grupa sa văzuseră de asemenea totul şi îl urmară.

În afară de faptul că era ud pînă la piele, Graham Wilde nu păţise nimic. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Susan, deşi aceasta plîngea isteric. Brandt i-o puse în braţe lui George Wilde şi dădu fuga pe mal după Steiner şi ceilalţi, uitîndu-se în partea cealaltă a roţii după Sturm. Deodată, acesta apăru la suprafaţă într-un loc unde apa era mai liniştită. Brandt sări în apă după el.

În afară de o vînătaie uşoară pe frunte, nu se vedea absolut nimic altceva, dar ochii îi erau închişi şi buzele puţin întredeschise. Brandt ieşi din apă cu el pe braţe şi toată lumea păru să sosească în acelaşi timp. Vereker, apoi Harvey Preston cu oamenii lui şi, în cele din urmă, doamna Wilde, care o luă pe Susan din braţele soţului ei.

— E teafăr? întrebă Vereker.

Brandt sfîşie jacheta şi îşi strecură mîna înăuntru pentru a vedea dacă se simţeau bătăile inimii. Atinse mica vînătaie de pe frunte şi, imediat pielea fu inundată de sînge, iar carnea şi oasele se înmuiară precum jeleul. În ciuda acestor lucruri, Brandt rămase

suficient de stăpîn pe sine pentru a nu uita unde se afla.

Se uită la Steiner şi spuse într-o engleză pură:

— Îmi pare rău, domnule, dar are craniul zdrobit.

Timp de o clipă, singurul zgomot care se auzi fu scîrţîitul sumbru al roţii. Graham Wilde fu cel care rupse tăcerea, spunînd în gura mare:

— Uită-te la uniforma lui, tată. Asta poartă polonezii?

În graba lui, Brandt comisese o greşeală fatală. Pe dedesubtul jachetei de paraşutist, se vedea o *Fliegerbluse*, cu vulturul *Luftwaffe* deasupra buzunarului drept. Bluza fusese străpunsă pentru a primi panglica roşie, albă şi neagră a *Crucii de Fier* clasa a doua. Pe piept, în partea stîngă, se vedeau *Crucea de Fier* clasa întîi, panglica pentru „Războiul de Iarnă”, insigna de calificare a paraşutiştilor şi decoraţia de argint pentru răniri. Pe sub jacheta de sărituri, uniforma completă, aşa cum insistase Himmler.

— Dumnezeule, şopti Vereker.

Germanii se strînseră în cerc.

— Pune-l pe Sturm în jeep, îi spuse Steiner lui Brandt în germană, după care pocni din degete spre Jansen, care avea unul din telefoanele de campanie. Dă-l încoace. Vulturul Unu către Vulturul Doi, spuse el. Răspunde, te rog.

Ritter Neumann făcea instrucţie cu oamenii săi puţin mai departe, dar răspunse aproape instantaneu:

— Vulturul Doi, te aud.

— Vulturul a fost distrus, spuse Steiner. Vino imediat la pod.

Apoi îi dădu telefonul înapoi lui Jansen.

— Ce este, George? întrebă Betty Wilde uluită. Nu pricep nimic.

— Sînt germani, spuse Wilde. Am mai văzut uniforme din astea cînd am fost în Norvegia.

— Da, unii dintre noi au fost acolo, spuse Steiner.

— Bine, dar ce vreţi? întrebă Wilde. N-are nici un sens. Nu-i nimic pentru voi aici.

— Sărman prost ce eşti, spuse Preston rînjind. Nu ştii cine o să vină să stea în noaptea asta la Studley Grange? Domnul-Dumnezeul-Winston-Churchill în persoană.

Wilde îl privi stupefiat şi apoi, chiar izbucni în rîs.

— Cred că eşti nebun. În viaţa mea n-am auzit o asemenea

prostie. Nu-i aşa, părinte?

— Mă tem că are dreptate, spuse Vereker încet şi cu mare dificultate. Foarte bine, colonele. Vrei să-mi spui şi mie ce-o să se întîmple acum? În primul rînd, copiii ăştia au îngheţat de frig.

Steiner se întoarse spre Betty Wilde.

— Doamna Wilde, luaţi copiii acasă. După ce îl schimbaţi pe băiat, duceţi-o pe Susan la bunicii ei. Ei conduc Oficiul poştal şi magazinul general, nu?

Ea îi aruncă o privire speriată soţului, încă zăpăcită.

— Da.

— Sînt numai şase telefoane în sat, îi spuse Steiner lui Preston apoi. Toate apelurile vin la un pupitru de comandă de la Oficiul poştal şi legăturile se dau de către domnul Turner sau soţia acestuia.

— Să scoatem totul din funcţiune? sugeră Preston.

— Nu, ar putea atrage atenţia în mod inutil. Cineva ar putea fi trimis să repare. După ce copilul va fi îmbrăcat cu alte haine, trimite-le pe ea şi pe bunica ei la biserică. Ţine-l pe Turner la pupitru. Dacă sună cineva, să spună că persoana căutată nu-i acasă sau ceva de genul ăsta. Ar trebui să meargă deocamdată. Acum treci la treabă şi încearcă să nu fi melodramatic.

Preston se întoarse spre Betty Wilde. Susan se oprise din plîns, aşa că el întinse braţele cu un zîmbet ameţitor.

— Haide, frumoaso, vino să te iau în cîrcă.

Fetiţa răspunse instinctiv, zîmbind încîntată.

— Pe aici, doamnă Wilde, dacă sînteţi drăguţă.

După ce îi aruncă o privire disperată soţului ei, Betty Wilde îl urmă, ţinîndu-şi fiul de mînă. Cei din grupa lui Preston, Dinter, Meyer, Riedel şi Berg, plecară în urma lor, la vreun iard, doi distanţă.

— Dacă soţia mea păţeşte ceva... zise Wilde cu un glas răguşit, dar Steiner îl ignoră.

— Du-i pe părintele Vereker şi pe domnul Wilde la biserică şi ţine-i acolo, îi spuse el lui Brandt. Becker şi Jansen pot să te însoţească. Hagl, tu vino cu mine.

Ritter Neumann şi oamenii lui ajunseseră la pod. Preston ajunsese şi el lîngă ei, şi era evident că îi povestea ce se întîmplase.

— Colonele, ştii că aş putea să scap? spuse Vereker. Dacă aş pleca acum n-ai putea să mă împuşti. Ai aduce tot satul.

Steiner se întoarse spre el.

— Sînt şaisprezece case în Studley Constable, părinte. Patruzeci şi şapte de oameni în total şi majoritatea bărbaţilor nici măcar nu sînt aici. Muncesc la vreo fermă la cinci mile de aici. În afară de asta... zise el întorcîndu-se spre Brandt. Fă-i o demonstraţie.

Brandt luă Sten-ul Mk IIS de la caporalul Becker, se întoarse şi trase o rafală de la nivelul şoldului, împroşcînd suprafaţa apei, dar singurul zgomot fu cel al percutorului.

— Remarcabil, trebuie să recunoşti, spuse Steiner. Şi mai e şi invenţie engleză, pe deasupra. Dar există un mod şi mai sigur, părinte. Brandt îţi vîră cuţitul sub coaste în aşa fel, încît să mori instantaneu şi fără nici un sunet. Ştie cum, te rog să mă crezi. A făcut-o de multe ori. Apoi te ducem la jeep, te aşezăm pe scaunul din dreapta şi plecăm cu dumneata. Ţi se pare suficient de crud?

— Presupun că ar fi mai bine să merg de bunăvoie, zise Vereker.

— Excelent, spuse Steiner făcîndu-i semn lui Brandt. Dă-i drumul. O să vin şi eu peste cîteva minute.

Apoi se întoarse şi porni repede spre pod, atît de repede, încît Hagl trebui să alerge ca să ţină pasul cu el. Ritter veni spre ei.

— Nu-i deloc bine. Ce facem acum?

— Punem stăpînire pe sat. Ştii care sînt ordinele lui Preston?

— Da, mi-a spus. Ce vrei să facem?

— Trimite pe cineva după camion şi, pe urmă, începeţi dintr-un capăt al satului, intrînd din casă-n casă. Nu-mi pasă cum o faceţi, dar vreau ca toată lumea să fie la biserică în cincisprezece, douăzeci de minute.

— Şi după aceea?

— Blocaţi drumul în fiecare capăt al satului. O să facem să pară frumos şi oficial, dar toţi cei care intră, rămîn.

— Să-i spun doamnei Grey?

— Nu, las-o deocamdată. Trebuie să fie liberă ca să ţină legătura prin radio. Nu vreau să ştie cineva că e de partea noastră, dacă nu e absolut necesar. O să-i spun eu însumi mai tîrziu, zise el zîmbind. O situaţie dificilă, Ritter.

— Am mai trecut noi prin situaţii dificile, Herr Oberst.

— Bine, spuse Steiner salutînd formal. La treabă, deci.

După care, se întoarse şi începu să urce dealul spre biserică.

În living-room-ul de la Oficiul poştal şi magazinul general, Agnes Turner plîngea în timp ce schimba fetiţa. Betty Wilde stătea lîngă ea, ţinîndu-l strîns pe Graham. Soldaţii Dinter şi Berg stăteau de cîte o parte a uşii, aşteptîndu-le.

— Mi-e atît de frică, Betty, spuse doamna Turner. Am citit atîtea lucruri îngrozitoare despre ei. Omoară şi iar omoară. Ce-or să ne facă oare?

În micuţa încăpere din spatele pupitrului de comandă al poştei, Ted Turner întrebă oarecum neliniştit:

— Ce-a păţit nevasta mea?

— Nimic, spuse Harvey Preston. Şi nici n-o să păţească ceva dacă vei face exact ce ţi se spune. Dacă încerci să strigi vreun mesaj cînd sună cineva sau să faci alte şmecherii, zise el scoţînd revolverul din toc, nu te împuşc pe tine, ci pe ea. E o promisiune.

— Porcule, spuse bătrînul. Şi mai spui că eşti englez?

— Unul mai bun decît tine, moşule, zise Harvey lovindu-l peste faţă cu dosul mîinii. Nu uita asta.

După aceea, se aşeză într-un colţ, îşi aprinse o ţigară şi luă o revistă.

Molly şi Pamela Vereker terminaseră lucrul la altar şi aşezaseră ceea ce mai rămăsese din trestiile şi frunzele aduse de Molly în jurul cristelniţei.

— Ştiu ce mai trebuie, spuse Pamela. Frunze de iederă. Mă duc să aduc cîteva.

Deschise uşa, ieşi pe poartă şi rupse cîteva frunze din iedera care se căţăra pe perete în punctul acela. Cînd dădu să intre din nou în biserică, auzi un zgomot de frîne şi, întorcîndu-se, văzu un jeep care se apropia. Îi văzu pe fratele ei şi pe Wilde coborînd, dar, la început crezu că paraşutiştii doar îi conduseseră. Apoi îşi dădu seama că sergentul major îi ţinea pe cei doi sub ameninţarea unei puşti pe care o avea lipită de şold. Ar fi rîs de absurditatea acestui lucru, dacă nu i-ar fi văzut pe Becker şi pe Jansen urmîndu-i cu trupul lui Sturm în braţe.

Pamela se strecură repede prin uşa întredeschisă, ciocnindu-se de Molly.

— Ce este? întrebă aceasta.

Pamela îi făcu semn să tacă.

— Nu ştiu, dar ceva nu-i în regulă, nu-i deloc în regulă.

Pe la jumătatea potecii, George Wilde încercă să fugă, dar Brandt, care se aştepta la o asemenea mişcare, îi puse piedică. Apoi se aplecă asupra lui, împungîndu-l sub bărbie cu ţeava puştii.

— Bine, englezule, eşti un tip curajos. Te salut. Dar dacă mai încerci o chestie de genul ăsta, îţi zbor creierii.

Ajutat de Vereker, Wilde se ridică şi se îndreptară cu toţii spre poartă. Înăuntru, Molly se uita consternată la Pamela.

— Ce vrea să însemne asta?

Pamela îi făcu din nou semn să tacă.

— Vino repede încoace, spuse ea încet şi deschise uşa sacristiei.

Se strecurară înăuntru şi Pamela trase zăvorul. O clipă mai tîrziu, auziră glasurile foarte clar.

— Bine, şi acum? întrebă Vereker.

— Îl aşteptăm pe colonel, spuse Brandt. Pe de altă parte, nu văd de ce nu ţi-ai ocupa timpul făcînd ceva pentru sărmanul Sturm. Era luteran, dar bănuiesc că n-are nici o importanţă. Catolic sau protestant, german sau englez. Pentru viermi e acelaşi lucru.

— Adu-l în capelă, spuse Vereker.

Paşii se îndepărtară, iar Molly şi Pamela stăteau ghemuite lîngă uşă, privindu-se una pe alta.

— A spus german? întrebă Molly. Dar e o nebunie.

Se auziră nişte paşi pe lespezile de afară şi uşa de la intrare se deschise încet. Pamela îşi duse un deget la buze şi amîndouă aşteptară.

Steiner se opri lîngă cristelniţă şi privi în jur, bătîndu-se peste pulpă cu bastonul. De data aceasta, nu se mai ostenise să-şi scoată bereta.

— Părinte Vereker, strigă el. Vino încoace, te rog.

Apoi se duse la uşa sacristiei şi apăsă pe clanţă. De partea cealaltă, fetele îngheţară. Cînd Vereker înainta pe culoar şchiopătînd, Steiner spuse:

— Asta pare să fie încuiată. De ce? Ce-i înăuntru?

Din cîte ştia Vereker, uşa aceea nu fusese niciodată încuiată, deoarece cheia se pierduse de mulţi ani. Ceea ce însemna că o zăvorîse cineva pe dinăuntru. Atunci îşi aminti că o lăsase pe Pamela lucrînd la altar cînd se dusese să-i privească pe paraşutişti. Concluzia era foarte limpede.

— Acolo e sacristia, Herr Oberst. Registrele bisericii, veşmintele mele, lucruri din astea. Mă tem că nu am cheia la mine. E în casa parohială. Vă rog să mă scuzaţi pentru ineficienţă. Presupun că, în Germania, sînteţi mai ordonaţi, nu-i aşa?

— Vrei să spui că noi, germanii, avem o pasiune pentru ordine, părinte? întrebă Steiner. E adevărat, dar, pe de altă parte, mama mea a fost americancă, deşi eu am studiat la Londra. De fapt, chiar am trăit acolo mulţi ani. Deci, ce înseamnă combinaţia asta?

— Că este puţin probabil ca numele dumitale să fie Carter.

— De fapt, e Steiner. Kurt Steiner.

— De unde, din SS?

— Se pare că aveţi o fascinaţie morbidă faţă de cei din SS. Vă închipuiţi că toţi soldaţii germani servesc în armata personală a lui Himmler?

— Nu, poate că de vină e faptul că se comportă ca şi cum ar face-o.

— Ca sergentul Sturm, presupun.

Vereker nu avu ce să spună acum, aşa că Steiner adăugă:

— Dacă vrei să ştii, nu sîntem din SS. Sîntem Fallschirmjäger. Cei mai buni din domeniu, cu tot respectul faţă de Diavolii Roşii englezi.

— Deci, intenţionaţi să-l ucideţi pe domnul Churchill la Studley Grange la noapte? întrebă Vereker.

— Numai dacă va fi nevoie, zise Steiner. Eu unul aş prefera să rămînă în viaţă.

— Şi acum planurile vi s-au dat puţin peste cap? Ştiţi că şi cele mai bune scheme…

— Pentru că unul dintre oamenii mei s-a sacrificat pentru a salva vieţile a doi copii din sat sau poate că nu vrei să ştii de asta? Oare de ce, părinte? Pentru că îţi spulberă jalnica impresie că soldaţii germani sînt nişte sălbatici care nu fac altceva decît să

ucidă sau să violeze? Sau e ceva mai profund? Ne urăşti pe toţi, pentru că un glonţ german te-a transformat în invalid?

— Să te ia naiba! zise Vereker.

— Părinte, Papa n-ar fi deloc încîntat de o asemenea atitudine. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare. Da, planul nostru a fost dat peste cap puţin, dar improvizaţia este esenţa activităţii noastre. Fiind dumneata însuţi paraşutist, ar trebui să ştii asta.

— Pentru Dumnezeu, omule, aşa a fost. Nu mai există elementul surpriză.

— Ba tot va mai fi, spuse Steiner. Dacă ţinem întregul sat izolat, ca să zic aşa, pentru perioada respectivă.

Pe moment, Vereker rămase fără grai.

— Bine, dar e imposibil.

— Absolut deloc. Chiar în clipa asta, oamenii mei îi adună pe toţi locuitorii din Studley Constable. Vor fi aici în următoarele cincisprezece, douăzeci de minute. Ţinem sub control telefoanele, drumurile, aşa că oricine va intra, va fi ridicat imediat.

— N-o să reuşiţi.

— Sir Henry Willoughby a plecat de la Grange azi-dimineaţă la unsprezece pentru a se duce la King’s Lynn, unde urma să ia masa cu primul-ministru. Or să plece cu două maşini şi cu o escortă de patru poliţişti militari pe motociclete la trei şi jumătate, spuse Steiner şi se uită la ceas. Adică, în clipa asta, aproximativ. Primul-ministru şi-a exprimat dorinţa de a trece prin Walsingham, apropo, dar te rog să mă ierţi, cred că te plictisesc cu toate astea.

— Pari foarte bine informat.

— Aşa e. Deci, vezi, nu trebuie decît să stăm aici pînă diseară şi premiul va fi tot al nostru. Apropo, oamenii n-au de ce să se teamă dacă fac ce li se spune.

— N-o să reuşiţi, spuse Vereker cu încăpăţînare.

— Nu ştiu. S-a mai făcut aşa ceva. Otto Skorzeny l-a răpit pe Mussolini în nişte împrejurări aparent imposibile. O adevărată faptă de arme, cum a recunoscut chiar şi domnul Churchill într-un discurs ţinut la Westminster.

— Sau ce-a mai rămas din el după bombardamentele voastre afurisite, spuse Vereker.

— Nici Berlinul nu arată prea bine zilele astea, spuse Steiner, iar dacă pe prietenul dumitale Wilde îl interesează, spune-i că

fetiţa de cinci ani şi soţia celui care a murit salvîndu-i fiul au fost ucise acum patru luni de nişte bombe RAF.

Întinse mîna.

— Dă-mi cheile maşinii. S-ar putea să am nevoie de ea.

— Nu le am la mine, spuse Vereker.

— Nu mă face să pierd timpul, părinte. Dacă e nevoie îi pun pe băieţi să te dezbrace la piele.

Vereker îi dădu cheile fără nici o tragere de inimă, iar Steiner le băgă în buzunar.

— Bine, acum am treburi de făcut, zise el, după care ridică glasul. Brandt, ai grijă aici. O să-l trimit pe Preston să te înlocuiască şi, pe urmă, vii în sat.

Ieşi şi soldatul Jansen se aşează în dreptul uşii cu un M1 în mînă. Vereker străbătu culoarul încet, trecînd pe lîngă Brandt şi Wilde, care stăteau pe una dintre bănci cu umeri aduşi. Sturm era întins în faţa altarului în capelă. Preotul îl privi îndelung, după care îngenunche, îşi împreună mîinile şi, cu o voce fermă şi încrezătoare, începu să rostească rugăciunile pentru morţi.

— Deci, acum ştim, spuse Pamela Vereker cînd uşa se închise în urma lui Steiner.

— Ce facem? întrebă Molly ameţită.

— În primul rînd, o să plecăm.

— Bine, dar cum?

Pamela se duse în partea cealaltă a încăperii, găsi dispozitivul ascuns şi o parte din perete se mişcă, lăsînd să se vadă intrarea în tunel. Luă lanterna pe care fratele ei o lăsase pe masă. Molly privea uluită.

— Haide, spuse Pamela repede. Nu trebuie să mai pierdem timpul.

După ce intrară, ea închise uşa şi o luă înainte prin tunel. Ieşiră prin dulapul de lemn de stejar din pivniţa casei parohiale, după care urcară scara ce ducea în hol. Pamela puse lanterna pe masă lîngă telefon şi, cînd se întoarse, o văzu pe Molly plîngînd.

— Ce este, Molly? o întrebă ea luîndu-i mîinile într-ale ei.

— Liam Devlin, spuse Molly. E cu ei. Trebuie să fie. Erau la el acasă. I-am văzut.

— Cînd s-a-ntîmplat asta?

— Pe la prînz. M-a făcut să cred că mai e în armată, că face ceva secret, zise ea eliberîndu-şi mîinile şi încleştîndu-şi pumnii. S-a folosit de mine. Tot timpul ăsta s-a folosit de mine. Domnul să mă ierte, dar sper să-l spînzure.

— Îmi pare rău, Molly, zise Pamela. Sincer. Dacă ceea ce spui tu e adevărat, atunci acest individ o s-o păţească. Dar trebuie să ieşim de-aici, spuse ea uitîndu-se la telefon. N-are nici un rost să încercăm să sunăm la poliţie sau la altcineva, din moment ce ei ţin poşta sub control. Şi nici n-am cheile maşinii fratelui meu.

— Doamna Grey are maşină, spuse Molly.

— Bineînţeles, spuse Pamela ai cărei ochi scînteiară. Măcar dacă aş putea să ajung la ea.

— Şi, după aceea ce-ai face? Nu e nici un telefon pe o distanţă de mile întregi.

— M-aş duce direct la Meltham House, spuse Pamela. Acolo sînt soldaţi americani. Trupe Speciale. Ei l-ar învăţa minte pe Steiner. Tu cum ai venit aici?

— Călare. Am lăsat calul legat în spatele casei parohiale.

— Bine, lasă-l. O să mergem pe cîmpul din spatele lui Hawks Wood, să vedem dacă putem să ajungem la doamna Grey fără să fim zărite.

Molly nu spuse nimic. Pamela o trase de mînecă şi o rupseră amîndouă la fugă peste drum, spre Hawks Wood.

Poteca era veche de secole şi săpată adînc în pămînt, astfel că ele nu aveau cum să fie văzute. Pamela era în faţă, alergînd foarte repede, şi nu se opri decît în clipa cînd ajunse la copacii de pe malul opus al casei Joannei Grey. Era un pod îngust şi drumul părea pustiu.

— Bine, hai să mergem, spuse Pamela. Direct acolo.

Molly o apucă de braţ.

— Eu nu vin, m-am răzgîndit.

— Bine, dar de ce?

— Tu încearcă pe-aici. Eu mă întorc după cal şi o să-ncerc altceva. Acţionăm din două părţi.

Pamela fu de acord.

— E bine. Ne-am înţeles, deci, Molly, zise ea şi o sărută repede pe obraz. Dar ai mare grijă! Ăştia nu ştiu de glumă.

Molly o împinse uşor şi Pamela trecu repede drumul, făcîndu-

se nevăzută pe după colţul zidului ce împrejmuia grădina. Molly se întoarse şi o rupse la fugă înapoi spre Hawks Wood. *Ah, Devlin, ticălosule*, îşi spuse ea, *sper să te răstignească*.

Cînd ajunse sus, lacrimi de tristeţe şi de durere îi şiroiau pe obraji. Nici măcar nu se osteni să vadă dacă drumul era liber, ci pur şi simplu traversă în fugă spre pădurea din spatele casei parohiale. Calul era exact acolo unde îl lăsase şi păştea liniştit. Îl dezlegă repede, sări în şa şi porni în galop.

Cînd Pamela intră în curtea din spatele casei, văzu *Morris*-ul în faţa garajului. Deschise portiera şi văzu cheile în contact. Cînd dădu să urce la volan, auzi o voce indignată care striga:

— Pamela, ce naiba faci?

Joanna Grey se afla lîngă uşa din spate. Pamela dădu fuga spre ea cînd o văzu.

— Îmi pare rău, doamnă Grey, dar s-a-ntîmplat ceva îngrozitor. Acel colonel Carter şi oamenii lui care se antrenează în sat. Nu sînt deloc cine pretind că sînt. Numele lui e Steiner şi sînt paraşutişti germani care au venit aici ca să-l răpească pe primul-ministru.

Joanna Grey o trase în bucătărie şi închise uşa. Patch i se gudură pe lîngă picioare.

— Linişteşte-te, spuse Joanna. Este, într-adevăr, o poveste incredibilă. Primul-ministru nici măcar nu-i aici.

Se duse spre haina agăţată pe spatele uşii şi scotoci în buzunar.

— Da, dar în seara asta o să fie, zise Pamela. Sir Henry o să vină cu el de la King’s Lynn.

Joanna se întoarse ţinînd un automat *Walther* în mînă.

— Ai fost ocupată, nu? spuse ea, întinzînd mîna în spate şi deschizînd uşa pivniţei. Coboară.

Pamela era stupefiată.

— Doamnă Grey, nu înţeleg.

— Iar eu n-am timp să-ţi explic. Să spunem doar că facem parte din tabere adverse în chestiunea asta şi gata. Acum, haide, coboară. Să ştii că n-o să ezit să trag, dacă va fi nevoie.

Pamela coborî, Patch alergînd în faţa ei, iar Joanna Grey după ei. Era o încăpere întunecată şi fără geamuri, plină cu tot felul de

aiureli.

— Treci acolo.

Învîrtindu-se în jurul stăpînei lui, Patch izbuti să i se strecoare între picioare şi Joanna se împiedică. Pamela o împinse cu putere înăuntru, dar în cădere, Joanna apăsă pe trăgaci. Pamela fu conştientă de explozia care aproape o orbi şi de ceva fierbinte care îi atinse tîmpla, dar izbuti să trîntească uşa în faţa Joannei şi să pună zăvorul.

Şocul provocat de o rană provocată de glonţ e atît de mare, încît, pentru o vreme, îţi paralizează întregul sistem nervos central. Totul i se părea ireal Pamelei în timp ce urca scările spre bucătărie. Se rezemă de un dulap ca să nu cadă şi se uită în oglinda de deasupra. O bucată îngustă de piele îi dispăruse din partea stîngă a tîmplei şi i se vedea osul. Curgea surprinzător de puţin sînge şi, cînd se atinse uşor cu vîrful degetului, nu simţi nici o durere. *Asta o să vină mai tîrziu*.

— Trebuie s-ajung la Harry, spuse ea cu glas tare. Trebuie s-ajung la Harry.

Apoi, ca într-un vis, se trezi la volanul *Morris*-ului, ieşind din curte, cu încetinitorul parcă.

Mergînd pe drum, Steiner o văzu plecînd, dar bănui că Joanna Grey era la volan. Înjură uşor, se întoarse şi porni înapoi spre pod, unde lăsase jeep-ul cu Werner Briegel la mitralieră şi Klugl la volan. Cînd ajunse, camionul tocmai venea de la biserică. Ritter Neumann stătea pe scară, ţinîndu-se de uşă. Sări imediat.

— Sînt douăzeci şi şapte de oameni la biserică acum, Herr Oberst, inclusiv cei doi copii. Cinci bărbaţi, nouăsprezece femei.

— Zece copii la cules, spuse Steiner. Devlin a estimat o populaţie de patruzeci şi şapte de persoane. Dacă-i punem şi pe Turner şi pe doamna Grey, înseamnă că mai rămîn opt oameni care vor trebui să apară la un moment dat. Îmi închipui că sînt în majoritate bărbaţi. Aţi găsit-o pe sora lui Vereker?

— Nici urmă de ea la casa parohială şi, cînd l-am întrebat pe el, mi-a zis să mă duc naibii. Cîteva femei au fost mai cooperante. Se pare că se duce să călărească sîmbăta după-amiaza cînd e acasă.

— Va trebui să fiţi cu ochii-n patru şi după ea, zise Steiner.

— Ai văzut-o pe doamna Grey?

— Mă tem că nu, zise Steiner şi îi explică ce se întîmplase. Am făcut o mare greşeală. Ar fi trebuit să te las să te duci la ea atunci cînd ai zis. Acum nu pot să sper decît că se întoarce curînd.

— S-o fi dus la Devlin?

— E o idee. Merită să verificăm. Oricum, va trebui să-i spunem şi lui ce se petrece, zise el lovindu-şi palma cu bastonul.

În clipa aceea, se auzi un zgomot de geamuri sparte şi văzură un scaun zburînd prin vitrina magazinului lui Turner. Amîndoi îşi scoaseră pistoalele şi dădură fuga într-acolo.

Aproape toată ziua, Arthur Seymour tăiase copacii de pe o mică plantaţie a unei ferme de la est de Studley Constable. Vindea apoi buştenii în, şi în jurul satului, oprind banii pentru el. Doamna Turner îi dăduse o comandă chiar în dimineaţa aceea. Cînd termină lucrul pe plantaţie, umplu doi saci, îi puse în căruciorul său pe două roţi şi se duse în sat, intrînd în curtea din spate a magazinului.

Împinse uşa bucătăriei cu piciorul şi intră cu un sac în spinare, trezindu-se faţă în faţă cu Dinter şi Berg, care stăteau pe marginea mesei şi beau cafea. Aceştia fură şi mai surprinşi decît Seymour.

— Hei, ce se întîmplă aici? întrebă el.

Dinter, care avea *Sten*-ul agăţat pe umăr, îl îndreptă mediat spre ţintă, iar Berg puse mîna repede pe *M1*. În aceeaşi clipă, apăru şi Harvey Preston în prag, unde rămase cu mîinile în şold, măsurîndu-l pe Seymour din cap pînă-n picioare.

— Dumnezeule, spuse el, prima maimuţă care s-a ridicat în picioare.

Ceva prinse viaţă în ochii plini de nebunie ai lui Seymour.

— Ai grijă cum vorbeşti, soldăţelule.

— Ştie să şi vorbească, zise Preston. Minunile nu încetează să apară. Bine, duceţi-l lîngă ceilalţi.

Cînd se întoarse să plece, Seymour aruncă sacul cu buşteni spre Dinter şi Berg şi se repezi spre el, încleştîndu-şi braţul pe gîtul lui Preston şi proptindu-i genunchiul în spate. Mîrîia ca un animal. Berg se ridică şi îi trase cu patul puştii în rinichi. Uriaşul urlă de durere, îi dădu drumul lui Preston şi se năpusti asupra lui

Berg cu atîta forţă, încît ieşiră amîndol prin uşa deschisă, doborînd cîteva rafturi cu alimente.

Berg îşi pierdu puşca, dar izbuti să se ridice şi să se dea înapoi. Seymour se duse spre el, măturînd tejgheaua de conserve şi cutii, scoţînd tot timpul un sunet gutural. Berg puse mîna pe scaunul pe care stătea de obicei doamna Turner, în spatele tejghelei, dar Seymour îl lovi în zbor, făcîndu-l să iasă prin vitrină. Berg scoase baioneta şi Seymour se ghemui.

Preston apăru în clipa aceea cu puşca *M1* a lui Berg în mînă. O ridică şi îl lovi în ceafă pe Seymour cu patul. Acesta scoase un urlet şi se întoarse.

— Maimuţă afurisită ce eşti! strigă Preston. Va trebui să te-nvăţăm să te porţi, nu?

Îl lovi din nou cu patul puştii, în stomac de data aceasta, şi cînd uriaşul se încovoie de durere, îi trase încă una într-o parte a gîtului. Seymour se prăbuşi, dar cînd încercă să se prindă de ceva, reuşi doar să dărîme peste el un raft încărcat.

Steiner şi Neumann dădură buzna pe uşă chiar în clipa aceea, cu armele pregătite. În magazin era o harababură de nedescris, cutii de tot felul, zahăr, făină, împrăştiate peste tot. Harvey Preston îi dădu puşca lui Berg. Dinter apăru în prag, clătinîndu-se uşor, cu un firişor de sînge pe frunte.

— Aduceţi o frînghie şi legaţi-l, pentru că data viitoare s-ar putea să nu mai aveţi atîta noroc, spuse Preston.

Bătrînul Turner apăru în prag şi privi totul cu lacrimi în ochi.

— Cine o să plătească pentru toate astea?

— Încearcă să-i trimiţi nota de plată lui Winston Churchill, nu se ştie niciodată de unde răsare norocul, spuse Preston cu brutalitate. O să-ţi pun eu o vorbă bună, dacă vrei.

Bătrînul se prăbuşi pe un scaun, cuprins de amărăciune, şi Steiner îi spuse lui Preston:

— Preston, nu voi mai avea nevoie de tine aici. Du-te la biserică şi ia şi specimenul ăla cu tine. Schimbă-l pe Brandt. Spune-i să ia legătura cu Oberleutnant Neumann.

— Şi cu pupitrul cum rămîne?

— O să-l trimit pe Altmann. Vorbeşte bine englezeşte. Pînă atunci, Dinter şi Berg pot să ţină lucrurile sub observaţie.

Seymour se mişcă uşor, încercînd să se ridice în genunchi, dar

descoperi că mîinile îi erau legate la spate.

— Stai confortabil? îl întrebă Preston trăgîndu-i un picior în fund şi ridicîndu-l. Hai, maimuţă, pune un picior în faţa celuilalt.

La biserică, oamenii stăteau pe bănci aşa cum li se spusese şi îşi aşteptau soarta, vorbind între ei cu glasuri scăzute. Majoritatea femeilor erau, pur şi simplu, îngrozite. Vereker se plimba printre ei liniştindu-i cum putea. Caporalul Becker stătea de pază lîngă treptele altarului, cu un *Sten* în mînă, iar soldatul Jansen stătea la uşă. Nici unul din ei nu vorbea englezeşte.

După ce plecă Brandt, Harvey Preston găsi o bucată de frînghie şi îi legă gleznele lui Seymour, după care îl întoarse, cu faţa în jos şi îl tîrî pînă în capelă, unde îl aruncă lîngă Sturm. Obrazul îi era însîngerat din cauza zgîrieturilor şi se auziră exclamaţii de groază, mai ales din partea femeilor.

Preston le ignoră şi îi trase un picior lui Seymour în coaste.

— O să te potolesc eu înainte să se termine totul, ţi-o promit.

Vereker se duse spre el şchiopătînd şi, apucîndu-l de umăr, îl răsuci.

— Lasă omul în pace.

— Om? întrebă Preston rîzîndu-i în faţă. Ăsta nu-i om, ci lucru.

Vereker se aplecă să-l atingă pe Seymour, dar Preston îl împinse cît colo şi scoase revolverul.

— Nu vrei s-asculţi, nu?

Una dintre femei îşi reţinu un ţipăt. Se lăsă o tăcere mormîntală cînd Preston apăsă pe trăgaci. Vereker îşi făcu semnul crucii, dar Preston rîse, lăsînd revolverul jos.

— Mult o să te mai ajute asta.

— Ce fel de om eşti? îl întrebă Vereker. Ce anume te face să te porţi astfel?

— Ce fel de om? spuse Preston. Simplu. O rasă specială. Dintre cei mai buni luptători care au existat vreodată pe pămînt. Waffen SS, unde am onoarea să deţin gradul de Untersturmführer.

Se duse spre treptele altarului, unde îşi descheie jacheta şi şi-o scoase, lăsînd să se vadă tunica de dedesubt, petliţele cu cei trei leoparzi, vulturul de pe braţul stîng, insigna cu drapelul britanic dedesubt şi butonii negru cu argintiu.

— Uite, are drapelul britanic pe mînecă, spuse Laker Armsby,

care stătea lîngă Georghe Wilde.

Vereker se îndreptă spre el încruntat şi Preston întinse braţul.

— Da, are dreptate. Acum citeşte ce scrie pe butoni.

— Britisches Freikorps, spuse Vereker cu glas tare, ridicîndu-şi privirea brusc. Corpul Liber Britanic?

— Da, proştilor ce sînteţi. Nu vă daţi seama? Nici unul din voi nu-şi dă seama? Sînt englez, ca şi voi, numai că lupt alături de cine trebuie. E singura parte.

Susan Turner începu să plîngă. George Wilde ieşi de pe rîndul său şi se îndreptă încet spre Preston, oprindu-se şi uitîndu-se la el.

— Nemţii trebuie să fie al naibii de duri, pentru că singurul loc unde ar fi putut să te găsească era sub o piatră.

Preston trase de la doi paşi. Cînd Wilde se prăbuşi pe trepte, cu faţa plină de sînge, începu nebunia. Femeile ţipau isterice. Preston trase un alt foc în aer.

— Rămîneţi la locurile voastre!

Se lăsă acel gen de linişte încremenită produsă numai de o panică extraordinară. Vereker se lăsă cu greu într-un genunchi şi îl examină pe Wilde, care gemea, mişcînd capul într-o parte şi în alta. Betty Wilde veni în fugă pe culoar, urmată de fiul ei, şi se aruncă în genunchi lîngă soţul ei.

— O să scape, Betty, are noroc, îi spuse Vereker. Uite, glonţul doar i-a şters obrazul.

În clipa aceea, uşa din capătul celălalt al bisericii se deschise brusc şi Ritter Neumann dădu buzna înăuntru, cu pistolul în mînă. Străbătu culoarul în fugă.

— Ce se întîmplă aici?

— Întreabă-ţi colegul SS-ist, îi sugeră Vereker.

Ritter se uită la Preston, după care se lăsă într-un genunchi şi îl examină pe Wilde.

— Să nu-l atingi… porc german ce eşti, spuse Betty.

Ritter scoase o bucată de pansament dintr-unul din buzunarele de la piept şi i-o dădu.

— Bandajază-l cu asta. O să fie bine, zise el, după care se ridică şi îi spuse lui Vereker: Noi sîntem Fallschirmjäger, părinte, şi mîndri de numele nostru. Acest domn, pe de altă parte… spuse el întorcîndu-se nonşalant şi lovindu-l cu putere pe Preston peste faţă cu patul *Browning*-ului.

Englezul scoase un urlet de durere şi se prăbuşi la pământ. Uşa se deschise din nou şi Joanna Grey intră în fugă.

— Herr Oberleunant! strigă ea în germană. Unde e colonelul Steiner? Trebuie neapărat să-i vorbesc.

Faţa îi era murdară de pământ şi la fel şi mîinile. Neumann se duse spre ea.

— Nu-i aici. S-a dus la Devlin. De ce?

— Joanna? spuse Vereker întrebător, dar mai mult decît atît, cu un fel de groază că avea să i se confirme ceea ce bănuia.

Ea îl ignoră şi îi spuse lui Ritter:

— Habar n-am ce s-a-ntîmplat aici, dar acum vreo trei sferturi de oră, Pamela Vereker a venit la mine şi ştia totul. Voia să-mi ia maşina ca să se ducă la Meltham House să-i anunţe pe americani.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Am încercat s-o opresc şi m-a închis în pivniţă, de unde am reuşit să scap abia de cinci minute. Ce facem?

Vereker îi puse mîna pe braţ şi o întoarse spre el.

— Vrei să spui că eşti de-a lor?

— Da, spuse ea pierzîndu-şi răbdarea. Acum ai de gînd să mă laşi în pace? Am treabă, zise apoi şi se întoarse iarăşi spre Ritter.

— Bine, dar de ce? întrebă Vereker. Nu pricep. Doar eşti englezoaică…

Ea se întoarse furioasă.

— Englezoaică? strigă ea. Bură, afurisit să fii! Bură! Cum aş putea să fiu englezoaică? Mă insulţi spunîndu-mi aşa.

Pe chipurile tuturor se putea citi groaza. Durerea din ochii lui Philip Vereker se vedea extrem de limpede.

— Dumnezeule! şopti el.

Ritter o luă de braţ.

— Du-te repede înapoi acasă. Ia legătura cu Landsvoort prin radio. Spune-i totul lui Radl. Ţine canalul deschis.

Ea încuviinţă şi ieşi repede. Ritter rămase locului, pentru prima oară în cariera lui militară neştiind ce să facă. *Ce naiba o să facem?* se întrebă el. Dar nu găsi nici un răspuns. Nu exista nici unul fără Steiner.

— Tu şi Jansen rămîneţi aici, îi spuse el caporalului Becker, după care ieşi repede.

În biserică era linişte. Vereker străbătu culoarul, simţindu-se

îngrozitor de vlăguit. Urcă treptele altarului şi se întoarse spre oameni.

— În astfel de momente nu ne rămîne altceva decît să ne rugăm, zise el. Şi acest lucru ajută adesea. Vă rog să îngenuncheaţi.

Îşi făcu semnul crucii, îşi împreună mîinile şi începu să se roage cu o voce fermă şi uimitor de sigură.

Capitolul 17

Harry Kane supraveghea instrucţia în pădurea din spatele fermei Meltham, cînd fu chemat urgent de către Shafto, cerîndu-i-se să aducă şi grupa care se antrena. Îl lăsă pe sergentul Hustler, un texan din Fort Worth, să vină cu oamenii şi el porni înainte.

Cînd ajunse, văzu că detaşamentele care se antrenaseră în diverse părţi ale domeniului se adunau la un loc. Auzi cum se turau motoarele maşinilor din dotare. Cîteva jeep-uri intrară pe aleea cu pietriş din faţa casei, oprind unul lîngă celălalt.

Oamenii începură să-şi verifice armele şi echipamentul. Un ofiţer, un căpitan pe nume Mallory, sări din prima maşină.

— Ce se-ntîmplă, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Kane.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Mallory. Primesc ordinele şi le execut. Vrea să te vadă cît se poate de repede, asta ştiu sigur, zise el rînjind. Poate că e vorba de al doilea front.

Kane urcă scările în fugă. În anticameră era o atmosferă febrilă. Sergentul major Garvey se plimba în sus şi în jos prin faţa uşii lui Shafto, fumînd nervos. Se lumină la faţă cînd îl văzu pe Kane intrînd.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă acesta. A venit ordin să ne mutăm sau ce?

— Nu mă-ntreba pe mine, domnule maior. Tot ce ştiu e că prietena dumitale a apărut acum vreun sfert de oră într-un hal fără de hal şi, de atunci, nimic n-a mai fost la fel.

Kane deschise uşa şi intră. Shafto, îmbrăcat şi încălţat cu pantaloni şi cizme de călărie, stătea la birou cu spatele spre el. Cînd se întoarse, Kane văzu că îşi încărca pistolul. Schimbarea care se petrecuse cu el era extraordinară. Părea să emane electricitate, ochii îi scînteiau ca şi cum ar fi avut febră, iar chipul îi era palid de emoţie.

— Acţiune, domnule maior, asta-mi place.

Întinse mîna spre centură şi toc, iar Kane îl întrebă:

— Ce s-a-ntîmplat, domnule? Unde e domnişoara Vereker?

— În dormitorul meu. Sedată şi îngrozitor de şocată.

— Bine, dar ce s-a-ntîmplat?

— Un glonţ i-a şters fruntea într-o parte, spuse Shafto punîndu-şi centura repede şi lăsînd tocul foarte jos pe şoldul drept. Iar degetul de pe trăgaci a fost al acelei prietene a fratelui ei, doamna Grey. Întreab-o personal. Ai trei minute la dispoziţie.

Kane deschise uşa dormitorului şi Shafto îl urmă. Draperiile fuseseră trase parţial şi Pamela se afla în pat, învelită pînă sub bărbie. Era palidă şi avea capul bandajat, puţin sînge trecînd prin pansament.

Cînd Kane se apropie, ea deschise ochii şi îl privi fix.

— Harry?

— E-n regulă, spuse el aşezîndu-se pe marginea patului.

— Ba nu, ascultă-mă, zise ea forţîndu-se să se ridice în capul oaselor şi, cînd vorbi, vocea ei păru foarte stinsă. Domnul Churchill pleacă la trei şi jumătate de la King’s Lynn împreună cu Sir Henry Willoughby îndreptîndu-se spre Studley Grange. Or să vină prin Walsingham. Trebuie să-l opreşti.

— De ce? întrebă Kane cu blîndeţe.

— Deoarece colonelul Steiner şi oamenii lui or să-l răpească, dacă n-o faci. Acum aşteaptă în sat. Îi ţin pe toţi prizonieri în biserică.

— Steiner?

— Cel pe care tu îl ştii ca fiind colonelul Carter. Şi oamenii lui, Harry. Nu sînt polonezi. Sînt paraşutişti germani.

— Bine, Pamela, dar l-am cunoscut pe Carter. E la fel de englez ca şi tine.

— Nu, mama lui a fost americancă şi el a studiat la Londra. Nu pricepi? Asta explică tot, spuse ea cu un fel de exasperare în glas.

I-am auzit pe Steiner şi pe fratele meu vorbind în biserică. Eram ascunsă împreună cu Molly Prior. După ce-am fugit, ne-am despărţit şi eu m-am dus la Joanna, numai că şi ea e de-a lor. A tras în mine şi eu... eu am închis-o în pivniţă, zise ea încruntîndu-se şi încercînd să se concentreze. Pe urmă, i-am luat maşina şi am venit încoace.

Fu un fel de uşurare subită, aproape fizică în intensitatea ei. Era ca şi cum şi-ar fi impus să-şi păstreze luciditatea şi acum nu mai conta. Puse capul din nou pe pernă şi închise ochii.

— Dar cum ai fugit de la biserică, Pamela? o întrebă Kane.

Ea deschise ochii şi îl privi ameţită, neînţelegînd.

— De la biserică? Ah... ca de obicei, spuse ea foarte stins. Pe urmă m-am dus la Joanna şi ea m-a împuşcat, zise ea şi închise ochii din nou. Sînt atît de obosită, Harry.

Kane se ridică şi ieşi împreună cu Shafto. Acesta îşi aranjă chipiul în oglindă.

— Ei bine, ce părere ai? În primul rînd, despre acea doamnă Grey. Trebuie să fie cea mai mare ticăloasă a tuturor timpurilor.

— Pe cine am anunţat? Ministerul de Război şi GOC East Anglia, pentru început, apoi...

— Ai idee cît ar trebui să stau la telefon pînă cînd ticăloşii ăia legaţi de scaune de la Statul Major ar încerca să decidă dacă am înţeles bine sau nu? spuse el lovind cu pumnul în masă. Nu, la naiba. O să pun mîna pe nemţii ăştia eu însumi, acum şi aici, şi am oamenii necesari pentru treaba asta. Acţiune imediată! spuse el şi rîse apoi. Moto-ul lui Churchill. Foarte potrivit.

Kane înţelese totul. Lui Shafto trebuia să i se pară ceva ca o mană cerească. Nu însemna numai salvarea carierei lui, ci crearea ei. Omul care îl salvase pe Churchill. O faptă de arme care avea să aibă un loc în cărţile de istorie. Atît îi trebuia Pentagonului, să încerce să-l ţină departe de steaua de general după aceea, pentru că oamenii ar fi ieşit pe străzi.

— Domnule, spuse Kane cu încăpăţînare, dacă ceea ce a spus Pamela este adevărat, treaba asta ar putea să fie cea mai tare lovitură. Dacă-mi permiteţi, s-ar putea ca Ministerul britanic de război să nu fie prea încîntat...

Shafto lovi din nou cu pumnul în birou.

— Ce te-a apucat? Poate că tipii ăia de la Gestapo au făcut o

treabă mai bună decît şi-au dat seama, zise el întorcîndu-se spre fereastră agitat, după care se întoarse la fel de repede, zîmbind ca un şcolar spăşit. Iartă-mă, Harry, nu mi-am dat seama. Ai dreptate, bineînţeles.

— Bine, domnule, deci, ce facem?

Shafto se uită la ceas.

— Este patru şi un sfert. Asta înseamnă că primul-ministru trebuie să fie pe-aproape. Ştim pe unde vine. Cred că ar fi o idee bună dacă ai lua un jeep şi te-ai îndrepta spre ei. Din ce-a spus fata asta, s-ar putea să-i prinzi după ce-au ieşit din Walsingham.

— Sînt de acord, domnule. Cel puţin aici îi putem oferi siguranţa o sută zece la sută.

— Exact, spuse Shafto aşezîndu-se la birou şi punînd mîna pe telefon. Acum du-te şi ia-l şi pe Garvey cu tine.

— Domnule colonel.

Cînd deschise uşa, Kane îl auzi spunînd:

— Vreau cu comandantul Districtului East Anglia şi numai cu el.

După ce se închise uşa, Shafto luă degetul de pe furcă. Vocea telefonistului îi răsună în ureche:

— Doriţi ceva, domnule colonel?

— Da, spune-i căpitanului Mallory să vină-ncoace în pas alergător.

Mallory fu în birou în patruzeci şi cinci de secunde.

— M-aţi chemat, domnule colonel?

— Exact, pe tine plus patruzeci de oameni cu care să pleci în cinci minute. Opt jeep-uri sînt de-ajuns. Înghesuie-i în ele.

— Am înţeles, domnule, spuse Mallory, după care ezită şi încălcă una din regulile cele mai stricte. Îmi permiteţi să vă întreb ce intenţionaţi?

— Ei bine, să zicem doar că, pînă diseară, ai putea să fi maior – sau mort.

Mallory ieşi cu inima bătîndu-i năvalnic, iar Shafto se duse la dulapul din colţ, de unde scoase o sticlă de *Bourbon* umplînd un pahar pe jumătate. Ploaia răpăia în geamuri şi el stătea acolo, bîndu-şi *Bourbon*-ul fără să se grăbească.

În douăzeci şi patru de ore avea să fie, probabil, cel mai cunoscut nume din America. Ziua lui venise, de acest lucru era

absolut convins.

Cînd ieşi, trei minute mai tîrziu, văzu jeep-urile aliniate şi încărcate cu oameni. Mallory stătea în faţa lor vorbind cu cel mai tînăr ofiţer al unităţii, un sublocotenent pe nume Chalmers.

Amîndoi luară imediat poziţie de drepţi şi Shafto se opri în capul scărilor.

— Probabil că vă întrebaţi despre ce e vorba. O să vă spun. La vreo opt mile de-aici e un sat numit Studley Constable. Se vede marcat destul de bine pe hărţi. Cei mai mulţi dintre voi trebuie să fi auzit că Winston Churchill a vizitat o bază *RAF* din apropiere de King's Lynn astăzi. Ceea ce nu ştiţi însă este faptul că îşi va petrece noaptea la Studley Grange. Aici este partea interesantă. În Studley Constable se antrenează şaisprezece membri ai Escadrilei Independente de Paraşutişti polonezi a SAS. Nu se poate să nu-i fi văzut cu beretele acelea roşii şi frumoase, şi cu uniformele lor de camuflaj.

Cineva rîse şi Shafto făcu o pauză pînă fu din nou linişte.

— Am veşti pentru voi. Tipii aceia sînt nemţi. Paraşutişti germani care au venit aici să-l răpească pe Churchill, iar noi vom pune mîna pe ei şi îi vom aranja.

Liniştea era absolută şi el încuviinţă încet.

— Vă promit un singur lucru, băieţi. Descurcaţi-vă bine, iar mîine, numele voastre vor fi cunoscute din California pînă în Maine. Acum pregătiţi-vă de plecare.

Imediat motoarele prinseră viaţă. Shafto coborî scara şi îi spuse lui Mallory:

— Ai grijă să se uite pe hărţi de drum. Cînd o să ajungem acolo, n-o să avem timp de instructaj.

Mallory se depărtă repede, iar Shafto se întoarse spre Chalmers.

— Ai grijă aici, băiete, pînă se-ntoarce maiorul Kane, spuse el bătîndu-l pe umăr. Nu fi prea dezamăgit. O să vină însoţit de domnul Churchill. Ai grijă să beneficieze de ospitalitatea noastră, adăugă el, după care sări în primul jeep şi îi făcu semn şoferului. Dă-i drumul, băiete.

Porniră cu zgomot pe drum, santinelele de la poartă deschizînd-o cît putură de repede şi convoiul ieşi apoi pe şosea.

După vreo două sute de iarzi, Shafto le făcu semn să oprească

şi îi spuse şoferului să tragă lîngă cel mai apropiat stîlp de telefon. După aceea, se întoarse spre sergentul Hustler, care se afla în spate.

— Dă-mi *Thompson*-ul ăla.

Huster îi dădu arma. Shafto o armă, ţinti şi trase în partea de sus a stîlpului, făcînd praf traversele din lemn. Liniile telefonice se desfăcură, bălăgănindu-se prin aer.

Shafto îi dădu arma înapoi lui Hustler.

— Bănuiesc că asta o să împiedice orice telefon neautorizat pentru un timp, spuse el şi lovi cu palma partea laterală a maşinii. Bine, haideţi să mergem, să mergem, să mergem!

Garvey conducea jeep-ul ca un nebun, cu acel gen de viteză care presupunea că nu venea nimic din partea opusă. Fură cît pe ce să rateze ţinta, căci în timp ce ei străbăteau ultima parte din drumul ce ducea spre şoseaua principală, micul convoi trecu prin capăt. Doi poliţişti militari pe motociclete deschideau drumul, urmaţi de două maşini *Humber* şi alţi doi poliţişti încheiau coloana.

— El e! strigă Kane.

Jeep-ul intră pe şosea cu scrîşnet de roţi şi Garvey apăsă cu putere acceleratorul. Peste cîteva clipe, ajunseră din urmă convoiul. Cei doi poliţişti din spate se uitară peste umeri şi unul din ei le făcu semn să rămînă în spate.

— Sergent, depăşeşte-i şi dacă nu poţi să-i faci să se oprească în nici un fel, ai permisiunea mea să loveşti maşina din faţă, spuse Kane.

Dexter Garvey zîmbi.

— Domnule maior, o să vă spun ceva. Dacă treaba asta n-o să iasă bine, o să ajungem la puşcăria din Leavenworth atît de repede, încît nici n-o să ne dăm seama ce zi este.

Depăşi poliţiştii şi merse paralel cu o a doua maşină. Kane nu putu să vadă prea bine înăuntru, deoarece perdelele laterale erau trase suficient de mult pentru a oferi intimitate. Şoferul, care era îmbrăcat în uniforma bleumarin specifică şoferilor, se uita la ei alarmat, în timp ce bărbatul în costum gri de pe scaunul din stînga scoase un revolver.

— Încearcă la următoarea, spuse Kane şi Garvey trase lîngă

prima maşină claxonînd.

În ea se aflau patru bărbaţi, doi în uniforme de armată, ambii colonei, unul din ei purtînd însemnele unui ofiţer de stat major. Celălalt se întoarse alarmat şi Kane îl recunoscu pe Sir Henry Willoughby. Acesta îl recunoscu la rîndul lui şi Kane îi strigă lui Garvey:

— Bine, du-te în faţă. Cred că acum or să oprească.

Garvey acceleră, depăşindu-i pe poliţiştii militari din faţa micului convoi. Un claxon sună de trei ori în spatele lor, evident vreun semnal stabilit dinainte. Cînd aruncă o privire peste umăr, Kane văzu că trăgeau pe marginea drumului. Garvey frînă şi Kane sări din maşină, fugind înapoi.

Poliţiştii militari aţintiseră deja spre el *Sten*-urile, iar bărbatul în costum gri, probabil detectivul personal al primului-ministru, coborîse repede, cu revolverul în mînă.

Colonelul de la Statul Major coborî din prima maşină urmat de Sir Henry.

— Domnul maior Kane, spuse acesta uluit. Ce naiba cauţi aici?

— Numele meu este Corcoran, de la Serviciul de Spionaj al GOC, Districtul East Anglia, spuse colonelul de Stat Major. Sînteţi amabil să explicaţi ce se întîmplă, domnule?

— Domnul prim-ministru nu trebuie să meargă la Studley Grange, spuse Kane. Satul a fost ocupat de paraşutişti germani care…

— Dumnezeule mare, îl întrerupse Sir Henry. N-am mai auzit o prostie atît de mare…

Corcoran îi făcuse semn să tacă.

— Poţi să fi mai explicit, domnule maior?

— Dumnezeule! exclamă Kane. Au venit să-l răpească pe Churchill, la fel cum a făcut Skorzeny cu Mussolini, nu pricepeţi? De ce naiba e nevoie ca să vă conving? Nu vrea nimeni să asculte?

O voce din spate, care îi era foarte familiară, zise:

— Eu vreau, tinere. Povesteşte-mi mie.

Harry Kane se întoarse încet şi, cînd se aplecă să se uite pe geamul din spate, se trezi faţă-n faţă cu marele om în persoană.

Cînd încercă uşa căsuţei de la Hobs End, Steiner descoperi că

era încuiată. Se duse la hambar, dar irlandezul nu era nici acolo.

— Vine Herr Oberst! strigă Briegel.

Devlin venea cu motocicleta pe drumul îngust unde se aflau porţile. Intră în curte, puse motocicleta pe cric şi îşi scoase ochelarii.

— Cam public, colonele.

Steiner îl luă de braţ şi îl conduse lîngă perete, unde, în cîteva fraze scurte, îi prezentă toată situaţia.

— Ei bine, spuse el apoi. Ce părere ai?

— Eşti sigur că mama dumitale n-a fost irlandeză?

— Mama ei a fost.

Devlin încuviinţă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Totuşi, cine ştie? S-ar putea să reuşim, zise el zîmbind. Un lucru e sigur. Unghiile mele or să fie roase la maximum pînă diseară la nouă.

Steiner sări în jeep şi îi făcu semn lui Klugl.

— Ţinem legătura.

În pădurea de pe dealul aflat pe partea cealaltă a drumului, Molly stătea alături de cal şi îl privi pe Devlin cum scoase cheia şi descuie uşa. Intenţionase să se confrunte cu el, plină de o speranţă disperată că se putea înşela, dar cînd îl văzu pe Steiner şi cei doi oameni ai săi din jeep, îşi dădu seama că acela era adevărul.

La o jumătate de milă de Studley Constable, Shafto le făcu semn oamenilor săi să oprească şi spuse:

— N-avem timp pentru prostii. Trebuie să-i lovim şi să-i lovim zdravăn înainte să-şi dea seama ce se-ntîmplă. Căpitan Mallory, ia trei jeep-uri şi cincisprezece oameni, şi traversează cîmpurile din partea de est a satului, urmînd drumurile acelea de ţară marcate pe hartă. Ocoleşte pînă cînd ajungi pe drumul spre Studley Grange, la nord de moară. Sergent Hustler, în momentul în care ajungem la marginea satului, cobori, iei o duzină de oameni cu tine şi mergi pe poteca aia din Hawks Wood pînă la biserică. Ceilalţi rămîn cu mine. O să mergem pe drumul care trece pe lîngă locuinţa lui Grey.

— Deci, i-am prins, domnule colonel, spuse Mallory.

— Cînd toată lumea o să fie pe poziţii şi eu o să dau semnalul

prin telefonul de campanie, intrăm şi-i terminăm repede.

Se făcu linişte. Sergentul Hustler fu cel care rupse tăcerea:

— Vă cer scuze, domnule colonel, dar n-ar fi bine să mergem întîi în recunoaştere? întrebă el încercînd să zîmbească. Adică, din cîte am auzit, paraşutiştii ăştia de nemţi nu sînt nişte proşti.

— Hustler, spuse Shafto cu răceală. Dacă-mi mai pui vreodată ordinele la îndoială, te fac soldat atît de repede, încît n-o să ştii nici cum te cheamă.

Un muşchi îi zvîcnea în obrazul drept cînd îşi privi oamenii pe rînd.

— Nu e nimeni aici care să aibă curaj?

— Bineînţeles, domnule, zise Mallory. Sîntem alături de dumneavoastră, domnule colonel.

— Aţi face bine, zise Shafto. Pentru că eu o să intru singur acolo cu un steag alb.

— Adică, o să le propuneţi să se predea, domnule?

— Să se predea pe naiba, căpitane. În timp ce eu o să vorbesc, voi o să vă ocupaţi poziţiile şi aveţi exact zece minute din clipa în care intru, aşa că haideţi să terminăm odată.

Lui Devlin îi era foame. Încălzi puţină supă, prăji un ou şi făcu un sandviş cu el şi cu două felii groase din pîinea coaptă de Molly. Mînca lîngă foc, cînd un curent rece care îi atinse obrazul stîng îi spuse că uşa se deschisese. Cînd îşi ridică privirea, o văzu stînd lîngă el.

— Ai venit? spuse el vesel. Voiam să mănînc ceva înainte să trec pe la tine, adăugă apoi arătîndu-i sandvişul. Ştiai că treburile astea au fost inventate de un conte?

— Ticălosule! spuse ea. Porc împuţit! Te-ai folosit de mine.

Se năpusti asupra lui, zgîriindu-i faţa cu unghiile. El o apucă de încheieturi, chinuindu-se să o potolească.

— Ce este? o întrebă, deşi, în adîncul sufletului, ştia.

— Ştiu totul. Carter nu e numele lui adevărat – e Steiner, iar el şi oamenii lui sînt nişte germani nenorociţi care au venit să-l răpească pe domnul Churchill. Numele tău care e? Pun pariu că nu e Devlin.

El o împinse la o parte, după care se duse să ia sticla de *Bushmills* şi un pahar.

— Nu, Molly, nu este, spuse el clătinînd din cap. Nu era în plan să fii şi tu implicată, scumpa mea. Tu ai fost o întîmplare neprevăzută.

— Trădător nenorocit!

El spuse cu un fel de exasperare:

— Molly, sînt irlandez, ceea ce înseamnă că sînt la fel de diferit de tine cum e un german de un francez. Sînt un străin. Nu sîntem diferiţi numai pentru că vorbim engleza cu accente diferite. Cînd o să vă daţi seama odată?

Acum se citea incertitudine în ochii ei, dar tot insistă:

— Trădătorule!

Atunci el se întunecă la faţă.

— Nu sînt trădător, Molly. Sînt un soldat din cadrul Armatei Republicane Irlandeze. Servesc o cauză care mi-e tot atît de dragă cum ţi-e şi ţie a ta.

Ea simţi nevoia să-l rănească şi avea şi arma potrivită.

— Ei bine, asta n-o să vă ajute cu nimic pe tine şi pe prietenul tău Steiner. E terminat sau o să fie în curînd. Vei urma tu.

— Ce tot spui?

— Pamela Vereker era cu mine la biserică în clipa în care el şi oamenii lui l-au adus pe fratele ei şi pe George Wilde. Am auzit suficient pentru ca ea să se ducă imediat la Meltham ca să-i alerteze pe soldaţii americani.

El o apucă de braţe.

— Cînd a fost asta?

— Du-te naibii!

— Spune-mi, fir-ar să fie! zise el zgîlţîind-o cu putere.

— Cred că sînt acolo deja. Dacă vîntul ar bate din direcţia potrivită, probabil că ai putea să auzi împuşcăturile, aşa că ai face bine să fugi cît mai poţi.

El îi dădu drumul şi spuse cu amărăciune:

— Sigur, şi ar fi un lucru înţelept, dar niciodată n-am fost genul ăsta de om.

Îşi puse casca şi ochelarii, apoi trenciul. Se duse la cămin şi căută sub un teanc de ziare vechi din spatele coşului cu lemne. Erau două grenade de mînă pe care i le dăduse Ritter Neumann. Le băgă în buzunarul interior al trenciului. Puse *Mauser*-ul în buzunarul din dreapta şi lungi cureaua *Sten*-ului, atîrnîndu-l de gît,

astfel că îi ajungea aproape pînă la brîu, aşa încît să poată trage cu o singură mînă, dacă era nevoie.

— Ce ai de gînd să faci? îl întrebă Molly.

— În Valea morţii, Molly, draga mea, zise el punîndu-şi un pahar de *Bushmills* şi văzu expresia de uimire de pe chipul ei. Credeai c-o să dau bir cu fugiţii şi o să-l las pe Steiner singur la necaz? spuse el clătinînd din cap. Doamne, fetiţo, şi eu care credeam că ştii cîte ceva despre mine.

— Nu poţi să te duci acolo, spuse ea cu un glas cuprins de panică, n-ai nici o şansă, zise apoi apucîndu-l de braţ.

— Trebuie s-o fac, iubito, spuse el sărutînd-o pe buze, după care o împinse cu fermitate într-o parte şi se îndreptă spre uşă, întorcîndu-se însă înainte să iasă. Nu ştiu dacă merită, dar ţi-am scris o scrisoare. Nu-i cine ştie ce, mă tem, dar, dacă te interesează, e pe poliţa căminului.

Uşa se trînti şi ea rămase locului, încremenită. Undeva, într-o altă lume, motorul prinse viaţă şi zgomotul său se stinse încetul cu încetul.

Găsi scrisoarea şi o deschise cu mişcări febrile. Scria:

Molly, iubirea mea adevărată. Aşa cum a spus un om mare odată, am suferit o schimbare totală şi nimic nu mai poate fi la fel vreodată. Am venit în Norfolk să îndeplinesc o misiune, nu ca să mă îndrăgostesc pentru prima şi ultima oară în viaţă de o ţărăncuţă urîţică ce ar fi trebuit să-şi vadă de treaba ei. Deja trebuie să ştii tot ce-i mai rău despre mine, dar încearcă să nu gîndeşti rău. Părăsirea ta e o pedeapsă suficient de crudă. Lasă să se termine aici. Cum se spune în Irlanda, am trăit cele două zile. Liam.

Văzu cuvintele ca prin ceaţă din cauza lacrimilor. Băgă scrisoarea în buzunar şi ieşi clătinîndu-se pe picioare. Calul era acolo unde îl lăsase. Îl dezlegă repede, sări în şa şi porni în galop, bătîndu-i gîtul cu pumnul încleştat. Apucă pe drumul cel mai scurt spre sat, peste cîmpuri.

Otto Brandt stătea pe balustrada podului şi îşi aprinse o ţigară, ca şi cum n-ar fi avut absolut nici o grijă.

— Deci, ce facem, mergem?

— Unde? întrebă Ritter uitîndu-se la ceas. Cinci fără douăzeci. La şase şi jumătate cel tîrziu o să fie întuneric. Dacă rezistăm pînă atunci, o să ne putem împărţi în grupuri de cîte doi, trei şi să ajungem la Hobs End pe drumuri lăturalnice. Poate că unii dintre noi or să prindă vaporul ăla.

— Poate colonelul are alte idei, spuse sergentul Altmann.

Brandt încuviinţă.

— Exact, numai că el nu-i aici, aşa că, deocamdată, am impresia că ar trebui să ne pregătim pentru o mică luptă.

— Ceea ce ridică o problemă importantă, zise Ritter. Luptăm doar ca soldaţi germani. Asta s-a stabilit clar încă de la început. Am impresia că a venit timpul să renunţăm la măşti.

Îşi scoase bereta roşie şi jacheta de paraşutist, rămînînd în *Fliegerbluse*. Din buzunar scoase o beretă *Luftwaffe* sau *Schiff* şi şi-o aşeză în poziţia corectă.

— Bun, le spuse el lui Brandt şi Altmann. E valabil pentru toţi, aşa că aţi face bine să vă mişcaţi.

Joanna Grey văzuse totul de la fereastra dormitorului ei şi, la vederea uniformei lui Ritter, simţi o răceală în inimă. Îl privi pe Altmann cum intră în clădirea poştei. O clipă mai tîrziu, domnul Turner ieşi. Traversă podul şi începu să urce dealul, îndreptîndu-se spre biserică.

Ritter era într-o dilemă îngrozitoare. În mod obişnuit, în asemenea împrejurări, ar fi ordonat imediat retragerea, dar aşa cum îi spusese şi lui Brandt, încotro? Cu el inclusiv, avea doisprezece oameni cu care să păzească prizonierii şi să ţină satul ocupat. O situaţie imposibilă. *Dar la fel a fost şi la Albert Canal şi la Eban Emael*, ar fi spus Steiner. Îşi dădu seama, şi nu pentru prima oară, cît de mult ajunsese să depindă de Steiner de-a lungul anilor.

Încercă să-l prindă din nou cu ajutorul telefonului.

— Vulturul Unu, răspunde, spuse el în engleză. Aici Vulturul Doi.

Nici un răspuns. Îi dădu telefonul înapoi soldatului Hagl, care stătea la adăpostul podului, cu ţeava mitralierei *Bren* băgată printr-o gaură de scurgere, ceea ce îi oferea o poziţie bună de tragere. Lîngă el avea destulă muniţie. Şi el se dezbrăcase de

jachetă şi purta *Schiff* şi *Fliegerbluse*, deşi continua să aibă pantalonii de camuflaj.

— Nimic, Herr Oberleutnant? întrebă el şi, deodată, deveni rigid. Am impresia că aud un jeep.

— Da, dar din cu totul altă direcţie, spuse Ritter sumbru.

Sări peste parapet lîngă Hagl, se întoarse şi văzu un jeep venind pe lîngă casa Joannei Grey. O batistă albă flutura în vîrful antenei. În maşină nu era decît şoferul. Ritter ieşi de după zid şi aşteptă, cu mîinile în şolduri.

Shafto nu se ostenise să-şi pună cascheta metalică, ci avea tot chipiul. Scoase un trabuc din buzunarul cămăşii şi îl vîrî între dinţi doar pentru efect. Îl aprinse fără să se grăbească, după care coborî din jeep şi veni spre Ritter. Se opri la vreun iard, doi de acesta, depărtînd picioarele, şi îl măsură din cap pînă-n picioare.

Ritter îi observă petliţele şi salută formal.

— Domnule colonel.

Shafto îi întoarse salutul. Văzu dintr-o privire cele două *Cruci de Fier*, panglica pentu „Războiul de Iarnă“, decoraţia de argint pentru răniri, decoraţia pentru activitatea deosebită în luptele de la sol, insigna de calificare a paraşutîştilor şi ştiu că, în acel tînăr, era un veteran oţelit.

— S-a terminat cu spectacolul, deci, Herr Oberleutnant? Unde este Steiner? Spune-i că domnul colonel Robert E. Shafto, comandantul Detaşamentului Douăzeci şi Unu Forţe Speciale, ar vrea să stea de vorbă cu el.

— Eu ordon aici, Herr Oberst. Cu mine trebuie să trataţi.

Shafto văzu ţeava mitralierei ieşind prin gaura de scurgere din parapetul podului, apoi îşi roti privirea spre poştă şi primul etaj de la Studley Arms, unde două ferestre erau deschise.

Ritter spuse politicos:

— Mai e ceva, domnule colonel, sau aţi văzut destul?

— Ce s-a-ntîmplat cu Steiner? A dat bir cu fugiţii şi a lăsat totul pe umerii tăi?

Cum Ritter nu spuse nimic, Shafto continuă:

— Bine, băiete, ştiu cîţi oameni ai şi, dacă-mi aduc băieţii aici, nu rezistaţi nici zece minute. De ce să nu fiţi practici şi să aruncaţi prosopul?

— Îmi pare nespus de rău, zise Ritter. Dar am plecat în grabă

şi am uitat să pun unul în bagaj.

Shafto scuturǎ scrumul trabucului.

— Zece minute, atît vă las la dispoziţie, după care atacăm.

— Iar eu vă las două, domnule colonel, spuse Ritter. Ca să plecaţi naibii de-aici înainte ca oamenii mei să deschidă focul.

Se auzi un clic metelic de arme pregătite să tragă. Shafto se uită spre ferestre şi spuse sumbru:

— Bine, băiete, tu ai vrut-o.

Aruncă trabucul, îl strivi zdravăn cu piciorul, după care urcă din nou la volanul jeep-ului. În timp ce se depărta, luă microfonul radio-emiţătorului.

— Aici Zahăr Unu. Douăzeci de secunde şi încep să număr. Nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece…

Cînd ajunse la doisprezece, tocmai trecea pe lîngă casa Joannei Grey şi, la zece, dispăru după cotitură.

Ea îl urmări de la fereastra dormitorului, după care se duse în studio. Deschise uşa secretă care dădea în cămăruţă, o închise în urma ei şi o încuie. Urcă, se aşeză în dreptul radio-emiţătorului, scoase *Luger*-ul din sertar şi îl puse pe masă, de unde putea să-l ia repede. Ciudat, dar acum că se ajunsese acolo, nu-i era deloc frică. Luă o sticlă de whisky şi tocmai îşi punea într-un pahar mare, cînd afară începu să se tragă.

Primul jeep din grupul lui Shafto apăru de după cotitură. În el erau patru oameni, iar cei doi din spate stăteau în picioare, manevrînd o mitralieră *Browning*. Cînd trecură prin dreptul grădinii casei de lîngă cea a Joannei Grey, Dinter şi Berg se ridicară deodată, Dinter ţinînd pe umăr ţeava unei mitraliere *Bren*, în timp ce Berg trăgea. Dădu drumul unei rafale lungi care îi doborî pe cei doi care manevrau *Browning*-ul. Jeep-ul ieşi de pe drum şi se răsturnă în rîu.

Următorul îl ocoli brusc şi fu cît pe ce să ajungă în apă lîngă celălalt. Berg roti ţeava *Bren*-ului, continuînd să tragă rafale scurte, aruncînd din jeep oamenii care mînuiau mitraliera şi sfărîmînd parbrizul înainte ca maşina să dispară după cotitură, în siguranţă.

În timpul confruntărilor de la Stalingrad, Dinter şi Berg învăţaseră că esenţa succesului în astfel de situaţii era să loveşti

şi apoi să dispari rapid. Astfel că ieşiră imediat printr-o poartă de fier forjat şi se îndreptară spre poştă, sub acoperirea gardurilor vii din spatele caselor.

Shafto, care urmărise totul de pe o colină din pădure, strînse din dinţi furios. Deodată, îi era limpede că Ritter îl lăsase să vadă exact ceea ce vrusese el să vadă.

— Ticălosul m-a păcălit, spuse el încet.

Jeep-ul în care tocmai se trăsese opri pe margine. Şoferul avea o tăietură urîtă pe faţă. Un sergent pe nume Thomas îl bandaja cum putea. În clipa aceea, Shafto strigă:

— Pentru Dumnezeu, sergent, de-a ce te joci? În spatele zidului grădinii celei de-a doua case e o mitralieră. Du-te acolo cu trei oameni şi rezolvă problema.

Krukowski, care aştepta în spatele lui cu telefonul de campanie, se strîmbă. *Acum cinci minute eram treisprezece. Acum sîntem nouă. Ce naiba îşi închipuie că face?*

Din partea cealaltă a satului se auziră împuşcături grele. Shafto se uită prin binoclu, dar nu putu să vadă decît o bucată din drumul care cotea dincolo de pod şi acoperişul morii din spatele ultimelor case. Pocni din degete despre Krukowski şi acesta îi dădu telefonul.

— Mallory, mă auzi?

Mallory răspunse imediat.

— Afirmativ, domnule colonel.

— Ce naiba se-ntîmplă acolo? Te aşteptam deja victorios.

— Au un punct foarte bun la primul nivel al morii. Au doborît primul jeep, care blochează drumul acum. Am pierdut deja patru oameni.

— Atunci, pierzi şi mai mulţi, urlă Shafto în telefon. Duceţi-vă peste ei, Mallory. Daţi-le foc. Orice.

Se trăgea foarte tare acum, cînd Shafto încercă să ia legătura cu cealaltă grupă.

— Mă auzi, Hustler?

— Aici Hustler, domnule colonel, spuse el cu o voce cam slabă.

— Mă aşteptam să te văd deja la biserică.

— A fost un drum greu, domnule colonel. Am pornit peste cîmp aşa cum ne-aţi spus şi ne-am împotmolit în nămol. Ne

apropiem de ieşirea dinspre sud a lui Hawks Wood.

— Bine, ieşiţi odată, pentru Dumnezeu!

Îi dădu telefonul înapoi lui Krukowski.

— Dumnezeule mare! zise el supărat. Nu poţi să te bazezi pe nimeni; cînd e vorba la o adică, dacă trebuie să fac ceva bine, trebuie s-o fac singur.

Se lăsă în jos intrînd în şanţ, cînd se întoarseră sergentul Thomas şi cei trei oameni pe care îi luase cu el.

— N-avem nimic de raportat, domnule colonel.

— Cum adică, n-aveţi nimic de raportat?

— Nu-i nimeni acolo, domnule, nu erau decît astea, zise Thomas arătîndu-i o mînă de cartuşe 303.

Shafto îi dădu peste mînă furios, azvîrlind cît colo cartuşele.

— Bine, vreau ambele jeep-uri în faţă, cu cîte doi oameni la fiecare *Browning*. Vreau să faceţi totul praf, să nu mai rămînă în picioare nici un fir de iarbă.

— Dar, domnule colonel, începu Thomas.

— Şi tu, ia patru oameni şi duceţi-vă prin spatele caselor. Atacaţi poşta din spate. Krukowski rămîne cu mine.

Lovi cu palma cu putere în capota jeep-ului.

— Daţi-i drumul!

Otto Brandt era în moară cu caporalul Walther, cu Meyer şi cu Riedel. Din punctul de vedere al apărării, era un loc perfect: zidurile străvechi erau groase de aproape un metru, iar uşile din lemn de stejar de jos erau încuiate şi zăvorîte. De la ferestrele primului nivel se putea trage foarte bine şi Brandt avea postată acolo o mitralieră *Bren*.

Jos, un jeep ardea, blocînd drumul. Un om era încă înăuntru, iar alţi doi erau căzuţi în şanţ. Brandt însuşi lovise jeep-ul, lăsîndu-i pe Mallory şi oamenii săi să se apropie şi aruncînd două grenade doar în ultimul moment. Efectul fusese catastrofal. Din dosul tufişurilor de pe marginea drumului, americanii trăgeau continuu, dar nu se bucurau de prea mult succes din cauza zidurilor masive din piatră.

— Nu ştiu cine comandă acolo, dar nu prea îşi cunoaşte meseria, remarcă Walther reîncărcîndu-şi puşca *M1*.

— Tu ce-ai fi făcut? îl întrebă Brandt privind de-a lungul ţevii şi

dînd drumul altei rafale.

— Păi, acolo e rîul, nu? Pe partea aia nu sînt ferestre. Ar fi trebuit să vină din spate…

Brandt ridică braţul deodată.

— Opriţi focul.

— De ce? întrebă Walther.

— Pentru că ei nu mai trag sau n-aţi observat?

Urmă un moment de tăcere mormîntală şi Brandt spuse încet:

— Nu sînt sigur că-mi vine să cred aşa ceva, dar pregătiţi-vă.

O clipă mai tîrziu, scoţînd un strigăt de luptă, Mallory şi opt sau nouă oameni ieşiră din adăpost, alergînd spre şanţul următor, trăgînd de la şold. În ciuda faptului că erau acoperiţi de mitralierele de pe cele două jeep-uri rămase şi care se aflau pe partea cealaltă a tufişurilor, era un gest absolut nebunesc.

— Dumnezeule! spuse Brandt. Unde se cred, oare? Pe Somme?

Trase o rafală lungă, aproape degajat, în Mallory, ucigîndu-l pe loc. Încă doi fuseseră doborîţi cînd germanii traseră în acelaşi timp. Unul din ei se ridică şi se duse la adăpostul primului tufiş, clătinîndu-se pe picioare, în timp ce supravieţuitorii se retrăgeau.

În liniştea care urmă, Brandt scoase o ţigară.

— Am şapte. Opt, dacă-l punem şi pe cel care s-a tras la adăpost.

— O nebunie, zise Walther. Curată sinucidere. De ce s-or grăbi aşa? Nu trebuie decît să aştepte.

Kane şi colonelul Corcoran se aflau într-un jeep la două sute de iarzi de poarta principală de la Meltham House şi se uitau la stîlpul de telefon distrus.

— Dumnezeule mare! spuse Corcoran. E de-a dreptul incredibil. Ce naiba o fi fost în mintea lui?

Kane ar fi putut să-i spună, dar se abţinu.

— Nu ştiu, domnule colonel, zise el. Poate a avut cine ştie ce noţiune legată de securitate. Voia neapărat să se confrunte cu acei paraşutişti.

Un jeep ieşi pe poarta principală, venind spre ei. Garvey era la volan şi, cînd frînă, era foarte serios.

— Tocmai am primit un mesaj prin radio.

— De la Shafto?

Garvey scutură din cap.

— De la Krukowski. A cerut cu dumneavoastră personal, domnule maior. Zice că e dezastru acolo, că au picat direct în luptă. Sînt morţi peste tot.

— Şi Shafto?

— Krukowski era chiar isteric. Spunea tot timpul că se poartă ca un nebun. Unele lucruri nu prea aveau sens.

Dumnezeule, îşi spuse Kane, *s-a aruncat direct în luptă, cu steguleţele fluturînd în vînt*.

— Cred că ar trebui să mă duc acolo, domnule colonel, îi spuse el lui Corcoran.

— Şi eu cred la fel. Bineînţeles, o să laşi şi cîţiva oameni aici pentru protecţia primului-ministru.

Kane se întoarse spre Garvey.

— Ce-a rămas în parcul de maşini?

— O maşină *White Scout* şi trei jeep-uri.

— Bine, o să le luăm împreună cu douăzeci de oameni. Să fiţi gata de plecare în cinci minute, sergent.

Garvey întoarse jeep-ul şi se îndepărtă repede.

— Asta înseamnă că vă rămîn douăzeci şi cinci de oameni, domnule, îi spuse Kane lui Corcoran. E bine?

— Douăzeci şi şase cu mine, zise Corcoran. Este foarte bine, mai ales că eu voi prelua comanda, cum este firesc. Timpul te face să fii în formă.

— Ştiu, domnule, spuse Harry Kane pornind motorul. După Bunker Hill au fost numai probleme.

După aceea se îndreptă spre poartă.

Capitolul 18

Steiner se afla la vreo milă şi jumătate de sat cînd auzi bîzîitul persistent al telefonului de campanie Grauman. Cineva încerca să

ia legătura cu el, dar era prea departe ca să se poată face auzit.

— Mai repede, îi spuse el lui Klugl. Ceva nu este în regulă.

Cînd se aflau la o milă distanţă, rafalele de mitralieră care se auzeau în depărtare îi confirmară cele mai sumbre bănuieli. Îşi armă *Sten*-ul şi se uită la Werner.

— Pregăteşte-te să foloseşti chestia asta. S-ar putea să fie nevoie.

Klugl mergea cu viteza maximă.

— Mai repede, fir-ar să fie! Mai repede! strigă Steiner.

Telefonul îşi încetase bîzîitul şi, cînd se mai apropiară de sat, Steiner încercă să stabilească legătura.

— Aici Vulturul Unu. Răspunde Vulturul Doi.

Nu se auzi nimic însă. Încercă din nou, dar cu acelaşi rezultat.

— Poate sînt prea ocupaţi, Herr Oberst, zise Klugl.

O clipă mai tîrziu, ajunseră în vîrful colinei Garrowby Heath, care se afla la trei sute de iarzi la vest de biserică, pe deal şi întreaga panoramă se întindea dedesubt. Steiner ridică binoclul şi văzu moara şi grupul lui Mallory pe cîmpul alăturat.

Se uită mai departe, observînd americanii ascunşi în dosul tufişurilor din spatele poştei, Studley Arms şi pe Ritter, care îl avea alături pe tînărul Hagl, obligaţi să rămînă în dosul podului din cauza rafalelor de mitralieră de pe cele două jeep-uri ale lui Shafto care mai rămăseseră.

Unul din ele fusese aşezat de-a lungul zidului grădinii Joannei Grey, de unde oamenii puteau să tragă şi să rămînă la adăpost, în acelaşi timp. Celălalt folosea aceeaşi tehnică, dar de lîngă zidul casei alăturate.

Steiner încercă iarăşi să ia legătura cu oamenii prin telefon.

— Aici Vulturul Unu. Mă auziţi?

La primul nivel al morii, Riedel îi auzi vocea, căci tocmai deschisese telefonul într-un moment de pauză.

— Colonelul, îi strigă el lui Brandt şi apoi spuse în telefon: Aici Vulturul Trei, în moară. Unde sînteţi?

— Pe deal deasupra bisericii, zise Steiner. Care e situaţia?

Cîteva gloanţe trecură prin ferestrele fără geamuri şi ricoşară în perete.

— Dă-mi-l mie! strigă Brandt din locul unde stătea întins pe burtă în dosul mitralierei.

— E pe deal, zise Riedel. Eram sigur că Steiner o să apară ca să ne scoată din rahat.

Se tîrî spre uşa de deasupra roţii şi o deschise cu o lovitură de picior.

— Întoarce-te imediat, strigă Brandt.

Riedel se ghemui ca să privească afară. Rîse bucuros şi spuse în telefon:

— Vă văd, Herr Oberst, noi sîntem…

În clipa aceea, de afară se auzi o rafală, iar sîngele şi creierii lui Riedel împroşcară peretele cînd craniul i se dezintegră. Căzu cu capul în jos, continuînd să ţină telefonul.

Brandt se aruncă în partea cealaltă a încăperii şi privi peste margine. Riedel căzuse pe roată. Aceasta continuă să se învîrtească, purtîndu-l cu ea şi cufundîndu-l în apa înspumată. Cînd ajunse din nou sus, el nu se mai văzu.

Pe deal, Werner îl bătu pe Steiner pe umăr.

— Jos, Herr Oberst, în pădure, în dreapta. Soldaţi.

Steiner îşi roti binoclul. De la înălţimea la care se afla, putea să vadă doar o parte a potecii din Hawks Wood pe care o străbăteau sergentul Hustler şi oamenii săi.

Steiner luă o hotărîre şi acţionă.

— Se pare că sîntem iarăşi Fallschirmjäger, băieţi.

Îşi aruncă bereta roşie, îşi desfăcu centura cu *Browning*-ul şi îşi scoase jacheta. Pe dedesubt purta *Fliegerbluse* şi avea *Crucea Cavalerilor* cu *Frunzele de Stejar* la gît. Scoase un *Schiff* din buzunar şi şi-l puse pe cap. Klugl şi Werner îi urmară exemplul.

— Băieţi, marele tur. Pe poteca aia prin pădure şi pe pod pentru cîteva cuvinte cu jeep-urile alea. Dacă mergi destul de repede, cred că poţi să reuşeşti, Klugl, şi apoi la Oberleutnant Neumann, zise Steiner, după care se uită la Werner. Şi nu înceta să tragi. Pentru nimic în lume.

Jeep-ul mergea cu cincizeci la oră cînd străbătea ultima porţiune de drum spre biserică. Caporalul Becker era în faţa porţii. Se lăsă jos alarmat, dar Steiner îi făcu semn cu mîna şi Klugl răsuci volanul, intrînd cu maşina pe poteca din Hawks Wood.

Se hurduciră trecînd peste o denivelare uşoară, urmară o

cotitură a potecii şi, deodată, îi văzură pe Hustler şi oamenii lui la nici douăzeci de iarzi în faţă, mergînd în şir indian de fiecare parte a potecii. Werner începu să tragă orbeşte, pentru că nu avusese decît cîteva secunde la dispoziţie pentru a ochi.

Oamenii se chinuiau disperaţi să se caţere pe pereţii abrupţi ai potecii vrînd să scape cu viaţă. O roată din faţă trecu peste un trup şi, deodată, terminară, lăsîndu-i în urmă pe sergentul Hustler şi şapte din oamenii săi morţi sau pe moarte.

Jeep-ul ţîşni prin capătul potecii ca un fulger. Klugl mergea înainte, aşa cum i se ordonase, direct peste pod, spulberînd balustradele de parcă ar fi fost nişte chibrituri şi intră pe drum.

Cei doi care mînuiau mitraliera din jeep-ul aflat în spatele zidului grădinii Joannei Grey rotiră arma înnebuniţi, dar era deja prea tîrziu, căci Werner ciurui zidul cu o rafală de gloanţe care îi doborî.

Însă, acest lucru le oferi celor din al doilea jeep, aflat lîngă zidul grădinii casei următoare, cele două, trei secunde preţioase pentru a reacţiona – secunde care însemnau diferenţa dintre viaţă şi moarte. Rotiră *Browning*-ul şi trăgeau deja cînd Klugl răsuci volanul şi întoarse spre pod.

Acum era rîndul americanilor. Werner trase o rafală scurtă cînd trecu pe lîngă ei, care îl doborî pe unul, dar celălalt continuă să tragă în jeep-ul german, sfărîmîndu-i parbrizul. Klugl scoase un ţipăt şi se prăbuşi peste volan, iar maşina viră brusc, izbindu-se în parapetul din capătul podului. Păru să atîrne acolo cîteva clipe, după care se înclină încet pe o parte.

Klugl zăcea în adăpostul jeep-ului, iar Werner se aplecă asupra lui, cu faţa plină de sînge de la bucăţelele din parbriz care îl tăiaseră. Apoi se uită la Steiner.

— Este mort, Herr Oberst, spuse el şi ochii îi erau înnebuniţi.

Puse mîna pe *Sten* şi dădu să se ridice în picioare, dar Steiner îl trase în jos repede.

— Adună-te băiete. El e mort, tu trăieşti.

Werner încuviinţă ameţit.

— Da, Herr Oberst.

— Acum pune mîna pe *Browning*-ul ăsta şi ţine-i ocupaţi acolo.

Cînd se întoarse, Steiner îl văzu pe Ritter Neumann tîrîndu-se din dosul parapetului cu o mitralieră *Bren* în mînă.

— Ai făcut prăpăd acolo.

— Aveau un grup care trecea prin pădure îndreptîndu-se spre biserică, spuse Steiner. Ce-i cu Hagl?

— Mă tem că s-a dus, zise Neumann arătînd spre locul unde cizmele lui Hagl se vedeau ieşind din spatele parapetului.

Werner montase *Browning*-ul pe o parte a jeep-ului şi începu să tragă rafale scurte.

— Herr Oberleuntnant, la ce te-ai mai gîndit? întrebă Steiner.

— Într-o oră ar trebui să se întunece, spuse Ritter. Mă gîndeam că, dacă putem rezista pînă atunci, să ne strecurăm în grupuri de cîte doi, trei şi să ne adăpostim în mlaştinile de la Hobs End. Poate reuşim să ne îmbarcăm pe vasul ăla, dacă Koenig soseşte aşa cum am stabilit. În definitiv, acum nu ne mai putem apropia de bătrîn, zise el, după care ezită şi adăugă stînjenit: Am avea o şansă.

— Singura, spuse Steiner. Dar nu aici. Cred că e timpul să ne regrupăm. Unde sînt ceilalţi?

Ritter îi prezentă situaţia pe scurt şi, cînd termină, Steiner încuviinţă.

— Am reuşit să iau legătura cu cei din moară cînd am venit încoace. L-am auzit pe Riedel la telefon şi o grămadă de împuşcături. I-ai pe Altmann şi pe oamenii lui, şi eu o să văd dacă pot să iau legătura cu Brandt.

Werner îl acoperi pe Ritter cînd acesta trecu drumul în fugă, iar Steiner încercă să-l contacteze pe Brandt prin telefon. Însă nu avu succes deloc şi, cînd Neumann ieşi pe uşa poştei împreună cu Altmann, Dinter şi Berg, se auzi o rafală de împuşcături la moară.

Toţi se ghemuiră lîngă parapet şi Steiner zise:

— Nu pot să-l prind pe Brandt. Dumnezeu ştie ce se întîmplă. Vreau ca voi să vă duceţi spre biserică. Sînteţi acoperiţi aproape tot drumul dacă vă ţineţi pe lîngă gardul viu. Preia comanda, Ritter.

— Şi dumneata?

— O să-i ţin ocupaţi cu *Browning*-ul un timp, după care o să vă urmez.

— Dar, Herr Oberst, începu Ritter.

Steiner îl întrerupse brusc:

— Să n-aud de nici un „dar“. Azi e ziua mea de a face pe

eroul. Acum plecaţi de-aici, toţi, e un ordin!

Ritter ezită, dar numai o fracţiune de secundă. Îi făcu semn lui Altmann, după care se strecurară pe lîngă jeep şi traversară podul în fugă, ghemuindu-se în dosul parapetului. Steiner se aşeză în dreptul *Browning*-ului şi începu să tragă.

În celălalt capăt al podului era o porţiune de cîmp deschis de vreo opt metri înainte de adăpostul oferit de gardul viu. Stînd cu un genunchi jos, Ritter spuse:

— N-are nici un rost să trecem unul cîte unul, pentru că, după ce îl vede pe primul dintre noi, ticălosul ăla de la mitralieră o să fie pregătit şi o să-l aştepte pe următorul. Cînd dau semnalul, trecem toţi odată.

O clipă mai tîrziu, ieşi din adăpost şi o rupse la fugă peste drum, sărind peste gardul viu. Altmann şi ceilalţi îl urmară imediat. Cel care mînuia *Browning*-ul în celălalt capăt al satului era un caporal pe nume Bleeker, în vremurile mai fericite, pescar din Cape Cod. Acum însă era înnebunit de durere, căci o bucăţică de sticlă îi pătrunsese chiar sub ochiul drept. Mai mult decît orice pe lume îl ura pe Shafto, pentru că îl băgase în aşa ceva, însă, în momentul acela, orice ţintă era bună. Îi văzu pe germani trecînd drumul în fugă şi roti *Browning*-ul, dar era prea tîrziu. De furie şi frustare, trase o rafală în gardul viu.

În partea cealaltă, Berg se împiedică şi căzu, iar Dinter se întoarse să-l ajute.

— Dă-mi mîna, prostule, zise el. Neîndemînatic, ca de obicei.

Berg se ridică pentru a muri cu el cînd gloanţele ciuruiră gardul viu şi pe ei, făcîndu-i să danseze un ultim dans frenetic pe pajişte. Werner se întoarse şi scoase un ţipăt, dar Altmann îl apucă de umăr şi îl împinse după Ritter.

Din locul unde se aflau, deasupra roţii, Brandt şi Meyer văzură ce se întîmplase pe pajişte.

— Deci, acum ştim, zise Meyer. Din cîte văd, o să rămînem aici permanent.

Brandt îl privi pe Ritter, Altmann şi Briegel cum alergară de-a lungul gardului viu şi apoi cum săriră zidul în cimitir.

— Au reuşit, spuse el. Minunile nu încetează niciodată să apară.

Se duse apoi lîngă Meyer, care stătea rezemat de o ladă în mijlocul podelei. Fusese împuşcat în stomac. Cămaşa îi era sfîşiată şi, imediat sub buric, se vedea o gaură oribilă cu margini umflate şi purpurii.

— Ia uite, spuse el cu faţa asudată. Cel puţin, nu pierd sînge. Mama îmi spunea mereu că am norocul dracului.

— Am observat, zise Brandt băgîndu-i o ţigară în gură, dar înainte să apuce să i-o aprindă, de afară se auziră din nou împuşcături.

Shafto se ghemui lîngă zidul grădinii din faţă a Joannei Grey, uluit de vestea pe care i-o dăduse unul dintre supravieţuitorii din grupul lui Hustler. Dezastrul părea complet. În aproape o jumătate de oră, pierduse cel puţin douăzeci şi doi de oameni, morţi sau răniţi. Mai mult de jumătate dintre cei care se aflaseră sub comanda lui. Îi era groază să se gîndească la consecinţe.

Stînd ghemuit în spatele lui cu telefonul de campanie în mînă, Krukowski îl întrebă:

— Ce aveţi de gînd să faceţi acum, domnule colonel?

— Cum adică, ce *am* de gînd să fac? întrebă Shafto. Întotdeauna eu trebuie să fiu acela care ia decizii cînd se complică treburile. Laşi lucrurile în seama altor oameni, a unor oameni care habar n-au ce-i aceea disciplină sau datorie, şi uite ce se-ntîmplă.

Se lipi de zid şi îşi ridică privirea. Chiar în clipa aceea, Joanna Grey se uită pe după draperia din dormitor. Se trase înapoi imediat, dar era deja prea tîrziu. Shafto scoase un mîrîit din fundul gîtlejului.

— Dumnezeule, Krukowski, căţeaua aia afurisită e încă în casă, spuse el arătînd spre fereastră, după care se ridică.

— Nu văd pe nimeni, domnule, zise Krukowski.

— În curînd o să vezi, băiete! strigă Shafto scoţînd *Colt*-ul. Vino! mai strigă apoi şi o rupse la fugă spre uşa din faţă.

Joanna Grey încuie uşa secretă şi urcă scara repede spre cămăruţa din pod. Se aşeză apoi în faţa radio-emiţătorului şi începu să transmită la Landsvoort. Auzea zgomote jos. Uşile erau date de pereţi, mobila răsturnată, Shafto răvăşea totul. Era foarte aproape acum, umblînd prin studio. Îi auzi foarte clar strigătul de

furie cînd ieşi pe scară.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

O voce se auzi deodată.

— Hei, domnule colonel, cîinele ăsta era închis în pivniţă. Vine spre dumneavoastră ca un turbat.

Joanna Grey luă *Luger*-ul şi îl armă, continuînd să transmită în tot acest timp. Pe palier, Shafto se dădu la o parte cînd Patch trecu repede pe lîngă el. Îl urmă în studio şi îl găsi zgîriind lîngă perete în colţ.

Shafto examină peretele repede şi găsi broasca micuţă aproape imediat.

— E aici, Krukowski! strigă el cu o bucurie aproape nebună în glas. Am prins-o!

Trase trei gloanţe în zona încuietorii. Aşchii de lemn săriră în aer cînd aceasta fu distrusă şi uşa se deschise singură, exact în clipa în care Krukowski intră în încăpere cu *M1*-ul pregătit.

— Aveţi grijă, domnule.

— Pe naiba, spuse Shafto urcînd scara în fugă, cu *Colt*-ul în mînă şi Patch trecu în viteză pe lîngă el. Ieşi de acolo, căţea!

Cînd capul lui depăşi nivelul podelei, Joanna Grey îl împuşcă între ochi. El se prăbuşi imediat înapoi în studio. Krukowski băgă ţeava puştii prin gaură şi descărcă un încărcător de cincisprezece gloanţe atît de repede, încît sună ca o singură rafală continuă. Cîinele urlă, se auzi un trup căzînd şi apoi fu linişte.

Devlin ajunse în faţa bisericii exact în clipa în care Ritter, Altmann şi Werner Briegel alergau printre morminte spre poartă. Cotiră spre el cînd Devlin frînă în faţa porţii cu acoperiş.

— E catastrofă, spuse Ritter. Şi colonelul este încă acolo, lîngă pod.

Devlin se uită spre sat, unde Steiner continua să tragă cu *Browning*-ul din spatele unui jeep avariat, iar Ritter îl apucă de braţ deodată.

— Dumnezeule, ia uite ce vine!

Devlin se întoarse şi văzu dincolo de cotitura de lîngă casa Joannei Grey o maşină *White Scout* şi trei jeep-uri. Ambală motorul şi zîmbi.

— Sigur, şi dacă nu plec acum, s-ar putea să mă gîndesc mai

bine şi asta nu se face.

Porni direct în josul dealului şi derapă cînd intră pe poarta Pajiştii Bătrînei, luînd-o de-a dreptul peste cîmp şi îndreptîndu-se spre podul de deasupra stăvilarului. Părea să-şi ia zborul iar şi iar cînd sărea peste denivelări şi Ritter, care privea de lîngă poarta bisericii, se miră că se mai ţinea în şa.

Oberleutnantul se lăsă iute în jos în clipa cînd un glonţ muşcă din lemnul din apropierea capului său. Se ghemui la adăpostul zidului cu Werner şi Altmann, şi începu să tragă în supravieţuitorii grupului lui Hustler, care se regrupaseră, în sfîrşit, şi ajunseseră la marginea pădurii din vecinătatea bisericii.

Devlin ţîşni peste pod şi intră pe poteca din pădure. Era sigur că se aflau oameni acolo, lîngă drum. Scoase una dintre grenade şi îi trase cuiul cu dinţii. Apoi o luă printre copaci şi văzu un jeep ai cărui ocupanţi se întoarseră alarmaţi.

Azvîrli grenada în spate şi o scoase pe cealaltă. Alţi soldaţi americani se aflau în spatele tufişului din stînga lui şi el aruncă cea de-a doua grenadă spre ei în clipa în care prima explodă. Continuă să meargă trecînd pe lîngă moară şi pe după colţ, oprind brusc în spatele podului unde Steiner încă mai stătea ghemuit cu mitraliera.

Acesta nu scoase absolut nici un cuvînt, ci pur şi simplu se ridică, ţinînd *Browning*-ul cu ambele mîini şi trăgînd o rafală lungă de o asemenea sălbăticie, încît îl făcu pe caporalul Bleeker să se adăpostească repede în spatele zidului grădinii.

În aceeaşi clipă, Steiner azvîrli *Browning*-ul şi sări în şa în spatele lui Devlin. Acesta porni în viteză, traversă podul şi începu să urce dealul exact în clipa în care maşina *White Scout* dădu colţul pe lîngă casa Joannei Grey.

Harry Kane se ridică în picioare şi privi în urma lor.

— Ce naiba a fost *asta*? întrebă Garvey.

Caporalul Bleeker căzu din jeep şi se îndreptă spre ei împleticindu-se, cu faţa plină de sînge.

— Este vreun medic pe aici, domnule? Cred că mi-am pierdut ochiul drept. Nu văd absolut nimic.

Cineva sări să-l susţină şi Kane îşi roti privirea spre dezastrul din sat.

— Ticălos nebun şi prost, şopti el.

Krukowski ieşi pe poartă şi salută.

— Unde-i colonelul? întrebă Kane.

— Este mort, domnule, sus în casă. L-a împuşcat doamna de acolo.

Kane coborî repede.

— Unde e?

— Am... omorît-o, domnule maior, spuse Krukowski cu lacrimi în ochi.

Kane nu ştia, pur şi simplu, ce să spună. Îl bătu pe umăr şi porni spre casă.

În vîrful dealului, Ritter şi camarazii săi continuau să tragă din spatele zidului spre soldaţii americani din pădure, cînd Devlin şi Steiner ajunseră lîngă ei. Irlandezul schimbă viteza, puse piciorul jos şi dădu drumul motocicletei, întorcîndu-se exact în momentul potrivit şi luînd-o la fugă pe poartă şi apoi pe alee, spre uşa bisericii. Ritter, Altmann şi Werner se retraseră, adăpostindu-se în spatele pietrelor funerare, pînă cînd ajunseră la uşă fără alte incidente.

Caporalul Becker o deschise şi, după ce intrară, o trînti la loc, zăvorînd-o. Afară, schimbul de focuri reîncepu cu şi mai multă forţă. Sătenii se strînseră unii în alţii, încordaţi şi neliniştiţi. Philip Vereker se duse spre Devlin, cu chipul alb de furie.

— Alt trădător nenorocit!

Devlin zîmbi.

— Ei, ce bine e să te afli iar printre prieteni, spuse el.

În moară era linişte.

— Nu-mi place, zise Walther.

— Ţie niciodată nu-ţi place, spuse Brandt şi se încruntă. Ce-i asta?

Se auzea un vehicul apropiindu-se. Brandt încercă să se uite afară şi imediat deveni ţintă. Se retrase repede.

— Ce face Meyer?

— Cred c-a murit.

Brandt luă o ţigară cînd zgomotul vehiculului se apropie şi mai mult.

— Gîndeşte-te, spuse el. Albert Canal, Creta, Stalingrad şi

unde e capătul drumului? În Studley Constable, zise el aprinzîndu-şi ţigara.

Maşina *White Scout* mergea cu cel puţin patruzeci la oră cînd Garvey răsuci de volan brusc şi intră cu ea direct în uşile morii. Kane stătea în spate, în dreptul unei mitraliere *Browning* antiaeriene şi trăgea deja prin tavan, gloanţele imense de calibru 50 străpungînd lemnul cu uşurinţă. Fu conştient de urletele de durere, dar continuă să tragă, rotind mitraliera dintr-o parte în alta, oprindu-se abia cînd văzu găurile mari.

O mînă însîngerată ieşi printr-una din ele. Era linişte. Garvey luă un *Thompson* de la unul din oameni, sări din maşină şi urcă scara de lemn din colţ. Coborî aproape imediat.

— Gata, domnule maior.

Harry Kane era foarte palid, dar complet stăpîn pe sine.

— Bine, acum haideţi la biserică, zise el.

Molly ajunse pe Garrowby Heath exact la timp pentru a vedea jeep-ul urcînd dealul cu o batistă albă fluturînd în vîrful antenei. Acesta opri în faţa porţii cu acoperiş, iar Kane şi Dexter Garvey coborîră din maşină. Făcîndu-şi drum prin cimitir, Kane spuse încet:

— Foloseşte-ţi ochii, sergent. Ai grijă să recunoşti locul ăsta dacă-l mai vezi.

— Am înţeles, domnule maior.

Uşa bisericii se deschise, Steiner ieşi şi Devlin se rezemă de zid, fumînd. Harry Kane salută formal.

— Ne-am mai văzut, domnule colonel.

Înainte ca Steiner să apuce să spună ceva, Philip Vereker trecu repede pe lîngă Becker, care stătea în uşă şi ieşi şchiopătînd.

— Unde e Pamela, Kane? E teafără?

— Este bine, părinte, spuse Kane. Am lăsat-o la Meltham House.

Vereker se întoarse apoi spre Steiner, foarte alb la faţă. În ochi i se văzu un licăr de triumf.

— Te-a aranjat de minune, nu, Steiner? Dacă n-ar fi fost ea, ai fi putut să reuşeşti.

— Ciudat cît de multe puncte de vedere există, spuse Steiner

calm. Eu credeam că am pierdut, pentru că un om pe nume Karl Sturm s-a sacrificat pentru a salva doi copii, zise el şi fără să aştepte un răspuns, se întoarse spre Kane. Cu ce vă pot fi de folos?

— Cred că e limpede. Predaţi-vă. N-are nici un rost să se mai verse sînge. Oamenii pe care i-ai lăsat la moară sînt morţi. La fel şi doamna Grey.

Vereker îl apucă de braţ.

— Doamna Grey a murit? Cum?

— L-a ucis pe domnul colonel Shafto cînd a încercat s-o aresteze şi a murit ea însăşi în schimbul de focuri care a urmat.

Vereker se îndepărtă dezolat şi Kane îi spuse lui Steiner:

— Sînteţi complet singuri acum. Primul-ministru e în siguranţă la Meltham House, cu o pază cum n-o să mai vadă vreodată. Totul s-a terminat.

Steiner se gîndi la Brandt, Walther şi Meyer, la Gerhard Klugl, la Dinter şi Berg şi încuviinţă, fiind foarte palid.

— Condiţii onorabile?

— Nici o condiţie! strigă Vereker. Aceşti oameni au venit aici în uniforme britanice, trebuie să vă mai amintesc acest lucru, domnule maior?

— Dar n-am luptat în ele, spuse Steiner. Am luptat ca soldaţi germani, în uniforme germane. Ca Fallschirmjäger. Cealaltă problemă a fost o legală *ruse de guerre*.

— Şi o încălcare a Convenţiei de la Geneva, spuse Vereker. Care nu numai că interzice îmbrăcarea uniformei inamicului pe timp de război, dar stipulează şi pedeapsa cu moartea pentru cei care comit acest lucru.

Steiner văzu expresia de pe chipul lui Kane şi zîmbi.

— Nu-ţi face griji, domnule maior, nu e vina dumitale. Astea sînt regulile jocului şi aşa mai departe, zise el, după care se întoarse spre Vereker. Ei, părinte, Dumnezeul dumitale este, într-adevăr un Dumnezeu al mîniei. Se pare că ai dansa pe mormîntul meu.

— Afurisit să fii, Steiner! spuse Vereker năpustindu-se spre el şi ridicînd mîna să-l lovească, dar se împiedică în veşmîntul lung şi căzu, lovindu-se cu capul de o piatră funerară.

Garvey se lăsă într-un genunchi lîngă el şi îl examină repede.

— A leşinat, spuse el ridicîndu-şi privirea. Dar cineva ar trebui să-l examineze cu atenţie. Avem un medic bun în sat.

— Duceţi-l, spuse Steiner. Duceţi-i pe toţi.

Garvey se uită la Kane, după care îl luă pe Vereker şi îl aşează în jeep.

— Le dai drumul oamenilor? întrebă Kane.

— Evident, din moment ce o izbucnire a ostilităţilor este iminentă, zise Steiner părînd vag amuzat. Ce, credeai c-o să-i ţinem pe toţi prizonieri sau c-o să ieşim ţinînd femeile în faţă? Hunii cei brutali? Îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse el, după care se întoarse. Lasă-i să iasă, Becker, pe toţi.

Uşa se deschise larg şi oamenii începură să iasă, conduşi de Laker Armsby. Majoritatea femeilor plîngeau isteric cînd trecură pe lîngă ei repede. Betty Wilde veni ultima cu Graham, iar Ritter Neumann îi susţinea soţul, care părea ameţit şi foarte palid. Garvey se întoarse repede pe potecă şi îl luă în primire, iar Betty Wilde îl luă pe Graham de mînă şi se întoarse spre Ritter.

— O să se facă bine, doamnă Wilde, spuse tînărul Oberleutnant. Îmi pare rău pentru ce s-a-ntîmplat acolo, vă rog să mă credeţi.

— E-n regulă, zise ea. N-a fost vina dumitale. Vrei să faci ceva pentru mine? Vrei să-mi spui cum te numeşti?

— Neumann, spuse el. Ritter Neumann.

— Îţi mulţumesc, spuse ea simplu. Îmi pare rău că am spus lucrurile acelea, adăugă ea, după care se întoarse spre Steiner. Vreau să-ţi mulţumesc şi dumitale şi oamenilor dumitale pentru Graham.

— E un băiat curajos, spuse Steiner. Nici măcar n-a ezitat. S-a aruncat în apă fără să stea pe gînduri. Pentru aşa ceva e nevoie de curaj, iar curajul e ceva ce nu se demodează niciodată.

Băiatul se uită la el.

— De ce eşti german? îl întrebă el. De ce nu eşti de partea noastră?

Steiner începu să rîdă.

— Haideţi, luaţi-l de-aici, îi spuse el lui Betty Wilde. Pînă nu mă corupe de tot.

Ea luă băiatul de mînă şi se îndepărtă repede. Dincolo de zid, se vedea şirul de femei care cobora dealul. În clipa aceea, maşina

White Scout apăru de pe potecă din Hawks Wood şi opri.

Steiner încuviinţă trist.

— Deci, domnule maior, ultimul act. Să înceapă lupta, aşadar.

Apoi salută şi se întoarse pe verandă, unde Devlin stătuse tot timpul fără să scoată un cuvînt.

— Nu cred că te-am văzut vreodată tăcînd atîta timp, zise Steiner.

Devlin zîmbi.

— Ca să fiu sincer, nu-mi venea să zic nimic altceva decît Ajutor. Acum pot să mă duc înăuntru să mă rog?

Din punctul unde se afla, Molly îl văzu pe Devlin dispărînd înăuntru împreună cu Steiner şi inima i se frînse. *Oh, Doamne, trebuie să fac ceva*. Se ridică în picioare şi, în aceeaşi clipă, o duzină de soldaţi americani conduşi de un sergent negru, solid, traversară drumul ieşind din pădure mai departe de biserică, unde nu puteau fi văzuţi. Apoi alergară de-a lungul zidului şi intrară în grădina casei parohiale.

Dar nu intrară în casă. Săriră peste zid în cimitir, apropiindu-se de biserică. Sergentul avea un colac de frînghie pe umăr şi, sub privirea ei, sări agăţîndu-se de jgheab, după care se căţără pe iederă vreo cinci metri pînă la partea de jos a acoperişului. Ajuns acolo, desfăcu frînghia şi aruncă un capăt jos, ca şi ceilalţi să se caţere pe urmele lui. Cuprinsă de hotărîre, Molly sări în şa şi porni spre pădurea din spatele casei parohiale.

În biserică era frig, un lăcaş al umbrelor, singurele lumini fiind cea a lumînărilor care pîlpîiau şi cea roşie de deasupra uşii sanctuarului. Rămăseseră opt cu Devlin. Steiner, Ritter, Werner, Briegel, Altmann, Jansen, caporalul Becker şi Preston. De asemenea, fără ca ei să ştie, mai era şi Arthur Seymour, de care uitase toată lumea cînd ieşiseră, el rămînînd lîngă Sturm în întunericul capelei, cu mîinile şi picioarele legate. Izbutise să se ridice în şezut, rezemat de perete, şi acum se chinuia să-şi dezlege mîinile, ţintuindu-l cu o privire ciudată pe Preston.

Steiner încercă uşa turnului şi cea a sacristiei, dar amîndouă păreau să fie încuiate. Apoi se uită după draperia de la picioarele turnului, unde cîteva frînghii se înălţau prin nişte orificii în tavanul

de lemn spre clopotele care nu mai bătuseră din 1939.

Se întoarse şi străbătu culoarul, privindu-i.

— Ei bine, tot ce pot să vă ofer e o altă luptă.

— E o situaţie penibilă, spuse Preston. Cum o să luptăm? Ei au oameni, au echipament. N-o să rezistăm nici zece minute.

— E foarte simplu, zise Steiner. N-avem încotro. Aşa cum ai auzit, potrivit Convenţiei de la Geneva, am riscat enorm purtînd uniforme britanice.

— Dar am luptat ca soldaţi germani, insistă Preston. În uniforme germane. Ai spus-o şi dumneata.

— E adevărat, zise Steiner. Dar n-aş risca să mizez pe asta, nici chiar cu un avocat bun. Dacă tot e să fie un glonţ, mai bine acum decît în faţa unui pluton de execuţie, mai tîrziu.

— Nu ştiu de ce te agiţi atît, Preston, zise Ritter. Pe tine te aşteaptă Turnul Londrei, fără îndoială. Mă tem că englezii nu i-au agreat niciodată pe trădători. Or să te spînzure atît de sus, încît nici ciorile n-or să ajungă la tine.

Preston se trînti pe o bancă, luîndu-şi capul în mîini.

Orga prinse viaţă deodată şi Hans Altmann, care stătea pe scaunul din faţa ei, strigă:

— Un preludiu coral de Johan Sebastian Bach, extrem de potrivit pentru acest moment, deoarece este intitulat *Pentru muribunzi*.

Glasul lui răsună în toată biserica acompaniat de muzică.

Ach wie nichtig, ach wie fluchtig. *O, cît de înşelătoare, o, cît de iute trec ultimele noastre zile*…

În clipa aceea, una dintre ferestrele de turlă de deasupra culoarului se făcu ţăndări şi o rafală de armă automată îl aruncă pe Altmann de pe scaun. Werner se întoarse, se ghemui şi începu să tragă.

Un soldat american căzu prin fereastra spartă, prăbuşindu-se între două bănci. În acelaşi moment, alte cîteva ferestre se sparseră şi în biserică se revărsă o ploaie de gloanţe. Werner fu lovit în cap cînd fugi pe culoar şi se prăbuşi cu faţa în jos fără să scoată un sunet. Cineva folosea un *Thompson* acolo sus, trăgînd neîncetat.

Steiner se tîrî spre Werner, îl întoarse cu faţă în sus, după care se tîrî mai departe, pînă ajunse lîngă Altmann. Se întoarse pe

culoarul din partea de sud, rămînînd la adăpostul băncilor, în timp ce focul continua cu intermitenţe.

Devlin se tîrî spre el.

— Care-i situaţia acolo?

— Altmann şi Briegel sînt morţi.

— E o baie de sînge, spuse irlandezul. N-avem nici o şansă. Ritter a fost lovit în picioare şi Jansen e mort.

Steiner se tîrî împreună cu el spre partea din spate a bisericii şi îl găsi pe Ritter întins pe spate în dosul băncilor, bandajîndu-şi o pulpă. Preston şi caporalul Becker stăteau ghemuiţi lîngă el.

— Eşti bine, Ritter? întrebă Steiner.

— Or să rămînă fără decoraţii pentru răniri, Herr Oberst, zise Ritter zîmbind, dar era evident că îl durea cumplit.

Continuă să se tragă de sus şi Steiner făcu semn spre uşa sacristiei, care abia se zărea în umbră, spunîndu-i lui Becker:

— Vezi dacă poţi să dobori uşa aia. Nu putem rezista prea mult aici, asta e foarte limpede.

Becker încuviinţă şi se strecură prin umbrele din spatele cristelniţei, mergînd aplecat. Se auzi acel clic metalic ciudat al percutorului în clipa în care Becker trase cu *Sten*-ul cu amortizor; apoi împinse în uşă şi aceasta se deschise.

Focul încetă şi Garvey strigă de sus:

— Îţi ajunge, colonele? E ca şi cum ai pescui într-un acvariu, iar eu nu vreau să fac asta. Totuşi, dacă vom fi nevoiţi, vom continua.

Preston cedă atunci şi, ridicîndu-se, ţîşni spre cristelniţă, unde putea fi văzut.

— Da, eu vin! Mi-ajunge!

— Dobitocule! strigă Becker şi ieşi din umbra de lîngă uşa sacristiei, lovindu-l cu patul puştii în cap.

Se auzi rafala *Thompson*-ului, o rafală scurtă, dar îl luă pe Becker din plin în spate, aruncîndu-l cu capul înainte prin draperia de la baza turnului. El se agăţă de viaţă şi, undeva, deasupra, un clopot bătu zgomotos, pentru prima oară după mulţi ani.

Cînd se făcu linişte din nou, Garvey strigă:

— Aveţi cinci minute, colonele.

— Mai bine ne-am mişca, îi spuse Steiner lui Devlin cu un glas scăzut. O să fie mai bine în sacristie decît aici.

— Pentru cît timp?

Atunci se auzi un scîrţîit slab şi, mijind ochii, Devlin văzu pe cineva în dreptul uşii sacristiei. O voce familiară şopti:

— Liam?

— Dumnezeule! îi spuse el lui Steiner. E Molly. De unde naiba a răsărit?

Se tîrî pe podea pînă la ea şi se întoarse imediat.

— Vino repede! spuse el strecurîndu-şi mîna pe sub braţul stîng al lui Ritter. Iubita mea a găsit o cale de scăpare pentru noi. Hai să-l ridicăm şi să plecăm de-aici, în timp ce tipii ăia încă mai aşteaptă.

Se furişară prin umbră, ţinîndu-l pe Ritter între ei, şi intrară în sacristie. Molly aşteptă lîngă uşa secretă. După ce intrară, o închise la loc şi îi conduse în jos pe scări şi apoi prin tunel.

Era foarte linişte cînd ieşiră în holul casei parohiale.

— Şi acum? întrebă Devlin. N-o să ajungem departe cu Ritter în halul ăsta.

— Maşina părintelui Vereker e în curtea din spate, spuse Molly.

Şi amintindu-şi, Steiner băgă mîna în buzunar.

— Iar eu am cheile.

— Nu fi prost, îi spuse Ritter. În clipa în care o să porneşti motorul, soldaţii americani or să vină după noi.

— E o poartă în spate, spuse Molly. Şi un drum care străbate cîmpurile pe lîngă gardul viu. Putem să împingem maşină vreo două sute de iarzi. Nu-i o problemă.

Se aflau la marginea primei pajişti şi la o distanţă de o sută cincizeci de iarzi cînd începură să se audă din nou împuşcături la biserică. Abia atunci Steiner porni motorul şi se îndepărtă, urmînd indicaţiile lui Molly, mergînd numai pe drumuri de ţară pînă la cel de coastă.

După ce se închise uşa secretă din sacristie, ceva mişcă în capelă şi Arthur Seymour se ridică, avînd mîinile libere. Străbătu culoarul dinspre nord fără nici un zgomot, ţinînd în mîna stîngă frînghia cu care Preston îi legase picioarele.

Acum era complet întuneric, singurele lumini fiind cea a lumînărilor şi cea a lămpii de deasupra sanctuarului. Se aplecă să

se asigure că Preston încă mai respira, după care îl luă şi îl aruncă pe umăr, îndreptîndu-se spre altar.

Sus, Garvey începu să se îngrijoreze. Era atît de întuneric în biserică acum, încît nu se mai vedea absolut nimic. Pocni din degete să i se dea telefonul de campanie şi i se adresă lui Kane, care stătea la poartă cu maşina *White Scout*:

— E o linişte mormîntală aici, domnule maior. Nu-mi place.

— Încearcă o rafală. Vezi ce se-ntîmplă, îi spuse Kane.

Garvey vîrî ţeava *Thompson*-ului prin fereastra spartă şi trase. Nu se auzi nici un răspuns şi, atunci, cel care se afla în dreapta lui, îl apucă de braţ.

— Acolo jos, domnule sergent, lîngă altar. Nu mişcă cineva?

Garvey riscă şi aprinse lanterna. Tînărul soldat de lîngă el scoase o exclamaţie de groază. Garvey mişcă repede raza lanternei de-a lungul culoarului, după care spuse în telefon:

— Nu ştiu ce se-ntîmplă domnule maior, dar ar fi mai bine să intraţi.

O clipă mai tîrziu, o rafală de gloanţe dintr-un *Thompson* distruse încuietoarea uşii, care se dădu în lături, iar Harry Kane şi o duzină de soldaţi americani intrară repede, gata de acţiune. Numai că, înăuntru, nu era nici urmă de Steiner şi Devlin. Era numai Arthur Seymour îngenuncheat în prima bancă, privind fix la faţa hidos de umflată a lui Harvey Preston care atîrna spînzurat de stîlpul din centru al catapeteasmei.

Capitolul 19

Primul-ministru ocupase pentru propria sa folosinţă biblioteca ce avea vedere spre terasa din spate de la Meltham House. Cînd Harry Kane ieşi de acolo la şapte şi jumătate, îl găsi pe Corcoran aşteptînd.

— Ce face?

— E foarte interesant, spuse Kane. A vrut să-i povestesc totul

cu lux de amănunte. Pare fascinat de Steiner.

— Parcă nu la fel sîntem cu toţii? Eu unul aş vrea să ştiu unde e afurisitul ăsta de om acum împreună cu ticălosul ăla de irlandez.

— Nu în preajma casei în care a locuit, asta e sigur. Am luat legătura prin radio cu Garvey exact înainte să intru. Se pare că atunci cînd au ajuns la fosta locuinţă a lui Devlin, au găsit doi inspectori de la Departamentul Special aşteptîndu-l.

— Dumnezeule, cum naiba au reuşit să-l găsească? întrebă Corcoran.

— Vreo investigaţie a poliţiei. Oricum, e foarte puţin probabil că o să apară acum acolo. Garvey a rămas în zonă şi blochează drumul de coastă în vreo două locuri, dar nu putem face mai mult pînă cînd nu avem mai mulţi oameni.

— Or să vină, băiete, crede-mă, spuse Corcoran. După ce oamenii tăi au reparat din nou firele telefonice, am purtat cîteva discuţii îndelungi cu Londra. Peste vreo două ceasuri, toată zona o să fie extrem de bine păzită. Pînă mîine dimineaţă, cea mai mare parte a acestei regiuni va fi sub lege marţială. Şi va rămîne aşa pînă cînd Steiner va fi prins.

Kane încuviinţă.

— Nici nu se pune problema că s-ar putea apropia de primul-ministru. Am pus oameni la uşa lui, afară pe terasă şi, cel puţin două duzini mişună prin grădină cu feţele înnegrite şi cu puşti mitraliere *Thompson*. Le-am spus clar. Întîi trebuie să tragă. Despre accidente vorbim după aceea.

Uşa se deschise şi un tînăr caporal intră cu două foi dactilografiate.

— Am listele finale, dacă vreţi să le vedeţi, domnule maior.

După aceea ieşi şi Kane se uită pe prima foaie.

— I-au pus pe părintele Vereker şi pe unii săteni să identifice cadavrele germanilor.

— Cum se simte părintele? întrebă Corcoran.

— Are o contuzie, dar, altfel, pare să fie bine. Din cîte au spus toţi, se pare să nu lipsesc decît Steiner, adjunctul lui, Neumann, şi irlandezul, bineînţeles. Ceilalţi paisprezece sînt morţi cu toţii.

— Dar cum naiba au reuşit să fugă, asta aş vrea să ştiu.

— Păi, au distrus încuietoarea uşii sacristiei pentru a scăpa de atacul lui Garvey şi al oamenilor săi. Părerea mea este că, atunci

cînd Pamela şi fata aceea, Prior, au fugit prin tunelul preotului, s-au grăbit atît de tare, încît n-au închis bine uşa în urma lor.

— Am înţeles că fata aceea a fost foarte apropiată de ticălosul acela de Devlin. Nu crezi că ar fi putut fi implicată într-un fel?

— Nu cred. Din cîte mi-a spus Pamela, puştoaica era foarte supărată pe el.

— Bănuiesc, zise Corcoran. Oricum, care e situaţia victimelor din tabăra ta?

Kane se uită la a doua listă.

— Punîndu-i la socoteală pe Shafto şi pe căpitanul Mallory, douăzeci şi unu de morţi şi opt răniţi, spuse el clătinînd din cap. Din patruzeci. O să fie mare scandal cînd o să se afle treaba asta.

— Dacă o să se afle.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Londra a dat de înţeles deja că vrea să se păstreze tăcerea în privinţa asta. În primul rînd, nu vor să alarmeze oamenii. Auzi, nişte Fallschirmjäger germani paraşutaţi în Norfolk pentru a-l răpi pe primul-ministru. Şi ajungînd foarte aproape de a o face. Şi cum rămîne cu Corpul Liber Britanic? Englezi în SS. Îţi închipui cum ar apărea asta în ziare? zise el şi se cutremură. L-aş fi spînzurat cu mîna mea.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Şi priveşte lucrurile din punctul de vedere al Pentagon-ului. O trupă de elită americană, se luptă cu o mînă de paraşutişti germani şi se alege cu şaptezeci la sută din oameni morţi sau răniţi.

— Nu ştiu, spuse el clătinînd din cap. Ar însemna ca o mulţime de oameni să păstreze tăcerea.

— E război, Kane, spuse Corcoran. Şi, în vreme de război, oamenii pot fi convinşi să facă ce li se spune, e foarte simplu.

Uşa se deschise şi caporalul băgă capul înăuntru.

— Londra la telefon din nou, domnule colonel.

Corcoran ieşi repede şi Kane îl urmă. Îşi aprinse o ţigară pe care o ţinu în căuşul palmei cînd ieşi pe uşa din faţă, coborînd scara şi trecînd pe lîngă santinele. Ploua foarte tare şi era foarte întuneric, dar simţi mirosul ceţii în aer cînd traversă terasa din faţă. Oare Corcoran avea dreptate? Ar fi putut să se întîmple aşa. O lume aflată în război era ceva suficient de nebunesc pentru ca

orice să fie credibil.

Coborî treptele şi, în clipa următoare, se trezi cu un braţ în jurul gîtului şi cu un genunchi în spate. O lamă de cuţit licări slab.

— Spune cine eşti, zise cineva.

— Maiorul Kane.

O lanternă se aprinse şi se stinse.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule. Caporal Bleeker.

— Ar trebui să fii în pat, Bleeker. Ce-ţi face ochiul?

— Cinci cusături, domnule maior, dar o să fie bine. Acum, cu permisiunea dumneavoastră, mă retrag.

Se îndepărtă şi Kane privi ţintă în întuneric.

— În viaţa mea n-o să-i înţeleg pe oameni, spuse el încet.

În regiunea Mării Nordului, în general, potrivit buletinului meteorologic, erau vînturi puternice, ploi torenţiale şi ceaţă, care avea să dureze pînă dimineaţă. Vedeta parcursese drumul foarte bine şi, pe la ora opt, treceau prin cîmpurile minate, apropiindu-se de ţărm.

Muller se afla la cîrmă şi Koenig îşi ridică privirea de la masa hărţilor, unde stabilise cu mare grijă ultima parte a drumului.

— La zece mile est de Blakeney Point, Erich.

Muller încuviinţă, mijindu-şi ochii pentru a vedea ceva în întunericul din faţă.

— Ceaţa asta nu ne ajută cu nimic.

— Eu ştiu, spuse Koenig. S-ar putea ca, mai tîrziu, să te bucuri că e ceaţă.

Uşa se deschise brusc şi Teusen, telegrafistul, intră în încăpere ţinînd o foaie de hîrtie.

— Mesaj de la Landsvoort, Herr Leutnant.

Întinse foaia şi Koenig o luă, citind-o la lumina lămpii de pe masa hărţilor. O privi îndelung şi, apoi, o făcu ghemotoc.

— Ce este? întrebă Muller.

— Vulturul a fost distrus. Restul sînt doar cuvinte.

Urmă un scurt moment de tăcere. Ploaia se auzea răpăind în geam.

— Şi ordinele noastre? întrebă Muller.

— Să fac ce cred de cuviinţă, zise Koenig clătinînd din cap. Numai cînd mă gîndesc. Colonelul Steiner, Ritter Neumann... Toţi

oamenii aceia minunaţi.

Pentru prima oară din copilărie, îi veni să plîngă. Deschise uşa şi privi în întuneric, lăsîndu-şi faţa biciuită de ploaie.

— Bine, există posibilitatea ca unii dintre ei să fi scăpat. Măcar unul, doi. Ştiţi cum se-ntîmplă.

Koenig trînti uşa.

— Vrei să spui că tot ai mai vrea să mergem?

Muller nu se osteni să răspundă şi Koenig se întoarse spre Teusen. Şi tu?

— Sîntem împreună de mult timp, Herr Leutnant, zise Teusen. Niciodată nu v-am întrebat unde mergem.

Koenig se simţi cuprins de o bucurie teribilă şi îl bătu pe spate.

— Bine, atunci transmite următorul mesaj.

Starea lui Radl se înrăutăţise în mod constant în timpul serii, dar refuzase să rămînă în pat, în ciuda rugăminţilor lui Witt. De cînd primise ultimul mesaj al Joannei Grey, voise să stea în camera transmisiunilor, rezemat de spătarul unui fotoliu vechi pe care Witt i-l adusese în timp ce telegrafistul încerca să ia legătura cu Koenig. Durerea din piept nu numai că se înrăutăţise, dar se extinsese spre braţul stîng. Nu era prost. Ştia ce însemna acest lucru. Dar nu mai avea importanţă. Acum nimic nu mai avea importanţă.

La opt fără cinci, telegrafistul se întoarse cu un zîmbet triumfător pe chip.

— I-am prins, Herr Oberst. Mesajul primit şi înţeles.

— Slavă Domnului, spuse Radl şi se chinui să deschidă cutia de ţigări, însă, dintr-o dată, degetele îi înţepeniră atît de tare, încît trebui să i-o deschidă Witt.

— A mai rămas doar una, Herr Oberst, spuse el luînd ţigara şi băgîndu-i-o în gură.

Telegrafistul scria repede pe o foaie din carneţelul său, pe care o rupse apoi şi se întoarse.

— Răspunsul, Herr Oberst.

Radl se simţea ciudat de ameţit şi nu mai vedea bine.

— Citeşte-l, Witt.

— Tot vom vizita cuibul. Poate că unii pui au nevoie de ajutor.

Mult noroc, spuse Witt părînd nedumerit. De ce-a adăugat asta, Herr Oberst?

— Pentru că este un om foarte perspicace care bănuieşte că am tot atîta nevoie de noroc ca şi el, spuse Radl clătinînd din cap uşor. Unde am găsit noi băieţii ăştia? Cutează atît de mult, sacrifică tot şi pentru ce?

Witt păru tulburat.

— Herr Oberst, vă rog.

Radl zîmbi.

— La fel ca ţigările astea ale mele ruseşti, prietene, toate lucrurile bune se sfîrşesc odată şi odată, spuse el întorcîndu-se spre telegrafist şi pregătindu-se pentru ceea ce ar fi trebuit să facă cel puţin cu două ore în urmă. Acum poţi să-mi faci legătura cu Berlinul.

La graniţa estică a fermei Prior, în spatele pădurii de vizavi de drumul principal de deasupra lui Hobs End, era o colibă dărăpănată. Dar oferi un adăpost destul de bun pentru Morris.

Era şapte şi un sfert cînd Devlin şi Steiner o lăsaseră pe Molly cu Ritter şi porniră printre copaci în recunoaştere. Ajunseră exact la timp pentru a-i vedea pe Garvey şi oamenii săi îndreptîndu-se spre casă. Se retraseră repede la adăpostul copacilor şi se ghemuiră pentru a cîntări situaţia.

— Nu-i prea bine, zise Devlin.

— Nu-i nevoie să te duci acasă. Poţi s-o iei pe jos prin mlaştină şi tot ajungi pe plajă la timp, spuse Steiner.

— Pentru ce? spuse Devlin oftînd. Trebuie să-ţi fac o mărturisire îngrozitoare colonele. Am plecat atît de repede, încît am uitat telefonul „S“ la fundul unei genţi care atîrna pe uşa bucătăriei.

Steiner rîse uşor.

— Prietene, chiar că eşti unic. Dumnezeu trebuie să fi distrus forma după care te-a creat.

— Ştiu, spuse Devlin. E un lucru greu de suportat, dar revenind la oile noastre, nu pot să iau legătura cu Koenig fără el.

— Nu crezi c-o să vină dacă nu primeşte semnalul?

— Aşa a fost înţelegerea. Oricînd, între nouă şi zece. Şi încă ceva. Indiferent ce s-a-ntîmplat cu Joanna Grey, este foarte

probabil să fi transmis un mesaj la Landsvoort. Dacă Radl i l-a transmis mai departe lui Koenig, el şi băieţii lui ar putea să se întoarcă spre casă la ora asta.

— Nu, zise Steiner. Nu cred. Koenig o să vină. Chiar dacă nu-ţi primeşte semnalul, tot o să vină pe plajă.

— De ce?

— Pentru că aşa mi-a spus, zise Steiner simplu. Aşa că, vezi, ai putea să reuşeşti şi fără telefonul „S“. Chiar dacă americanii cercetează zona, n-or să se ostenească să supravegheze plaja, din cauza anunţurilor cum că ar fi minată. Dacă ajungi acolo la timp, poţi să mergi de-a lungul estuarului cel puţin un sfert de milă.

— Cu Ritter în halul în care e?

— N-are nevoie decît de un băţ şi un umăr pe care să se sprijine. Odată, în Rusia, a parcurs optzeci de mile în trei zile prin zăpadă cu un glonţ în piciorul drept. Atunci cînd un om ştie că va muri dacă rămîne pe loc, se concentrează ca să meargă mai departe. Vei economisi mult timp preţios. Întîmpină-l pe Koenig acolo.

— Nu mergi cu noi.

Era o constatare, nu o întrebare.

— Cred că ştii unde trebuie să mă duc, prietene.

Devlin oftă.

— Întotdeauna am fost de părere că trebuie să-l laşi pe om să se ducă la naiba în felul lui, dar, de data asta, sînt dispus să fac o excepţie. Nici măcar n-o să te poţi apropia. În jurul lui trebuie să fie mai mulţi soldaţi decît muşte în jurul unui borcan de gem într-o zi toridă de vară.

— Totuşi, trebuie să-ncerc.

— De ce, pentru că ai impresia că asta o să-ţi ajute tatăl? E o iluzie. Gîndeşte-te. Nu poţi să faci nimic dacă ticălosul ăla din Prinz Albrechtstrasse decide altfel.

— Da, probabil că ai dreptate. Cred că tot timpul am ştiut asta.

— Atunci, de ce?

— Pentru că mi-e imposibil să fac altceva.

— Nu pricep.

— Ba cred că da. Jocul ăsta pe care-l joci. Trîmbiţe în vînt,

tricolorul fluturînd în dimineaţa cenuşie. Trăiască Republica. Aminteşte-ţi de Paştele din ’16. Dar spune-mi ceva, pînă la urmă, tu controlezi jocul sau jocul te posedă pe tine? Poţi să te opreşti, dacă vrei, sau totdeauna trebuie să fie la fel? Trenciuri şi *Thompson*-uri, viaţa mea pentru Irlanda pînă-n ziua în care ajungi să zaci într-un şanţ cu un glonţ în spate?

— Dumnezeu ştie, eu nu, zise Devlin răguşit.

— Eu ştiu, prietene. Şi acum, cred că ar trebui să ne-ntoarcem. Bineînţeles că nu trebuie să le spui nimic despre planurile mele personale. Ritter ar putea să-mi facă probleme.

— Bine, spuse Devlin şovăitor.

Porniră înapoi spre coliba dărăpănată, unde o găsiră pe Molly bandajînd din nou una din pulpele lui Ritter.

— Ce mai faci? îl întrebă Steiner.

— Bine, zise Ritter, dar cînd Steiner îi atinse fruntea, văzu că era udă de sudoare.

Molly se duse lîngă Devlin în colţul dintre doi pereţi, unde el se adăposti de ploaie, fumînd.

— Nu e bine deloc, spuse ea. După părerea mea, are nevoie de doctor.

— Ai putea să trimiţi după un cioclu, spuse Devlin. Dar lasă-l pe el. Pentru tine sînt îngrijorat acum. Ai putea avea necazuri serioase din cauza evenimentelor din seara asta.

Ea era ciudat de indiferentă.

— Nu m-a văzut nimeni scoţîndu-vă din biserică, deci nimeni nu poate să dovedească nimic. Din cîte ştiu ei, am stat în pădure şi am plîns de m-am uscat, pentru că am aflat adevărul în legătură cu iubitul meu.

— Pentru Dumnezeu, Molly.

— Sărmana prostuţă, trebuie să spună ei. S-a fript şi aşa-i trebuie dacă a avut încredere într-un străin.

— Nu ţi-am mulţumit, zise el cu stîngăcie.

— N-are importanţă. N-am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru mine.

Era o fată simplă în multe privinţe şi era mulţumită să fie aşa, dar, acum, mai mult decît oricînd, ar fi vrut să se poată exprima mai clar.

— Te iubesc. Asta nu înseamnă că-mi place ce eşti sau ce-ai

făcut, sau că înţeleg chiar. Asta-i cu totul altceva. Dragostea e ceva separat. E într-un compartiment al ei. De aceea te-am scos de-acolo în seara asta. Nu pentru că a fost bine sau rău, ci pentru că n-aş fi suportat să trăiesc ştiind că am stat cu mîinile-n sîn şi te-am lăsat să mori. Acum mai bine mă duc să văd cum se mai simte locotenentul.

Se duse spre maşină şi Devlin înghiţi în sec. Nu era ciudat? Cel mai curajos discurs pe care îl auzise în viaţa lui, o fată extraordinară şi lui îi venea să plîngă pentru toată acea irosire tragică.

La opt şi douăzeci, Devlin şi Steiner se strecurară din nou printre copaci. Căsuţa de lîngă mlaştină era învăluită în întuneric, dar pe drumul principal se auzeau glasuri scăzute şi se vedea umbra unui vehicul.

— Hai să ne apropiem puţin mai mult, şopti Steiner.

Ajunseră la zidul dintre pădure şi şosea, şi priviră peste el. Acum ploua foarte tare. Erau două jeep-uri, cîte unul de fiecare parte a drumului şi cîţiva soldaţi se adăposteau lîngă pomi. Garvey aprinse un chibrit, care îi lumină chipul pentru o clipă.

Steiner şi Devlin se retraseră.

— Negrul ăla solid, spuse Steiner. Sergentul major care era cu Kane, aşteaptă să vadă dacă o să apari.

— De ce nu la căsuţă?

— Probabil are oameni şi acolo. Aşa ţine şi drumul sub observaţie.

— N-are importanţă, spuse Devlin. Putem să trecem drumul printr-un alt punct, mai departe, şi să ajungem la plajă pe jos, aşa cum ai spus.

— Ar fi mai uşor dacă ai avea o diversiune.

— Ca de exemplu?

— Eu într-o maşină furată trecînd prin blocadă. Mi-ar prinde bine trenciul tău, apropo, dacă accepţi să mi-l împrumuţi definitiv.

Devlin nu putu să-i vadă faţa în întuneric şi, deodată, nici nu voia.

— Să te ia naiba, Steiner, du-te în iad cum vrei tu, spuse el obosit.

Dezlegă *Sten*-ul, dîndu-l jos de pe umăr, după care îşi scoase

trenciul şi i-l dădu.

— În buzunarul drept o să găseşti un *Mauser* cu amortizor şi două încărcătoare.

— Mulţumesc, zise Steiner scoţîndu-şi *Schiff*-ul şi băgîndu-l în buzunarul bluzei.

Apoi îmbrăcă trenciul şi îi strînse cordonul.

— Deci, am ajuns la capăt. Bănuiesc că aici o să ne luăm rămas-bun.

— Spune-mi ceva, zise Devlin. A meritat?

— Ah, nu, spuse Steiner rîzînd uşor. Gata cu filozofia, te rog, zise el întinzîndu-i mîna. Să dea Dumnezeu să găseşti ceea ce cauţi, prietene.

— L-am găsit deja şi l-am pierdut pe parcurs, zise Devlin.

— Atunci, de-acum încolo, nimic nu mai contează, spuse Steiner. O situaţie periculoasă. Va trebui să ai grijă, adăugă el, după care se întoarse şi porni înapoi spre colibă.

Îl scoase pe Ritter din maşină şi o împinseră spre punctul în care drumul începea să fie în pantă pînă la o poartă cu cinci bare, şoseaua întinzîndu-se dincolo de aceasta. Steiner dădu fuga şi o deschise, scoţînd un par din gard, pe care i-l dădu lui Ritter cînd se întoarse.

— Cum e? întrebă el.

— Bine, zise Ritter cu tărie. Plecăm acum?

— Voi, eu nu. Mai încolo, pe şosea, sînt nişte soldaţi americani, aşa că m-am gîndit la o diversiune, în timp ce voi o să treceţi. O să vin şi eu mai tîrziu.

Ritter îl apucă de braţ şi i se simţi panica în glas.

— Nu, Kurt, nu pot să te las să faci asta.

— Oberleutnant Neumann, eşti, fără îndoială, cel mai minunat soldat pe care l-am întîlnit vreodată, spuse Steiner. De la Narvik la Stalingrad, mi-ai ascultat şi executat ordinele fără să crîcneşti şi nu vreau să te las să începi acum.

Ritter încercă să se îndrepte, sprijinindu-se în par.

— Cum doriţi, Herr Oberst, spuse el formal.

— Bine, zise Steiner. Acum pleacă, te rog, domnule Devlin, şi mult noroc.

Apoi deschise portiera maşinii şi Ritter îl strigă încet:

— Herr Oberst.

— Da?

— A fost un mare privilegiu să servesc alături de dumneavoastră, domnule.

— Îţi mulţumesc, Herr Oberleutnant.

După aceea, Steiner urcă la volan, dădu drumul frînei şi maşina începu să lunece pe drumul în pantă.

Devlin şi Molly se strecurară printre copaci, ţinîndu-l pe Ritter între ei şi, la un moment dat, se opriră, cînd ajunseră lîngă zidul scund.

— Ar fi momentul să te întorci, draga mea, şopti Devlin.

— Merg cu voi pînă la plajă, Liam, spuse ea cu fermitate.

El nu mai apucă să spună nimic, pentru că motorul maşinii se auzi pornind la vreo patruzeci de iarzi distanţă şi farurile se aprinseră. Unul dintre soldaţi scoase o lampă roşie de sub pelerină şi o balansă. Devlin se aşteptase ca germanul să treacă în viteză, dar, spre surprinderea lui, acesta încetini. Steiner îşi asuma un risc calculat, ceva menit să atragă fiecare individ care se afla acolo. Şi nu putea să o facă decît într-un singur mod. Îl aşteptă pe Garvey să se apropie, ţinînd mîna stîngă pe volan şi dreapta pe *Mauser*.

În timp ce se apropia, Garvey zise:

— Îmi pare rău, dar va trebui să vă identificaţi.

Aprinse lanterna din mîna stîngă, luminîndu-i faţa lui Steiner. *Mauser*-ul tuşi o dată cînd acesta trase, numai că o făcu la vreo cinci centimetri pe lîngă faţa lui Garvey şi, în acelaşi timp, apăsă pe accelerator.

— Era chiar Steiner, fir-ar să fie! strigă Garvey. După el!

Se stîrni o agitaţie teribilă cînd toţi săriră în maşini, jeep-ul lui Garvey pornind primul. Zgomotul se pierdu încetul cu încetul în noapte.

— Bine, haideţi să trecem acum, zise Devlin şi, împreună cu Molly, îl ajută pe Ritter să escaladeze zidul, după care traversară drumul.

Fabricat în 1933, *Morris*-ul mai mergea încă numai datorită crizei de maşini noi pe timp de război. Motorul îi era foarte uzat şi, deşi îi satisfăcea necesităţile lui Vereker, acestea nu coincideau

cu cele ale lui Steiner în seara aceea. Cu toate că apăsase la maximum pe accelerator, acul indica patruzeci şi maşina se încăpăţîna să nu depăşească viteza aceea.

Avea doar cîteva minute la dispoziţie, nici măcar atît, căci în timp ce se gîndea dacă să oprească şi să pornească pe jos prin pădure, Garvey, care se afla în primul jeep, începu să tragă cu *Browning*-ul. Steiner se aplecă peste volan, iar gloanţele ciuruiră maşina, spulberînd parbrizul într-o ploaie de cioburi.

Morris-ul derapă spre dreapta, trecu prin nişte balustrade de lemn şi o luă în jos pe o pantă. Steiner deschise portiera şi se rostogoli afară din maşină, furişîndu-se printre copaci, în timp ce aceasta era înghiţită de mlaştină.

Jeep-urile frînară brusc sus, pe şosea. Garvey coborî primul, alergînd cu lanterna în mînă. Cînd ajunse pe mal, mlaştina tocmai se închidea deasupra maşinii.

Îşi scoase casca şi dădu să-şi descheie cordonul, dar Krukowski îl apucă de braţ.

— Nici să nu te gîndeşti. Nu e numai apă acolo. În unele din locurile astea, nămolul e suficient de adînc pentru a înghiţi un om cu totul.

Garvey încuviinţă încet.

— Da, bănuiesc că ai dreptate, spuse el plimbînd raza lanternei pe suprafaţa mlaştinii, unde se vedeau bulboane, după care se întoarse şi urcă panta din nou, pentru a transmite prin radio.

Kane şi Corcoran luau cina în salon, cînd caporalul din camera transmisiunilor dădu buzna cu un mesaj. Kane aruncă o privire pe foaie, după care i-o întinse colonelului pe suprafaţa lustruită a mesei.

— Dumnezeule, şi venea încoace, îţi dai seama? spuse Corcoran încruntîndu-se dezgustat. Ce moarte pentru un asemenea om.

Kane încuviinţă. Ar fi trebuit să fie încîntat şi se simţea ciudat de deprimat.

— Spune-i lui Garvey să rămînă pe loc, îi zise el caporalului. Apoi spune-le celor de la parcul de maşini să trimită un vehicul de recuperare. Vreau ca trupul colonelului Steiner să fie scos de

acolo.

Caporalul ieşi şi Corcoran spuse:

— Ce s-o fi întîmplat cu celălalt şi cu irlandezul?

— Nu cred c-ar trebui să ne facem griji. Or să apară ei, dar nu aici, spuse Kane oftînd. Nu, cred că Steiner era singur. Genul de om care nu ştie să renunţe niciodată.

Corcoran se duse la dulap şi turnă whisky în două pahare mari. Îi dădu unul lui Kane.

— Nu spun noroc, deoarece cred că ştiu cum te simţi. Ai un sentiment ciudat de pierdere personală.

— Exact.

— Simt că joc acest joc de prea mult timp, spuse Corcoran cutremurîndu-se şi dădu whisky-ul pe gît. Îi spui tu primului-ministru sau să-i spun eu?

— Presupun că e privilegiul dumneavoastră, domnule, zise Kane izbutind să schiţeze un zîmbet. Eu mă duc să anunţ oamenii.

Cînd ieşi, ploua cu găleata, astfel că rămase în capul scărilor şi strigă:

— Caporal Bleeker?

Acesta ieşi din întuneric în cîteva clipe şi urcă scara. Uniforma îi era udă leoarcă, iar crema de camuflaj de pe faţă i se scursese.

— Garvey şi băieţii lui l-au ucis pe Steiner pe drumul de coastă. Spune-le şi celorlalţi.

— Asta a fost, deci, spuse Bleeker. Nu mai stăm de pază acum, domnule?

— Ba da, dar mai lejer. Faceţi în aşa fel, încît să aibă fiecare timp să mănînce ceva şi aşa mai departe.

Bleeker coborî treptele şi dispăru în întuneric. Maiorul mai rămase acolo un timp, privind în ploaie, după care se întoarse înăuntru.

Casa de la Hobs End era învăluită total în întuneric cînd Devlin, Molly şi Ritter Neumann se apropiară. Se opriră lîngă zid şi Devlin şopti:

— Mi se pare că e destulă linişte.

— Nu merită riscul, şopti Ritter.

Dar Devlin, gîndindu-se la telefonul „S“, spuse cu încăpăţînare:

— Voi doi luaţi-o înainte. O să vă prind din urmă.

Se îndepărtă înainte ca vreunul din ei să apuce să protesteze, traversînd curtea cu prudenţă şi ascultînd la fereastră. Era o linişte absolută, auzindu-se numai ploaia, şi nu se vedea nici măcar un licăr de lumină nicăieri. Uşa se deschise de cum o atinse, cu un scîrţîit slab şi el intră în hol, cu *Sten*-ul pregătit.

Uşa living-room-ului era întredeschisă şi cîţiva tăciuni aprinşi se vedeau în cămin. Păşi înăuntru şi, imediat, ştiu că făcuse o mare greşeală. Uşa se trînti în urma lui, ţeava unui *Browning* îi fu băgată într-o parte a gîtului şi *Sten*-ul îi fu smuls din mînă.

— Rămîi pe loc, spuse Jack Rogan. În regulă, Fergus, hai să facem puţină lumină.

Un băţ de chibrit fu aprins şi Fergus Grant îl apropie de fitilul lămpii cu petrol, după care puse sticla la loc. Rogan îşi propti genunchiul în spatele lui Devlin, împingîndu-l în partea cealaltă a încăperii.

— Ia să vedem.

Devlin se întoarse pe jumătate, stînd cu un picior în cămin. Puse o mînă pe poliţă.

— N-am avut onoarea.

— Inspector-şef Rogan, inspector Grant, Departamentul Special.

— Secţiunea Irlandeză, nu?

— Exact, fiule, şi nu-mi cere mandatul, că te omor în bătaie, spuse Rogan aşezîndu-se pe marginea mesei, cu *Browning*-ul lipit de pulpă. Din cîte am auzit, n-ai fost deloc cuminte.

— Mie-mi spui? zise Devlin aplecîndu-se şi mai mult spre cămin, ştiind că şi dacă punea mîna pe *Walther*, şansele îi erau foarte slabe.

Indiferent ce făcea Rogan, Grant îl ţinea în permanenţă sub observaţie.

— Da, tu şi cei ca tine îmi faceţi multe necazuri, spuse Rogan. De ce nu poţi să stai la ţară, acolo unde ţi-e locul?

— E o idee, zise Devlin.

Rogan scoase o pereche de cătuşe din buzunar.

— Vino-ncoace.

O piatră sparse geamul şi poliţiştii se întoarseră alarmaţi. Devlin înşfăcă repede *Walther*-ul şi îl împuşcă pe Rogan în cap,

făcîndu-l să cadă de pe masă, însă Grant se întorcea deja. Trase repede, nimerindu-l pe irlandez în umărul drept, iar acesta se prăbuşi pe fotoliu, continuînd să tragă, zdrobindu-i braţul stîng tînărului inspector şi vîrînd încă un glonţ în umărul de pe aceeaşi parte.

Grant se prăbuşi lîngă perete, alunecînd la podea. Părea extrem de şocat şi privi în jur neînţelegînd, văzîndu-l pe Rogan întins pe jos de partea cealaltă a mesei. Devlin luă *Browning*-ul, băgîndu-l sub centură, după care se duse la uşă şi luă geanta pe care o goli de cartofi. Pe fundul dublu se afla telefonul „S“ şi alte cîteva mărunţişuri. O puse pe umăr repede.

— De ce nu mă omori şi pe mine? întrebă Fergus Grant cu un glas stins.

— Tu eşti mai simpatic decît era el, zise Devlin. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş găsi un loc de muncă mai bun.

După aceea ieşi repede. Cînd deschise uşa din faţă, o găsi pe Molly stînd rezemată de perete.

— Slavă Domnului! spuse ea, dar el îi astupă gura şi o îndemnă să se grăbească.

Ajunseră în locul unde îi aştepta Ritter.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Molly.

— Am ucis un om, am rănit altul, asta s-a-ntîmplat, îi spuse Devlin. Doi detectivi de la Departamentul Special.

— Eu te-am ajutat să faci asta?

— Da, spuse el. Vrei să pleci acum, Molly, cît mai poţi?

Ea îi întoarse spatele brusc şi o rupse la fugă. Devlin ezită, dar, după aceea, neputîndu-se abţine, fugi după ea. O prinse după cîţiva metri şi o strînse în braţe. Ea îl luă de gît şi îl sărută cu o pasiune mistuitoare. La un moment dat, el o îndepărtă.

— Du-te acum, iubito, şi Domnul să fie cu tine.

Ea se întoarse fără să scoată un cuvînt şi dispăru în noapte, în timp ce Devlin se întoarse lîngă Ritter Neumann.

— O fată remarcabilă, spuse Oberleutnantul.

— Da, e foarte adevărat, spuse Devlin, după care scoase telefonul şi îl deschise pe canalul respectiv. Vulturul către Hoinar. Vulturul către Hoinar. Răspunde, te rog.

Pe puntea vasului, unde fusese aşezat receptorul „S“, vocea lui se auzi atît de clar, încît părea să se afle de partea cealaltă a

uşii. Koenig puse mîna repede pe microfon, inima bătîndu-i cu putere.

— Vulturule, aici Hoinarul. Care e situaţia?

— Doi pui sînt încă în cuib, spuse Devlin. Poţi să vii imediat?

— Am pornit, zise Koenig. Terminat.

Puse apoi microfonul la loc şi se întoarse spre Muller.

— Erich, arborează drapelul englez. Pornim.

Cînd Devlin şi Neumann ajunseră la copaci, irlandezul aruncă o privire înapoi şi văzu nişte faruri de maşină ieşind de pe şoseaua principală şi îndreptîndu-se spre căsuţă.

— Cine crezi că e?

— Dumnezeu ştie, spuse Devlin.

Garvey, care aştepta la vreo două mile mai departe să sosească cu vehiculul de recuperare, se hotărîse să trimită celălalt jeep să verifice situaţia celor doi de la Departamentul Special.

Devlin îl apucă pe Ritter de subsuoară.

— Haide, băiete, ar fi bine s-o ştergem de-aici, spuse el şi înjură deodată din cauza durerii cumplite din umăr, deoarece acum nu mai era amorţit.

— Ai păţit ceva? întrebă Ritter.

— Sîngerez ca un porc înjunghiat. Am oprit un glonţ cu umărul mai devreme, dar să lăsăm asta acum. Nimic nu-ţi alină durerile mai bine ca o călătorie pe mare.

Trecură pe lîngă indicatorul de avertisment, se strecurară cu grijă printre sîrma ghimpată şi intrară pe plajă. Ritter gemea de durere la fiecare pas. Se sprijinea cu toată puterea în parul pe care i-l dăduse Steiner. Plaja se întindea în faţa lor şi, deodată, se treziră mergînd prin apă.

Se opriră ca să privească în jur şi, cînd se uită în spate, Devlin văzu lumini mişcîndu-se printre copaci.

— Dumnezeule mare! zise el. Nu renunţă niciodată?

Continuară să meargă împleticindu-se spre estuar, în timp ce nivelul apei creştea din ce în ce. La început, le ajunse pînă la genunchi, apoi pînă la pulpe. Intraseră în estuar acum şi Ritter gemu deodată, prăbuşindu-se într-un genunchi şi lăsînd parul să cadă.

— N-are nici un rost, Devlin. Nu mai pot. În viaţa mea n-am simţit o asemenea durere.

Devlin se lăsă pe vine lîngă el şi vorbi din nou în telefon:

— Hoinarule, aici Vulturul. Te aşteptăm în estuar, la un sfert de milă în larg. Trimit semnal acum.

Scoase un semnal luminos din geanta de pînză, un alt dar de la Abwehr, şi îl ţinu în palma mîinii drepte. Aruncă o privire spre ţărm, dar ceaţa învăluia acum totul.

Douăzeci de minute mai tîrziu, apa le ajungea pînă la piept. În viaţa lui nu-i fusese atît de frig. Stătea pe un banc de nisip, cu picioarele depărtate, cu braţul stîng susţinîndu-l pe Ritter şi în mîna dreaptă ţinînd în sus semnalul luminos.

— În zadar, şopti Ritter. Nu mai simt absolut nimic. Sînt terminat. Nu mai suport.

— Aşa cum i-a zis doamna O'Flynn episcopului, zise Devlin. Haide, băiete, nu renunţa tocmai acum. Ce-ar zice Steiner?

— Steiner? spuse Ritter tuşind şi înecîndu-se puţin cînd apa sărată îi intră în gură. Ar fi înotat pînă acolo.

Devlin se forţă să rîdă.

— Aşa te vreau, băiete, zîmbeşte, spuse el şi începu să cînte din toţi rărunchii. *Şi în vale călăreau oamenii lui Sarsfield cu jachetele lor verzi*.

Un val îi trecu peste cap şi amîndoi fură acoperiţi de apă. *Oh, Doamne*, îşi spuse el, *asta a fost*, dar imediat apa se retrase, iar el izbuti să se ţină pe picioare, continuînd să ţină semnalul luminos, deşi, de-acum, apa îi ajungea pînă la bărbie.

Teusen fu cel care zări lumina în partea dreaptă a vasului şi dădu fuga pe punte imediat. Trei minute mai tîrziu, vedeta ieşi din întuneric şi cineva îi lumină cu lanterna pe cei doi. O scară din frînghie fu aruncată peste balustradă, patru oameni coborîră şi nişte mîini prietenoase se întinseră spre Ritter Neumann.

— Aveţi grijă cu el, spuse Devlin. E într-o stare foarte gravă.

Cînd trecu de partea cealaltă a parapetului şi se prăbuşi, Koenig îngenunche lîngă el cu o pătură.

— Domnule Devlin, beţi puţin din asta, zise el dîndu-i o sticlă.

— *Cead mile Failte*, spuse Devlin.

Koenig se aplecă spre el.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

— Cum ai putea? E irlandeză, limba regilor. Am spus, pur şi simplu, o sută de mii de mulţumiri.

Koenig zîmbi în întuneric.

— Mă bucur să te văd, domnule Devlin. Un miracol.

— Singurul pe care o să-l vezi în seara asta.

— Eşti sigur?

— La fel de sigur cum se închide capacul sicriului.

Koenig se ridică.

— Atunci o să plecăm imediat. Te rog să mă scuzi.

O clipă mai tîrziu, vasul întoarse şi porni la drum. Devlin scoase dopul sticlei şi îi adulmecă uşor conţinutul. Rom. Nu era una dintre băuturile lui preferate, dar trase o duşcă zdravănă şi se ghemui lîngă parapet, privind înapoi spre ţărm.

În dormitorul ei de la fermă, Molly se ridică brusc în capul oaselor, după care se duse la fereastră şi trase draperia. Deschise geamul şi se aplecă peste pervaz, în ploaie, simţindu-se cuprinsă de o bucurie fără margini şi chiar în clipa aceea, vedeta pornea în larg.

În biroul său din Prinz Albrechtstasse, Himmler lucra la veşnicele sale dosare la lumina lămpii. Se auzi un ciocănit în uşă şi Rossman intră.

— Ei? întrebă Himmler.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Herr Reichsführer, dar am primit un mesaj de la Landsvoort. Vulturul a fost distrus.

Himmler nu arătă nici un fel de emoţie. Puse stiloul jos cu grijă şi întinse mîna.

— Dă-mi să văd.

Rossman îi dădu mesajul şi el îl citi. După un timp, îşi ridică privirea.

— Am o misiune pentru tine.

— Herr Reichsführer.

— Ia doi dintre oamenii tăi cei mai de încredere. Du-te la Landsvoort imediat şi arestează-l pe colonelul Radl. O să am grijă să ai tot ce-ţi trebuie înainte să pleci.

— Bineînţeles, Herr Reichsführer. Şi acuzaţia?

— Trădare împotriva statului. Asta ar trebui să meargă pentru

început. Anunţă-mă imediat cum ajungi înapoi.

După aceea, Himmler luă stiloul din nou şi reîncepu să scrie, în timp ce Rossman se retrase.

Exact cu puţin înainte de ora nouă, caporalul George Watson din cadrul Poliţiei Militare opri motocicleta pe marginea drumului la vreo două mile distanţă de Meltham House şi o aşeză pe cric.

Din moment ce călătorise din Norwich toată ziua pe o ploaie aproape torenţială, era ud leoarcă, în ciuda pardesiului lung. Pe deasupra, se mai şi rătăcise.

Deschise mapa în care ţinea harta şi se aplecă să o studieze la lumina farului. O mişcare uşoară în dreapta sa îl făcu să-şi ridice privirea şi văzu un bărbat în trenci.

— Bună seara, spuse el. Te-ai rătăcit?

— Încerc să găsesc Meltham House, spuse Watson. Vin tocmai din Norwich pe ploaia asta afurisită. Districtele astea arată toate la fel dacă nu există indicatoare.

— Îţi arăt eu, zise Steiner.

Watson se aplecă din nou asupra hărţii, iar *Mauser*-ul îl lovi în ceafă. Individul se prăbuşi într-o baltă şi Steiner îi scoase geanta de la gît, examinîndu-i conţinutul. Era doar o scrisoare sigilată pe care scria *Urgent* şi îi era adresată colonelului William Corcoran, de la Meltham House.

Steiner îl apucă pe Watson de subsuori şi îl trase în întuneric, de unde reapăru după cîteva clipe, cu pardesiul, casca, ochelarii şi mănuşile de piele ale acestuia. Îşi atîrnă geanta de gît, coborî motocicleta de pe cric şi porni.

Pe marginea drumului, instalaseră un reflector şi, cînd macaraua camionului de recuperare începu să se rotească, *Morris*-ul fu scos pe mal. Garvey aştepta sus, pe şosea. Caporalul însărcinat cu treaba respectivă deschise portiera. Se uită înăuntru şi, apoi, îşi ridică privirea.

— Nu-i nimic aici.

— Ce naiba spui acolo? întrebă Garvey coborînd repede printre copaci.

Aruncă o privire în maşină, dar caporalul avea dreptate. Mult nămol care mirosea oribil, o anumită cantitate de apă, dar nici

urmă de Steiner.

— Dumnezeule! spuse Garvey cînd realiză totul, după care se întoarse la maşină şi puse mîna pe microfonul radio-emiţătorului.

Steiner opri în faţa porţii închise de la Meltham House. Soldatul, care se afla în partea cealaltă, îl lumină cu lanterna şi strigă:

— Sergent.

Sergentul Thomas ieşi din gheretă şi se apropie de poartă. Steiner stătea acolo, anonim cu casca şi ochelarii de protecţie.

— Ce este? întrebă Thomas, iar Steiner deschise geanta şi scoase scrisoarea pe care o apropie de gratii.

— O scrisoare din Norwich pentru domnul colonel Corcoran.

Thomas încuviinţă şi soldatul de lîngă el deschise poarta.

— Direct în partea din faţă a casei. Una dintre santinele vă va conduce înăuntru.

Steiner străbătu aleea, se depărtă de uşa din faţă şi ajunse la parcul de maşini, în spatele casei. Se opri lîngă un camion, aşeză motocicleta pe cric, după care se întoarse şi porni spre grădină. După ce merse cîţiva metri, se adăposti în dosul rododendronilor.

Îşi scoase casca, impermeabilul şi mănuşile, luă *Schiff*-ul din buzunarul cămăşii şi şi-l puse pe cap. Îşi aranjă *Crucea Cavalerilor* la gît şi porni, cu *Mauser*-ul pregătit.

Se opri la marginea unei grădini de sub terasă pentru a-şi da seama unde se afla. Camuflajul nu era prea bun, deoarece petice de lumină se vedeau la cîteva ferestre. Făcu un pas înainte şi cineva întrebă:

— Tu eşti, Bleeker?

Steiner gemu. O umbră veni spre el. *Mauser*-ul tuşi în mîna lui şi se auzi o exclamaţie de uimire în clipa în care soldatul se prăbuşi la pămînt. În aceeaşi clipă, o draperie fu trasă şi lumina inundă terasa de deasupra.

Cînd ieşi din camera primului-ministru, Corcoran îl găsi pe Kane aşteptînd.

— Ce face? întrebă acesta.

— Bine. Tocmai a ieşit pe terasă să mai fumeze un trabuc înainte de culcare.

— Dacă-i dau vestea, probabil că n-o să doarmă prea bine,

aşa că aştept pînă mîine dimineaţă, spuse Kane. Au scos *Morris*-ul din mlaştină şi nu-i nici urmă de Steiner.

— Vrei să spui că a scăpat? zise Corcoran. De unde ştii că nu e acolo? Poate a fost aruncat din maşină sau altceva de genul ăsta.

Uşa de la intrare se deschise şi intră sergentul Thomas, care îşi descheie impermeabilul şi îl scutură de ploaie.

— M-aţi chemat, domnule maior?

— Da, zise Kane. Cînd au scos maşina, au văzut că Steiner dispăruse. Nu vrem să riscăm, aşa că o să dublăm paza. Nu s-a întîmplat nimic la poartă?

— Absolut nimic de cînd a plecat camionul de recuperare. Doar poliţistul acela militar din Norwich cu depeşa pentru domnul colonel Corcoran.

Acesta îl privi încruntat.

— E prima oară cînd aud aşa ceva. Cînd a fost asta?

— Acum vreo zece minute, domnule.

— Dumnezeule! exclamă Kane. E aici! Ticălosul e aici!

Şi se întoarse, scoţînd *Colt*-ul automat din tocul de la brîu, rupînd-o la fugă spre uşa bibliotecii.

Steiner urcă încet treptele terasei. Mireasma unei havane de bună calitate îmbălsăma aerul. Cînd puse piciorul pe ultima treaptă, pietrişul scrîşni. Primul-ministru se întoarse brusc şi se uită la el.

— Oberstleutnant Kurt Steiner de la Fallschirmjäger, presupun, nu-i aşa?

— Domnule Churchill, spuse Steiner, după care ezită. Regret, dar trebuie să-mi fac datoria, domnule.

— Atunci ce mai aşteptţi? spuse primul-ministru calm.

Steiner ridică *Mauser*-ul, dar în clipa aceea, draperiile de la uşa-fereastră se învolburară şi Harry Kane dădu buzna prin ele, trăgînd cu furie. Primul glonţ îl lovi pe Steiner în umăr, făcîndu-l să se răsucească, iar cel de-al doilea, în inimă, ucigîndu-l pe loc şi aruncîndu-l peste balustradă.

Corcoran sosi pe terasă o clipă mai tîrziu, cu revolverul în mînă şi, jos, în grădină, soldaţii apărură din întuneric, formînd un semicerc. Steiner zăcea în pata de lumină, cu *Crucea Cavalerilor* la gît şi continuînd să ţină *Mauser*-ul strîns în mîna dreaptă.

— Ciudat, spuse primul-ministru. Cu degetul pe trăgaci, a ezitat. Oare de ce?

— Poate că asta a fost jumătatea lui americană, domnule, spuse Harry Kane.

Primul-ministru avu ultimul cuvînt:

— Indiferent ce altceva a fost, a fost un soldat minunat şi un om curajos. Aveţi grijă de el, domnule maior, zise el, după care se întoarse înăuntru.

Capitolul 20

În ceea ce priveşte personajele istorice ale acestei povestiri, întreaga lume cunoaşte evenimentele care au avut loc în buncărul Führer-ului de la Berlin în acele ultime zile febrile din aprilie 1945.

În cele din urmă, amiralul Wilhelm Canaris a ieşit din graţii cînd Abwehr a fost dizolvat în februarie 1944 şi a fost arestat împreună cu alte cîteva sute de oameni în timpul valului de isterie ce a urmat tentativei de asasinare a lui Hitler în iulie 1944. Cu mai puţin de o lună înainte de încheierea războiului, după ce a fost judecat sumar de către SS în lagărul de concentrare de la Flossenburg, în ziua de 9 aprilie, a fost tîrît în pielea goală din celula sa şi spînzurat.

Heinrich Himmler a încercat să scape de haosul care a fost în Germania în zilele imediat următoare încheierii ostilităţilor, purtînd un petic negru pe ochi şi uniformă de soldat. Prins de către englezi, s-a sinucis cu cianură de potasiu ascunsă în gingii.

Rossman s-a descurcat mai bine. A supravieţuit războiului şi a fost ofiţer în cadrul Departamentului de Poliţie din Hamburg timp de cîţiva ani pînă în 1955, cînd, în momentul arestării şi judecării unor foşti colegi, îndeosebi cei implicaţi în executarea lui Canaris şi a altora la Flossenburg, a dispărut şi a fost expediat în America de Sud de către organizaţia „*Odessa*“, alcătuită din foşti membri ai SS. Documentele legate de execuţia generalului de divizie de

artilerie Karl Steiner au fost găsite, împreună cu alte similare, în clădirea din Prinz Alberchtstrasse. Acum se află la dosar la Ludwigsburg la Agenţia Centrală Federală ce încearcă, deşi cu un ciudat insucces, să facă ceva în legătură cu crimele comise în timpul perioadei naziste.

Jurgen Stroop, acel individ monstruos pe care Steiner l-a întîlnit pe peronul gării din Varşovia în acea zi memorabilă, a fost condamnat de către Tribunalul din Nürenberg, singura probă necesară fiind cartea frumos legată pe care o pregătise pentru Führer, intitulată *Ghetoul evreiesc din Varşovia nu mai există*, în care descria cu lux de amănunte, sub forma unui jurnal, exact ce făcuse. Lucruri de care era mîndru, în mod evident, drept pentru care nu este deloc surprinzător faptul că nu a pomenit nimic de un anume colonel Steiner şi oamenii săi care se acoperiseră de ruşine într-un asemenea grad.

Am fost la Varşovia, am văzut locul unde Stroop a fost spînzurat, în cele din urmă, am vizitat monumentul ridicat în memoria celor ucişi în Ghetou. Cît despre Steiner, cînd i-am pomenit de evenimentele acelei zile gazdei mele, un fost membru al armatei poloneze, acesta şi-a amintit povestea foarte bine. Brana Lezemnikof, fetiţa evreică pe care a salvat-o Steiner, sărise din tren la vreo şapte mile de la ieşirea din oraş şi fusese găsită de un grup de partizani într-un şanţ, cu glezna ruptă. A supravieţuit războiului şi ultima oară s-a auzit de ea în 1947 cînd a plecat din Varşovia spre Marsilia împreună cu alţi cîţiva evrei, intenţia lor fiind de a se îmbarca pe unul dintre vapoarele care încercau să străpungă blocada britanică, dorind să ajungă în Palestina. Sper că a izbutit.

Există puţine documente oficiale care să ateste tot ce am afirmat mai înainte. Un lucru de ici, un altul de colo. Mici piese ale unui puzzle uriaş. Verker a exprimat foarte precis punctul de vedere al englezilor, în timp ce eşecul atacului lui Shafto asupra satului şi pierderile masive suferite în rîndul oamenilor săi au fost de-ajuns pentru Washington să acopere totul foarte bine.

În noiembrie 1943, Germania avea nevoie de victorii, nu de înfrîngeri. Studley Constable nu a fost Gran Sasso şi, astfel, Himmler şi-a folosit extraordinara putere de viaţă şi de moarte

pentru a se asigura că acest lucru nu se întîmplase niciodată.

Max Radl a supravieţuit pînă în decembrie 1945 numai datorită faptului că, atunci cînd Rossman şi asistenţii săi de la Gestapo au ajuns în Olanda pentru a-l aresta, el se afla deja într-un spital din Amsterdam sub supraveghere permanentă după ce suferise un atac de cord. Cum nu se aştepta nimeni ca el să trăiască, a fost lăsat să moară în pace.

A supravieţuit, ca invalid timp de aproape doi ani, alături de soţia sa iubită, Trudi, şi de cele trei fiice, în frumosul sat Holzbach din Alpii Bavarezi. Acolo şi-a petrecut mult timp completîndu-şi jurnalul cu privire la acele săptămîni cruciale, jurnal pe care văduva sa, după multă muncă de lămurire, m-a lăsat, în cele din urmă, să-l citesc în timpul unui weekend memorabil din iunie 1973.

Înarmat cu informaţii atît de detaliate, după aceea mi-a fost relativ uşor, deoarece oameni care, la început, nu erau dispuşi să vorbească despre acest lucru, se răzgîndeau de obicei cînd le spuneam cît de mult ştiam deja.

Atîţia muriseră, bineînţeles. Ritter Neumann a fost ucis în timp ce lupta ca sergent în cadrul unui regiment de paraşutişti al Legiunii Străine Franceze la Dien Bien Phu în 1954, iar Paul Koenig, bravul şi tînărul marinar care şi-a riscat viaţa în acea noapte întunecată, a murit la trei zile după ziua debarcării americano-engleze în Franţa, cînd vedeta sa a fost distrusă de tunurile de la bordul unui distrugător american.

Totuşi, Erich Muller a supravieţuit şi am dat de urma lui la Rotterdam, unde acum este directorul uneia dintre cele mai mari organizaţii de asistenţă maritimă din Europa şi, de asemeni, un olandez naturalizat. A vorbit cu destulă uşurinţă în timpul cinei pe care am luat-o împreună pe unul dintre vasele care traversau oraşul şi mi-a povestit aproape totul.

Abia spre sfîrşit a făcut o remarcă ce mi s-a părut extraordinară.

— Ia spune-mi, a zis el, pentru că aş vrea să ştiu chiar şi după atîţia ani. Despre ce-a fost vorba?

— Chiar nu ştii?

— Nu ni s-a spus decît de unde trebuia să-i luăm. Nimic despre scopul întregii operaţiuni. Chestii de securitate şi aşa mai

departe. Să nu vorbim despre asta cu nici un chip, cum ne-au pus în vedere ticăloşii ăia de la Gestapo care au dispărut cînd ne-am întors.

I-am spus şi, cînd am terminat, el m-a întrebat:

— Asta a fost tot?

— Cel mai mare premiu din cîte au existat.

El a clătinat din cap.

— În profesia mea, avem o vorbă. Nu salvezi, nu plătesc. Nu înseamnă absolut nimic dacă nu aduci barca înapoi cu tine, a zis el clătinînd din cap şi repetînd cuvintele lui Koenig. Atîţia oameni minunaţi şi totul în zadar.

A luat paharul de pe masă.

— Cel puţin, putem să bem pentru ei şi pentru Paul Koenig, cel mai bun marinar pe care l-am întîlnit vreodată. Şi mult noroc şi ţie, prietene, pentru că o să ai nevoie, a zis el zîmbind. N-o să te creadă nimeni.

John Amery, fondatorul Legiunii Britanice a Sfîntului Gheorghe, a fost condamnat la moarte pentru înaltă trădare de către judecătorul Humphreys în noiembrie 1945 şi nici camarazii lui Harvey Preston, din Corpul Liber Britanic, nu au avut o soartă mai bună. În ciuda recrutărilor intensive, SS-ul nu a reuşit niciodată să adune mai mult de două plutoane. Cei care au supravieţuit războiului au primit diverse sentinţe, de la condamnări pe viaţă la un an, doi. Încă mai există o fotografie interesantă care înfăţişează douăzeci de oameni şi un sergent care serveau în divizia de grenadieri Panzer SS. Cînd această unitate a fost trimisă la Berlin să ia parte la ultima bătălie pentru oraş, contingentul britanic a fost chemat la Templin în ziua de 15 aprilie 1945 şi numele lor a dispărut din registrele Diviziei. Poate că, în unele privinţe, Preston a fost mai norocos decît şi-a închipuit.

După nenumărate acţiuni de comando excelente, Otto Skorzeny s-a aflat în boxa acuzaţilor la Dachau în 1947 pentru nimic altceva decît pentru faptul că fusese răspunzător de operaţiuni în timpul cărora oamenii lui purtaseră uniforme americane. Acuzarea a fost încurcată cînd a descoperit că principalul martor al apărării era un ofiţer britanic şi deţinător a *Crucii George*, locotenent-colonelul de aviaţie Yeo-Thomas,

excelentul agent secret cunoscut sub numele de Iepure Alb. Vîndut Gestapo-ului, torturat, el scăpase de la Buchenwald şi dezvăluise Curţii că ştia de operaţiuni în care agenţi britanici şi membri ai rezistenţei franceze purtaseră uniforme germane. Cazul împotriva lui Skorzeny se încheiase, iar el fusese achitat. A avut mai mult noroc decît aceia dintre oamenii lui care au fost prinşi purtînd uniforme americane la Ardennes în 1944 şi care au fost executaţi pe loc de către americani pentru încălcarea Convenţiei de la Geneva. Verker ştia ce vorbea.

Karl Hofer a dispărut complet de pe faţa pămîntului, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată, fără îndoială, o victimă a lui Rossman şi a asistenţilor săi de la Gestapo, căci, dacă a existat vreodată o persoană care ştia prea mult, acea persoană a fost Hofer.

Harry Kane a fost un norocos, deoarece, la sfîrşitul războiului, era colonel plin, după cum mi s-a spus cînd am fost la Departamentul Registrelor Pentagon-ului din Washington. Părea să locuiască în California, aşa că am zburat pînă la San Francisco, am închiriat o maşină şi m-am dus la casa din Big Sur în prima duminică, povestindu-i totul.

A funcţionat perfect, pentru că a fost extrem de intrigat. Era scriitor de ani de zile. La început, scrisese scenarii de film, apoi de televiziune şi, acum, era implicat mai mult în partea legată de producţie. În 1945, se căsătorise cu Pamela Vereker. Mi-a vorbit cît se poate de deschis despre asta în timp ce ne-am plimbat pe plajă în după-amiaza aceea. Mi-a lăsat impresia că lucrurile n-au mers prea bine, dar, în orice caz, ea murise de leucemie în 1948.

A fost fascinat de povestea mea, de partea germană a afacerii, despre care el nu ştiuse absolut nimic, şi a umplut golurile cu dragă inimă, nu numai cu privire la ultima parte a luptei din Studley Constable, dar şi la evenimentele care au avut loc în seara aceea la Meltham House.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, e o ironie, a spus el. I-am salvat viaţa unuia dintre cei mai importanţi oameni ai generaţiei mele, fără să stau pe gînduri, şi, din cauza faptului că totul a trebuit să rămînă secret, nu s-a menţionat absolut nimic nicăieri.

— A fost chiar atît de rău?

— Dumnezeule, habar n-ai! Fiecare individ a fost interogat separat, punîndu-i-se în vedere că era vorba de ceva strict secret.

Zece ani de puşcărie pentru oricine deschidea gura. Nu că ar fi contat. După povestea de la Studley Constable, detaşamentul a fost desfiinţat oficial, după care a fost regrupat ca un fel de unitate de elită deschizătoare de drumuri, ceea ce, în caz că nu ştii, este un mod foarte specializat de a te sinucide. Eram vreo nouăzeci în unitate înainte de povestea din Studley Constable, ţii minte? Din cîte-mi dau eu seama, un tip inteligent de la Pentagon s-a gîndit că ar fi o modalitate bună de a scăpa şi de noi ceilalţi.

— A reuşit?

— S-ar putea spune şi asta. În noaptea dinaintea Zilei D, am fost trimişi ca deschizători de drumuri pentru Diviziile 82 şi 101 de Aeropurtate lîngă St. Mère Église. Vîntul bătea prea tare şi, pe lîngă asta, cineva a făcut o greşeală de navigaţie. Oricum, am fost paraşutaţi la cinci mile de ţintă, chiar în braţele unei unităţi germane. Panzergrenadier, a spus el clătinînd din cap. A fost cea mai îngrozitoare luptă de corp la corp pe care am văzut-o vreodată. Cei mai mulţi dintre băieţii noştri erau morţi pînă dimineaţă.

— A fost şi Dexter Garvey acolo?

— Încă mai este. I-am vizitat mormîntul cînd am fost în Franţa, anul trecut. Sergentul Thomas. Caporalul Bleeker. O treabă foarte urîtă.

A început să plouă, aşa că am pornit înapoi spre casă.

— Bine, dar după toţi anii aceştia, n-ai fost niciodată tentat să scrii totul? l-am întrebat eu.

— Încă mai este informaţie secretă. Nu că mi-aş mai face griji după treizeci de ani, dar, cînd o să ne întoarcem, o să-ţi arăt ceva.

Ceea ce a şi făcut. Era o relatare a evenimentelor scrisă la maşină, foile fiind îngălbenite de vreme.

— Deci, tot ai pus totul pe hîrtie, am zis eu.

— Acum vreo doisprezece ani. Pe urmă, asta s-a-ntîmplat cam în aceeaşi perioadă, a spus el aruncîndu-mi o revistă de genul celor stil cum-am-cîştigat-războiul cu o fată pe copertă, îmbrăcată numai în lenjerie intimă, care trage într-un grup de indivizi de la Gestapo cu un pistol pe care îl ţine într-o mînă, în timp ce, cu cealaltă, taie legăturile cu iubitul ei, care e un soldat american.

— Pagina douăzeci, a zis Kane.

Articolul era intitulat: „Cum l-am salvat pe Winston Churchill“.

Era o relatare a evenimentelor extrem de inexactă, în care pînă şi denumirile localităţilor erau greşite. Autorul articolului plasase acţiunea, de exemplu, în Melton Constable, un mic orăşel din Norfolk, confundîndu-l în mod clar cu Studley Constable. Steiner devenise Oberst von Stagen al SS şi aşa mai departe.

— Cine naiba a scris porcăriile astea?

El mi-a arătat numele care mie îmi scăpase pentru că era trecut chiar sub titlu şi cu literă mici. *Jerzy Krukowski. Radiotelegrafistul lui Shafto. Tînărul care a împuşcat-o pe Joanna Grey*. I-am dat revista înapoi.

— Ai luat legătura cu el?

— Ah, da. L-am descoperit în Phoenix, trăind din pensia de invalid de război. A fost grav rănit la cap în seara aceea dinainte de Ziua D. Sărmanul chiar a crezut că o să facă avere cu asta.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic. Cine crede ce scrie în chestiile astea? a spus el fluturîndu-mi revista în faţă şi a clătinat din cap. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Higgins. În ciuda tuturor încercărilor armatei, chestia tot a răsuflat aproape imediat cum s-a-ntîmplat. O auzeai în tot felul de versiuni de poveşti de acel gen. Otto Skorzeny voia să-l răpească pe Eisenhower, cineva încercase cu Patton. În cele din urmă, a fost atîta ficţiune în jur, încît adevărul s-a cam pierdut în ea, a spus el aruncîndu-mi foile scrise de el. Oricum, poţi să păstrezi asta şi îţi urez mult noroc, dar eu n-am spus absolut nimic. Acum hai să mai bem ceva.

Sir Henry Willoughby murise în 1953, dar pe colonelul-brigadier William Corcoran l-am găsit la pensie în Cornwall. Avea optzeci şi doi de ani şi m-a primit destul de politicos. M-a lăsat chiar să-i povestesc versiunea mea. În cele din urmă, la fel de politicos mi-a spus că trebuia să fiu complet, absolut nebun şi m-a poftit să ies.

Nici cu fostul inspector Fergus Grant de la Secţiunea Irlandeză din cadrul Departamentului Special nu mi-a mers mai bine. Acum era directorul uneia dintre cele mai mari companii particulare de securitate din ţară. Cînd am scris, cerîndu-i o audienţă, am primit o scrisoare prin care mă informa că, în nici un caz, nu voia să ia legătura cu mine, ceea ce însemna, probabil, că totuşi cineva îi

închisese gura. Pe de altă parte, era limpede că urmase sfatul lui Devlin şi îşi schimbase cu totul linia profesională.

Şi Devlin? Destul de ciudat, dar am dat de el prin intermediul lui Peter Gericke, care, după cum am descoperit, locuia în Hamburg. Lucru neobişnuit pentru un fost pilot, era director de planificare în cadrul unei firme specializate în croaziere. Cînd l-am căutat prima oară, se afla în Extremul Orient şi, abia după două luni, am reuşit să ne vedem pentru prima dată. Avea o casă la Blankenese, pe Elba, un loc destul de plăcut şi m-a invitat la masă la unul dintre restaurantele construite pe rîu.

Diferenţa între Gericke şi majoritatea celorlalţi era faptul că el ştia totul. Aproape la fel de mult cît ştiam eu, căci se părea că, în acelaşi salon de spital în care se aflase el, îi aduseseră pe Ritter Neumann şi pe Liam Devlin. După toate probabilităţile, toţi trei s-au simţit minunat în perioada aceea. În timp ce ne beam cafeaua a dat drumul bombei.

— Mă mir că Liam a rezistat atît de mult. L-am văzut la o petrecere în Suedia, anul trecut, absolut întîmplător, odihnindu-se puţin după activităţile de la Belfast.

— Belfast? am întrebat eu.

— Nu se poate să nu ştii. Stai puţin.

A deschis portofelul, a scotocit prin el repede şi a scos un articol de ziar împăturit. L-am despăturit şi inima mi-a încremenit. Chipul era cel al unui om de care auzisem încă din copilărie, una dintre marile figuri mitologice ale lumii interlope a politicii irlandeze, un principal fondator al mişcării IRA Provizorie, căutat de armata britanică dintr-un capăt în altul al Ulster-ului de patru ani.

— *El* este Liam Devlin? am spus eu stupefiat.

— Da, din 1943, l-am văzut de vreo cincisprezece ori. Am păstrat destul de mult legătura.

— Ce-a păţit? După aceea, vreau să spun.

— Cu toţii ne-am aşteptat la tot ce era mai rău din partea Reichsführerului. Pe mine unul cred că m-a salvat faptul că piciorul drept făcea atîtea probleme, încît au trebuit să mi-l amputeze, a zis el bătîndu-şi genunchiul şi zîmbind. Nici n-ai observat. Ăsta m-a ţinut în spital mai mult de un an. Acelaşi lucru

a păţit şi Ritter într-o oarecare măsură. El a stat şase luni la pat, dar Liam s-a pus pe picioare în cîteva săptămîni şi se temea de ce era mai rău, aşa că, după multe greutăţi, a ajuns la Lisabona, unde s-a îmbarcat spre America. A stat acolo cîţiva ani şi a predat, presupun, într-un mic colegiu din Indiana. În timpul campaniei IRA, de la sfîrşitul anilor ’50, s-a întors în Irlanda pentru o perioadă scurtă de timp. Cînd asta a eşuat, s-a dus înapoi în America.

— Şi s-a întors iarăşi cînd lucrurile au început să meargă bine din nou?

— Şi, după cum se aude, nu s-a uitat niciodată înapoi.

Tot mi-era greu să cred.

— E un miracol că încă mai e în viaţă.

— Ai de gînd să te duci să-l vezi?

— Cred că da.

— Transmite-i cele mai bune salutări din partea mea şi spune-i… spune-i…

A părut să ezite.

— Ce anume? am întrebat eu curios.

Deodată, el a părut foarte trist.

— Nu, ce sens ar avea? Am încercat să i-o spun de mulţi ani. Toată violenţa asta lipsită de sens, drumul întunecat pe care merge, a zis el clătinînd din cap. Nu poate să existe decît un singur sfîrşit, ştii foarte bine.

— Dar, înainte să mă duc la Belfast, am fost din nou la Studley Constable, fiindcă mai rămăsese o persoană pe care trebuia s-o văd. O persoană foarte deosebită, într-adevăr. Ferma Prior trebuia să se fi schimbat mult de pe vremea lui Devlin. Acum exista un turn pentru însilozat, numeroase dependinţe exterioare şi o curte care fusese cimentată. Cînd am ciocănit la uşă, mi-a deschis o tînără îmbrăcată în salopetă, care ţinea un copil pe şold.

— Da? spuse ea destul de politicoasă.

— Nu ştiu dacă mă puteţi ajuta, am zis eu. De fapt, încerc s-o găsesc pe Molly Prior.

Ea izbucni în rîs.

— Dumnezeule, dar eşti tare prost informat, a spus ea, după care a strigat: Mamă, te caută cineva.

Femeia care a apărut în hol avea părul de un gri ca fierul şi

purta un şorţ. Mînecile îi erau suflecate şi coatele îi erau murdare de făină.

— Molly Prior? am întrebat eu.

Ea a părut uluită.

— Nu din 1944, cînd mi-am schimbat numele în Howard, a spus ea zîmbind. Despre ce este vorba?

Am deschis portmoneul, de unde am scos un articol de ziar similar cu cel pe care mi-l arătase Gericke.

— M-am gîndit că o să vi se pară interesant.

Ea a făcut ochii mari, şi-a şters mîinile pe şorţ şi m-a apucat de braţ.

— Intraţi. Intraţi, vă rog.

Ne-am aşezat în salon şi am vorbit, timp în care ea a ţinut bucăţica de ziar în mînă.

— E ciudat, a zis ea. Cred că am auzit numele, dar nu l-am asociat niciodată cu Liam.

— Şi n-aţi mai văzut o fotografie ca asta în ziar pînă acum?

— Noi nu cumpărăm decît ziarul local şi eu nu citesc niciodată treburile astea. Am prea multă treabă.

— Atunci, cum puteţi fi sigură că e el? Cum aţi putut fi sigură măcar că trăieşte?

— Mi-a scris, a spus ea simplu. În 1945, din America. Atît, o singură dată. A zis că îi părea rău că mă făcuse să aştept atîta timp şi m-a rugat să mă duc acolo să mă mărit cu el.

Am fost de-a dreptul şocat de calmul cu care o spusese.

— I-aţi răspuns?

— Nu, a zis ea.

— De ce?

— Nu avea nici un rost. Eu eram deja măritată cu un om bun şi cumsecade, cu douăzeci de ani mai mare ca mine, pe care nu l-a deranjat marfa stricată.

Atunci am înţeles totul.

— Da, a spus ea. Aşa a fost.

Apoi s-a ridicat, a deschis un dulap şi a scos o veche cutie de bijuterii pe care a deschis-o cu o cheie ascunsă în spatele ceasului de pe poliţa căminului. A scos cîteva lucruri, dîndu-mi-le să le privesc. Carneţelul de poezii, scrisoarea pe care el i-o lăsase în ziua aceea fatidică, cea din America şi, de asemenea, fotografii.

Mi-a dat una.

— Pe asta i-am făcut-o cu un *Box Brownie*.

Îl înfăţişa pe Devlin cu cască, ochelari de protecţie şi impermeabil, stînd în picioare lîngă motocicletă.

Apoi mi-a mai dat una. Devlin din nou, conducînd un tractor. Dar atunci am observat o uşoară diferenţă.

— Fiul meu, William, a spus ea simplu.

— El ştie?

— Atît cît trebuie. I-am spus acum şapte ani, după ce-a murit soţul meu. O să-l vedeţi pe Liam?

— Sper.

— Daţi-i această fotografie, a spus ea oftînd. A fost un om minunat. N-a existat zi să nu mă-ntreb unde-o fi şi ce s-a-ntîmplat cu el.

M-a condus la uşă şi mi-a strîns mîna. Ajunsesem la maşină, cînd ea m-a strigat deodată. În clipa în care m-am întors, soarele tocmai ieşea din nori şi, pentru un moment, anii au dispărut şi în faţa mea părea să stea frumoasa ţărăncuţă urîţică a lui Devlin.

— Şi mai spuneţi-i, domnule Higgins, a strigat ea. Spuneţi-i că sper să găsească, în sfîrşit, acele Cîmpii din Mayo pe care le-a căutat întotdeauna.

După aceea, a închis uşa, iar eu am urcat la volan şi am plecat.

Imediat după ce mi-am luat o cameră la hotelul *Europa* din Belfast, am dat telefoane cui trebuia, le-am spus ce doream şi, pe urmă, am stat şi am aşteptat neliniştit două zile, timp în care, în oraş, au avut loc optsprezece incidente cu bombe, fiind ucişi trei soldaţi – fără să se mai pună la socoteală civilii.

În seara celei de a doua zile, am primit telefonul, după care am luat un taxi pînă la Royal Hospital, de unde am fost luat de un camion de pîine ce m-a lăsat în faţa unei căsuţe cu terasă în partea periculoasă a cartierului Falls Road, cinci minute mai tîrziu. Înăuntru, am fost percheziţionaţi foarte bine de către doi tineri duri şi cu înfăţişări periculoase, înainte să mi se dea drumul să intru în micul living-room.

Bărbatul care îşi spusese Liam Devlin stătea la fereastră, numai în cămaşă, şi scria într-un carneţel. Purta ochelari de citit

şi, lîngă mîna lui, pe masă, era un revolver *Smith & Wesson 38*. A lăsat stiloul jos, şi-a scos ochelarii şi s-a întors. Am privit acel chip răvăşit de ani, ca să văd vreo urmă din celălalt, şi am văzut-o în ochii lui albaştri, în zîmbetul puţin ironic.

— Data viitoare o să mă recunoşti.

— Într-adevăr, am spus eu.

— Ţi-am citit cartea aia. Nu-i rău pentru un băiat din Orange. Nu văd de ce nu depui jurămîntul şi nu te alături mişcării. A fost destul de bună pentru Wolfe Tone.

Şi-a băgat o ţigară în gură şi şi-a aprins-o.

— Deci, despre ce e vorba? Ai spus că e urgent, aşa că, dacă vrei un interviu, te omor pentru că m-ai făcut să-mi pierd timpul.

Am scos fotografia pe care mi-o dăduse Molly şi am pus-o pe birou.

— Fiul dumitale, am zis eu, Molly s-a gîndit că ţi-ar face plăcere s-o ai.

El s-a clătinat ca în urma unei lovituri fizice şi a devenit foarte palid. A stat şi s-a uitat la fotografie multă vreme. În cele din urmă, a spus:

— Ai face bine să-mi spui despre ce e vorba.

Ceea ce am şi făcut, timp în care el m-a întrerupt mereu, corectînd cîte ceva pe ici, strecurînd cîte ceva în plus pe colo. Cînd am ajuns la ultima parte şi la Steiner pe terasa de la Meltham House, a sărit de pe fotoliu şi s-a dus să scoată o sticlă de *Bushmills* şi două pahare din dulap.

— A ajuns chiar atît de aproape? Dumnezeule, era un om extraordinar! a zis el apoi turnînd whisky în pahare. Să bem pentru el.

Ceea ce am şi făcut.

— Am auzit că ai încercat să predai în Statele Unite cîţiva ani după război, nu?

— Atunci erau puţine lucruri de făcut, numai Dumnezeu ştie.

— Şi povestea cu Churchill? am întrebat eu. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să faci totul public?

— Să se afle de la mine? Unul dintre cei mai căutaţi membri IRA? Cine naiba ar fi crezut o asemenea poveste venind de la mine?

Era foarte adevărat.

— Spune-mi, am zis eu. Cum se face că omul care i-a spus lui Max Radl, în octombrie 1943, că nu e de acord cu bombardarea ţintelor slabe a ajuns să fie unul dintre principalele dumitale arme?

În ochii lui se putea citi durere, iar zîmbetul i-a fost mai crud, decît orice altceva.

— Pe măsură ce se schimbă vremurile, se schimbă şi oamenii. Un idiot a spus treaba asta, nu-mi aduc aminte cine.

— A meritat? l-am întrebat eu. Toţi aceşti ani? Violenţa, asasinatele?

— Cauza pe care o reprezint eu e una dreaptă, a zis el. Lupt pentru un ideal de libertate…

Deodată, s-a prăbuşit pe fotoliu şi umerii îi tresăltau.

La început, am crezut că plîngea, dar cînd şi-a ridicat privirea din nou, am văzut că rîdea în hohote.

— Domnul să ne aibă în pază, dar aşa, dintr-odată, stăteam la doi metri distanţă şi ascultam ce spun. Îţi zic eu, ar trebui să încerci o dată. E o experienţă nemaipomenită, a zis el şi şi-a umplut din nou paharul. Steiner avea dreptate. La urma urmei, e doar un joc lipsit de sens şi, cînd pune stăpînire pe tine, nu-ţi mai dă drumul.

— Ai vreun mesaj pentru Molly?

— După atîţia ani? De la un cadavru viu ca mine? Fii serios, băiete, şi acum pleacă. Am treabă.

În depărtare se auziră focuri trase de arme mici şi, apoi, o explozie. M-am oprit în faţa uşii.

— Iartă-mă, era să uit, Molly ţi-a transmis un mesaj.

El m-a privit complet inexpresiv.

— Zău?

— Da, a spus că speră să găseşti pînă la urmă acele Cîmpii din Mayo.

A zîmbit cu tristeţe şi jur că avea lacrimi în ochi.

— Dacă o vezi, transmite-i dragostea mea, a zis el simplu. A avut-o atunci, o are şi acum, a adăugat apoi şi şi-a pus ochelarii. Acum pleacă naibii odată de aici.

A trecut aproape un an din ziua în care făcusem acea descoperire uluitoare în cimitirul de la *St. Mary and All the Saints*,

cînd m-am întors la Studley Constable, dar de data aceasta, invitat de părintele Philip Vereker. Mi-a deschis un preot tînăr cu un accent irlandez.

Vereker stătea pe un fotoliu cu spătar înalt în faţa unui foc uriaş în birou, cu o pătură pe genunchi, un adevărat muribund. Pielea părea să-i fi dispărut de pe faţă, lăsînd să se vadă fiecare os, iar ochii îi erau plini de durere.

— Drăguţ din partea dumitale că ai venit.

— Îmi pare rău că te văd atît de bolnav, am spus eu.

— Am cancer la stomac. Nu se mai poate face nimic. Episcopul a fost foarte amabil şi m-a lăsat să sfîrşesc aici, aranjînd ca părintele Damian să se ocupe de parohie, dar nu de aceea te-am chemat. Am auzit că ai fost foarte ocupat anul ăsta.

— Nu înţeleg. Cînd am fost aici data trecută, n-ai vrut să scoţi nici un cuvînt. Ba chiar m-ai dat afară.

— De fapt, e foarte simplu. Timp de ani de zile, eu însumi am ştiut doar jumătate din poveste. Deodată am descoperit o curiozitate teribilă de a afla şi restul pînă nu e prea tîrziu.

Aşa că i-am spus, pentru că nu vedeam de ce n-aş fi făcut-o. Cînd am terminat de povestit, umbrele cădeau asupra ierbii de afară şi încăperea era în semiîntuneric.

— Remarcabil, a spus el. Cum ai aflat toate astea?

— Nu dintr-o sursă oficială, te rog să mă crezi. Doar din ce-am vorbit cu oamenii care sînt încă în viaţă şi care au fost dispuşi să vorbească. Cel mai mare noroc a fost că am avut privilegiul de a citi un jurnal foarte complet ţinut de cel responsabil pentru organizarea întregii afaceri, colonelul Max Radl. Văduva lui încă mai trăieşte în Bavaria. Aş vrea să ştiu însă ce s-a întîmplat aici după aceea.

— Fiecare sătean implicat a fost interogat de către cei din serviciul de spionaj şi de la Siguranţă. S-a invocat Actul Secretelor Oficiale. Nu că ar fi fost absolut necesar. Oamenii de aici sînt deosebiţi. Sînt uniţi în faţa problemelor, ostili faţă de străini, cum ai văzut foarte bine. Au considerat că era numai treaba lor.

— Apoi mai era Seymour.

— Exact. Ştiai că a murit anul trecut în februarie?

— Nu.

— Se întorcea într-o seară cu maşina din Holt beat mort. A

ieşit cu camionul de pe drumul de coastă şi l-a înghiţit mlaştina.

— Ce s-a întîmplat cu el după treaba cealaltă?

— A stat optsprezece luni într-un sanatoriu, dar a reuşit să iasă cînd s-au mai înmuiat legile cu privire la bolile mintale.

— Bine, dar cum îl suportau oamenii în preajma lor?

— Era înrudit cu cel puţin jumătate din familiile din district. Soţia lui George Wilde, Betty, era sora lui.

— Dumnezeule, am spus eu. Nu mi-am dat seama.

— Într-un fel, acea tăcere impusă a fost un fel de protecţie pentru Seymour.

— Mai există o posibilitate, am zis eu. Că lucrul îngrozitor pe care l-a făcut în seara aceea se reflecta asupra tuturor. Ceva ce trebuia mai bine ascuns decît scos la iveală.

— Şi asta e adevărat.

— Şi piatra funerară?

— Inginerii militari care au fost trimişi aici să cureţe satul, să facă reparaţii şi aşa mai departe, au aruncat toate cadavrele într-o groapă comună în cimitir. Nemarcată, bineînţeles, şi ni s-a atras atenţia că aşa trebuia să rămînă.

— Dar dumneata ai crezut altfel, nu?

— Nu numai eu. Toţi. Propaganda de război era un lucru dăunător pe vremea aceea şi totuşi necesar. Fiecare film de război pe care-l vedeam, fiecare carte pe care o citeam, fiecare ziar îl prezenta pe soldatul de rînd german ca fiind un barbar plin de cruzime, dar oamenii aceia nu erau aşa. Graham Wilde trăieşte astăzi, Susan Turner s-a măritat şi are trei copii pentru că unul din oamenii lui Steiner şi-a dat viaţa pentru a-i salva. Şi, la biserică, adu-ţi aminte, le-a dat drumul oamenilor.

— Aşadar, s-a hotărît să li se facă un monument secret?

— Exact. A fost destul de uşor de aranjat. Bătrînul Ted Turner era un zidar de monumente pensionat. A fost aşezat, eu am ţinut o slujbă discretă şi, pe urmă, l-am ascuns de privirile indiscrete, cum ştii foarte bine. E şi Preston acolo, dar n-a fost inclus pe monument.

— Şi toţi au fost de acord cu asta?

El a izbutit unul din rarele zîmbete.

— Ca un fel de penitenţă personală, dacă vrei. Să dansez pe mormîntul lui, aşa a spus Steiner atunci şi a avut dreptate. În ziua

aceea l-am urît. Îmi venea să-l omor eu însumi.

— De ce? Pentru că ai fost schilodit de un glonţ german?

— Aşa am pretins pînă în ziua în care am îngenuncheat şi l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să înfrunt adevărul.

— Joanna Grey? am întrebat eu încet.

Chipul lui era complet în umbră, astfel că mi-a fost imposibil să-i văd expresia.

— Sînt mai obişnuit să ascult confesiuni decît să le fac, dar, da, ai dreptate. O veneram pe Joanna Grey. Ah, nu într-un fel sexual prostesc şi superficial. Pentru mine, era cea mai minunată femeie pe care o cunoscusem vreodată. Nici nu poţi să-ţi închipui cît de şocat am fost cînd i-am descoperit adevăratul rol.

— Deci, într-un fel, îl considerai vinovat pe Steiner?

— Cred că ăsta e raţionamentul, a spus el oftînd. A trecut atîta timp de atunci. Cîţi ani aveai în ’43? Doisprezece, treisprezece? Îţi mai aminteşti cum a fost?

— Nu prea, nu în sensul la care te referi dumneata.

— Oamenii se săturaseră, pentru că războiul părea să nu se mai sfîrşească niciodată. Poţi să-ţi închipui ce lovitură ar fi fost pentru moralul naţiunii, dacă s-ar fi făcut public totul în legătură cu Steiner şi oamenii săi, şi cu ce s-a petrecut aici? Că nişte paraşutişti germani au putut să vină în Anglia şi să fie la un pas de a-l răpi pe primul-ministru?

— A ajuns pînă la a apăsa pe trăgaci şi a-i zbura creierii.

El a încuviinţat.

— Tot mai vrei să publici totul?

— Nu văd de ce nu.

— De fapt, nu s-a întîmplat. Nu mai există nici o piatră funerară şi cine poate spune că a existat vreodată? Ai găsit vreun document oficial care să ateste ceva din toate astea?

— Nu chiar, am spus eu vesel. Dar am vorbit cu o mulţime de oameni şi tot ce mi-au spus ei alcătuieşte o poveste destul de convingătoare.

— Ar fi putut să se întîmple, a zis el zîmbind vag. Dacă nu ţi-ar fi scăpat un lucru foarte important.

— Care anume?

— Să te fi uitat în orice carte de istorie despre ultimul război şi să verifici ce a făcut Winston Churchill în weekend-ul cu pricina.

Dar poate că era prea simplu, prea evident.

— Bine, spune-mi dumneata.

— Se pregătea să plece la bordul lui *Renown* la conferinţa de la Teheran. În drum, a trecut pe la Alger, unde le-a acordat generalilor Eisenhower şi Alexander decoraţia Africii de Nord şi a ajuns în Malta, din cîte-mi aduc aminte, în ziua de 17 noiembrie.

Deodată, s-a făcut foarte linişte.

— Cine era?

— Numele lui era George Howard Foster, cunoscut în profesie sub numele de Marele Foster.

— În profesie?

— Teatru, domnule Hoggins. Foster era un actor de music-hall, un impresionist. Războiul a fost salvarea lui.

— Cum asta?

— Nu numai că îl imita destul de bine pe primul-ministru, dar şi semăna cu el. După Dunkerque, a început să facă un număr special, un fel de final-surpriză al spectacolului. *N-am nimic altceva de oferit în afară de sînge, sudoare şi lacrimi. Vom lupta cu ei pe plajă*. Oamenilor le plăcea la nebunie.

— Şi cei de la Serviciul de Spionaj l-au racolat?

— Pentru chestii deosebite. Dacă voiai să-l trimiţi pe primul-ministru pe mare într-un loc unde exista pericolul submarinelor, era bine să-l faci să apară în public în altă parte, a zis el zîmbind. În seara aceea, a făcut spectacolul vieţii lui. Toţi au crezut că era el, bineînţeles. Numai Corcoran ştia adevărul.

— Bine, am spus eu. Unde-i Foster acum?

— A murit împreună cu alte o sută opt persoane cînd o bombă a lovit un mic teatru din Islington în ’44. Vezi, totul a fost în zadar. Nu s-a-ntîmplat niciodată. Mult mai bine pentru toţi cei implicaţi.

După aceea l-a apucat un acces de tuse care îi zguduia tot trupul. Uşa se deschise şi intră o călugăriţă. Aceasta se aplecă asupra lui şi îi şopti ceva.

— Îmi pare rău, a fost o după-amiază lungă, a spus el apoi. Cred că ar trebui să mă odihnesc. Îţi mulţumesc că ai venit şi că mi-ai spus lucruri pe care nu le ştiam.

A început să tuşească din nou, aşa că am plecat cît am putut de repede, fiind condus politicos pînă la uşă de către părintele Damian. În prag, i-am dat cartea mea de vizită.

— Dacă se înrăutăţeşte, am spus eu şi am ezitat puţin. Înţelegi ce vreau să spun? Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai anunţa.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am rezemat de zidul de cremene al cimitirului, lîngă poarta cu acoperiş. Aveam să verific, bineînţeles, dar Vereker spunea adevărul, eram convins de acest lucru, dar schimba, oare, ceva? M-am uitat spre veranda unde Steiner stătuse cu atîţia ani în urmă în seara aceea cînd se confruntase cu Harry Kane, m-am gîndit la el pe terasa de la Meltham House şi la ultima şi, pentru el, fatala lui ezitare. *Şi chiar dacă ar fi apăsat pe trăgaci, tot în zadar ar fi fost*.

Asta e ironia, cum ar fi spus Devlin. Aproape că îi aud rîsul. Eh, în cele din urmă, n-aş putea să spun ceva mai potrivit decît cuvintele celui care şi-a jucat rolul atît de bine în seara aceea fatală.

Indiferent ce altceva se poate spune, a fost un soldat minunat şi un om curajos. Să se sfîrşească aici. Apoi m-am întors şi am plecat prin ploaie.

SFÎRŞIT

CEL MAI MARE ROMAN AL TUTUROR TIMPURILOR DESPRE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL!

Aceasta trebuia să fie cea mai îndrăzneață acțiune din întregul război: *Operațiunea Vulturul*, îndrăznețul plan al Reichsführerului SS Heinrich Himmler, de a-l răpi pe Winston Churchill de pe pământ britanic, în noiembrie 1943.

Dar, într-un punct îndepărtat din Norfolk, se antrena o trupă de elită. Gata să lupte pînă la capăt împotriva celei mai necruțătoare forțe care a existat vreodată.

„UN POVESTITOR CARE TE FASCINEAZĂ."

SUNDAY EXPRESS

COLECȚIA ACTION

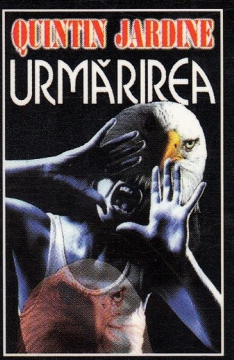

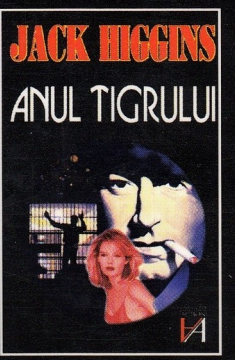

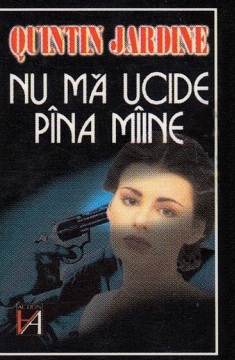

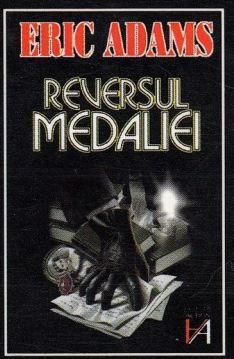

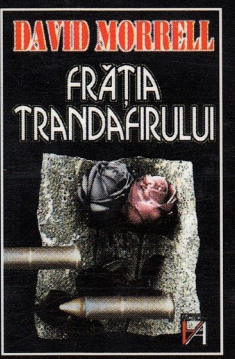

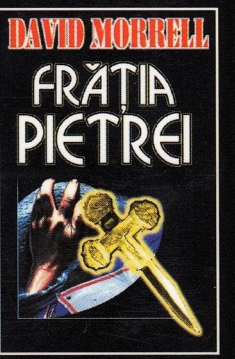

EDITURA MIRON

Lei: 15600